

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JILL SHALVIS

"A book to savor—and share." —Susan Wiggs on *The Lemon Sisters*

Almost Just Friends

A Novel

P.S.
INSIGHTS,
INTERVIEWS
& MORE...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ALMOST JUST FRIENDS

A Novel

JILL
SHALVIS

wm

WILLIAM MORROW

An Imprint of HarperCollinsPublishers

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29

Sonsöz

*P.S. İçgörüler, Röportajlar ve Daha
Fazlası ...* Yazar Hakkında
Kitap Hakkında
Okumaya Devam
Edin
Jill Shalvis'e Övgü
Ayrıca Jill Shalvis
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında*

Bölüm 1

"Başını dik tut, Prenses, yoksa taç kayar."

Piper Manning gözlerini kapadı ve kulaklarını dehşete karşı tıkadı. Buna karşı yalvarsa da bunun olacağını biliyordu ama bazen kaderi durdurmak mümkün olmuyordu. Başını iki yana salladı. *Daha kötülerini de atlattın. Sadece üstesinden gel. Sıcak bir kumsalda olduğunu ve sudan ateşli bir sörfçünün çıktığını düşün. Bekle, çiz onu. Avustralyalı ateşli bir sörfçü sudan çıkıyor, seksi bir gülümseme ve aksanıyla sana doğru geliyor-*

Biri parmaklarını kulaklarından çekti. En iyi arkadaşı ve acil yardım görevlisi ortağı Jenna. "İşkence sona erdi," dedi. "Artık bakabilirsin."

Piper gözlerini açtı. Ne sıcak bir kumsal, ne de seksi bir sörfçü vardı. Hayır, hâlâ Whiskey River Bar and Grill'deydi, etrafı iş arkadaşları, sözde dostları ve otuzuncu yaş gününü kasvetli ve kasvetli bir cenaze siyahıyla kutlamanın komik olacağını düşündüğü için onunla alay eden çok fazla doğum günü flaması ve balonuyla çevriliydi.

Jenna, "Otuz yaşına basmanın dünyanın sonu olmadığını farkındasın, değil mi?" dedi.

Belki değil, ama Piper'ın kutlama yapmak istememesinin bir nedeni vardı. Herhangi bir dönüm noktasında olmadan bir dönüm noktası doğum gününe ulaşmıştı. Ya da dönüm noktasına *yakın* bir yerde bile değildi. Kesinlikle bu yaşta olacağını düşündüğü yerin yakınında bile değildi.

"Hey, şimdi dinlediğine göre tekrar söyleyelim," diye seslendi biri. Şüphesiz Ryland'dı. Çiçeği burnunda itfaiyeci her zaman grubun kışkırtıcısıydı.

Ve böylece herkes tekrar şarkı söylemeye başladı, Piper onlara ters ters bakıp masanın altına girmemek için kendini zor tuttuğunda güldüler. İlgi odağı olmaktansa ilaçsız kanal tedavisi olmayı tercih ederdi ve bu pislikler de bunu biliyordu. "Sanki hepiniz ölmek istiyorsunuz," diye mırıldandı ama biri masaya bir içki koydu.

Elini uzattı ve iki gündür görevde olmadığı için uzun bir yudum aldı.

Alkol yanığı boğazını temizlediğinde, çoğu ilk müdahale görevlisi olan ve kendisiyle birlikte istasyonda ya da hastanede bir şekilde çalışan tüm gruba bakarak "*Çok* açık konuştum," dedi. "Doğum gününden bahsetmeyecektik, hele hele bu konuda bana şarkı söylemeyecektik. Hem de iki kez."

Hiçbiri suçlu görünmüyordu. "Piper'a," dedi Ryland ve herkes bir kadeh kaldırdı. "Biz uyumsuzları bir araya toplayıp bir arada ve akli başında tuttuğu için."

"Piper'a," diye herkes tezahürat yaptı, sonra şükürler olsun ki etrafında konuşmalar başladı, böylece artık ilgi odağı olmaktan çıktı. Herkes onun yöntemlerini iyi biliyordu, bu da onu önemsedikleri için duygulanmış olsa da daha fazla ilgi istemediğini anladıkları anlamına geliyordu. Bunu kolayca kabul ederek gecenin tadını çıkarmaktan ve onu yalnız bırakmaktan mutlu oldular.

"Acıdı mı?" Jenna eğlenerek sordu.

"Ne?"

"Sevilmek mi?"

Etraflarındaki barın seslerine uyum sağlayarak -birisi "Sweet Home Alabama" şarkısını yanlış tonda söylüyor, yakındaki bir masadan gelen şamatalı kahkahalar, bilardo toplarının *şingirtisi*- Piper gözlerini devirdi.

"Bir gün o gözbebeklerinin kafandan düşeceğini biliyorsun, değil mi?"

Bunu görmezden gelen Piper, tüm bu aşk tarafından kabaca bölünmeden önce yapmakta olduğu şeye geri döndü. Liste yapmaya. Günlük tutmayı çok severdi. Öyle olmak zorundaydı. Notlar ve listeler yapmak hayatını birden fazla kez kurtarmıştı. Ve evet, tüm bunları telefonundaki bir not uygulamasında da yapabileceğini biliyordu ama beyni o şekilde çalışmıyordu. Hayır, her şeyi zor yoldan yapmalı ve Karanlık Çağlar'daki gibi bunları elle yazmalıydı. Bazı sayfalarını çevirdi: Takvimler, Alışveriş Listeleri, Gelecekteki Bebek İsimleri (bebek sahibi olmayı planlamasa da), Şifreler (tamam, *şifre*, tekil, çünkü hep aynı şifreyi kullanıyordu - CookiesAreLife123!).

Ve sonra bazı rastgele girişler vardı:

Yaşam Kuralları

- Arada sırada güzel görünmek için çaba sarf edin.

- Ne kadar üzgün olursan ol, kendi perçemini kesme.
- Asla ama asla, hiçbir koşulda aşık olmayın.

Ayrıca bir dilek listesi vardı. Bir de *gizli* bir dilek listesi.

Evet, açıkça yardıma ihtiyacı vardı. Ya da küçük bir hapa. "Yeni günlük mü?" Jenna sordu.

"Belki." Piper'ın kötü alışkanlıkları basitti. Temel olarak, Jenna için hiç bitmeyen bir eğlence kaynağı olan bir ofis malzemeleri istifçisiydi, çünkü Piper aynı zamanda organizasyon ve düzen söz konusu olduğunda biraz dağınıktı. Çantası, arabası, ofisi ve mutfağı her zaman bir felaket yaşanmış gibi görünürdü. Ama günlükleri... onlar tertemizdi.

"Seni tanıdığımdan beri kaç günlük başlattın ve ya kaybettin ya da yanlış yere koydun - milyon tane mi?"

Piper kendini suçlayabileceği gerekçesiyle bu soruya cevap vermedi.

Jenna günlüğün içine sıkıştırılmış olan çıkartma paketini çıkardı. Üzerinde DOKTOR RANDEVUSU, BOŞ BULAŞIK MAKİNESİ ve KAFEİNAT gibi hatırlatmalar olan sevimli küçük düşünce baloncuklarıydı bunlar.

Jenna, "Çıkartmalar hile yapıyormuş gibi hissediyorum," dedi.

"Dilini ısır, kadın. Çıkartmalar her şeydir." Kalemler de öyle. Ve sevimli ataçlar. Ve yapışkan notlar . . .

"Hadi ama. Çıkartmalardan çok daha önemli şeyler var." "Ne gibi?"

Piper sordu.

"Yemek gibi."

"Tamam, beni yakaladın."

"Ve seks," dedi Jenna. "Aslında bu yemekten de önce gelmeli."

"Uzun zaman geçtiği için bu konuda senin sözüne güveneceğim."

"Peki, bu kimin suçu?" Jenna eğilip bakmaya çalıştı. "Bugünün yazısı ne?"

"Mülkü onarmak için sırada ne olduğunu anlamak için bir liste." Piper ve kardeşlerine büyükanne ve büyükbabalarından Rainbow Gölü'nde bir ev ve bazı kulübeler miras kalmıştı. "Hâlâ çok iş yapılması gerekiyor. Boyumdan büyük işlere kalkıştım."

"Biliyorum." Jenna'nın gülümsemesi soldu. "Satıp Wildstone'dan taşınacak olmandan nefret ediyorum."

Wildstone, California, Piper'ın memleketiydi. Sayılırdı. On üç yaşındayken iki küçük kardeşi Gavin ve Winnie ile birlikte büyükanne ve büyükbabaları tarafından büyütölmek üzere buraya taşınmıştı. Ama sonuçta tüm yetiştirme işini Piper yapmıştı. Çok uzun sürmüştü ama sonunda kardeşleri kendi hayatlarını yaşamaya başlamıştı.

Ve onunki nihayet başlayabilirdi.

Tek yapması gereken mülkün onarımını bitirmektir; sonra satabilir ve parayı kardeşleriyle üçe bölebilirdi. Kendi payıyla nihayet okula gitmek ve her zaman istediğı gibi bir doktor asistanı olmak için gerekli paraya ve özgürlüğe sahip olacaktı.

Çok yakındı. O kadar yakındı ki neredeyse tadını alabilecekti. "Okuldan sonra Wildstone'a dönmeyi planlıyorum."

Çünkü başka nereye gidebilirdi ki? Diğer tek evi, ailesini dünyanın her yerinde takip etmek ve onlara en çok ihtiyaç duyulan yerlerde sağlık hizmeti sunmaktır. Ama annesi ve babası artık yoktu. Onun ailesi Gavin, Winnie ve bu odadaki herkesdi.

"Ama neden Colorado Üniversitesi?" Jenna sordu. "Neden bu kadar uzağı gidelim?"

Otuz dakika sonra San Luis Obispo'ya, Cal Poly'ye gidebilirsiniz."

Piper başını salladı. On yedi yıldır burada sıkışıp kalmıştı. Bir süreliğine uzaklara gitmesi ve bazı şeyleri çözmesi gerekiyordu; örneğın kardeşlerini büyötmüyorsa kim olduğunu. Ama bunu açıklaması zordu, bu yüzden en iyi arkadaşına bile hazır bir bahane verdi. "U of C benim programım için gerçekten güçlü okullardan biri. Colorado'yu da seveceğimi düşünüyorum."

Jenna ikna olmamış görünüyordu ama buna izin verecek kadar iyi bir arkadaştı.

Git

"Merak etme," dedi Piper. "Geri döneceğim."

"Öyle olsa iyi olur." Jenna Piper'ın listesine bir kez daha baktı. "Ben bile bir alışveriş listesi yap."

"Çünkü yemek alışverişine gitmiyorsunuz. Sipariş veriyorsun." Jenna gülümsedi. "Ah, doğru ya."

Barın dışında bir fırtınanın yaklaştığını duyabiliyorlardı. Haberler bütün hafta boyunca bundan bahsetmişti. Şiddetli rüzgârlar binayı itiyor, ışıkların titremesine ve duvarların gıcırdamasına neden oluyordu ama kimse gözünü bile kırpmıyordu. Wildstone'luların yüreğı pek sağlamdı.

"Boya örnekleri!" Piper birden hatırladı ve bunu not etti. "Biraz kontrol manyağı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kendi dünyanızı yönettiğinizde, o dünyadaki herkes bunu doğru yapmak için size güvenme eğiliminde olurdu. Onun için de hep böyle olmuştu. Hoşuna gitse de gitmese de yetki ondaydı. Piper kaleminin ucunu çiğnedi. "Bir şeyi unutuyorum, biliyorum."

"Evet," dedi Jenna. "Bir hayat kurmak için."

"Burada ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?"

Şimdi gözlerini devirme sırası Jenna'daydı. "Herkes kasabadaki yeni seksi çocuktan bahsediyor, sen ise burada köşede günlüğüne yazıyorsun."

"Seksi adamlar gelir ve gider."

Jenna güldü. "Öyle mi? Hayatına seksi bir erkek ya da herhangi bir erkek girmeyeli ne kadar oldu?"

Piper barın karşısındaki Ryland'ın şu anda bir değil *iki* kadınla sohbet ettiği yere baktı. Görünüşe göre eski sevgilisi kaybettiği zamanı telafi ediyordu.

"Peki bu kimin hatası?" Jenna onun aklından geçenleri okuyarak sordu. "Geçen yıl onu sebepsiz yere terk etmiştin, hatırladın mı?"

Aslında gerçekten iyi bir nedeni vardı ama paylaşmak istemediği için omuz silkti.

"İhtiyacın olan şey dikkatini dağıtacak bir şey. Seksi türden," dedi Jenna. "O günlüğü hayatının aşkıymış gibi yanında taşıyorsun."

"Şu anda öyle."

"Çok daha iyisini yapabilirsin." Jenna bar taburesini döndürerek kalabalığa baktı.

"Bunu aklından bile geçirme," dedi

Piper. "Ne hakkında?"

"Biliyor musun? Beni düzeltiyorsun."

"Peki bu çok mu kötü olurdu?" Jenna elini Piper'ın yazı yazan koluna koydu. "Sen her zaman herkesin hayatını düzelten birisin, tabii kendininki hariç herkesin. Ama Tamirci'nin bile bazen yardıma ihtiyacı olur."

Yıllardır her şeyi bir arada tutan kişi olduğu doğrudu. Herkes için. Yardım istemek onun DNA'sının bir parçası değildi. Ama Jenna'nın haklı olduğu bir nokta vardı. Bugün onun doğum günüydü, hem de önemli bir doğum günüydü, bu yüzden en azından anlamsız bir şey yapmalıydı, değil mi? Günlüğünün sayfasını çevirdi ve gizli yapılacaklar listesine göz attı.

- Alaska'ya bir gemi seyahati yapın.

- Her gün biraz "kendime" zaman ayırın.
- Örgü örmeyi öğren.
- Hemşire ayakkabısı *olmayan* ayakkabılar alın.

"Tamam, *hayır*," dedi Jenna. "Doğum günü partinde oturup hemşirelik ayakkabıları almakla ilgili bir listeye bakmıyorsun."

"Hemşire ayakkabısı almamakla ilgili," diye düzeltti Piper. "Ve bu benim partim değil."

"Bu senin partin. Eğer Gavin ve Winnie'ye bundan bahsetseydin, onlar da burada kutlamana yardım ediyor olacaktı."

Tam da ihtiyacı olan şeydi, yirmi yedi yaşındaki erkek kardeşine ve içki içmesi yasal olmayan kız kardeşine parti yapmak için bir neden vermek. "Onlara gelmemelerini söyledim. Gavin Phoenix'teki işiyle meşgul ve Winnie de UCSB'deki notları üzerinde çok çalışıyor."

"Sana sahip oldukları için şanslılar, umarım bunu biliyorlardır," dedi Jenna içtenlikle. "Bak, hepinizi ayakta tutmak için çok çalışıyorsun. Ama bugün en azından biraz eğlenmelisiniz."

"Seni anlıyorum. Ama bunu aklınızda tutun." Barın üzerinde asılı duran tabelayı işaret etti:

MARNING:

ALKOL, BURADAKI INSANLARIN GERÇEKTE OLDUKLARINDAN DAHA İYİ GÖRÜNMELERINE NEDEN OLABİLİR.

Jenna güldü ama üç adamın oturmuş içki içip konuştuğu bara en yakın masaya bakmaktan da geri durmadı.

"Sakın buna cüret etme."

"Burada kim bekâr?" Jenna masadakilere sordu.

Adamlardan ikisi üçüncüyü işaret etti.

"Sen mi?" Jenna açıkça teyit almak istercesine sordu.

Jenna'yı kontrol etmek için bir an durdu. Bu gece vahşi sarı saçları güzel yüzünün etrafında dalgalanırken, atletik yapısı sıkıca oturtulmuş süslü yoga kıyafetleriyle vurgulanırken, Plaj Barbie'sini kanalize ediyordu.

"Evet," dedi adam. "Kesinlikle bekârım."

"Güzel. Çünkü bugün arkadaşımın doğum günü." Gizlice kaçmaya çalışırken donup kalan Piper'a işaret etmek için döndü.

"Neden bir köşede saklanıp kitap yazıyor?" Bekar Adam bilmek istedi.

Jenna Piper'a baktı. "Hepimiz mükemmel değiliz. Ama onun için çok şey var. Arkadaş canlısı. Tüm aşıları yapıldı ve tuvalet eğitimi de var. Yani, evet, tamam, bazen barlarda saklanıp günlüğüne yazıyor. Ama kim yapmaz ki, değil mi?"

Telaşlanmış görünen Bekâr Adam arkadaşlarına döndü.

"Vay be," dedi Piper kuru bir sesle. "Ve sen de beni tam bir av gibi gösterdin."

Jenna omuz silkti. "Belki de bir günlük hayranı değildir." "Evet. Kesinlikle öyle. Ve bu bir *günlük*." "Merak etme," dedi Jenna. "Daha bitirmedim." "*Lütfen* bitir."

Ama Jenna şimdi gözlerini birkaç koltuk aşağıda bir bar taburesine oturmuş olan adama dikmişti. *Tanrım*, diye mırıldandı. *Bu o. Bu yeni seksi adam!*

Üzerinde askeri yeşil bir kargo ve uzun, zayıf kaslı vücudunu saran siyah bir Henley vardı. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri ve koyu renk kaşları vardı; tüm bunlar, *sosyal hissetmediğini* söyleyen sessiz ve karanlık ifadesiyle uyumluydu.

Jenna, Piper'ı Utandırılım'ın ikinci raundu için ayağa kalkmaya başladı.

"*Sakın buna cüret etme!*"

"Hey," dedi Jenna adama, o da başını sallayarak karşılık verdi. "Demek erkeksin."

"En son kontrol ettiğimde," dedi.

Jenna başparmağını Piper'a doğru salladı. "Bugün en iyi arkadaşımın doğum günü."

Ateşli Adam'ın bakışları, görünmezlik pelerini isteyen Piper'a kilitlendi.

"Kendine bir liste yapmış," dedi Jenna ve yardımsever bir şekilde günlüğü ona doğru çevirdi.

Tanrı şahidim olsun, Piper'ın bu kadını neden sevdiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ateşli Adam listeyi okudu, çenesindeki seksi tüyleri ovuşturdu ve sonra Piper'la konuştu. "Bu senin için mi yoksa büyükannen için mi?"

Jenna homurdandı. "Bu aslında onun takma adı. *Büyükanne*."

"Ne ekürisin sen öyle." Piper günlüğü kaptı ve kapattı. "Kendime ayırdığım zaman' neleri içeriyor?" Ateşli Adam sordu.

"Pillerle ilgili olduğuna eminim," dedi Jenna.

"Tamam." Piper onu işaret etti. "Biliyor musun? Senin sözün kesildi." Jenna, "Soruya cevap vermediğine dikkat edin," diye mırıldandı.

"Pil içermiyor!" *Tanrım*. Kestirmekle ilgili olduğunu asla kabul

etmeyecekti.

Jenna günlüğü aldı, sağ sayfayı çevirdi ve listesine bir şey ekledi:

- Biriyle yat.

Sonra Ateşli Adam'ı gösteren bir ok çizdi.

Adam başıyla onayladı. "Artık bir listeniz var."

"Hayal kurmaya devam et, dostum." Piper başını Jenna'ya doğru salladı. "Ve sen. Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunu *mürekkeple* yazmışsın." Bu da silinemeyeceği anlamına geliyordu. Ve Piper da onu yırtıp atamazdı. Mermi günlüğünden bir sayfayı öylece yırtıp atamazdınız; bu onun kodlanma biçimine aykırıydı. Jenna'nın bir sonraki sayfaya geçip *gizli* yapılacaklar listesini açıklamadığı için minnettar olması gerektiğini düşündü.

Jenna Ateşli Adam'a döndü. "Dinle, onun kötü tavırlarının seni korkutmasına izin verme.

Havlıyor ama ısırıyor."

Omuz silkti. "Isırmayı severim." Ve onun ve Piper'ın gözleri kilitlendi. Onunki yoğun, değerlendirici bir elaydı; yeşil, kahverengi ve altının girdaplı, büyüleyici bir karışımıydı. Yakışıklıydı ama pek çok erkek de öyleydi. Formda olduğu da belliydi, bu da pek alışılmadık bir durum değildi. Ama başka bir şey vardı, karnında garip bir çırpınma yaratan soyut bir şey ve bunun ne olduğunu anlaması bir anını aldı -ilgi. Bu hiç mantıklı değildi. O hiçbir şey aramıyordu ve o ... Konuşmalarına rahatça katılmasına rağmen, gözleri ... boş görünüyordu ve tek bir gülümseme bile yoktu.

Belki de sürekli dünyaya kızgın ruhlar gibiydiler, bilmiyordu. Ama kesin olan bir şey vardı ki, kız onu incelerken hiç de rahatsız görünmüyordu. Aslında, hiçbir durumda rahatsız olacak bir tipe benzemiyordu.

Etraflarında, bar tam bir gece eğlencesi modundaydı. Müzik, konuşmalar, kahkahalar... Her yerden iyi vakit geçiren insanların sesleri geliyordu, kimse fırtınanın yaklaşmasından endişe etmiyordu. Biri Jenna'ya dart oyununa katılması için seslendiğinde Jenna taburesinden kaydı. "Tamam, şimdi onu terk edeceğim," dedi Ateşli Adam'a. "Doğum günü kızını kurtarmaya gelen cesur beyefendiyi oynamaktan çekinme. İyi geceler, Piper."

"O senin *büyükannen*."

Jenna sadece güldü ve yürümeye devam etti ve Piper telefonunu çıkarıp bir mesaj attı.

"Eminim kanat adamına onu öldüreceğini söylüyorsundur."

Tamam, centilmen beyefendi kışını. Daha çok karanlık ve tehlikeli gibi. Gönder tuşuna bastı ve başını kaldırıp baktı. "Bu gece uyurken gözlerini kapatmaması gerektiğinden bahsetmiş olabilirim. Ama ne var biliyor musun? Seninki daha iyi. Lütfen bekleyin." Yeni bir mesaj yazdı: *Unutma, babam sağ olsun, kalemimle birini öldürmenin bir sürü yolunu biliyorum.*

Onun omzunun üzerinden okudu.

"Güzel." "Şiddet eğilimlerini hoş mu buluyorsun?"

Omuz silkti. "Kendini savunabilmek akıllıca." "Kalem konusunda şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi?" Başını eğdi ve onu inceledi. "Öyle miydin?"

Jenna'yı öldürme konusunda, evet. Ama bunu bir kalemle nasıl yapacağını bilmek konusunda değil. Ve yine de hiç kimse, bir kez bile, bu tehdidin gerçek olduğunu söylememişti.

"Baban asker miydi?" diye sordu. "Askerdi. Artık yok."

Başını salladı, gözleri temel düzeyde anladığını söylüyordu. "Özür dilerim."

Onun içten ve açıkça anlayışlı tepkisinin, nadiren yaptığı bir şeyi yapmasına neden olduğunu tahmin ediyordu - daha fazlasını, sorulmadan söylemek. "Yurtdışında çok tehlikeli yerlerde yaşadık. Kendimi ve kardeşlerimi nasıl savunacağımı bildiğimden emin oldu."

Adam bir kez daha başını salladı, bu seferki onaylayıcıydı ve kadının ona bir kez daha bakmasını sağladı; herhangi bir kişisel düşünciyi saklayan sakin, sabit bakışlarına, dinlenirken oturuşuna ama sıkı sıkıya dizginlenmiş bir güç hissine. Bir de her türlü durumun üstesinden gelebileceğini gösteren yapısı vardı. "Sen de askerdin."

Uzun bir süre kızın sırtını inceledi ve değerlendirdi. "Hâlâ öyleyim."

Başka bir şey söylemeyince kaşlarını kaldırdı, daha fazlasını bekledi ama gelmedi. "Dur tahmin edeyim," dedi. "Bu bir sır. Eğer bana söylersen, beni öldürmek zorunda kalırsın."

Gözlerinin kenarları kırıştı. Ya onu kızdırıyor ya da eğlendiriyordu. "Ben aslında bir DEA ajanıyım," dedi. "Ama aynı zamanda Sahil Güvenlik."

"İkisini birden nasıl yapıyorsun?"

"On iki yıl boyunca aktif görevdeydim. İki yıldır da yedek kuvvetlerdeyim. DEA iş programım eğitimde olduğum, aktif hale getirildiğim veya görevlendirildiğim zamanlara izin veriyor."

Adam. Ailesinin tehlikeli bir hayat yaşadığını düşünüyordu. Bu adam onları alt etmişti. Annesi ve babasının başına gelenleri düşününce, ne kadar meraklı olursa olsun, bu adama hiç ilgi duymadığına o anda karar verdi. Çünkü cidden, ihtiyaç duyduğunuzda ateşli ve rahat bir sörfçü neredeydi? "Bunlar ne sıklıkla oluyor? Eğitim, aktivasyon ya da konuşlandırma?"

"Birliğim ayda üç gün Virginia'da eğitim yapıyor. İstedığımız zaman aktif hale geliyoruz. Daha seyrek görevlendiriliriz ama olur böyle şeyler." Omuz silkti, sanki dünyayı kurtarmaya gitmek için kısa bir süre önce hayatını askıya alması önemli bir şey değilmiş gibi.

"Narkotik bir çırpıda gitmene aldırıyor mu?"

"Benimle sözleşme imzaladıklarında bunu biliyorlardı. İhtiyaç duydukları becerilere sahiptim."

"Peki bunlar hangi beceri setleri?"

Adam ona yine o bakışlardan birini attı ve kadın gülümsedi. "Doğru. *Şimdi* 'bana söyledin ama sonra beni öldürmek zorunda kalırdın' kısmındayız."

Başını belki eğlenerek, belki de şaşkınlıkla sallayarak içkisini ona doğru kaldırdı. "Mutlu yıllar, Piper."

Bir iç çekti. "Evet. Teşekkürler."

Çok küçük bir homurtu çıkardı. "Doğum günlerini gerçekten sevmiyorsun." "Hayır. Ya da partileri."

"Onu ben alıyorum." Adam yine listeye bakıyordu ve kadın onun *daha* da açıklayıcı olan bir sonraki sayfaya geçmesini engellemek için elini günlüğün üzerine koydu ve kendini yatma meselesiyle ilgili kaçınılmaz yoruma hazırladı.

Ama onu şaşırttı. "Alaska çok soğuk," dedi. "Eğer bu benim listem olsaydı, Güney Pasifik'teki bir adayı hedeflerdim."

"Tercihen ıssız mı?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Belki de *tamamen* terk edilmemiştir."

Midesi garip bir şekilde çırpındı ve bu onu korkuttu. Mide çarpıntılarını hissetmek istemiyordu, hele bu adam için. "Eğer benimle flört ediyorsan," dedi yavaşça, "ilgilenmediğimi bilmelisin."

"O zaman iyi ki seninle flört etmiyorum."

En ufak bir hayal kırıklığı hissetmesi ne kadar çığncaydı? Ayrıca, nasıl cevap vereceğini de bilmiyordu. Sosyal işaretleri okumak ona göre değildi. Kendini garip hissederek, ki bu onun için yeni bir şey değildi, bar taburesinden kaydı ve günlüğünü yağmurluğunun cebine soktu.

müzik, konuşma ve kahkahalarla birlikte hâlâ insanlarla, *onun* insanlarıyla çevrili olduklarını fark etti ve yine de ... son birkaç dakikadır tamamen yalnız olduklarını hissetti.

"Dışarıda mısın?" diye sordu.

"Sanırım bu geceyi bitirsem iyi olacak."

Çenesini tekrar ovuşturdu ve kirli sakalının çıkardığı ses, kadının içine adını koymayı reddettiği bir şey yaptı. "En azından doğum günün için sana bir içki ısmarlamama izin ver."

"Teşekkürler, ama fırtına esiyor." Bunu söylerken güç titredi ama devam etti. "Aklımı başımda tutmalıyım."

"Alkol olmak zorunda değil." Etraflarındaki dolu, gürültülü bara baktı. "Sen de arkadaşların gibi ilk müdahaleci misin?"

"Evet. Ben bir EMT'yim."

"Ben yeniyim," dedi. "Sıfır arkadaş. Jenna'nın seni terk ettiği gibi sen de beni terk mi edeceksin?"

Aslında bu söz karşısında tereddüt etti, ta ki adamın gözlerindeki o mizah parıltısını yakalayana kadar. "Benimle kafa buluyorsun."

"Öyleyim."

Buna nasıl karşılık vereceğinden emin değildi. Bir şeyler hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Onun hemen ötesinde, bilardo oynayan bir grup arkadaşını görebiliyordu. Yerel bir polis olan CJ kazanıyordu. Jenna'dan sonra CJ en sevdiği insanlardan biriydi. Ona doğru baktı, göz göze geldiler ve çenesiyle onu dürttü.

İyi misin?

Kadın başını salladı ve adam havuza geri döndü. Ryland hâlâ iki kadınla flört ediyordu ve merak etmesi gerekiyordu: Saçlarını serbest bırakıp birkaç dakika eğlenirse başına gelebilecek en kötü şey neydi? Ne de olsa bugün onun doğum günüydü. "Belki sadece bir içki."

Ateşli Adam barmene başıyla işaret etti, o da hemen yanlarına geldi. "Büyükanenin doğum günü için bir Shirley Temple."

Piper güldü. Verdiği tepkiyle kendini şok etti ve ne kadar uzun zaman geçtiğini fark etti.

Ateşli Adam kızın gülümsemesine baktı ve *neredeyse* kendi gülümsemesini ona verecekti. "Ya da ... ne istersen."

Dudağını ısırıldı. Ne istiyordu? Bu, son on yılı aşkın süredir kendine sormamak için çok uğraştığı büyük bir soruydu, çünkü istediği şey hiçbir zaman geçerli olmamıştı. Onun hayatında *yapılması gerekenler* ve *olması gerekenler* vardı.

...ve hiçbir yerde *Piper'in istedikleri* için zaman yoktu.

Muhtemelen bu yüzden işiymiş gibi listeler yapıyordu.

Barmenin adı Boomer'dı ve onu uzun zamandır tanıyordu. Gülümseyerek onun gerçeği itiraf etmesini bekliyordu - Shirley Temples'ı sevdiğini. Ama o böyle bir şeyi kabul etmedi. Sadece gözlerini devirdi - doğrusu, bunu yapmayı bırakmayı öğrenmesi gerekecekti- ve başını salladı.

Boomer önüne bir Shirley Temple koyduğunda, büyük bir yudum aldı ve zevk dolu iç çekişini tutamadı, bu da Ateşli Adam'ın sonunda *gerçekten* gülümsemesine neden oldu.

Ve, oh, Tanrım, çok fena bir şeydi.

Sadece küçük, zararsız bir flört, dedi kendi kendine. Bu küçük şeye izin vermenin bir zararı yoktu, değil mi?

Işıklar tekrar titredi ve bu sefer söndüler ve sönük kaldılar.

Şaşırmamıştı ve etrafındaki toplu iniltiden başka kimsenin de şaşırmadığını anlayabiliyordu. Boomer barın üzerine zıpladı. "Fırtına-bir, bar-sıfır!" diye bağırdı kalabalığa. "Herkes evine gitsin ve güvende kalsın!"

Ardından gelen toplu göçte, Ateşli Adam Piper'in elini tuttu ve onu diğer herkesle birlikte ön kapıya doğru değil, bardan geçip arka taraftan dışarıya doğru çekti.

Gerçekten de fırtına büyük bir şiddetle yaklaşmış ve onları duvara tokatlamıştı.

"Burada yeniysen arka kapıyı nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ben her zaman çıkış yolunu bilirim."

Buna inanıyordu. Etraflarındaki geceye baktı; hiçbir yerde elektrik olmamasından ve şiddetli rüzgârlarla çılgına dönmüş karanlık, çalkantılı bir gökyüzünden kaynaklanan bir tür zifiri karanlıktı.

"Yağmur her an başlayabilir," dedi ona, bu konuda pek de heyecanlı görünmüyordu.

Bu, ondan soluksuz bir kahkaha kopardı. "Başınızı dik tutun Prenses, yoksa tacınız kayar."

Yüzündeki ifadeden hayatında daha önce hiç prenses diye çağrılmadığı anlaşılıyordu. "Özür dilerim," dedi. "Bu otomatik bir tepkiydi. Benim

Ne zaman yağmurdan şikayet etsem babam bana bunu söylerdi. Hindistan, Odisha'da ne kadar sık yağmur yağdığını biliyor musun?"

"Mobile, Alabama'dan daha azına bahse girerim ki orada birliğimle birlikte altı ay boyunca Deniz Emniyeti ve Güvenliği Ekibi'ni eğitmişim ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurdan başka bir şey görmemiştik. Yağmura vurgu yapıyorum."

"Altı ay aralıksız, ha?" diye sordu sempatik bir şekilde. "Tamam, sen kazandın."

Dudakları kıvrıldı. "Hazır mısın?" "Olabileceğim kadar."

Ve böylece onun elini tuttu ve rüzgârın içinden eski püskü cipine doğru koşarlarken ona destek oldu. Aslında minnettardı çünkü rüzgâr onu neredeyse iki kez uçuracaktı, sadece onun sağlam ve kolay ayakları sayesinde kurtuldu. Adam besin zincirinin en tepesindeymiş gibi hareket ediyordu; sessiz, ekonomik, sinsi hareketleri vardı ve eğer ne iş yaptığını biliyorsanız bu çok anlamlıydı.

Jenna'yla birbirlerine karşıdan el salladılar ve Jenna başıyla onu onayladığında Piper başını salladı.

"İçki için teşekkürler," dedi, rüzgârdan sesini duyurabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı.

"Eve sağ salim döndüğünden emin olmak için seni takip edeceğim."

"Gerek yok, ben iyiyim." Çünkü bu lafı yutmasına imkân yoktu. Flört etmek vardı, bir de aptalca davranmak vardı. "Her neyse, buralı biri olarak eve sağ salim varıp varmadığını kontrol etmeliyim."

Güldü. Ve ortaya çıktığı üzere, harika bir gülüşü vardı, ancak onun kendisi için endişelenmesinden etkilendiği için mi yoksa saçma olduğu için mi bu kadar eğlendiği hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü açıkça kendi başının çaresine bakabilirdi.

"Ben iyiyim," dedi sonunda. "Dikkatli sür." Ve sonra geri adım atarak karanlığın içinde kayboldu.

Bölüm 2

"Stres, tatlıların tersten yazılmasıdır."

Piper barın otoparkından çıkarken cipi sert rüzgârda sallanıyordu. Göle ve doğu kıyısındaki hafif harap, eski -eski vurgusu ağır basıyordu- Viktorya dönemi evi ve dört küçük kulübeye ulaşmak için otoyola çıktı. Aileleri onları Amerika'ya gönderdikten sonra o, Gavin ve Winnie orada yaşamışlardı.

Tüm dünyaları parçalandıktan ve her birini kendi yöntemleriyle yok ettikten sonra. Gerçi, geriye dönüp baktığında, bu olay daha sonra olanlarla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi - şu anda yüzleşmek istemediği tüm kabus dolu anılar.

Ya da hiç.

İstasyondaki vardiyaları arasında kulübeleri tamir ediyordu. Mülkü piyasaya sürüp sattığında, nefes alacak biraz paraları olacaktı, bu da iyi bir şey olacaktı çünkü okula gittiğinde artık kardeşlerine maddi olarak yardım edemeyecekti.

Bu gece çok az trafik vardı. Ya da Kaliforniya'nın parlak turist rehberlerinde turistlere anlatılan kötü şöhretli bir vahşi batı geçmişi olan Wildstone'da hiç trafik olmamıştı. Şehir merkezindeki binalar -iki cadde, neredeyse her zaman çalışan bir stop lambası- hepsi tarihi eserdi ve perili bir han da dahil olmak üzere kötü şöhrete katkıda bulunuyordu.

Wildstone'dan çıkıp okyanustan uzaklaşarak yemyeşil, meşe benekli tepelere doğru giden iki şeritli dar yola saptığında fırtına dinmişti. Rüzgâr cipi zorlamaya devam ediyor, yağmur da yağıyor ve görüş mesafesini zorlaştırıyordu. Zaten sırılsıklam olan toprak, yolları kayganlaştıran tufanı ememiyordu.

Gökkuşığı Gölü on sekiz mil uzunluğunda koylar, gizli parmaklar ve çıkışlardan oluşuyordu; balıkçılık, tekne gezintisi, yürüyüş ve kamp için bir hazine koyuydu. Sadece güney ve batı kıyılarında nüfus yoğunluğunda ve bu bölgelere giden daha güzel bir yol vardı, gölün etrafından dolaşarak yaşadığı yere kadar gitmeyen bir yol. Beş mil gittikten sonra yolun asfalttan çakıl taşına dönüştüğü yerden saptı. Burada fazla ev yoktu. Nispeten uzak bir yerdi. Sol tarafındaki en yakın komşusu on dönüm uzaktaydı ve evini kendi evinden göremiyordu. Sağ tarafta ise küçük bir marina ve marinayı işleten adamın evinin bulunduğu on dönümlük bir başka büyük parsel vardı.

Umurunda değildi. Burayı seviyordu, her zaman da sevecekti. Gölün kendisinden gizliden gizliye korkuyor olsa bile, burası emniyet ve güvenliği simgeliyordu.

Burada da elektrikler kesikti; bunu hemen anlayabildi. Bahçedeki iki büyük meşe ağacı, karanlıkta sallanan devlerden başka bir şey değildi ve ön kapıya doğru koşarken onu koruyordu. İçeri girerken, yerde bıraktığı botlarına takıldı - dağınık fuayeyi temizlemek listesinde bir yerlerdeydi - ve fırtına fenerlerini çıkardığı mutfığa doğru körlemesine ilerledi.

Bitmiş piller.

Lanet olsun. Bu da listede vardı. Hurda çekmecesinde yedek pil ararken garip bir *gümbürtü* duydu. Acaba evin yan tarafına mı çarpmıştı? Olduğu yerde donup kaldı ve geçen gece korku filmlerini maraton gibi izlediği için kendine lanet ederek dinledi. Hiçbir şey yoktu. Derin bir nefes alarak, eğer bu bir seri katilse, en azından otuz yaşına kadar gelebildiğine karar verdi. İyi bir koşu yapmıştı ve hey, daha önce bir Shirley Temple içmişti. Hayattan daha fazla ne isteyebilirdi ki?

Bir *gümbürtü* daha duydu ve bu sefer neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Tatlı Yanak mı?" diye fısıldadı, iki saat güneydeki Santa Barbara'ya üniversiteye gittiğinde Winnie'nin ona yüklediği huysuz sokak kedisi olduğunu umuyordu. "Bu sensin, değil mi?"

Hiçbir şey.

Üçüncü *gümbürtü* duyulduğunda, Piper telefonunu el feneri olarak kullanarak kendini evin içine doğru zorladı. Bu sayede çalışma odasının penceresini on santim kadar kırık, eğik panjurları rüzgârda duvara çarpmış, perdesi çoktan gitmiş halde buldu.

Gizem çözüldü.

Geçen gün güneş açtığında ve Ocak ayının sonları için mevsim normallerinin dışında sıcak olduğunda pencereyi açmıştı. Her nasılsa kapatmayı unutmuştu ve hiç şüphesi yoktu ki Tatlı Yanaklar kaçmıştı, çünkü Piper'inkilerle uğraşmak onun hayattaki göreviydi.

Tamam o zaman, seri katil değil. Bir gün daha yaşayacaktı. Ama bu macera onu yormuştu. Ya da belki de bu sadece onun hayatıydı. Öyle bile olsa, rahatlamadan önce yapması gereken bir şey daha vardı. Tatlı Yanak'ı aramayı da sayarsa iki. İç çekerek bir kez daha yağmurluğunu giydi ve dışarı çıkıp marina ile arasındaki geniş yabani otların arasından geçti.

Marinanın sahibi ve işletmecisi olan adam için sağlık çantasını kapmıştı. Emmitt Hayes ellili yaşlarının ortasında, on iki yaşında bir çocuk gibi yiyor, balık gibi içiyordu ve yeni diyabet teşhisi konmuştu. Ayrıca yakın zamanda oğlunu kaybetmişti ve kendine bakamıyordu.

Adam marinayı yaklaşık beş yıl önce satın aldığından beri arkadaş olduklarından, bakım işlerini o yapıyordu.

İki evin arasında, iki küçük derenin birleşerek göle döküldüğü bir akarsu vardı. Zamanın yüzde doksan dokuzunda, ihtiyaç duyduğunda küçük derenin üzerinden geçebiliyordu. Bu gece akıntı hiç görmediği kadar yoğun, yarısı su, yarısı çamurdu - geçen yazki korkunç Kaliforniya orman yangınları nedeniyle yangından zarar görmüş kötü araziden kaynaklanan bir başka sorun.

Dar bir derenin üzerinden geçmek onun için bir şeydi, ama derenin akan bir nehre dönüşmesinden geçmek tamamen başka bir şeydi ve olduğu yerde donup kaldı. *Derin bir nefes al. Mantıklı ol. Görüldüğü kadar derin değil, sadece geniş.*

Ve çok hızlı hareket ediyor.

Nefesini içine çekerek birkaç adım geri gitti ve sonra koşarak atladı. Kötü haber; birkaç metre kısa düştü, dizlerine kadar ıslak ve çamur içinde kaldı. İyi haber, boğulmadı.

Ama Ateşli Adam'la bir içki daha içmiş olmayı diledi.

Birkaç dakika sonra Emmitt'in evinin karanlık verandasında, sırsıklam bir halde durdu. Şiddetli rüzgârdan sesini duyurabilmek için kapıyı olabildiğince yüksek sesle çaldı. "Emmitt," diye seslendi. "Ben Piper. İyi misin?"

Kapı açıldı ve ilk başta tek görebildiği, elinde bir el feneri tutan uzun boylu, sırık gibi bir adamın gölgesiydi.

açıkça

görebiliyordum.

"Emmitt?" "Pek

sayılmaz."

Bekle. Bu sesi tanıyordu ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıstırdı çünkü bu ...
. Ateşli Adam mıydı? Onu burada mı göstermişti? *Alacakaranlık Kuşağı*'nın
bir bölümünde miydi? "Burada ne yapıyorsun?"

Onu çoktan yağmurun içinden çekip çıkarmıştı. "Ben de tam sana aynı
soruyu sormak üzereydim."

"Yan dairede oturuyorum." Adam gürültülü fırtınayı bastırmak için
kapıyı kapatırken belli belirsiz arkasını işaret etti. "Emmitt'i görmeye
geldim," dedi. "O benim hastam."

"Hasta mı? Senin doktor değil, acil yardım görevlisi olduğunu
sanıyordum."

"Öyleyim ama o-" Başını iki yana salladı, gafil avlandığı için en çok da
kendine kızmıştı, çünkü hiç kimse tarafından gafil avlanmamakla övünürdü.
"Neden sana kendimi açıklıyorum ki?"

"Merak etme," diye seslendi Emmitt'in sesi karanlık oturma odasının
derinliklerinden. "Herkes üzerinde böyle bir etkisi var."

"Ne, büyüleyici insanlar mı?" Ateşli Adam hafifçe sordu.

Emmitt güldü. "Daha çok onları sinirlendirmek gibi." Kanepeden
Piper'a gülümseyerek küçük bir fener yaktı. "Armut dibine düşer, bilirsin."

Piper, Emmitt'e dönmeden önce Ateşli Adam'a baktı. "O senin oğlun
mu?"

"Bedende."

Şimdi görebiliyordu. Aynı siyah saçlar ve ela gözler, biraz heybetli bir
boy ve buna uygun bir güç. Ama bundan daha fazlası, her ikisinin de sahip
olduğu keskin farkındalık, kendilerini bu kadar kolay, bu kadar rahat
tutmaları ve yine de görünüşe göre etraflarındaki her şeyin tamamen
farkında olmaları.

Emmitt'in iki oğlu olduğunu biliyordu ama sadece birini tanıyordu.
Rowan, üç ay önce trajik bir araba kazasında ölmüştü. Diğer oğlu hakkında
tek bildiği Doğu Yakası'nda yaşadığıydı. Aslında şimdi düşününce onun
adını bile bilmiyordu. "Özür dilerim, fark etmemiştim."

"Benim hatam," dedi Emmitt. "Boşanma çok uzun zaman önceydi.
Zordu ve sorunlar vardı. Rowan'ı ben büyüttüm. Camden annesine yardım
etmek için onunla kaldı."

Görünüşe göre adı Camden olan Ateşli Adam'a baktı ama adam elindeki
feneri indirdiği için artık yüzünü göremiyordu.

Ürkmenin ötesinde, Rowan'ın Camden'in kardeşi olduğunu da fark ediyordu. Her ne kadar zamanının yarısında kendi kardeşini uykusunda öldürmeyi hayal etmekten hoşlansa da, bu sadece bir hayaldi. Bir fanteziydi. Ona bir şey olursa ölürdü.

Ve birden Camden'in kasvetli ruh hali anlam kazandı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Emmitt sordu.

"Hayır," dedi Piper, aynı anda Camden da "Evet," dedi.

Kız ona baktı.

O da ona baktı.

Emmitt, "Bu konuyu açıklığa kavuşturdu," dedi.

"Cam?" "Bu gece ikimiz de bardaydık."

"Evet," diye ekledi Piper. "Hikayenin sonu. Şimdi bana nasıl hissettiğini söyle, Emmitt."

Sanki Piper'ın kendisiyle ilgilenmemesini son derece komik ve tatmin edici buluyormuş gibi oğluna bir sırtıfı fırlattı.

Cam'in bu konuda ya da herhangi bir konuda ne hissettiğine gelince, bunu açıklamıyordu. "Neden senin nasıl hissettiğini bilmek istiyor?" diye sordu. "Hasta mıydın?"

"Hayır. Bir at kadar sağlıklıyım."

Piper başını salladı. "Belki de bir at-" Emmitt'in tıbbi durumunu neredeyse ifşa ettiği için dehşete kapılarak sözünü kesti, ki bu asla iyi bir şey değildi, biri tamamen dengesiz olsa bile.

Cam ona baktı ve sonra yüzünü buruşturan babasına döndü.

Piper iç çekti. *Özür dilerim*, diye Emmitt'e mırıldandı.

"Bunun için endişelenme." Emmitt Cam'e baktı. "Şeker hastasıyım." Cam'in yüzünde inançsızlık ifadesi vardı. "Ne zamandan beri?"

"Doktor beni yaklaşık beş ay önce test etti. Sana söyleyecektim."

Cam ona uzun uzun baktı.

"Tamam," dedi Emmitt. "Yani sana söylemeyecektim."

"Ciddi misin?"

Emmitt oflayıp pufladı. "Bak, eninde sonunda halledecektim. Ama anlamalısın ki, sana bir şeyler anlatmayı hatırlama yeteneğim, seksenlerden kalma her şarkı sözünü hatırlama yeteneğimden çok daha ağır basıyor."

"Çok özür dilerim," dedi Piper gergin odada. "Asla yapmamalıydım-"

"Sorun değil, hayatım," dedi Emmitt. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Hayır," dedi Cam sıkıca, babasına suçlayıcı bir bakış göndererek yön. "Kesinlikle yapmadın."

"Biliyorum, seni çok iyi anlıyorum ama evlat, yeterince stres ve keder yaşadın, bunlara bir yenisini eklemek istemezdim."

Cam gözlerini kapadı ve derin bir nefes alır gibi oldu. Henüz fazla duygu göstermeyen bir adam için son derece açıklayıcıydı. "Baba -"

"Hem ne önemi var ki? Ben iyiyim," dedi Emmitt ikisine de. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Güzel," dedi Piper. "Ama ayağın, geçen hafta kestiğin yer. Kontrol etmek istiyorum."

"Cam az önce benim için giydirdi. Ama bir bardak düşürdüm ve o da dağınıklıkla uğraşırken kesildi. Belki bir göz atabilirsin-"

"Elbette," dedi Piper.

Emmitt başıyla teşekkür etti. "Ben mutfakta olacağım. Jack'im kendi kendine içmeyecek."

"Hey," dedi Piper sırtına doğru. "Artık alkol içmemen gerekiyor, unuttun mu? Diyet kısıtlamaları listende var."

"Ben o listenin daha çok bir öneri niteliğinde olduğunu sanıyordum. Bilirsiniz, bir kılavuz gibi." Döndü ve yüzünde büyüleyici bir gülümseme belirdi.

Ama Piper büyüleyici bir gülümsemeye dirençliydi. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Emmitt derin bir iç çekerek, "Evet," dedi. "Evet. Bana bir dakika izin verin." Yalnız kaldıklarında Cam ona baktı. "Ona ne söyledin?" "Eğer onu alkolle, şekerle ya da yeni kıyafetinde olmayan herhangi bir şeyle yakalarsam

Diyet, kendim yiyip içecektim." Homurdandı.

"Peki ne kadar kötü yaralandın?" diye sordu sessizce. "Ve neren?" "Ben iyiyim."

A d a m iyi görünüyordu ama ellerini ceplerine saklamıştı, bu yüzden ellerinden birinin kesildiği yerde olduğundan şüphelendi. "Sadece kontrol edebilirim-"

"Gerek yok. Ben senin hastan değilim."

"Bu çok mu kötü olurdu?"

"Evet," dedi, sesi şimdi hormonlarının onu sıcak olduğuna ikna etmeye çalıştığı şeyle birlikte iyi bir mizahla doluydu.

"Neden?" diye sordu.

"Belki de başka bir şey olmayı tercih ederim."

Hah. Kesinlikle sıcak. Buna cevap vermemek için çok uğraştı ama başaramadı. "Peki bu başka şey ne olabilir?"

Sadece ona baktı.

Aman Tanrım. İsteddiği kadar inkâr etsin, ondan yüzde yüz etkilenmişti. Sadece öyle olmak istediğinden emin değildi. "Benimle flört etmediğini söylemiştin."

"Ve sen ilgilenmediğini söylemiştin."

"Ben değilim." Başını ikisine de sallayarak mutfağa doğru ilerledi ve Emmitt'i bir kutu kurabiye, iki paket cips ve bir yaz sosisi saklarken yakaladı. Kadın boğazını temizlediğinde Emmitt onları kilerine dolduruyordu.

İç çekerek ona döndü, kendinden biraz utanmış görünüyordu. "Hey," dedi. "Stres tatlıların tersten yazılışıdır."

Piper arkasında Cam'in iç çektiğini duydu ve kollarını kavuşturdu. "Sana listeler hazırladım Emmitt. Birinde bir sürü harika yemek seçeneği var. Diğerinde kolay tarifler var. Üçüncüsünde de kurallar ve kısıtlamalar var." Günlüğünü hâlâ ceketinin iç cebinde durduğu yerden çıkardı. "Orijinallerini sakladım."

Emmitt günlüğü aldı ve yüksek sesle okudu. "Kan şekerimi kontrol etmeye yardımcı olmak için yapabileceğim şeyler. Haftada üç ila dört kez egzersiz yapın; bu egzersizler yürüyüş, koşu bandı ya da yoga olabilir." Piper'a doğru uzun bir bakış fırlattı. "Yoga, avokado yiyen Kaliforniyalı kibirli hipsterlar içindir."

"*Sen* Kaliforniyalısın. Ve her zaman guacamole yediğini görüyorum. Ama iyi. Yogayı atla. Onun yerine esneme hareketleri yap. Ve doğru beslenmek her şeydir."

"Burada başka bir sorun var," dedi, günlüğüne parmağını sokarak. "Burada beyaz yiyecekler yasak yazıyor."

"Doğru," dedi. "Şeker ve nişasta gibi-"

"Beyaz yiyeceklerin ne olduğunu biliyorum.

Onları seviyorum." Piper başını salladı.

"Emmitt-"

"Biliyorum, biliyorum. Sadece yardım etmeye çalışıyorsun." Emmitt günlüğünün birkaç sayfasını çevirdi ve o daha geri almak için uzanamadan kaşları öyle bir kalktı ki saç çizgisinin altında kayboldu. "*Çok Gizli* Yapılacaklar Listesi. Güzel." Bir sayfa daha çevirdi. "Ve bir de kişisel kurallar listesi." Gülümseyerek onları gözden geçirmeye başladı.

Piper günlüğü kaptı ve tekrar cebine soktu. "Bunu az önce görmedin."

"Senin için değeri ne? Bir gün boyunca kan şekerimi ölçmemeye ne dersin?"

"Doktoruna rüşvet mi verdin?"

"Elimden gelse Tanrı'ya rüşvet verirdim." Adam kadının yüz ifadesine baktı ve iç çekti. "Tamam, anladım. Ve teşekkür ederim. Bir şeyler üzerinde çalışacağım, söz veriyorum."

"Gerçekten ihtiyacın var, Emmitt. Kan şekerin daha dengeli olmalı."

"Hepsi benim suçum

değil." "Öyle mi?

Anlatsana," dedi.

"Elli beş yıldır bok gibi yiyorum ve bilinen bir gerçektir ki yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretemezsiniz."

"Yaşlı köpeğe ailesi için yaşamayı öğretebilir miyim?" diye sordu.

Emmitt'in gözleri Cam'e kaydı. İki adam, ardında o kadar çok karışık duygu barındıran uzun bir bakış alışverişinde bulundu ki, Piper bunu yorumlamaya bile başlayamadı.

Emmitt sonunda, "Bunun üzerinde daha çok çalışacağım," dedi.

"Güzel." Kadın mutfak sandalyesini okşadı ve adam sandalyeye oturdu. Kan basıncını, nabzını ve kan şekerini kontrol ederken bir yandan da odadaki file bakmaktan kaçındı.

Seksi, gizemli ve gözleri kolay gören tehlikeli fil. "O iyi mi?" diye sordu fil.

"Olacak." Emmitt ile bakışlarını kilitledi. "Eğer uslu durursa." "Peki, şimdi, bunun eğlencesi nerede?" Emmitt bir kez daha gözlerini kırıştırarak sordu.

ve o anda Piper, Camden Hayes'in karşı konulmaz karizmasını nereden aldığını tam olarak anladı.

Bölüm 3

"Korku üretken bir duygu değildir."

Cam Hayes'in Sahil Güvenlik'e aldığı eğitim için zihinsel olarak teşekkür ettiği pek sık görülmezdi ve on sekiz yaşından beri onlarla birlikte olduğu ve olabileceğinin en iyisi olmaya zorlandığı düşünülürse, çok fazla eğitim almıştı. Sadece silahlar ve fiziksel uygunluk da değildi, gerçi bu da eğitimin büyük bir parçasıydı. Bir durumu hızlı ve etkili bir şekilde okumak nefes almak kadar önemli ve köklü bir şeydi.

Piper açıkça dengesizdi. Bunu hem fırtınaya hem de kendisine bağlıyordu. Bu ego konuşması değildi; gerçektir. Çünkü o da aynı şekilde dengesizdi.

Adı ona uyuyordu. O farklıydı. Hızlı düşünen, değer verdiklerine karşı son derece korumacı ve -kişisel favorisi- aynı zamanda ukala biriydi. "Bana diyabetten bahset."

"Gerçekten bilmiyor muydun?" Kınadığı çok açıktı. Onun bilmeyecek kadar mesafeli olmasını onaylamıyordu.

O da onaylamadı.

"Benim işim," dedi Emmitt. "Ülkenin öbür ucunda yaşıyor ve çalışıyor. Onu endişelendirmek istemedim."

"Baba. Bu endişelenmemiz *gereken* bir şey."

Emmitt başını salladı. "Başında yeterince iş var evlat. Rowan ve geçtiğimiz ay Tanrı bilir nereye çağırılan. Orada dikkatinin dağılmasını istemedim."

Evet, çok şey olmuştu ama bu ne olursa olsun bilmesi gereken bir şeydi ve hayal kırıklığını bastırmak için çalışması gerekiyordu. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Sadece alkol içeriyorsa."

"Alkol yok," dedi Piper.

Cam babasının yüz ifadesine neredeyse gülecekti. "Biliyor musunuz," dedi adam, "siz ikiniz tam bir eğlence düşkünüsünüz."

Piper eşyalarını topladı ve babasının yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Yarın görüşürüz."

Emmitt homurdandı ama ona sarıldı. "Teşekkürler, tatlım."

Cam onu kapıya kadar takip etti, eve sağ salım gittiğinden emin olmak için onunla dışarı çıkmak niyetindeydi ama Cam elini göğsüne götürerek onu durdurdu. "Ben iyiyim."

"Dışarısı tam bir karmaşa."

"Daha önce uğraşmadığım bir şey değil. Git aile meselelerini hallet."

Evet, babasının sağlık durumundan haberdar olmamasına kesinlikle sinirlenmişti. "Bu konuda aynı taraftayız," dedi, bunun açık olmasını istiyordu.

"O zaman ona iyi bak. Ve seni ezip geçmesine izin verme."

Cam gülmek zorunda kaldı. "Kimse beni ezip geçemez."

"Seni kırmak istemem ama baban az önce yaptı."

Lanet olsun. Birbirlerini o kadar iyi tanımamaktan kaynaklanan gerçek bir hikâye, düzeltmeye çalıştıkları bir şey. Bir başka gerçek daha vardı: Piper'ın ondan hiç korkmaması hoşuna gitmişti ve zihninde Piper'ın olumlu özellikleri listesine *otoriter* ve *küstah* olmayı da eklemişti. "Adı Emmitt Stubborn-Do- Everything-on-My-Own Hayes olmalı."

Kız onaylarcasına homurdandı ve bu onun da hoşuna gitti, ama onun kendisi hakkında bir şey anladığından emin olmak istedi. "Dinle," dedi. "Onu her gün aramaya ya da mesaj atmaya çalışıyorum. Ona özellikle neler olduğunu ve nasıl olduğunu soruyorum. İsteddiği zaman kaçmakta çok iyi. Ama bana söylemesi gerekirdi."

"Kesinlikle evet," diye kabul etti. "Yapmalıydı." Başını eğdi. "Sana söylemediği için incindin."

Acı mı? Uzun zaman önce kendini bu özel duyguya kapatmıştı. Hepsine.

"Bunu sana o şekilde söylememeliydim," dedi içten bir pişmanlıkla. "Bilmeyeceğin hiç aklıma gelmemişti."

"Görünüşe göre pek bir şey bilmiyormuşum."

"Siz ikiniz yakın değilsiniz."

"Coğrafi olarak değil, hayır. Duygusal olarak çalıştığınızı sanıyordum." Başını iki yana salladı. "O iyi olacak mı?"

"Öyle olmalı. Egzersiz ve diyetle ilgili plana uyduğunu varsayarsak."

"Kahretsin," diye mırıldandı, babasının ne kadar inatçı olabileceğini çok iyi biliyordu, bu da ailesinin parçalanmasının en başta gelen nedenlerinden biriydi. Anne babasının boşanması herkes için zor olmuştu. Ama Cam'in annesi ilaçlarına bağlı kalmakta pek iyi olmadığından, Cam yargıca onunla kalmak istediğini söylemişti. Bu yüzden kendisi bipolar annesiyle Doğu Yakası'na, kardeşi Rowan da babalarıyla Batı Yakası'na gitmişti. Eski eşler arasında pek bir etkileşim olmamıştı, en azından Cam kendi başına gidip gelebilecek yaşa gelene kadar.

Rowan'ı düşününce göğsüne doğru keskin bir acı yayıldı ve kalbini kavrayarak nefes almasını neredeyse imkânsız hale getirdi. İçgüdüsel bir hatırlatma, duygularını tamamen kapatmayı başaramadığını gösteriyordu.

"Hey," dedi Piper usulca, elini onun koluna koydu. "İyi misin?"

Tabii ki hayır. Gardını indirmişti. Aslında, tamamen düşmüştü. Ve bunun kendi biriminin dışında en son ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu. Onun bakışlarıyla karşılaştı ve karşı koymayacak kadar yorgun olduğuna karar verdi. "Hayır dersem doktorculuk mu oynayacağız?"

Göz kırptı. Durakladı. "Yine benimle kafa buluyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?"

Hâlâ ona bakarken mutfığa seslendi: "Emmitt? Ben gidiyorum. Unutma, iki jeneratörüm var ve hemen yan taraftayım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara ya da mesaj at."

"Peki ya ben?" Cam sordu, inanılmaz derecede aptal olmaktan başka ne yaptığını düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de onu durdurmadı. "Ya bir şeye ihtiyacım olursa?"

Alt dudağını ısırды, sanki onun kendisinden bir şey isteyeceği düşüncesiyle panik ve heyecan arasında gidip geliyordu. "Sen büyük bir çocuksun," dedi sonunda. "Kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyorsun."

"Evet, ama unutma, şu anda yapılacaklar listende ben de varım."

Bu ondan bir kahkaha kopardı ve hava fırtınayla birlikte çatırdadı - belki de bu ikisi arasındaki gerilimden kaynaklanıyordu. Geldiğini görmediği ve şimdi kovalamak istediği gerginlik.

"O listeden kurtuluyorum," dedi sonunda.

Adam gülümsedi. "Bu büyük bir yalan."

"Beni tanı mıyorsun."

"Senin bile inanmadığın bir şey söylerken göz temasını kestiğini biliyorum. Ama yapılacaklar listen hakkında konuşmak istemiyorsan, o zaman gizli gizli yapılacaklar listenden bahsedelim. Ve şu kurallar listesinden." Biraz eğildi. "Yaramazlık listesi, değil mi? Bana yaramaz olduğunu söyle. Yavaşça ve ayrıntılı olarak anlat."

Onu itti ama bu fikir hoşuna gitmiş gibi titrediğini görmeden önce değil. Sonra başını sallayarak, hiç şüphesiz ikisine de bakarak, kapıya doğru uzandı ve durup arkasına baktı. "Onunla ilgilenecek misin?"

Samimi ses tonu karşısında şaşırmıştı ama şaşırmaması gerekirdi. Babasını gerçekten önemseydiği açıktı ve bu, söyleyebileceği ya da yapabileceği her şeyin ötesinde, onun hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. "Anlaşıldı."

Bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu ve sonra gitti, son birkaç dakika içinde kendini ikiye katlamış gibi görünen fırtınanın içinde kayboldu. Çılgın rüzgârlar yağmur tabakalarını çatıya ve duvarlara çarparak evi titretiyordu.

Cam mutfağa açılan boş kapıya döndü. "Kulak misafirliğini bırakıp dışarı çıkabilirsin artık."

Emmitt başını dışarı uzattı, sadece biraz utangaç görünüyordu. "Sadece ikinizin bana karşı komplo kurmadığınızdan emin olmak istedim."

"Daha azını hak etmiyorsun. İçeride kal. Ben onun peşinden gidiyorum."

"Sahil Güvenlik özel kuvvetleri, Konuşlandırılabilir Operasyonlar Grubu, diğer adıyla DOG- olduğunuz için mi?"

"Baba, sana bu saçmalığı Google'da aratmayı bırakmanı söylemiştim. Artık yedek askerim ama olmasaydım bile bu hiçbirimizin söyleyeceği bir şey değil. Ayrıca bugünlerde Deployable Special Forces deniyor, yani DSF, DOG değil."

"Anlambilim, evlat. Bir kez özel kuvvetler, her zaman özel kuvvetler-" "Biz kendimize asla öyle demeyiz."

"Buna ne diyorsunuz? Seçkinler mi? En iyinin en iyisi mi? En-"

"Baba."

"Oh, biliyorum! Coasties, değil mi? Bir keresinde bir TV programında görmüştüm ve-"

Cam derin bir nefes aldı. "Piper'ın eve tek parça halinde dönmesini sağlayacağım. Ben dönene kadar beladan uzak dur."

Babası boştaki eliyle Vulkan işaretine benzeyen bir şey tuttu. "İzci onuru."

"Ben ciddiylim."

"Hadi canım. Sen her zaman öylesin." Emmitt'in gülümsemesi soldu. "Ama sana şeker hastalığından bahsetmediğim için özür dilerim. Seni endişelendirmek istemedim."

Cam burun kemiğini sıkı. Yıllarca her emrini sorgusuz sualsiz yerine getiren bir Sahil Güvenlik ekibinin komutanlığını yapmıştı. Çok az kişisel hayatı olmuştu ve zaman bulduğunda da bunu kardeşi ve babasıyla geçirmek için elinden geleni yapmıştı. Ama çoğunlukla sadece Rowan vardı çünkü babası finansal olarak ayakta kalmaya çalışmakla meşguldü. Bu da istedikleri kadar yakın olmadıkları anlamına geliyordu. Cam anne ve babasına karşı düşmanlık ya da öfke hissetmiyordu. Her ikisinin de ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarını düşünüyordu. Ama o ve babası hala birbirlerine yabancıydılar ve biraz da gariptiler.

Cam buradaydı çünkü birkaç haftalık izni vardı, Rowan'ın üç ay önceki cenazesinden bu yana ilk izniydi ve bir görevi vardı, kişisel bir görev. Henüz ona ulaşamamıştı ama şimdi o göreve bir yenisini eklemek zorundaydı: babasına göz kulak olmak. "Bana sadece ben dönene kadar içeride ve güvende kalacağını söyle."

"Sorun değil, ben yatmaya gidiyorum. Sabah görüşürüz." Emmitt geri döndü. "Bir şey daha var. O iyi bir insan."

"Kim?"

"Piper. Çok zor şeyler yaşadı, hepsi de adil değildi ve bu hiçbir genç kadının taşımaması gereken bir yükü."

"Ne demek istiyorsun?"

Emmitt yavaşça başını salladı. "Bu onun anlatacağı bir hikâye. Ya da anlatmaması." "O zaman neden bundan bahsediyorsun?"

"Çünkü insanları kendi isteklerine boyun eğdirmek için kaba kuvvet kullanma eğilimindesin. Anneni nasıl idare edeceğini biliyordun ve sana minnettarım ama ben hâlâ seni nasıl idare edeceğimi öğreniyorum."

Cam, "İdare edilmeye ihtiyacım yok," dedi.

Babası şefkatle gülümsedi. "Belki değil, ama görünüşe bakılırsa Piper'ı kızdırmaktan başka bir şey yapmamışsın. Taktiğini değiştirmek isteyebileceğini düşündüm."

"Tek yapmaya çalıştığım eve sağ salim varmasını sağlamak. O kadar." Ukala bir selamla babası gitmişti.

Cam ön kapının yanındaki kancalardan birinden hafif bir rüzgârlık ve banktan büyük bir el feneri aldı. Dışarı adımını attığında fırtına onu hemen yuttu. Gözlerini şiddetli yağmurdan korudu ve Piper'ı derenin diğer tarafında buldu.

Bir nehre dönüşmüştü.

Belli ki atlamış, elleri ve dizleri üzerine düşmüştü ve hareket ediyor gibi görünmüyordu. Cam koşmaya başladı ve karşıya sıçrayarak onun yanına indi.

Kadın irkildi ve ondan uzaklaşırken nefesi kesildi.

"Sadece ben," dedi, yanına çömeldi ve yüzünü görebilmesi için kapüşonunu çıkardı. "İyi misin?"

"Oh, ben harikayım," dedi ıslak, çamurlu ve sinirli bir şekilde.

Ayağa kalktı ve onu sabit tutmak için bir kolunu ona dolayarak ayağa kalkmasına yardım etti. "Hadi, seni eve götürelim."

"Yürüeyebilirim." Serbest kaldı. "Bu sadece bir fırtına. Git babanla ilgilen. Bu arada, beş yıl önce buraya taşındığından beri neden onu hiç ziyaret etmedin?"

"Yaptım. İki kez. Her iki ziyaret de çok kısa sürdü. Sürekli dışarıdayım, batıya kadar gelmek için yeterli zaman bulmam zor."

"Artık buradasın. O yüzden oraya geri dön."

"Seni içeride görür görmez," dedi. "Burası güvenli değil."

Ayaklarını rüzgâra karşı dikerek, sanki aklını kaçırmış gibi ona baktı. El fenerinin ışığında, barda onu o kadar büyüleyen parlak yeşil gözlerin şimdi kızgınlıkla parladığını görebiliyordu. Ancak yanağında ve burnunda çamur olduğu için onu ciddiye almak zordu.

"Belki de ilk müdahalecinin tanımının ne olduğunu bilmiyorsunuzdur" dedi.

Ağzının seğirdiğini hissetti. "Aslında bu kavrama oldukça aşinayım."

"Yani bu tür olaylarda genellikle insanları kurtaranın ben olduğumun farkındasınız, tam tersi değil."

Onun dünyasında besin zincirinin en tepesindeydi, her emrine itaat edilir, otoritesi asla sorgulanmazdı. Bu yüzden kadının topuklarının üzerinde dönerek kendisinden uzaklaştığını ve birine seslendiğini fark etmesi şaşkınlık dolu tek bir vuruşunu aldı.

"Kim kayıp?" diye sordu. "Tatlı

Yanaklar."

"Ah, teşekkürler. Biraz ani oldu ama gururum okşandı."

"Aman Tanrım, *senin* kışından değil, aptal kız kardeşimin aptal kedisinden bahsediyorum. İyi bir fırtınayı sever ama bir yerlerden ağladığını duyabiliyorum."

Cam durdu ve dinledi. Rüzgârı ve yağmuru geçtikten sonra o da duydu, bir kedinin ağlamaklı miyavlamasını. Dönerek su kenarına doğru ilerledi ve şiddetli rüzgârlara karşı güçlü durmak için elinden geleni yapan devasa bir meşe ağacının dibinde durdu.

El fenerinin ışını sayesinde, ağaçtaki kediye görebiliyordu, yaklaşık yirmi metre yukarıda, bir dala acınası bir şekilde sarılmıştı ve bir kediden çok sıırsıklam bir fareye benziyordu.

"Oh, için-" Piper onun yanına gelmişti ve şimdi sağlık çantasını yere bırakıp ağacın gövdesine uzanırken oldukça etkileyici bir şekilde küfrediyordu.

"Dur," dedi. "Tırmanamazsın, bu şimşekli fırtınada olmaz, boynunu riske atmadan olmaz."

"Winnie kedisini öldürdüğümü öğrenirse, zaten ölmüş sayılırım." "Kal," dedi ve iç çekerek ağaca kendisi tırmanmaya başladı. Karada bir kurtarma operasyonu yapmayalı uzun zaman olmuştu, kurban insan olmayalı daha da uzun zaman olmuştu.

"Bilgin olsun," diye seslendi Piper ona, "Burada kalıyorum çünkü yukarıda ikimize yer yok, köpek gibi kalmamı söylediğin için değil!"

Tırmanmaya devam etti.

"Ve ayrıca, Tatlı Yanaklar tam olarak insan treninde değil, bu yüzden dikkatli olun!" diye bağırdı. "Ya da en azından sağlıklı bir kedi korkunuz varmış gibi."

"Korku üretken bir duygu değildir."

Kadının buna homurdandığından emindi ama adam ciddiydi. Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir tırmanış yaptı ve dünyanın zirvesine yaklaştığında, kedi ve insan birbirlerine acımasızca baktılar. "Gidelim," dedi ona.

Kedi ona ters ters baktı ve kuyruğunu ileri geri salladı.

"Evet, ben de pek heyecanlanmadım, ama şu aşağıda bana baş belasıymışım gibi bakan kadını görüyor musun? Çünkü ben onun baş belasıyım. Eğer seni kurtarırsam, belki biraz yumuşar. Ne dersin?"

Kedi cevap vermeyi reddedince, adam onu daldan koparıp aldı. Kedinin bu gelişmeden hiç memnun olmadığını söylemek hafif kalır. Tısladı, ısırıldı, tırmalandı ve neredeyse iki kez ağaçtan düşmesine neden oluyordu. Eğer birliği onu şimdi görebilseydi, yerde yuvarlanıyor olurlardı. Sık sık kıcına tekme yemezdi, özellikle de bir on kiloluk tarafından,

Ama ikisini de ağaçtan indirdiğinde, savaşı kesinlikle kazanmıştı.

Botları yere değdiğinde, Piper kedi kılığındaki dişi şeytana uzandı. Dişi şeytan tıslamayı ve onu pençelemeyi bıraktı ve onun içinde eridi.

Piper dudaklarında bir "teşekkür ederim" ifadesiyle bakışlarını kaldırdı ama bakışları adamın sıırıslıklam olmuş yağmur ceketinin içinden göğsünü ovmak için kullandığı eline kilitlenince bir solukla kesildi. Parmakları kendi kanıyla kaplanmıştı.

"Aman Tanrım, yaralanmışsın."

"Ben iyiyim." Nasıl oluyordu da bir kedi tırmığı bir kurşundan daha çok acıtıyordu? "İçeri gir. Tabii kurtarmanız gereken başka bir vahşi hayvan yoksa."

Buna hiçbir şey söylemedi, sadece artık kayıtsız olan kediye bir kolunun altına sıkıştırdı ve elini tutarak onu da peşinden sürükleyerek araziye geçip evine doğru koşmaya başladı, yıldırım çok yakınına düştüğü için şok içinde iki kez kayarak durdu.

Cam, bu yüz metrelik koşudan daha az tehlikeli olan savaş bölgelerine gitmişti.

Sonunda, Piper ön kapıyı iterek açtı ve içeri doğru tökezlediler. Kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı ve bir teşekkür bakışı bile atmadan uzaklaşan kediye yere bıraktı.

Piper da uzaklaşırken, "Nankör," diye mırıldandı.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde elinde sönmemiş bir fenerle geri döndü. Bir grup postayı ve boş bir pizza kutusunu sehpanın bir ucuna iterek yere bıraktı. "Temizlenmeliydim," diye mırıldandı. "Listemde var."

Fener odayı aydınlattı. Merakla etrafına iyice baktı. Viktorya Dönemi'ne ait bu bina yüz yıla yakın bir süre önce inşa edilmiş olmalıydı. Tavan yüksekti, pervazlar dönemine göre orijinaldi, ahşap zemin yara bere içindeydi ama muhteşemdi. Mobilyalar rahattı ve belli ki iyi yaşanmıştı ve bitkiler odanın her yerinde büyüyordu. Kitap rafları doluydu ve bu evin ev olarak adlandırılmaya hak kazandığını hissettirecek kadar dağınıklık ve karmaşa vardı. Nedenini bilmiyordu ama kadının dağınık olmasını seviyordu. "Güzel ev. Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Burada erkek ve kız kardeşlerimle birlikte büyüdüm ama şu anda Gavin Phoenix'te çalışıyor ve Winnie de UCSB'de okuyor."

"Partinize gelmediler mi?"

Omuz silkti. "Eve gitmek onlar için pahalı ve zaten Winnie'nin ders çalışarak zaman geçirmesi gerekiyor."

"Ateş yakmalısın. Burası buz gibi. Asla uyuyamayacaksın." Adam bunu onun için yapmak üzere büyük odun sobasına doğru ilerledi ama kadın onu durdurdu, adamın giysilerinden sızan kana bakarken yüz ifadesi acımasızlaşmıştı. "Ben hallederim." Sobanın önünde eğilerek bir kibrit çaktı. Altmış saniyeden kısa bir süre içinde, önceden hazırlandığı belli olan bir ateş yığınınından ateş yaktı.

"Etkileyici," dedi, hem babasına hem de bir pelerin gibi takındığı temkinli bakışa göre hayatında cehennemi yaşamış olan bu sert kadını delicesine merak ediyordu.

Daha fazlasını bilmek istiyordu.

"İlk seferim değil," dedi. Ayağa kalkarak ona geri döndü ve dikkatlice baktı. "Seni iyi yakalamış."

Omuz silkti. "Daha kötülerini de yaşadım."

Bir elini kaldırdı ve onun çenesine dokundu, şimdi düşününce o da yanıyordu.

"Ceketini çıkar," dedi. "Ne, önce yemek yok mu?"

"Kapalı," dedi, büyülenmemişti ve sonra ellerini nedene uzattı, o devralıncaya ve ıslak bir *gümbürtüyle* ahşap zemine çarpmasına izin verene kadar çekiştirdi. İkisi de adamın gövdesine baktı. Evet. Gömleğinin birçok yerinden, boynundan, kollarından, göğsünden kan sızıyordu. Ve ona söyleyecek değildi ama sağ uyluğundan da kan sızıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve adamın ayaklarının dibine bıraktığı sağlık çantasını aldı. "*Soyun.*"

Bölüm 4

"Bana daha kötöleri de söylendi."

En son bir kadın Cam'e soyunmasını emrettiğinde bambaşka bir sahne yaşanmıştı ve üzerinden epey zaman geçmişti. Genel olarak konuşmak gerekirse, çoğu durumda direksiyonda olmayı severdi ama yatağında araba kullanan bir kadından hiç şikâyetçi olmamıştı. "İlginç bir yatak başı tavrı."

"Tamam," dedi. "Soyunmaya ne dersin, *lütfe*."

Güldü ve bu geceye kadar bunun için de çok uzun zaman geçtiğini fark etti. "Madem bu kadar nazikçe sordun ..." Ama hâlâ tereddüt ediyordu.

"Güven bana, hepsini daha önce gördüm."

Gömleğini çıkardı ve pamuk göğsündeki en derin yarığa yapıştığında yüzünü buruşturdu.

Piper gözlerini kırıştırdı ve tüm gece boyunca ilk kez kelimeler yetersiz kaldı.

Oldukça tatlıydı, özellikle de burnundaki çamurla birlikte. "Her şeyi daha önce gördüğünü sanıyordum." Alt dudağını ısırđı, gözleri aniden kapandı ve adam ona takılmadan edemedi. "Peki, ben nasılım?"

Bu onu etkiledi ve gözlerini devirdi. "Sanki bilmiyorsun. Otur."

Kanepe çok kişisel görünüyordu, bu yüzden onun sehpasına oturdu. Yanında diz çöktü ve önce sol avucunda, babasının mutfağında kendini ısırđığı yerdeki kesiğı, sonra sol pazusundaki iki yarığı, sonra da göğsündeki en büyük yarayı tedavi etti, bu sırada onun yumuşak nefesini teninde hissetmemek için elinden geleni yaptı ama başaramadı.

İşini bitirdiğinde adamın pantolonuna baktı ve kalçasından sızan kanı gördü. Ayağı kalkarak geri çekildi ve ona pantolonunu da çıkarmasını işaret etti.

"Ciddiyim," dedi. "Akşam yemeği olmasına bile gerek yok. Meze de olur."

"Eğer gerçekten iyiysen, sana bir çıkartma vereceğim."

"Bunun yerine senin *gizli* yapılacaklar listene bakmama ne dersin?"

Gözleri kısıldı. "Artık konuşmasak nasıl olur?"

"Bekle." Başını eğdi. "Bu senin de gizli bir yapılacaklar listen olduğu anlamına mı geliyor? Ve muhtemelen o kadar da gizli olmayan bir yapılacaklar listesi?"

Ellerini kalçalarına dayamıştı; bir elinde taze, temiz bir gazlı bez, diğerinde antibiyotik merhem vardı ve yüz ifadesi hiç de eğlenceli hissetmemeye ayarlanmıştı.

Sert bir kahkaha atarak ayağa kalktı ve kadından gazlı bezle merhemi aldı. "Bunu ben hallederim doktor." Sonra da ona arkasını dönmesini işaret etti.

Gülümsedi ve sonra omzunun üzerinden konuştu. "Seni utangaç bir tip olarak görmemişim."

"Oh, utangaç değilim." Buzlu, çamurlu, ıslak kargolarını kalçalarına doğru itti ve evet, kedi onun manşetini indirmek için iki santim yaklaşmıştı. "Sadece seninle dövüşmek zorunda kalmak istemedim."

"Merak etmeyin," dedi. "Her zaman önce sözlü onay alırım. Ve bahse girerim daracık donunu görmemi istememişsindir."

Kesigi temizlerken dişlerini sıktı. Orospu çocuğu, kedi derine inmişti. "Sıkı değiller ve beyaz değiller."

"Batman iç çamaşırları mı?"

"Komando," dedi ve bu onu susturdu. İşini bitirip pantolonunu geri çektiğinde başını kaldırdı ve onu karşısında buldu. Kaşları yukarı kalktı. "Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Cevap vermek yerine kızardı. O da sırtıttı çünkü evet. Kesinlikle hoşuna giden bir şey görmüştü.

Elinden gazlı bezi ve merhem tüpünü kaparak mutfığa doğru gözden kaybıldı.

Bir dakika sonra, bir şimşek patlaması oturma odasını gün ışığı gibi aydınlattı ve hemen ardından evi sarsan, pencereleri tıkırdatan ve kalp atışlarının ritmini değiştiren bir gök gürültüsü patladı.

Mutfaktan bir çığlık ve gürültü geldi ve koşmaya başladı.

Piper lavabonun başında, iki eli ağzında, ayaklarının dibinde kırık bir bardak, dışarıdaki fırtınayı görmeyen gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. Pencereye sürtünen bir ağaç dalı vardı ve adam ona doğru ilerledi, kırılma ihtimaline karşı onu uzaklaştırmak niyetindeydi. Ama elini koyduğu anda

Ellerini omuzlarına koyan kadın sarsılarak döndü ve adamın karnına sürpriz bir tekme savurdu.

"Aman Tanrım," diye soluduğunu duydu, zahmetsizce doğrulurken. "Çok özür dilerim!"

"Sorun değil," dedi sert bir nefes vererek ve ona bakarken karın kaslarını ovuşturdu. "Ben de buradayken takımımın antrenman yapamadığım için endişeleniyordum. Belki bir ara birlikte mindere çıkmalıyız."

Gülümsemiyordu. Gözleri hâlâ kocaman ve periliydi, onun istediğinden daha iyi anladığı bir şekilde içi boştu.

"Hey," dedi. "Sorun yok. Bana zarar vermedin."

Gözlerini kapatarak başını salladı ve tekrar arkasını döndü, ancak bir sonraki şimşek çakması ve hemen ardından gelen kulakları patlatan gök gürültüsüyle sıçradı.

Fırtınadan çok korkuyordu. "Piper."

"Ben iyiyim."

"Biliyorum," diye mırıldandı, yavaşça yüzünü ona çevirdi. Yavaşça o beni öldüren gözlerini açtı ve içinde yüzen tüm duygularla ona baktı. "Kötü bir anı mı?"

Tereddüt etti ve sonra zar zor bir omuz kaldırdı. "Gök gürültüsü beni etkiliyor. Bana bombaları hatırlatıyor."

Bomba mı? Şimdi neredeyse şiddetli bir şekilde titriyordu ve adam ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirerek onun kendisiyle birlikte olmadığını, başka bir yerde, çok uzaklarda bir yerde olduğunu fark etti. "Üşümüş ve ıslanmışsın. Hadi-"

"Hipotermiden ölmeyelim diye soyun dersin seni yine tekmeleyebilirim."

Morali bozukken bile alıngandı. Bu çok hoşuna gitmişti. "Aslında, beni zaten çıplak gördüğün için bu adil olurdu."

"Hayal kurmaya devam et."

Kız bunu hiç heyecanlanmadan söyledi ve adam daha da endişelendi.

"Piper."

Yardım etmek için ne yapabilirim?" "Ben-"

"İyi. Evet, evet, biliyorum. Ama belki de değilimdir."

Ona baktı ve sonra yavaşça bedenleri birbirine değecek şekilde ona doğru adım attı. Ona rahatlık sunduğunu fark etti, insan temasının şokuyla hareketsizleşti. Duygularını o kadar uzun zamandır gömüyordu ki, onlara nasıl erişeceğini neredeyse unutmuştu. Ya da bir kadının verdiği hissi ne

kadar sevdiğini. Neredeyse. Kollarını ona doladı, tişörtünü giymediğini ancak kadının soğuk elleri çıplak sırtını kavradığında hatırladı. İzin ver

Kendini çoğunlukla kapadığı bu temasta, kendini kaybetmesine izin verdi.

Telefonu aralarında çaldığında, geri çekildi ve cebinden bir şey çıkardı, mesajını okumak için göz temasını kesti. "Baban polis telsizine göre bir çamur kaymasının sokağımıza erişimi ortadan kaldırdığını ve derenin şu anda azgın bir çamur nehrine dönüştüğünü söylüyor. Gün ışıyana kadar geri dönmeye çalışmadan gerektiğini düşünüyor."

Bunun doğru olması ve yanlış yönlendirilmiş bir çöpçatanlık duygusu olmaması daha iyi olurdu. Aynı fikirde olduğu belli olan Piper ona baktı. "Eğer Aşk Tanrısı'nı oynuyorsa, Onun diyabetik kışını tekmeleyeceğim."

"Yardım edeceğim."

"Güzel. Öyleyse anlaştık."

Cam babasının evine sorunsuzca dönebileceğini biliyordu. Her koşulda hemen hemen her yere gidebilirdi. Yaptığı şey buydu. Ancak, Piper kendi başının çaresine bakabilecek durumda olmasına rağmen, onu yalnız bırakmakta tereddüt etti.

Onları oturma odasına geri götürdü ve sehpanın üstünü kaldırarak battaniye ve yastıkların bulunduğu bir bölmeyi ortaya çıkardı. Her birinden birer tane ona attı ve kanepeyi işaret etti.

Çok daha kötülerinde uyumuştı.

"Miyav."

İkisi de Tatlı Yanak'a bakmak için döndüler.

Piper kediye, "Bu gece kanepede onun," dedi. "Sen benimlesin."

On dakika sonra Cam kanepede uzanmış, ayaklarını bir ucundan sarkıtmış, tavana bakıyor ve basit bir sarılmanın nasıl bu kadar çok şey hissettirdiğini merak ediyordu. Tek bir akşam içinde Piper onu ters yüz etmiş ve görevinden tamamen alıkoymuştu. Bu görevi ve onu neyin başlattığını düşününce, artık tanıdık gelen acıya hazırlandı. Acı tam zamanında geldi, göğsünü kesti ve kedinin çiziklerini bir okşayış gibi hissettirdi.

Bu gece görevden çok uzaklaşmıştı. Rowan'ın ölümünden sonra babasının iyi olduğundan emin olmak için gelmişti. Çünkü Tanrı biliyordu ki, Cam iyi değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Ama görevinin diğer kısmı Rowan'a verdiği bir sözle ilgiliydi. Cam ne olursa olsun, ne pahasına olursa olsun bu sözü yerine getirmeye niyetliydi. Sadece bunu düşünmek, Rowan'ı bir daha asla göremeyeceğini hatırlamak bile göğsünü o kadar daralttı ki uzun, işkence dolu bir an boyunca nefes alamadı. Ciğerleri nihayet serbest kaldığında, birkaç atım boyunca havayı içine çekti.

Hâlâ buna konsantre olmuştu ki bir şimşek daha çaktı ve ardından gelen gök gürültüsü evi temelinden sarstı.

Koridorda, merdivenlerde koşan ayak sesleri duydu. Çıplak ayaklar ... ve sonra gelen, tam üzerine inen bir kadındı.

Piper sıkıca gömülerek yüzünü adamın boğazına bastırdı.

Onu olabildiğince yakınına çekerek battaniyenin altına soktu, buz gibi vücudunu sıkıca sardı ve kendine bunun rahatlıkla ilgili olduğunu ve kesinlikle tatlı, sıcak, kıvrımlı vücudunun onunkine yapışmasıyla ilgili olmadığını hatırlattı. Elinde bir şey tutuyordu; günlüğü. "O şeyle mi uyuyorsun?" diye sordu.

"Alışveriş listesi yapıyordum." Kadının sesi adamın teninde boğuklaştı ve adam gülümsedi.

"Karanlıkta mı?"

"Telefonumun el feneri var."

"Telefonunuzda bir not uygulaması da var" dedi. "Ben elle yazmayı seviyorum. Beni rahatlatıyor."

Gülüyordu ama ikisinden biri birazcık bile kıpırdasa, kadının her santimini karşısında hissediyordu. "Bu gece nasıl gidiyor?"

"Belli ki pek iyi değil. Ben bu şiddetli fırtınaların hayranı değilim."

Bunu anlıyordu. "Böyle bir fırtınada başına bir şey mi geldi?"

Sessizlik.

Yeterince sık kullandığı bir taktikti, o yüzden anladı. "Fırtınalar beni de korkuturdu."

Ona bakmak için yüzünü kaldırdı.

Aynaya bakmadığını tahmin ediyordu çünkü burnunda ve yanağında hâlâ çamur vardı.

"Ne yaptın? Korkmamak için mi?" diye sordu.

"Annem ve ben kilerde saklanırdık. Geriye dönüp baktığımda, korkum muhtemelen onun endişesinden kaynaklanıyordu ama o zamanlar bunu bilmiyordum. Sadece beş yaşında olduğumu ve annem korktuğu için korktuğumu biliyordum."

"Annen genç miydi?"

"Evet, çok. Ve bipolar."

Gözleri yumuşadı ve sempatikleştı. "Bu senin için işleri gerçekten zorlaştırmış olmalı."

Omuz silkti ve bir elini onun sırtında gezdirdi. Yatıştırmak için, dedi kendi kendine, ama kız hâlâ üşüyordu, bu yüzden iki kolunu da ona doladı ve en uzun an boyunca birbirlerine bakıp havayı paylaştılar. Ta ki bir kez daha şimşek odayı tek bir kalp atışı için aydınlatana ve hemen ardından kaçınılmaz gök gürültüsü sesi gelene kadar.

Piper kaskatı, sessiz ve paramparça olacak kadar gergin kaldı, ta ki adam onu yavaşça kendine çekene, bir elini sırtından yukarı kaydırıp ensesini avuçlayana ve gerginlikten gerilmiş kaslarını ovana kadar.

"Ben de ailemi böyle bir fırtınada kaybettim," diye fısıldadı. Adamın içinden bir şaşkınlık şoku geçti. "Ah, Piper. Hayır."

"DRC'deydi - Demokratik Kongo Cumhuriyeti. Çılgın bir fırtınaydı ve kardeşlerim ve ben tam fırtına başladığında Wildstone'a eve gönderildik çünkü kardeşimin arkadaşlarından biri isyancı güçler tarafından öldürülmüştü."

Tamam, şimdi onun daha önceki gizemli bomba yorumunu istediğinden çok daha iyi anlıyordu.

"Ailem buranın biz çocuklar için artık güvenli olmadığına karar verdi," diye devam etti. "Gavin ..." Başını iki yana salladı. "Şok içindeydi. Yıkılmıştı. Hepimiz yıkılmıştık." Derin bir nefes aldı. "Bu yüzden üçümüzün buraya gelip büyükanne ve büyükbabalarımızla yaşaması için planlar yapıldı. Biz sağ salım çıktık, ailemiz de bir hafta içinde gelecekti ama ..." Gözlerini kapattı. "Çılgın bir sel baskını oldu. Su beklenmedik bir şekilde yükseldiğinde klinik kapasitesinin üzerindeydi ve içerideki herkes öldü. Yıllar önceydi ama bunun gibi şiddetli fırtınalar her şeyi geri getiriyor. Suçluluk duygusu ve her şey."

Evet. Kesinlikle biliyordu. "Eğer kalsaydın, sen de ölecektin, Gavin ve Winnie de."

Başını salladı. "Biliyorum. Ama bazen küçük bir teselli oluyor."

"Anlıyorum." *Onun bilebileceğinden çok daha fazlasını.* "Senin yaşadıklarını yaşayan herkes bu geceki çılgın fırtınadan etkilenirdi." Adamın eli hâlâ kadının ensesindeydi. Teni yumuşacıktı ve başparmağını ileri geri hareket ettirerek onu rahatlatmaya çalışıyordu ki bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştii.

"Genelde böyle fırtınalarda uyumaya çalışırım." Bunu söylerken elleri göğsüne doğru kaydı. Ne yaptığının farkında olduğundan bile emin değildi. "Ama zihnim susmuyor," diye fısıldadı.

"Hayır mı?"

Başını yavaşça salladı ve ellerinin onun üzerinde hareket etmesini izledi. Tamam, yani ne yaptığının farkındaydı.

"Cam?"

"Öyle mi?" diye sordu, sesi istemeden alçak ve boğuk çıkmıştı. "Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."

Aklına birkaç seçenek geldi, hepsi de çıplaklık gerektiriyordu. Kendini toparlayamadan, kızın parmakları adamın pazularına saplandı ve onu öptü.

Aynı anda parlak bir şimşek daha çaktı ve ardından gök gürledi, ama bu kez birkaç saniye sonra. Fırtına uzaklaşıyordu. Yine de anlık bir heyecan hissetti ama bunu fırtınaya mı yoksa Piper'ın sıcak, tatlı ağzına mı bağlayacağından emin değildi.

Yumuşak, küçük bir inilti çıkardığında, onu daha da yakınına çekti, elleri sırtından yavaşça geçiyordu, dürüstçe sadece onu sakinleştirmek istiyordu. Ama kız bir ses daha çıkardı, adamın içinden geçen bir arzu iniltisi ve birdenbire mesele rahatlık olmaktan çıktı.

Ama çok daha fazlası.

Sonra kadın kıpırdandı ve adamın kalçalarından biri onunkinin arasına girdi ve işler doğrudan DEFCON 5'e gitti. Adam öpüşmeyi derinleştirirken parmakları kadının saçlarına dolandı, bu da onları bir anda, yanıcı bir açlık ve arzu patlamasıyla yuttu. Karanlıkta birbirlerine saldırdılar, elleri birbirlerini yakalamaya çalışıyor, kadının kalbi adaminkine çarpıyor, onun da en az onun kadar bu işin içinde olduğunu gösteriyordu - ta ki hava almak için ayrılıp birbirlerine bakana kadar.

Sertçe yutkundu. "Korkutucu."

"Evet." Aslında dehşet verici.

Bir kahkaha attı. "Bunu itiraf etmeni beklemiyordum." "Ne, çok korkutucu olduğunu mu?"

Tekrar güldü ve ağzına dokunurken başını koluna yasladı. "Belki de korkutucu olan sensin."

"Ve belki de budur."

Bunun ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmaya çalışmadı. Onun yerine yüzünü adamın boynunun kıvrımına soktu. Güvenli bölge, diye tahmin etti. Sanki aralarındaki kimyayla ilgili herhangi bir şey güvenliymiş gibi.

"Oldukça dikkat dağıtıcısın," diye fısıldadı.

"Bana daha kötülerini de söylendi."

Onun gülümsemesini teninde hissetti. "Yani aşağılanmadın mı?"

"Bana bir kazan-kazan gibi görünüyor," dedi.

"Mmmm." Ama işi daha da ileri götürmek yerine, yavaşça nefesini verdi ve sanki kemiksiz hissediyormuş, bariz bir yorgunluk tarafından sahiplenilmiş gibi ona doğru sarktı. Kadının nefesi boğazında usulca şişerken, adam da kendi yorgunluğunun onu ele geçirmesine izin verdi. Bilinçli olarak düşündüğü son şey, birine sarılmayalı uzun zaman olduğuydu. Cam'in kollarında ölmek üzere yatan Rowan'dan beri.

Bölüm 5

"Bir dahaki sefere kapıya bir çorap koy, bana bir işaret bırak!"

Sabahları Piper için hep garipti. Bir an derin bir uykudaydı, sıcak bir kumsal ve seksi, üstsüz sörfçüsünü hayal ediyordu- Bekle. Seksi bir sörfçü değil, kargo giymiş bir adam.

Gözlerini açtı ve adem elması ile kirli bir çeneye yakından ve kişisel olarak baktı. Derin bir kedi tırmağı olan kirli bir çene.

Sonra o çeneye birlikte gelen bedene, sanki kendi kişisel vücut yastığıymış gibi sarıldığını fark etti.

Oh, kahretsin.

Bir gece önceki her şey aklına geldi: Emmitt'i kontrol etmeye gitmesi, oğlunun yeni Seksi Adam'dan başkası olmadığını öğrenmesi, ardından Winnie'nin aptal kedisini kurtarması ve ... öpüşme. Yüce Tanrım, öpüşme.

Görünüşe göre bütün gece onu sıcak tutmuş.

Bununla ne yapacağından emin değildi. Fazla bir şey söylememiştii ama ona öyle bir sarılmıştı ki, kendini şaşırtıcı derecede güvende hissetmişti. Soğukkanlı, temkinli ve biraz da gizemli olabilirdi ama aynı zamanda onun olmak için çabaladığı ve genellikle başaramadığı şekilde yetenekli ve kendinden emindi.

Çıkış stratejisini planlarken kıpırdandı, istemeden de olsa ona sürtündü ve ... oops ... onun her şeyi soğukkanlı, temkinli ve gizemli değildi ...

Vücut parçaları bundan hoşlanıyordu. Hem de çok. Ama beyninin emin olduğu tek bir şey vardı: Eğer şu anda gözlerini açarsa, onu kesinlikle öpecekti.

Tekrar.

Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyordu ama dudak dudağa öpüşmenin erotik, şehvetli ve birini mümkün olan en iyi şekilde alaşağı etmenin bir yolu olduğunu bilen biri gibi ö p ü y o r d u .

Bu yüzden hala merkezden uzaktaydı.

Tamam, kötü haber onu istemesiydi. Ama iyi haber de vardı. O da onun burada geçici olmasıydı ve geçici olmak onun uzmanlık alanıydı. Daha fazlasına ayıracak beyin gücü yoktu. Birinin boğazını temizlediğini duyduğunda hâlâ adamın boğazına bakıyor, kafasında "Ya Olursa" oyununu kuruyor, kaçıp kaçmayacağına ya da ilk hamleyi yapıp yapmayacağına karar vermeye çalışıyordu. Kafasını kaldırdığında Winnie'nin kanepenin yanında durduğunu ve yere yağmur suyu damlattığını gördü.

"Burada ne yapıyorsun?" Piper fısıldadı.

Winnie başını salladı. "Oh, kesinlikle önce sen," diye fısıldadı, sinir bozucu bir şekilde eğlenmiş görünüyordu. "Gerçi sanırım tahmin edebiliyorum. Doğum gününde eve gelmemi istememenin nedeni de aynı. Kendi kutlamayı planlamıştın. Burnunda çamur olduğunu biliyor muydun?"

Piper parmaklarını burnuna götürdü ve gerçekten de kurumuş çamur hissetti. Nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştı ve muhtemelen yapmamanın en iyisi olduğuna karar verdi. Ayrıca Cam'in altındaki uyanık bedeninden onun kesinlikle uyanık olduğunu anlayabildi. Yüzüne bir bakış attı ve evet, gözleri açıktı.

Ve onun üzerinde.

"Aman Tanrım," dedi Winnie ve ellerini gözlerine götürdü.

"İğrenç!"

Piper aşağı baktı ve orta vücut bölgelerinin etrafında battaniyenin oldukça müstehcen bir şekilde hareket ettiğini gördü. Battaniyeyi kaldırdı ve Tatlı Yanak sürünerek dışarı çıktı. "Kedi bu."

"Elbette öyle," dedi Winnie, elleri hâlâ gözlerinin üzerindeydi. "Biliyorsun, bir hayat kurmanı istedim ama bir dahaki sefere kapıya bir çorap koy, bana bir işaret bırak!"

"Düşündüğün gibi değil!" Bu dramaya aldırmayan Tatlı Yanak, Piper'a kafa atarak yemek istedi, bu da onu yere düşürdü ve daralmış kedi gözleriyle kızgınlığını miyavlayarak kuyruğunu sallaya sallaya uzaklaştı.

"Hey," diye seslendi Winnie arkasından. "Aşk nerede?"

Piper ayağa kalktı ve battaniye düştü, tamamen giyinik olduğu ortaya çıktı.

Cam oturdu, giyinikti. Yani, çoğunlukla. Hâlâ gömleksizdi ve kargoları o seksi kalçalarının üzerinde tehlikeli bir şekilde düşük görünüyordu. Bir de ona çok yakışan tüylü yatak başı vardı.

O hareket ederken Piper'ın günlüğü yere düştü ve Winnie bir kahkaha patlattı. "Tamam, şimdi hiçbir şey olmadığını *biliyorum*. Cidden, Piper, seks hayatının iyiliği için yirmi birinci yüzyıla katıl ve lanet telefonundaki not uygulamasına geç. Ya da daha iyisi, Gavin ve benim sana son doğum gününde hediye ettiğimiz iPad'i nasıl kullanacağını öğren."

Piper gülümsemesini tutuyor gibi görünen Cam'e bir bakış attı.

Winnie hiçbir şey saklamıyordu; bu onun DNA'sında yoktu. Winnie'nin uçları maviye boyanmış olsa da aynı omuz hizasındaki açık kahverengi saçları, aynı yeşil gözleri ve egzersize ya da diyetle asla cevap vermeyen aynı kıvrımlı yapısıyla Piper'ın neredeyse aynadaki görüntüsüydü.

Ama sadece Winnie'nin gözlerinin altında siyah halkalar vardı. "Hey," dedi Piper. "İyi misin?"

"Peachy. Sadece doğum gününü kutlamak istedim ama telefonuna hiç cevap vermiyorsun."

"Dün gece elektrik yoktu. Ve senin eve gelmeyeceğin konusunda anlaşıştık."

"Hayır," dedi Winnie. "Kabul etmiştin. Ama sonra fırtınayı ve senin karanlıkta kaldığını duyunca endişelendim." Cam'e gülümsedi. "Merhaba. Ve tabii ki ben de nazik, düşünceli Manning kardeşimim."

Piper iç çekerek Winnie'ye tanışma işareti yaptı. "Cam, bu-"

"Winnie," dedi.

Winnie gülümsedi. "Hey, Camden."

Piper durakladı. Göz kırptı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Winnie sessizce, "Onunla Rowan'ın cenazesinde tanıştım," dedi.

Piper şaşırarak Cam'e baktı ama Cam hiçbir şey belli etmiyordu, o da kız kardeşine döndü. "Rowan'ın cenazesine mi gittin?"

Winnie'nin gözleri doldu ama başını sallarken dökülmedi. "O benim en iyi arkadaşımdı."

"Biliyorum." Göğsündeki ağrıyı görmezden gelerek Winnie'ye doğru ilerledi ve ona sarıldı. "Bana söyleseydin, seninle gelmenin bir yolunu bulmaya çalışırdım."

"Bunu o zaman konuşmuştuk, hatırladın mı? Hepimizin gitmesini karşılayamazdık ve ben de senin kendini kötü hissetmeni istemedim. Ayrıca, bunu yalnız yapmak istedim."

Sonra o ve Cam, Piper'ın tercüme edemediği bir bakış alışverişinde bulundular. Orada bir gerginlik vardı. Cinsel değildi ya da en azından o öyle düşünmüyordu, ama bu onun açısından hüsnükuruntu olabilirdi. Kendine bunun önemli olmadığını söyleyerek odun sobasına doğru yürüdü ve odun ekleyerek ateşi yeniden canlandırdı,

ellerini alevlere doğru uzatmak için bir an ayırdı. Üşüdüğünden değil. Hayır, Cam onun kendi kişisel ısıtıcısıydı. Sadece gerçekten uyuduğu ve çok uyuduğu için üzgündü ve tekrar birinin kollarında olmanın tadını çıkarmak için bir dakikasını bile ayırmamıştı.

"Sırf benim yüzümden eve gelmemeliydin," dedi Piper. "Uçuşlar çok pahalı."

"Ben uçmadım."

Piper ona bakmak için boynunu büktü. "Uçmadım da ne demek?"

"Ben sürdüm."

Bu Piper'ı şaşkına çevirdi. "Santa Barbara'da sana aldığımız POS'u sen mi kullandın, hani şu sadece seni şehirde gezdirmek için olan?"

"Ve beni etrafta dolaştırdı." Winnie gülümsedi. "Beni buraya kadar getirdi. En azından benzin istasyonuna kadar. Oradan içeri yürümek zorunda kaldım. Yolda çok fazla devrilmiş ağaç vardı."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun, özellikle de fırtınada?"

"Fırtına sona erdi. Şöyle düşünün, eğer biri arabayı çalacak kadar aptalsa, bunu hak etmiştir."

Piper'ın bu konuda söyleyecek daha çok şeyi vardı ama Cam'in onları merakla izlediğini hissedebiliyordu. "Bu konuyu daha sonra konuşuruz."

"Oh, ne güzel," dedi Winnie. "Çünkü konuşmak bizim için her zaman çok iyi sonuç verir."

Kız kardeşinin bunu nasıl yaptığını, her seferinde Piper'ın ağrıyan tek sinirine basmayı nasıl başardığını bilmiyordu. Üzerine basıyor, tepiniyor, tekmeliyordu. "Hiçbir dersi kaçırmamı istemedim."

Winnie omuz silkerek, "Öğretmenler toplantısı haftası ya da onun gibi bir şey," dedi. "Hiçbir şey kaçırmıyorum."

"Ders çalışıyor olmalısın-"

"Piper, ben yirmi yaşındayım, on iki değil. Sanırım hayatımı nasıl idare edeceğimi biliyorum." "Tanrım, evde olmalıyım," diye yeni bir ses geldi. "Çünkü kavga var."

Ayrıca, ben de uçmadım. Otobüse bindim. Çünkü yaşıyorsan, Piper, lanet telefonuna cevap verirsin."

Gavin . . . ? Piper kapıya doğru döndü. Evet, kardeşi her zamanki rahat gülümsemesiyle orada duruyordu.

Winnie mutlu bir ses çıkardı ve sarılmak için ona doğru uçu.

Gavin dramatik bir şekilde iç çekti ama ona tekrar sarıldı. "Win, bok gibi görünüyorsun. İyi misin?"

"Vay canına." Winnie geri çekildi. "Eğer alçakgönüllü olmak istiyorsan, kardeşine nasıl görüldüğünü sor."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." Gavin tıpkı Piper ve Winnie'ye benziyordu, ancak Piper'ın her zamanki sinir bozuculuğuna rağmen, az beslenmiş gibi görünecek kadar zayıftı.

Hayatında bir gün bile yetersiz beslenmiş gibi görünmemiştir. "Telefonum bozuldu," dedi ve ona da sarıldı.

"Sokağı kapatan bir sürü çamur ve devrilmiş ağaç var. İçeri girmem çok uzun sürdü." Gavin Cam'e baktı. "Sen de kimsin?"

"Bu Cam Hayes," dedi Winnie ona. "Emmitt'in oğlu."

Gavin hemen gülümsemesini kaybetti. "Hey, dostum. Rowan için üzgünüm." Cam başıyla kısa bir selam verdi ve ayağa kalktı. "Yol ne kadar kötü?"

"Çamur dereden aşağıya ve göle kaydı. Neyse ki babanın evini ve tüm marinayı ve burayı da ıskaladı. Ancak bahçeler tahrip oldu ve ilçe buraya bir ekip gönderene kadar cadde faaliyete geçemeyecek."

Cam başını salladı. "Gidip babamı kontrol edeceğim."

"Nasıl olduğunu bana haber ver. Ve ..." Yüzünü buruşturdu. "Hem kedi hem de benim seni öldürmeye çalışmam için özür dilerim."

Adam kızın bakışlarıyla karşılaştı ve kız kızardığını hissetti. Gülümsedi ve sonra ön kapıya yöneldi.

"Gidip arabamdan bir şeyler alacağım," dedi Winnie ve Cam'i takip ederek dışarı çıktı.

"Az önce arabasını benzin istasyonunda bıraktığını söylemedi mi?" Gavin sordu.

Piper alnını ovuşturdu. "Evet, bu da bize bir konuda yalan söylediği anlamına geliyor, ama hey, yeni olan ne?"

Gavin kısıp bir kahkaha atarak başını salladı. "Dediğim gibi, evim güzel evim." Piper başını salladı. "Buradan nefret ediyorsun. Gitmek için sabırsızlanıyordun." "Ben daha çocuktum."

Güldü. "Ve şimdi değil misin?"

Ona baktı, eğlenmiyordu, gözleri kızın hiç görmediği kadar büyümüştü. "Ben yirmi yedi yaşındayım. Adultville'e uzun ve yavaş bir yoldan gitmiş olabilirim ama benim bile bir gün büyümem gerekti."

Doğru, ama Piper onu en son sekiz ay önce, alkollü araç kullanma suçundan kefaletini ödemek zorunda kaldığında görmüştü.

Aklından geçenleri okuduğu belli olan adam yüzünü buruşturdu. "Gerçekten uzun ve yavaş bir rota."

İ ekti. "Hiçbirimiz ne yaptığımızı bilmiyoruz. Hepimiz tkezeleyerek ilerliyoruz."

"Huh." Ona yarım bir gülmsemi verdi. "Bu aslında neredeyse rahatlatıcı." "Güzel. Peki bana gerçekten neden burada olduğunu söyleyecek misin?"

Bir nefes verdi ve kızın bakışlarıyla doğrudan karşılaştı, bu dehşet vericiydi çünkü bunu sadece kötü bir haber olduğunda yapardı. "Belki de sadece sana ihtiyacım vardı."

Güldü. "Benden neredeyse hiç hoşlanmıyorsun bile." "Biz aileyiz," dedi basitçe.

Bu doğruyd. Gavin ve Winnie onun tüm dünyada sahip olduğu tek şeydi. Ve huysuz dış görünüşünün ötesinde, onları iyi insanlar haline getirmeye çalışırken kötü adam olarak geçirdiği onca yılın ötesinde, ikisini de delicesine seviyordu. "Anlat bana, Gav."

"Biraz izin aldım. Evde olmam gerekiyordu."

"Ama sen iyi misin?" diye bastırdı, endişeliydi, her zaman endişeliydi.

"Ben iyiyim. Ama şunu bilmelisin ki, kendini toparlamanın tam tersi her neyse? Ben de yleyim."

Kalbi çarpmaya başladı. Onu yetişkinliğe sağ salim ulaştırabileceğinden gerçekten şüphe ettiği çok uzun yıllar olmuştu. Bulunacak bir bela varsa, onu bulurdu ve şaşırtıcı bir şekilde kolayca da bulurdu. Ama bilişim ticareti okuluna gidip sağlam bir iş bulduktan sonra, artık son düzlüğe girdiğini düşünmüştü. "Başın belada mı?"

"şu anda değil."

Tamam, o zaman bu da bir şeydi. Rahatlamış bir nefes aldı. Belki de Winnie'yle gerçekten sadece bir ziyaret için dönmüşlerdi. "Ne kadar kalacaksınız?"

"Birkaç hafta."

Birkaç hafta önemli bir şey değildi. Sanki kalmak için geri geleceklermiş gibi değildi. İki hafta boyunca her şeyi yapabiliirdi. Bundan oldukça emindi zaten.

CAM, Piper'ın evinin n kapısını kapattı ve bir süre kapalı verandada durup fırtınanın yarattığı çılgın yıkımı inceledi. Çok hafif de olsa hâlâ yağmur yağıyordu ama aynı zamanda gökyüzünün büyük bir kısmı da açılmıştı. Dallar, yapraklar ve enkaz, ev ile gl arasındaki yabani otlarla kaplı arazinin yanı sıra marinaya ve babasının evine olan mesafeyi de kirletiyordu.

Pek çok ülkede pek çok yerde bulunmuştu ama bu manzara, dağınıklığa rağmen, şimdiye kadar gördüğü en nefes kesici manzaralardan biriydi. Yamacın tepesinde durup suya baktığı yerden, yayılan meşelerle bezeli kilometrelerce uzanan yeşil tepeleri ve hepsinin üzerinde yükselmeye çalışan çok zayıf bir güneşi görebiliyordu. Gökyüzü, açıktan koyuya tüm maviler ailesinden karışık tonlar ve çalkantılı griyle çalkalanıyordu.

Bir önceki geceden sonra her şey sessiz görünüyordu. Sadece zaten aşırı doymuş olan toprağa vuran hafif yağmurun ve ağaçlarda kavga eden birkaç sincabın sesi vardı.

Arkasındaki evdekinden pek de farklı değil.

Kardeşler arasındaki kavuşmayı büyük bir merakla izlemişti. Piper ve Winnie arasındaki dinamik onu şaşırtmıştı. Birbirlerini kardeş gibi karşılamamışlardı. Daha çok sinirli ebeveyn ve asi çocuk gibiydiler. Hem birbirleriyle konuşma tarzlarında hem de vücut dillerinde çok fazla kızgınlık olduğu açıktı.

Piper ve Gavin ile aynı.

Kardeşiyle aynı evde büyümediği için garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Cam şimdi otuz iki yaşındaydı ve Rowan öldüğünde yirmi yaşındaydı. Aralarındaki bu on iki yıllık yaş farkı hayatlarının büyük bir bölümünde çok büyük görünmüş, ilişkilerine neredeyse bir ebeveyn havası katmıştı.

Yani, Piper bunu bilmesede, ona çekirdek bir seviyede bağlı hissediyordu. İki evin arasında, sözde dere hâlâ vahşi bir nehir gibi akıyordu. Sokağa çıkmak için döndü, şansını deneyerek evlerin arkasına doğru dolandı ve Winnie ile yüz yüze geldi. "Hey," dedi, kimsenin olmadığından emin olmak istercesine omzunun üzerinden bakarak.

izliyordu.

"Hey," diye karşılık verdi. "Neden kimsenin senin kardeşimin bebeğine hamile olduğunu bilmediğini söylemek ister misin?"

"Aman Tanrım, şşşt!" Tekrar omzunun üzerinden baktı, sonra elini tuttu ve onu merdivenlerden aşağıya, hafif çiseleyen yağmurun içine çekti. Onu köşeden yan bahçeye çekti ve burada klima ünitesini koruyan çıkıntının altında durdular.

Hiç göstermiyordu, ki bu da mantıklıydı. Üç ay önce, Rowan'ın ölümünden hemen önce hamile kalmıştı. "Cenazeden veda etmeden ayrıldın. Bunu bilerek yaptığını sanıyorum," dedi Cam.

Winnie gözlerini kapadı ve sonra tekrar açtı, Cam'in çok iyi anladığı bir kederi açığa vurdu. "Babana cenazeden beni haberdar etmesini söylediğin için minnettarım. Ayrıca oraya gitmem için bana uçak ve otel masrafları için para gönderdiğin için de minnettarım."

"Ne parası?"

Ona *gerçekçi* bir bakış attı, küçük bir gülümsemeyle sakinleşti. "Sen olduğunu biliyorum, Cam."

Bir omzunu kaldırdı. "Rowan orada olmanı isterdi." Başını sallayıp başka tarafa bakarken gözleri biraz parladı.

Ona biraz zaman tanıdı, çünkü onun kederini görmek kendi acısını da tetiklemişti. "Seninle ilgilenmemi istedi," dedi sonunda, görevini açıkça ortaya koyarak. Rowan'a söz vermişti ve Cam asla sözünden dönmezdi. En azından artık. Geçmişte annesini yüzüstü bırakmıştı. Kardeşini yüzüstü bırakmıştı. Şimdi ikisi de gitmişti ve bunu asla telafi edemezdi.

Ayrıca, adamın hasta olduğunu bile bilmeyerek babasını da hayal kırıklığına uğratmıştı. Bunu kaldırması özellikle zordu çünkü değer verdiği başka birini yüzüstü bırakmaya dayanabileceğini sanmıyordu.

Ama Winnie başını sallıyordu. "Teşekkür ederim ama kimsenin yükü olmak istemiyorum. Bu" -ellerini hala düz olan karnına bastırdı- "Bean ... bu benim üzerimde."

"Sen bir yük değilsin." Hâlâ çoğunlukla bir kız olan ama henüz tam olarak anlamadığından emin olduğu bir sorumluluk yüklenmiş olan bu kadın ona bakana kadar bekledi. "Ve ben bunu yapmak istiyorum. Sen benim müstakbel yeğenimi taşıyorsun."

Gözlerini ona dikti. "Yani... benim berbat biri olduğumu düşünmüyor musun? Sadece kendini hamile bırakacak kadar aptal bir kız olduğumu mu?"

"Bu yüzden mi Piper'a söylemiyorsun? Sana berbat diyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet, çünkü öyleyim."

"Winnie. . ." Boğazını tıkayan duygunun ardına anlam yükleyecek kelimeler aradı. "Kardeşimle zaman kaybettim," dedi sonunda. "Aynı hatayı burada da yapmak istemiyorum. Bana kalırsa, sen ve bebeğin ailedensiniz."

Şaşırmış ama aynı zamanda rahatlamış görünüyordu. "İşe geri döndüğünde ne olacak?"

"İrtibatta kalacağız," dedi. "Bana nasıl ihtiyaç duyulursa duyulsun, senin ve bebeğin yanında olmaya devam edeceğiz."

Ona inanmak istemekle inanamamak arasında kalmış görünüyordu. Sorun değildi; Cam kendini kanıtlamaya alışkındı.

Sonunda Winnie içini çekti ve onun elini sıktı. "Benim için yaptığın şey, cenazeye gitmeme yardım etmen, tahmin edemeyeceğin kadar çok şey ifade ediyor. Ona seninle birlikte veda etmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Ama seni her türlü yükümlülükten muaf tutuyorum. Gerçekten. Rowan'ın ölümü senin suçun değil."

Onun dürüst kederi acı veriyordu. Kederi dürüst olmadığından değil. Öyleydi ve bu ruhunun derinliklerine işliyordu, öyle ki oradan çıkabileceğinden bile emin değildi. Ama kederi suçluluk duygusuyla lekelenmişti. Çok fazla suçluluk duygusu. Çünkü Rowan'ın ölümü onun suçuydu ve sadece onun suçuydu. Bunun ne kadar acı vereceğini ya da içindeki her şeyi nasıl çarpıtacağını, onu kayıp ve yalnız hissettireceğini fark etmemişti. Rowan'ı tekrar görebilmek, ona kalbinin sesini dinlediği, koşulların hayatına yön vermesine izin vermediği için kendisiyle ne kadar gurur duyduğunu söyleyebilmek için her şeyden vazgeçebilirdi. Ama yapamazdı. O yüzden bunu yapacak, Rowan'ın yapamadığını yapacaktı. "Bunu kardeşlerinden saklamamalısın."

"Gavin biliyor," dedi Winnie.

"Ama Piper bilmiyor."

"Henüz değil, hayır."

"Dinle," dedi. "Benden duymuş olun, bunun gibi sırlar aileleri parçalar."

"Karmaşık bir durum."

"Sırlar her zaman öyledir."

Winnie içini çekti. "Üniversiteyi bıraktığımı da bilmiyor." "Neden bıraktın?"

Omuz silkti. "Hiç ilgimi çekmedi."

Bunu bir süre düşündü ve gerçek nedenin para olmasından endişelendi. Rowan onun bu yüzden işi bırakmasını istemezdi. "Çok mu geç?" diye sordu. "Çünkü masraflar konusunda sana yardımcı olabilirim."

"Mesele para değil. İlk etapta sadece Piper'ı mutlu etmek için gittim. Oradan nefret ettim. Buraya geri dönmek istedim. Sabah bulantıları yüzünden banyoda yerde yatıp çok fazla düşündüm ama gerçek şu ki üniversitede kalmak pratik değil. Bebek doğmadan mezun olamayacağıma göre ne anlamı var ki? Ayrıca, gerçekten ellerimle bir şeyler yapmak istiyorum. Faydalı olmak istiyorum. Ve bunu buradan yapacağım. Bir şekilde."

"Emin misiniz? Çünkü cidden, neye ihtiyacın varsa-"

"Tek istediğim," dedi nazikçe, "kız kardeşime bunların hiçbirini anlatmayacağına söz vermen. Ben hazır olana kadar."

Hay sikeyim. "Bunu benden isteme, Winnie."

"Lütfen," dedi usulca, onun bakışlarıyla buluşarak. "Şu anda her şey çok fazla, tamam mı? Önce en iyi arkadaşımı kaybettim-"

"Görünüşe göre Rowan bundan biraz daha fazlasıydı."

Winnie sertçe yutkundu ve yere baktı. "Belki de. Bilmiyorduk, bir gece kazara birlikte yatana kadar fark etmemiştik. O zaman işler değişmiş olabilir, ama hemen ardından birkaç haftalığına sizi ziyaret etmek için Doğu'ya gitti ve o ..."

"Eve hiç gelmedi," diye bitirdi sessizce.

Başını salladı ve alt dudağını ısırıldı. "Ve sonra okuldaydım, artık hiçbir şeyin doğru gelmediğini fark ettim, ne dersler, ne tek başıma dışarıda olmak, hiçbir şey ..."

"Demek eve geldin."

Tekrar başını salladı, çok genç ve çok emin görünmüyordu.

"Cenazede bahsettiğiniz doktorunuzu görmeye devam ediyor musunuz?"

"Evet. Sabrım sınandı. Ben negatifim."

Homurdandı. "Anlaşıldı."

"Doktor anne ve bebeğin iyi olduğunu söyledi."

"Güzel. Ciddiyim Winnie, bir şeye ihtiyacın olduğunda bana haber ver. Özel hayatın ihlal edilmeden faturalarını karşılayabilmem için bir yol bulabiliriz. Ama . . ."

Onun gözlerinin içine baktı, kendi gözleri inanılmaz derecede savunmasız ve gençti. "Ama . . . ?"

"Piper'a söylemelisin."

"Biliyorum. Yapacağım," diye söz verdi. "Hazır *olduğumda*."

Uzun bir nefes aldı. "Senin için çok şey yapardım Winnie, ama ona yalan söyleme konusunda rahat değilim."

"Her sabah kusmak içime sinmiyor ama bazen hayattaki kaderimizle baş etmek zorundayız. Bana söz ver, Cam. Yoksa adres bırakmadan giderim."

Kahretsin.

"Özür dilerim," dedi, sesi ciddiymiş gibi çıkıyordu. "Ama bu konuda beni zorlayamazsınız. Doğru zaman geldiğinde yapacağım. Tamam mı?"

Başka ne seçeneği vardı ki? İsteksiz bir şekilde başını salladı.

Winnie titrek bir nefes verdi. "Teşekkür ederim. Şimdi içeri dönsem iyi olacak. Eminim Piper'ın bana yakınması gereken daha çok konu vardır."

"Seni önemsiyor."

Winnie başını eğdi ve onu inceledi. "Huh."

"Ne?"

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Onu on iki saattir tanıyorum." İkisi de bunun bir cevap olmadığını biliyordu ama gerçek şu ki, ondan hoşlanıp hoşlanmaması önemli değildi. Ailesine yardım etmek için buradaydı. Winnie ve babası dışında, onun deyimiyle "Fasulye" ailesinden geriye kalan tek şeydi.

Bölüm 6

"Yalnız kalmam senin güvenliğin için."

Gavin büyük, eski eve doğru yürüdü. Gece yarısıydı, çok karanlık ve sessizdi. Onun için fazla karanlık ve sessizdi ama gidecek başka bir yeri yoktu. Yollar biraz temizlenmişti ama dışarı çıkıp bela aramak istemiyordu. Zaten çoğu zaman aramak zorunda bile kalmıyordu, bela her zaman onu buluyordu.

Piper ve Winnie uyuyordu ve o da aynısını yapmayı planlamıştı. Ama uzun zaman önce önce yorulması gerektiğini öğrenmişti, yoksa rüyalar onu vuruyordu. Çirkin bir kâbustan sonra uyandığında kendini yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış, kendini sallarken bulduğu çok fazla gece olmuştu.

Evdeki ikinci gecesi idi ve dün gece ölü gibi uyumuştı ki bu bir mucizeydi. Yine de bunun burada da normal olmasını ummaktan korkuyordu. Daha çok, herhangi bir şey için umut etmekten korkuyordu.

Son iki gününü Piper ve Winnie ile birlikte evin ve kulübelerin temelindeki çamuru temizleyerek geçirmişti. Winnie'nin zaman ayırıp ellerini gerçekten kirletmesi hem onu hem de Piper'ı şaşırtmıştı.

Winnie pek çok şeye sahipti, bunların çoğu da oldukça harikaydı; çılgınca eğlenceli, çılgınca vahşi ve ... yani düpedüz çılgındı. Ama hiçbir zaman çok fazla çaba göstermemişti. Hiçbir şey için.

Bu yüzden Piper ve Gavin Winnie'nin yardım etmek için ortaya çıkmasına şaşkınlıkla baktıklarında, bu elbette bir kavga başlatmıştı. Winnie hakarete uğramış, ikisine de her zaman kiri ve böcekleri oyuncak bebeklere ve giydirme oyunlarına tercih ettiğini hatırlatmıştı.

Buna karşılık Gavin de ona üç yaşından on sekiz yaşına kadar olan yılları hem dünyayı cehenneme çevirerek hem de cehenneme sebep olarak geçirdiğini hatırlatmıştı.

O zaman "yanlışlıkla" ona çamur atmıştı.

Doğal olarak, bir çamur savaşı başlamıştı ve çamura bulanmış ve kulaklarından buhar çıkan Piper onlara yardım etmeleri ya da daha iyisi defolup gitmeleri için bağırmıştı.

Gavin, uçurumun kenarında durup aşağı bakan tek kişinin kendisi olmadığını ilk o zaman fark etmişti.

Artık huzursuzdu, evin içinde dolaşıyordu. Hatırladığı tek evde yolunu bulmak için ışığa ihtiyacı yoktu.

Ama bu tam olarak doğru değildi.

O, Piper ve Winnie cehennemden gelen o fırtınanın ortasında Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nden eve, Wildstone'a büyükanne ve büyükbabalarının yanına gönderildiklerinde on yaşındaydı. Ne zaman sorsalar, insanlara bundan öncesini pek hatırlayamadığını söylerdi.

Ama yapabilirdi. Yapabilirdi ve yaptı da ve şimdi bile, karanlıkta tek başına, o zamanın kâbusu kafasında çınlarken, durduramadığı bir film gibi oynarken, dehşet ve kederin ürpertisinin içinden geçtiğini hissedebiliyordu.

Bir terapist uzun zaman önce ona ve Piper'a "Hayatta kalanın suçluluğu" demişti.

Yok artık.

Çalışma odasından gelen bir ses duyunca o tarafa yöneldi ve Winnie'yi oturma odasındaki pencere kenarına kıvrılmış, başını eğmiş, telefonundan bir şeyler okurken bulunca pek de şaşırmadı.

"Hey," dedi.

Winnie sarsıldı ve telefonu uçtu. "Hey sen, sürüngen. Neredeyse ödümü koparıyordun."

Yanına yaklaştı ve onunla birlikte oturdu, geceye baktı ve hiçbir şey görmedi, çünkü burada şehir ışıkları, reklam panoları ya da trafik yoktu. Hiçbir şey yoktu. "Bean iyi." Ona çarpık bir sırıtış attı. "Ama annesi ..."

Winnie gözlerini devirdi.

Gavin eğildi ve nasıl tamirci olunacağına dair bir YouTube videosunun oynatıldığı telefonunu eline aldı. Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Neye benziyor?" Kadın telefonu adamın parmaklarının arasından kaptı. "Nasıl faydalı olunacağını öğrenmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyor."

"Ve?"

"Ve ... bu sana hiç yakışmıyor."

"Ne kadar çok şey bildiğini gösteriyor. Yardım etmek istiyorum. Piper çok çalışıyor ve burayı tek başına düzeltmeye çalışıyor. Bu hiç adil değil."

"Seni daha önce hiç rahatsız etmemiştim."

"Evet, şey, ben çocuktum." İç çekti. "Ve şimdi bir çocuğum var. Kendimi toparlamam lazım. Aynı şeyi yapmak için eve gelmeye karar vermene sevindim ama geç kaldın. Beni burada dövmen ve onu benim için yumuşatman gerekiyordu."

Omuz silkti. "Neredeyse eve hiç gelmemeye karar verecektim."

"Yapmadığına sevindim." Durakladı. "Ve sadece meraktan *soruyorum*. bana benziyor mu?"

O bile hileli bir soru olduğunu anlamıştı ama bu Winnie'ydi. Birbirlerine karşı yumruklarını çekmezlerdi. "Sen gizlisin. Sinsi. Mesela" - kaşlarını kaldırdı- "aslında Chili's'te hosteslik yaparken geçen sömestr boyunca üniversitedeymiş gibi davranıyorsun."

Yüzünü buruşturdu.

"Ya da hamile kalıp bunu saklamak."

"Sana hiç söylememeliydim. Zayıf bir anımdı, az önce bir çubuğa işedim ve çıldırdım."

"Anlaşılabilir. Ama bu sırları Piper'dan saklamak için uzun bir süre. Bu senin süper gücün."

Onu tersledi.

"Merak etme," dedi. "Ben de aynı süper güce sahibim."

"Evet, biliyorsun." Winnie düşmanlığını kaybetti ve onun eline uzandı. "Sadece senin sırrın sır olarak kalmamalı, Gav. İyileşmen için iyi değil."

"Evet." Klostrofobik hissederek ayağa kalktı, kendi derisinden çıkmaya çalıştığı hissinden nefret ediyordu. "Ama endişelenmen gereken kişi ben değilim."

"O zaman kim?"

"Kız kardeşin, çıldırmaması için ona ne kadar az güvendiğini öğrendiğinde."

"Biz demek istiyorsun," dedi Winnie. "Çıldırmaması için ona ne kadar az güveniyoruz."

Ama bu Gavin için güvenle ilgili değildi. Piper ile değil. Mesele, o ve Winnie için hayatının ne kadarından vazgeçmiş olduğuydu. Tek istediği onların iyi olmasıydı. Bunun yerine, bebeği olan bir kız kardeşi ve bağımlılık sorunu olan bir erkek kardeşi vardı.

Ve ikisini de bilmiyordu.

"Yani ona söyleyecek misin?" diye sordu. "Evet mi?" "Evet."

"Yakın bir zamanda mı? Çünkü gideli üç aydan biraz fazla oldu." Winnie buna yanıt vermedi.

Bir yandan, Piper'ın ablasına neden kolayca açılmadığını da anlıyordu. Piper Rowan'dan hoşlanmıştı. Onun tatlı, cana yakın ve babası için iyi biri olduğunu düşünmüştü. Ama aynı zamanda onun tembel ve sorunlu olduğunu ve Winnie üzerinde iyi bir etkisi olmadığını da düşünmüştü ve her zamanki gibi bu konuda haklıydı. Rowan da bunların hepsine *sahipti*. Ama Gavin sonunda onun Winnie için değiştiğini düşünmekten hoşlanıyordu.

Ama artık asla bilemeyeceklerdi.

Kendini mutfağın ortasında buldu, elleri iki yanında yumruk olmuş, çaresiz bir ihtiyaçla nefes alırken gözleri sımsıkı kapalıydı.

Bir hap için.

Altı ay. Rehabilitasyondan çıkalı altı ay olmuştu ve üç yıl boyunca gizlice haplara bağımlı kaldıktan sonra, kendi kendine çok iyi olduğunu söylemişti. Ama harika olmanın göreceli olduğu ortaya çıktı. Evet, geçen yıl hayatını dönüştürdüğü Kategori 5 kasırgasına kıyasla harikaydı. Ama olmak istediği yerle -nasıl gerçekleştireceği konusunda hiçbir fikri olmadığı bütün bir insanla- kıyaslandığında, mükemmele ulaşmak için önünde uzun bir yol olduğundan şüpheleniyordu.

Kıkır kıkır gülmek ve kendine işkence etmek için dolapları karıştırdı. Her zamanki gibi dağınık bir yerdi. Piper burada istediği her şeyi bulabilirdi ama nasıl bulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Harika bir kız kardeşti ama tam bir pasaklıydı.

Etrafına bakındı, başını salladı ve temizlenmeye başladı. Kendine engel olamıyordu. Görünüşe göre temiz geniyle doğan tek Manning oydu. Çalışmayan ekmek kızartma makinesinin üzerinde, tamir edeceğine söz verdiği ama etmediği ekmek kızartma makinesinin üzerinde, şeker ve unun arasında aspirin, Tums ve ... *bingo*, Piper'ın birkaç yıl önce iş sırasında bileğini burktuğu zamandan kalma eski bir OxyContin reçetesi duruyordu. Kız kardeşi anal ve kontrol manyağı olduğu için tek bir hap bile alınmamış gibi görünüyordu.

Şok edici, iliklerine kadar işleyen bir özlemle parmağını şişenin üzerinde gezdirdi. Çok kolay olacaktı. Hem de çok kolay. Acı verici derecede uzun bir süre orada öylece durdu, bu süre zarfında annesinin ya da babasının gelip ona buna sahip olduğunu söylemesi için her türlü parayı ödeyebilirdi. Ona inandıklarını söylemek için. Ona bir kez daha sarılmak için.

Ama ışın kılıcı, tereyağlı bira ve Beyaz Atlı Prens gibi dilekler de gerçek olmadığı için yalnız kaldı. Sertçe yutkunarak dolabı kapattı. Ama telefonunu çıkarıp sponsoruna bir mesaj gönderdiğinde titriyordu.

Anında cevap aldı: *Bana ihtiyacın var mı?*

Öyle miydi? Tek istediği değerli biri olmaktı ama dokunduğu her şey boka dönüşüyordu. Ve Tanrım, kendine acıma partilerinden nefret ederdi. Bu yüzden derin bir nefes aldı ve başını salladı. O bundan daha güçlüydü. Güçlüydü. Bu yüzden geri mesaj attı: *Hayır, şimdi iyiyim, teşekkürler.*

Başka bir mesaj daha aldı: *Her zaman, biliyorsun ki . . .*

Ve yaptı da. Telefonunu cebine sokarken bir şey duydu, bir çıtırtı, sanki kilerde kemirgenler dolaşıyormuş gibi bir ses. Son fırtınadan sonra bütün bir koloni buraya taşınmış olsa şaşırmazdı. Sessizce kiler kapısına doğru ilerledi, telefonundaki el fenerine erişti ve ... kapıyı çekerek açtı.

Kemirgen değil.

Piper. Beş galonluk bir kedi maması kabının üzerine oturmuş, aile boyu bir paket peynirli pufu içine çekiyor ve -şok- günlüğüne bir şeyler yazıyordu. Winnie kadar ürkek değildi, yakınından bile geçmiyordu, belalı kız kardeşi sadece bakışlarını kaldırdı, istediğiniz gibi rahattı ve kaşları yukarı kalktı.

"Benim yalnız kalmam senin güvenliğin için," dedi bir ağız dolusu peynirli pufun etrafında.

Ne kadar iyi biliyordu. Büyürken, ne zaman ondan ve Winnie'den uzaklaşmak istese bu dolaba saklanırdı, geriye dönüp baktığında bunu çok iyi anlıyordu. Onlar vahşi, yabani çocuklardı ve o da onlarla birlikte büyümüştü. Onlar büyüdükçe, ne zaman bir sorunu olsa saklanmaya devam etmişti, özellikle de ayrıldıklarında, bir erkek onu tanımaya başladığında böyle bir şey olma eğilimindeydi.

"Terk edildin mi?" diye sordu.

Winnie'den hiç de farklı olmadığını kanıtlayan bir hareketle onu tersledi ve yemeye ve yazmaya geri döndü.

"Yani bu bir evet demek." Kapı aralığına yaslandı.

"Bunu biliyor musun bilmiyorum ama yalnız kaldığın zaman, bilirsin işte, yalnız olduğun zamandır."

"Bunun daha çok konuşmak istemediğim bir şey olduğunu düşünmüştüm," dedi. "O da var. Kesinlikle öyle."

Başını salladı ama gitmedi. "Peki kimdi o? Adı her neyse, onunla aranızda büyük bir kıvılcım vardı."

"Kimin adı ne?" "Rowan'ın kardeşi."

Bakışlarını tekrar onunkilere çevirerek kendini ele verdi.

"Onunla birlikte falan mısın?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. Hayır. Hayır. Onunla yeni tanıştım."

"Bu çok fazla inkâr demek. Ve çifte negatifler hakkında ne derler bilirsiniz, birbirlerini iptal ederler."

Piper burun kemiğini sıktı. Gavin'in stenografisi onu yine çıldırtıyordu. Kısa bir yolculuktan ve hayatlarının bir döneminde onu bu yolculuğa göndermekten büyük gurur duymuştu. Ama şu anda kendisiyle gurur duyamayacak kadar mutsuzdu. "Bazen onu ne kadar zamandır tanıdığının önemli değildir. Olur böyle şeyler."

"Benim için önemli." Piper derin bir nefes aldı. "Bir ilişki için zamanım yok."

"Kim bir ilişkiden bahsediyor?"

Kadın homurdandı. "Tek gecelik ilişkiler daha çok *sana* göre."

Tuş. "Benim olayımdı." Birkaç peynirli puf almaya çalıştı ama Piper çantayı büyükannesinin incilerini tuttuğu gibi göğsüne bastırdı. Onlarla boğuşmayı düşündü ama Piper muhtemelen ona dayanabilirdi.

Piper, "En son gerçek bir konuşma yaptığımızda beş farklı adamla görüşüyordunuz," dedi.

"Dediğim gibi, işler değişir. Ve bunu bana çevirme. Eğer terk edilmediysen, ne diye dolabın içinde saklanıp, suratını doldurup yazıyorsun?" -günlüğüne baktı- "duyguların neden berbat olduğuna dair bir liste." Şimdiye kadar üç madde yazmıştı:

1. Sinir bozucular.
2. Onlar zaman kaybı.
3. Aptallar.

"Hepsi doğru," diye kabul etti. "Ama bu bana neden burada olduğunuzu söylemiyor.

Kilerde. Gece yarısı."

"Balkabağına dönüşmeden önce yatağına dön." Bu sözlerine bir kışkırtılama hareketi eşlik etti.

"Peki ya sen? Balkabağına dönüşmeyecek misin?"

"Bunun için peri masallarına inanmam gerekirdi," dedi. "Otuz bir yaş için oldukça alaycı."

Ona ölümcül bir bakış fırlattı. "*Otuz*. Ve seni durduğun yerde öldüreceğim."

Güldü, sesi kendi kulaklarına bile paslı geliyordu ama iyi hissettiriyordu. "Seni özledim," dediğini duyunca ikisi de irkildi.

Bir süre ona, sonra da sanki içinde hayatın sırları varmış gibi çantaya baktı. "Bu kadar uzun süre uzak kalmak, bunu göstermenin komik bir yolu."

İki ay rehabilitasyon. Altı ay boyunca bunu sürdürmeye çalıştı. İyileşme sürecinin telafi kısmında bir çukura düşmüştü. Hayatının geri kalanı gibi bu kısmı da kolay olmayacaktı. "Evet. Bunun için üzgünüm."

Endişe kaşlarının arasında bir oluk oluşturmuştu. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Hiçbir şey, artık evdeyim." Durakladı. "Onları özleyiyor musun, Piper?"

Kız yanlış anlamış gibi yapmadı. "Annemi ve babamı mı? Tabii ki özleyorum.

Her zaman."

"Onlar hakkında konuşmuyorsun. Onlar hakkında hiç konuşmuyorsun." Ve konuşması gerekiyordu. İstiyordu.

Ama kendi içine kapanmıştı. "Tabii ki biliyorum."

"Öyle mi? En son ne zaman oldu?"

"Geçen ay annemin doğum gününde. Mezarlarına çiçek koyduğumu ve fotoğraflarını gönderdiğimi sana mesaj attım."

Bu, onlar hakkında konuşmak, onları hatırlamak, zihinlerinde canlı tutmakla aynı şey değildi, ama Gavin, yüzünde o inatçı ifade varken Piper'ı zorlamaktan daha iyisini biliyordu.

"Evini mi özledin?" diye sordu. "Bu yüzden mi buradasın?"

"Evet," dedi açıkça, keşke ona ulaşabilseydi ama ulaşamayacağını biliyordu. "Ben de seni özledim, Gav. Özledim. Ama gerçekçi olmak gerekirse, sence ne kadar süre

üçümüz kan dökülmeden birlikte yaşayabilir miyiz?"

Omuz silkti, onun haklı olduğunu biliyor ve bundan nefret ediyordu. "Bu bir saçmalık olacak. Hadi," dedi, aniden bitkin düşmüştü. "En azından gidip yalnız kalmak için daha rahat bir yer bul."

Omuz silkti ve bu göğsünde bir ağrıya neden oldu, çünkü gerçekten de kendine ait birkaç gerçek anı bile hak etmediğini düşündüğünü fark etti. Onları elde etmek için saklanmak zorundaydı. Şimdiye kadar, onu eve neyin getirdiğinden tam olarak emin değildi ama belki de, sadece belki de getirmediğini düşündü.

kendini kurtarmak için yaptığı bencilce bir girişimdi. Belki de kendi hayatını kurtarabileceğini umuyordu.

Bölüm 7

"Geçmişimiz köprünün altından çok sular aktı. Artık geride kaldı ve ben pişmanlık duymuyorum."

Piper'ın bir sonraki vardiyası zordu. Jenna ile birlikte cam kapıdan içeri giren saldırgan bir sarhoşu taşımışlardı. Adam epeyce yara bere içinde olmasına rağmen taşınmaya karşı çıkmış ve Piper da çabaları karşılığında çenesine bir yumruk yemişti. Şimdi başı ağrıyor, yemek ve yatak istiyordu ama önce her zaman yaptığı şeyi yaptı: Emmitt'i kontrol etmek için marinaya gitti.

Ve belki de yattığı son erkeği bir an olsun görebilmeyi umuyordu. Tek yaptıkları öpüşmek olsa da, o zamandan beri hayallerinin başrolünde o adam vardı. Onu görmekten neredeyse korkuyordu, bir şimşek yüzünden kendini ona atan kadına dönüşmekten korkuyordu. O kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. O değildi. En azından onun yetişkin versiyonu değildi.

Emmitt ve Cam'i marina ofisinin dışında, bir teknenin motor bölümüne baş aşağı gömülmüş halde buldu.

Onun ayak seslerini duyduklarında hava almak için ayağa kalktılar ve bakışları Cam'e takıldı. Cam de ona baktı ve Cam'in, çoğunlukla dünyanın geri kalanından saklamayı başardığı, fazlasıyla kırılğan bir yönünü ona gösterdiğinin farkında olup olmadığını merak etti.

Emmitt boğazını temizledi, sesi eğlenmiş gibiydi.

Piper kafasını sallayarak temizledi ve onu işaret etti. "Bu tür şeyler yapmamanız gerekiyor."

"Şeker hastalığı yüzünden mi?" Cam kaşlarını çatarak sordu.

Emmitt iç çekti. "Hayır. Bacağım yüzünden. Nöropati nedeniyle uzun süre kullanmamam gerekiyor."

"Tanrım, baba," dedi Cam. "Ya göle düşseydin? Boğulabilirdin."

Emmitt gözlerini devirdi ve kirli ellerini tişörtünün altına sildi: YAŞLI OLABİLİRİM AMA TÜM HAVALI GRUPLARI GÖREBİLİRİM. "Neredeyse suyun içinde doğdum," dedi. "Ölmüş olsam bile yüzebilirdim."

"Kendine daha iyi bakmaya başlamazsan bu olabilir," dedi Cam. Emmitt'in elinden vida tabancasına benzeyen bir şey aldı. "Bu bende, tamam mı?"

Piper, "Haydi Emmitt, seni bir kontrol edeyim," dedi.

Emmitt, kadının baş belası olduğunu belirten evrensel bir erkek sesi çıkardı. "Seni sevdiğimi biliyorsun ama lanet olsun kadın, çok otoriter birisin. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

Kendini tutamayıp Cam'e hızlıca bir göz attı; Cam de onun patronluk tasladığını fark etmişti. Çenesini ovuşturuyor, ya gülümsemeye ya da yüzünü buruşturarak onaylamaya çalışıyordu.

"Bu teknenin hemen tamir edilmesi gerekiyor," dedi Emmitt. "Marina bahara kadar hafta ortası kapalı ama bu hafta sonu için ekipmanları hazırlamam gerekiyor. Hava sıcak olacak. İnsanlar akın akın gelecek."

"Ben hallederim," dedi Cam.

Emmitt tereddüt etti. "Uh . . ."

"Ne?"

"Kuzey Carolina'da olduğumuz ve kanomu batırdığın o yazı hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum," dedi Cam, sabrı biraz zorlanmış gibiydi. "Sen ve annem ayrılmadan önce birlikte çıktığımız tek tatildegdik. On üç yaşında bir baş belasıydım. Bundan bir saat içinde yaklaşık yüz kez bahsettin. Seninle geçirdiğim son yazdı."

Emmitt'in yüzünde gerçek bir pişmanlık ifadesi belirdi. "Camden-"

"Hayır." Cam elini kaldırdı. "Anladım. En hafif tabiriyle ele avuca sığmaz biriydim. Ama büyüdüm baba. Ve her tekneyi tamir edebilirim. Hatta sıfırdan bir tane bile inşa edebilirim. Bırak bunu senin için ben halledeyim."

Emmitt büyük pişmanlıkları ve söyleyecek bir şeyleri varmış gibi görünüyordu, bu yüzden Piper onları biraz yalnız bırakmak için dönüp gitmeye başladı, ama Cam "Sorun değil. Sen onu kontrol et, ben hallederim." dedi.

Emmitt başını salladı. "Sen ele avuca sığmaz biri değildin Camden. O bendim. Ele avuca sığmayan bendim. Annenle ayrıldık ve annen onu kendi başına bırakmam konusunda çok kararlıydı. Rowan vardı ve ben de sadece bir çocuk olmakta o kadar da iyi değildim.

Bir bebeği büyötmeye çalışmak şöyle dursun, bunlar bahane ve özür dilerim. Çok özür dilerim."

Cam başını arkaya eğdi ve babasının bakışlarıyla karşılaşmadan önce uzun bir süre gökyüzüne baktı. "Unut gitsin, tamam mı? Bunun bir önemi yok. şu anda önemli olan senin sağlığın. Hayatımıza devam edelim."

"Önce bu." Emmitt ona bir adım daha yaklaştı. "Keşke zamanda geri gidebilsem."

"Olan oldu. Neden yeniden yaşamak isteyesin ki?"

"Böylece daha çok abalayabilirdim. Bir aile olarak kalabilmemiz için annenle işleri yoluna koymaya çalışırdım. Senin için daha iyisini yapardım, Cam. Yapardım."

"Baba. . ." Cam'in sesinde öfke yoktu. Kınama yoktu. "Geçmişimiz köprünün altından çok sular aktı. Geçmişte kaldı ve ben pişmanlık duymuyorum. Ben artık buradayım, sen de öylesin."

Emmitt yavaşça başını salladı. "Ve bunun için memnunum." "Ben de. şimdi kıçını içeri sok ve Piper'in işini yapmasına izin ver."

Emmitt ona döndü ve gülümsedi. "Sadece bir haftadır burada ve şimdiden şehirdeki en iyi kadını buldu." Durdu ve Cam'e baktı. "O bir koruyucu, evlat. Bunu unutma."

"Hayır, değilim." Piper tedirgin bir şekilde ağırlığını kaydırırdı.

"Bir bekçi." İki adam da ona baktı. "Baba, bize bir dakika izin verir misin?"

"Elbette," dedi Emmitt. "Acele etme." Cam'e anlamlı bir bakış attı. "Ve bunda ciddiym. Kadınlar acele etmemenden hoşlanır."

Cam'in yüzünü buruşturması belki de sabrının sonuna geldiğini gösteriyordu.

Emmitt elini kaldırdı. "Biliyorum, kim babasından tavsiye almak ister ki, değil mi? Ama evlat, ben iki yıldır Tinder'dayım ve güven bana. Bu işleri bilirim." Arkasını dönüp eve doğru yöneldi ve Piper Cam'in yüz ifadesine neredeyse gülecekti. Sürekli kontrolü elinde tutan adamın buna nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Sence bu komik mi?" diye sordu. "Babamın seks hayatıyla yüz yüze gelmem mi?"

"Bence bu histerik."

Başını salladı ama o da gülümsedi. Uzanarak ağır spor çantasını omzundan aldı ve kendi omzuna astı. "Demek gerçekten de günde bir kez onu kontrol etmeye geliyorsun."

"Deniyorum," dedi, bu konuda biraz savunmacı hissetmeye hazırđı. "Vardiyam geciktiği için dünü kaçırdım."

Onun elini sıktı. "Bunun anlamı çok büyük, bu yüzden teşekkür ederim." Yavaşça çenesini okşadı, başparmağı kızın oluşmakta olduğunu hissettiği çürükte gezindi.

"Sorma," dedi. "Daha önce zor bir ulaşımdı."

Eğilerek önce şakağına, sonra da alnına bir öpücük kondurdu. "İyi misin?"

Görünüşe göre o bir alın öpücüğü aşığıydı. "Evet." Bakışlarını onunkilere dikti.

"Ne?" diye sordu.

"İçimdeki mağara adamının dışarı çıkıp bunu sana kim verdiyse onunla uğraşmak istemesi üzerinde çalışıyorum. Cesedini asla bulamazlar."

Yüzündeki rahat ifade yoğun ve kararlı bir hal almıştı, her santimiyle bildiği eğitimli savaşçı gibi görünüyordu. "O tutuklandı."

"Güzel." Ona baktı, gözleriyle onu değerlendirdi. "Görmediğim bir yarası var mı?"

Bunu hafifçe sordu. Sakince, hatta. Ama bir gerginliği vardı ve çenesinde gözle görülür bir sertlik vardı.

"Hayır," dedi. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Başını salladı ve adam gerginliği üzerinden atmak için açık bir çaba gösterdi. "Eğer incinmiş olsaydın, bunu kabul eder miydin?"

"Sen yapar mıydın?" diye karşılık verdi.

Bu ona alaycı bir gülümseme getirdi. "Touché. Tamam, şuna ne dersin? Yine doktorculuk oynayalım, ama bu sefer *ben* patronluk taslayayım."

Bütün gün boyunca ilk kez güldü. Güldü ve ... bu adamla herhangi bir şey oynama düşüncesinin içinde küçük bir uyarılma hissi yarattığını hissetti. "Belki başka bir zaman."

"Seni bu konuda tutacağım."

Tepeden eve doğru yürümeye başladılar.

"Ağabeyin ve ablan döndüğü için iyi misin?" diye sordu. Hayatıyla bu kadar yakından ilgilenmesini beklemediği için ona baktı.

Dikkat dağıtıcıların bunu yapmaması gerekiyordu. "Henüz birbirimizi öldürmedik, yani ..."

Gülümsedi. "Bu iyi, değil mi?"

"Evet."

"Şaşırmış gibisin."

"Öyleyim. Sanırım bazen en kötüsünü

bekliyorum." "Yaşamak için zor bir yol," dedi.

Doğru ve yavaşça başını salladı. Belki de nasıl daha iyi bir tutum sergileyebileceğine dair bir liste hazırlamalıydı.

"Kız kardeşinle konuşma fırsatınız oldu mu? Arayı kapattınız mı?" "Win konuşmayı pek sevmez, en azından benimle."

Konuşmaya başladı ama sonra saçından bir şey koparmak için durdu. "Neden cam parçaları takıyorsun?"

"Muhtemelen son aramadan. Şu adam ..." Yüzünü işaret etti. "Önce cam kapıdan geçti."

Gülümsemesi soldu. "Kesildin mi?"

"Hayır, beni son gördüğünde üzerimde çamur olduğunu düşünürsek, bu bir gelişme sayılır."

Çok küçük bir gülümseme verdi. "Çamuru sevdim. İçinde iyi görünüyordun."

Gözlerini devirdi ama adam önce omzuna, sonra köprücük kemiğine bir şey sürtünce sustu. "Neden beni bir maymun gibi tımar ediyorsun?"

"Maymunlar bunu ilgi göstermek için yapar."

Durakladı. "Ben ... iyi bir bahis değilim, Cam."

Bakışlarını onunkilere kilitledi. "Bu bizi ödeştirir." Tamam, demek ki aynı fikirdeydiler. Bu hoşuna gitmişti. Hem de çok.

"Yine ağzıma bakıyorsun," dedi. "Bunu son yaptığında beni öpmüştün."

Nabzının yükseldiğini hissetti ve alt dudağını ısırды.

Onu inceledi. "Ya da belki bu sefer *seni* öpmemi istiyorsundur."

Uzandı ve onun ağzına dokundu. Dudakları bir şekilde hem yumuşak hem de sertti. Ve sıcak ve-

Eli kızın bileğine dolandı, parmaklarından birini ağzına götürdü, böylece dişlerini ucuna geçirebildi. Biraz nazıkçe, biraz da değil. Nefesini içine çekerken, içinden bir sıcaklık fışkırırken kıpırdandı ve sonra dili az önce ona verdiği kısıtırmayı yatıştırdığında hareketsiz kaldı.

Gerçekten de ihtiyaçtan titriyordu. Bunu yapacak biri değildi, ona dokunmazsa bayılacakmış gibi özlem ve *acı duyuyordu*. Çoğunlukla gününü yatağa gitmenin basit keyfi için koşuşturarak geçirirdi ve bunu da yalnız yapardı. Evet, ilişkileri olmuştu, hatta ciddi olanları bile. Ama gerçek yakınlıkla ilgili bir sorunu vardı ve kendini yok etmeden ve onu mutlu eden şeyleri mahvetmeden önce sadece bir süre saklayabilirdi.

Ryland onun son örneğiydi. İtfaiyeci ona daha fazlasını istediğini, her şeyini istediğini ve bunu ona veremezse başkalarının vereceğini söylemişti.

Görünüşe göre, bu çok doğrudu.

Ama içindeki küçük bir ses bunun öyle olmadığını söylüyordu. Cam'le olan bu ilişki hiçbir yere gitmiyordu. Olamazdı, bu yüzden geleceği düşünmek için bir baskı yoktu, sevebileceğinden bile emin olmadığı birini sevmek için söz vermek için bir baskı yoktu. Ya olursa diye bir şey yoktu. Kimseyi incitme ya da daha kötüsü incinme ihtimali yoktu. Bu farkındalıkla Cam'e doğru adım attı ve boştaki elini onun göğsünde gezdirdi.

"Bu bir hayır gibi hissettirmiyor," diye mırıldandı. "Öyle değil."

Tek bir nefes için ona baktı ve sonra onu kendine çekti ve öptü, işinin, kardeşlerinin, hayatının stresini anında unutturan, bol dilli, şehvetli, lezzetli bir öpücük. Her şeyi.

Havaları tükendiğinde geri çekildiler ve birbirlerine baktılar. "Hâlâ korkutucu," diye fısıldadı.

"Evet." Nefes alış verişi onunkinden daha düzenli değildi, bu da güven vericiydi. Hayatının diğer her alanında olduğu gibi bu konuda da kendinden emin olsaydı, kızın onu incitmesi gerekebilirdi.

Karşılıklı sessiz bir anlaşmayla Emmitt'in evine arka kapıdan girdiler ve Piper'ın hayati değerlerini kontrol ettiği mutfığa girdiler.

"İyi görünüyor," dedi, sesinin hâlâ boğuk, vücudunun hâlâ uğultulu olduğunu görünce şaşırdı. "Ve bir sürpriz getirdim."

"Bana yemek olduğunu söyle," dedi Emmitt.

"Yemek." Eve gelirken aldığı spor çantasından bir şeyler çıkardı. "Akşam yemeği için kahvaltı kulağa nasıl geliyor?"

"Mükemmel," dedi Emmitt.

Cam onun yanına geldi. "Ne yapabilirim?"

Ona gülümsedi. "Sadece orada dur ve güzel görün." Emmitt

Cam'in yüzüne baktı ve kahkahalarla güldü. "Ben güzel değilim," dedi Cam sonunda, sanki ona hakaret etmiş gibi.

"Hiç aynaya baktın mı?" diye sordu babası.

"Öyle mi?" Cam karşı çıktı.

"Evet ve çok da güzelim."

Piper güldü ama bu sadece birbirlerine benzemelerinden kaynaklanmıyordu. İkisi de vücutlarını güven ve kolay bir atletizm ifade edecek şekilde tutuyordu. Ve düşünürken soğuk görünebilen ama eğlenirken ısınan aynı yoğun gözler.

Ve Cam'in durumunda, o tahrik olduğuunda onların da kavurucu bir sıcaklığa büründüğünü biliyordu.

Ayrıca aynı kare çeneye sahiplerdi, ikisi de şu anda dağınıktı ve şu anda Aç Erkeklere çevrilmiş olan eşleşen yüz ifadeleri vardı. Kardeşlerinin de şu anda aynı açlık ifadesini takındıklarını hayal ediyordu, ama ikisine de akşam yemeğı getirip getirmeyeceğini soran bir mesaj atmıştı ve ikisi de cevap vermemişti.

"Benimle dalga geçme," dedi Emmitt ciddiyetle. "Akşam yemeğı için kahvaltının gezegende en sevdiğim şey olduğunu biliyorsun. Ama sen bunu yapmamı yasaklıyorsun."

"Sana yasak koymadım." Malzemeleri hazırlamaya ve tavaları ısıtmaya başladı. "Yanlış yaptığını söyledim. Çok fazla yağ, çok fazla şeker."

Cam çikolatalı süt çıkardı ve masayı hazırlamadan önce herkes için birer bardak doldurdu.

Emmitt pişmekte olan hindi pastırması ve glütensiz, şekersiz krepleri şüpheyile kokladı. "Güzel görünüyor."

Arka kapı çalındı ve Gavin içeri girdi. "Pastırma kokusu aldım."

"Sana ulaşmaya çalıştım," dedi Piper. "Git başımdan. Mesajlara cevap vermeyenler bedava yemek alamazlar."

"İçeri gel," dedi Emmitt, onu geçersiz kılarak. Cam başka bir yer ayarladı.

İki dakika sonra Winnie de geldi. "Aman Tanrım, biliyordum. Hepiniz bensiz mi yiyorsunuz? Berbatsınız." Masaya oturdu. "Ciddi misin?" Piper ona sordu.

Cam hiç vakit kaybetmeden başka bir yere geçti.

"Manning ailesinin istilasını için özür dilerim," dedi Piper odadakilere.

"Evet," dedi Gavin. "Bir bütün olarak, sınır sorunlarımız var. Bir yerde okumuştum.

Piper'ın günlüklerinden birinde."

Çatalını ona doğrultan Piper dışında herkes güldü.

"Bunu sevdim," dedi Cam. "Büyük bir aile yemeğı. Rowan her zaman iki bin küsur kilometre uzaktaydı. Kendimi tek çocuk gibi hissedirdim."

"Benim hatam," dedi Emmitt. "Annen ve ben gerçekten kendi yolumuza gitmenin en iyisi olduğunu düşündük ve o bir bebeğı idare edemezdi ve sen zaten neredeyse büyümüştün, bu yüzden ..." Başını iki yana salladı. "Ne düşündüğümüzü bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, sadece kendimizi düşünüyorduk. Bu bir şey değil.

İşleri nasıl da batırdık. Kendimi asla affetmeyeceğim Cam, ama söz veriyorum daha iyi olmak için çalışıyorum."

Cam uzun bir süre ona baktı ve sonra başını salladı. Kolay kabullenme, kolay bağışlama.

Piper bu iki şeyi de yapabileceğinden hiç emin değildi.

Hepsi kendilerine servis yaptı ve ardından grup olarak oturup yemeğe daldılar. Piper'ın tüm konuşmaların bittiğini ve yerini sessizliğe bıraktığını fark etmesi bir dakika sürdü. "Sorun ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi herkes hep bir ağızdan, göz teması kurmadan. Tanrım, hiç de şüpheli değildi. Glutensiz, şekersiz kreplerinden bir ısırik aldı ve ... boğuldu.

"Aman Tanrım. Bu"- tükürme isteğine karşı savaştı
-"İğrenç."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı

Emmitt. "İğrenç," diye fısıldadı

Winnie.

"Kreplerin içinde ne var, kum?" Gavin sordu.

Mahcup olan Piper tabakları toplamaya başladı. "Belki hindistan cevizi şekerini denesem-"

"Abla, o kahvaltıyı hiçbir şey kurtaramazdı." Gavin ayağa kalktı. "Benim sıram." Ve mutfığa yöneldi. "Vay anasını," dediğini duydular ve kafasını tekrar dışarı çıkardı. "Bana burada bir felaket bıraktın."

Piper omuz silkti. "Sonrasında ben temizlerim."

"Nasıl gidersen," dedi Gavin. "*Her zaman* gittiğin gibi." Tekrar gözden kayboldu. Winnie Cam'e baktı. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Hâlâ birkaç haftalık iznim var."

"Sahil Güvenlik olayını kastetmiştim. Her an görevden alınabilirsin, değil mi?"

"Aktive edilme olasılığı daha yüksek. Konuşlanma daha az sıklıkta gerçekleşir."

Piper bardağını yere bıraktı. Muhtemelen saymaya değmeyecek kadar çok kez aktive edildiğini biliyordu ama bunu düşünmek başka, yaşamak başka bir şeydi. "Nereye gitmen gerekiyor?"

"Her yerde olabilir."

"Nerelerdeydin?" Winnie sordu.

"Pek çok yer. Porto Riko, Afganistan, Kuveyt, Küba. Bazen hiç karaya çıkmıyoruz."

"Sen suyun üzerinde kal," dedi Winnie. "Değil mi? Korsanlarla savaşırken olduğu gibi mi?"

Kaşları yukarı kalktı.

"Hadi ama, korsanlarla savaştığını biliyorum."

Sadece küçük bir gülümseme verdi. "Tamam, belki uyuşturucu ve silah bulundurdıkları için yabancı yük gemilerine bindiğimiz ve onları indirdiğimiz bazı görevlerim olmuştur."

"Korsanlar," diye tekrarladı Winnie, memnun görünüyordu.

Piper ve kardeşleri de bir sürü yere gitmişlerdi. Winnie için bu doğumundan üç yaşına kadar sürmüştü. Bu da o zamana dair gerçek anıları olmadığı, sadece kendisine anlatılan hikayeler olduğu anlamına geliyordu. Neredeyse peri masalları.

Piper için değil. O zamanlar zihninde fazlasıyla gerçektir, bu da Cam'in orada yaptıklarının tehlikesinin onun gözünden kaçmadığı anlamına geliyordu.

"Her zaman böyle değil," dedi Winnie ile konuşurken ama sanki onun düşüncelerinin nereye gittiğini biliyormuş gibi Piper'a bakarak. "Bazen sadece insani yardım ya da kolluk kuvveti oluyoruz, bazen de petrol sahalarını koruyor ve ECP'ler -giriş kontrol noktaları- kuruyoruz."

Winnie, "Sahil Güvenliğin, sıkıyönetim yürürlükte olmadan Amerikan topraklarında silah taşıyabilen tek askeri birim olduğunu okudum," dedi.

"Çünkü biz İç Güvenlik Bakanlığı'nın bir parçasıyız, Savunma Bakanlığı'nın değil."

"Uzmanlık alanınız nedir?"

"Ben bir ME1'im," dedi. "Deniz Hukuku Uygulama Uzmanı, Birinci Sınıf."

"Bu Büyük Peynir gibi bir şey mi?" Winnie sordu.

"Rütbem E-6. Bir basamak daha çıkıp E-7 olsaydım, şef olurdum. Bir şef sahayı yönetir, ama genellikle bir ofisten."

"O kadar heyecan verici değil," dedi Winnie.

"Ben ofis adamı değilim," dedi omuz silkerek.

Gavin elinde yumurta ve sosisli burritolarla masaya geldi. Piper'ın omzunu sıktı. "Gök gürültünü çalmaya çalışmıyorum, sadece arada bir seninle ilgilenmek istiyorum."

Dokunaklı bir şekilde ona gülümsedi ve diğerleri de yemek yemek ve ara sıra zevk iniltileri çıkarmak için konuşmayı bıraktı.

Burritolar harikaydı. Restoran kalitesinde. "Tamam," dedi Piper. "Sen kazandın."

Gavin alçakgönüllülükle, "Bu bir yarışma değildi," dedi ve durakladı. "Ama bunu günlüğünüze not ettiğinizden emin olun. Bir dahaki sefere telafi etmek için kayıtlara geçmesini istiyorum."

bir şeyi batırdığım zaman."

"Hey, artık hepimiz yetişkiniz," dedi Piper. "Yani hiçbir şeyi berbat etmek yok. Hepimiz aynı fikirdeyiz. Sır yok eşittir kavga yok."

Kimse göz teması kurmadı.

"Ne?" diye sordu.

Emmitt çikolatalı süt bardağını kaldırdı. "Aileye."

Winnie ve Gavin de hemen bardaklarını kapıp kaldırdılar. "Ailemize."

Ve Piper bir kez daha bir şeyi kaçırdığını bilse de, o an geçmişti.

Bölüm 8

"Eğer beni şimdi beslerseniz, kimse ölmez."

Birkaç sabah sonra, Piper kafein aramak için sendeleyerek aşağı indi ve mutfığın hemen dışında sesler duyunca durakladı.

"Nasıl oldu da hepimiz bu kadar gülünç bir şekilde kırıldık?" Winnie sordu.

Gavin kabaca güldü. "Gerçekten buna cevap vermemi mi istiyorsun? En azından yapıştırıcı çubuğumuzla evdeyiz, Piper."

Winnie bunun üzerine sessiz kaldı, sessizliği sanki Piper'ın tutkal *olabilir*, o da biraz *yapışkan* değildi ...

Güzel. Piper son zamanlarda belirgin bir şekilde çözülmüş hissediyordu. Tam içeri girmeye başlamıştı ki Gavin tekrar konuştu. "Ona ne zaman söyleyeceksin, Win?"

"Asla."

Gavin hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı.

"Her neyse, Gav. Camdan evlerdeki insanlar taş atmamalı."

Piper daha fazlasını duymak isterdi ama Tatlı Yanak tam da o anı seçerek bacaklarına dolandı ve "Beni şimdi beslersen kimse ölmez," diyen çok yüksek sesli bir dizi cıvıltı çıkardı.

İki kardeş de irkilerek ona doğru dönünce Piper yüzünü buruşturdu. "Hey," dedi kayıtsızca. "Neler oluyor?"

Gavin ve Winnie birbirlerine baktılar. Sonra Gavin omuz silkti. "Madem öğrenmek üzere, itiraf etsem iyi olacak."

Winnie ağırlığını kaydırды. "Gav-"

"Winnie kahvaltayı yaktı."

Piper bunu açıkça yalan olduğu için söyleyebilirdi ama ... kokusunu alabiliyordu. Mutfığa baktı ve her yerin bir kasırga çarpmış gibi görüldüğünü fark edince kısa bir süre durdu.

"Rowan'ın muzlu kek tarifini denedim ve neredeyse hepimizi havaya uçuruyordum," dedi Winnie. "Mutfakta harikaydı." Alt dudağını ısırdı.

"Bazen onun öldüğünü unutuyorum."

Piper kalbinin sıkıştığını hissetti. "Üzgünüm, Win."

"Ondan hoşlanmadığını biliyorum. Üzerimde kötü bir etkisi olduğunu düşünüyordun."

Winnie'yi Piper'ın onaylamadığı bir parti hayatıyla tanıştırmak kötü bir etki bırakmıştı ama bu onu sevmediği anlamına gelmiyordu. Sevmişti. Eğlenceyi seven, karizmatik ve tatlı biriydi. "O iyi bir çocuktur. Onu özlediğini biliyorum."

Winnie başını salladı. "Evet, öyle. Fırıncılık artık cazip gelmediğinden ve genel olarak yemek pişirme konusunda berbat olduğumdan, iyi olduğum şeyleri tamir etmeye devam edeceğim."

"Bir şeyleri tamir etmekte iyi misin?"

"Öğreniyorum. Emmitt bana biraz bahçecilik öğretti. Sebze tarlasına yardım edebileceğimi düşündüm."

"Büyükannenin sebze tarlası mı?" Piper sordu. "Yıllardır kimsenin bakımını yapmadığı mı?"

Winnie omuz silkti. "İyi olur diye düşündüm."

"Ama biz bahçecilik hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"YouTube bunun için var." Zıplayarak tezgâhın üzerine oturan Winnie, bir yığın faturayı karıştırmaya başladı. "Ve eyvah, fakiriz."

"Sanki bu yeni bir şeymiş gibi," dedi Piper, hâlâ yıkım bölgesini inceliyordu.

"Benim hatam değildi," dedi Winnie. "Fırın bozulmuş."

"Noel Baba için listeme yeni bir fırın koyacağım."

"Burada bir bomba patlamış gibi görünüyor." Gavin başını salladı. "Bunu senden almış."

"Şey, affedersiniz," dedi Winnie. "Hepimiz tertipli ucubeler olamayız." "Sadece düzenli olmaya ne dersiniz? Hepiniz sadece düzenli olabilir misiniz?"

Bu üçü arasında eskiden beri süregelen bir tartışmaydı. Gavin dağınık bir evden nefret ederdi, ama özellikle de dağınık bir mutfaktan. Komikti, çünkü dağınık bir hayatı olmasına itiraz etmiyordu.

"Neden bu kadar erken kalktınız?" Piper sordu.

"Cam dün Emmitt'in teknesini tamir etmeyi bitirdi. Bu yüzden Emmitt bizi balığa götürdü," dedi Winnie.

Piper kardeşlerinin bilerek erken kalkması fikrine güldü. "Hadi ama."

"Doğru," dedi Winnie. "Gün doğumu muhteşemdi."

"Evet. Muhtemelen ilk kez gördüğün içindir." Gavin güldü ve Piper'la yumruklarını tokuşturdu.

"Hey," dedi Winnie suratını asarak. "Bir gün doğumu gördüm. Bir kere. Mide gribi olduğumda ve bütün gece kusarak uyandığımda..."

"Akşamdan kalmaydı," dedi

Piper. "Ah. Doğru."

Piper Gavin'e baktı. Hâlâ gülümsüyordu, genç ve kaygısız görünüyordu ve bu onun kalbini sıkıştırdı. "Ve sen. Eskiden sabahlardan nefret ederdin."

Omuz silkti. "Bize akşam yemeği hazırladım. Bayılacaksın."

"Emmitt denize açılmak istiyordu," dedi Winnie. "Marinanın sadece beş yıldır sahibi olduğunu unutmamalısın. Tekne bakımının çoğunu Rowan yapıyordu ama o geride kaldı. Hiç bilmiyordum ama meğer Rowan'a bildiği her şeyi öğreten Cam'miş." Winnie'nin gözleri biraz parladı. "O da gerçekten iyi bir adam."

Piper bunun çok doğru olduğundan şüpheleniyordu. Bu olması gerektiği kadar rahatlatıcı değildi çünkü ona aşık olmak istemiyordu. Sadece onunla soyunmak istiyordu.

Oldukça kötü.

"Siz artık burada yaşamıyorsunuz bile," dedi. "Nasıl oluyor da komşularım hakkında benden daha çok şey biliyorsunuz?"

Winnie omuz silkti. "Sosyal olmamız gerektiğinde kurdeşen dökmediğimiz için mi?"

Gavin yüzünü buruşturdu ve başını hafifçe salladı. "Sert."

Winnie içini çekti. "Özür dilerim. Piper ne demek istediğimi biliyor." Tezgahın üzerinden atladı. "Ben duş alacağım. Kimse sıcak su kullanmasın. Birkaç günlüğüne."

"Bir saat mi demek istiyorsun?" Gavin de ona sordu. "Çünkü senin duşların o kadar sürüyor."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı merdivenlerden inerken.

Piper şu anda dizüstü bilgisayarının başında olan ve parmakları klavyede hızla ilerleyen kardeşine baktı. "Benim için sıcak su tankı meselesine bakmayacak mıydın?"

"Aslında Winnie ilgileniyor. Gerçekten çok iyi bir tamirci olmaya başladı. Er -handywoman."

"Tamam." Piper aslında buna inanmamıştı, çünkü Winnie el emeğini pek sevmezdi. Ya da her türlü işçilikte. Ama her neyse. "Peki ya tost makinesi? Onu tamir etme şansın oldu mu?"

"Hayır. Ama sonra, söz veriyorum."

Kadın bekledi ama adam başka bir şey söylemedi. Ya da ona bakmadı bile. "Gavin, neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

"Bir şey," diye ısrar etti.

Adam omuz silkti. "Sadece yorgunum."

Bunu anlıyordu ama bu daha fazlasıydı. "Bu kadar ... olmak sana yakışmıyor." Kafasını kaldırdı. "Ne olmuş yani? İşe yaramaz mı?"

"Kullanacağım kelime bu değildi."

"İyi, çünkü ben işe yaramaz değilim, en azından tamamen değil. Mesela ben gerçekten kötü bir örnek olarak kullanılabiliyorum." Ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Bunu hayatı boyunca yapmıştı.

"Söylemeye çalıştığım şey, kendin gibi davranmadığın." Evet, hâlâ her zamanki gibi rahat ve "dert etmeyen" çocuktı, her zamanki gibi zeki ve komikti ama gözlerinde tekinsiz gölgeler vardı ve bu onu endişelendiriyordu. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

Kalçasını mutfak masasının üzerine koydu. "Tekrar dene."

Ayağa kalktı, ellerini saçlarının arasından geçirdi ve sonra ayağa kalktı. Kadının gözlerinin içine baktı ve şöyle dedi: "Dinle, iyi niyetli olduğumu anlıyorum ama sorun değil. Başardın, beni yetişkinliğe taşıdın. Artık akşam sekizde yorgun oluyorum, faturalarımı çoğunlukla zamanında ödüyorum ve ibuprofen'i seviyorum. Mutlu musun? İsterseniz size bir teşekkür belgesi hazırlayabilirim, annelik görevlerinizin son derece takdir edildiğini ve yükümlülüğünüzün sona erdiğini belirten bir belge."

Bu onu çok derinden yaraladı ama Cam'in kitabından bir sayfa aldı ve sakın kalarak göz temasını sürdürdü. "Farkındayım. Tıpkı senin garip bir şekilde savunmacı davrandığının da farkında olduğum gibi. Yine mi alkollü araç kullanmaktan ceza aldın?"

"Hayır. Tanrım." Adam uzaklaşmaya başladı ama durup ona, içine baktı ve kadın endişenin boğazına dolup hava geçişini engellediğini hissetti.

"Annem ve babam hakkında ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

Bu onu tamamen şaşırttı. "Ne? Bunu daha yeni konuştuk."

"Hayır, ben konuştum, sen kaçtın. Çünkü aslında onlar hakkında *hiç* konuşmuyoruz." "Gavin, bu da nereden çıktı şimdi?"

Bacakları kurşun gibi ağırlaşarak tekrar oturdu. "Onlarla ilgili anılarımı kaybediyorum ve kaybetmek de istemiyorum."

Ciğerlerindeki hava bir anda *boşaldı* ve o da oturdu. "Ah, Gavin." Derin bir nefes aldı. "Bazen ... bazen unutmak

acıdan kurtulmanın tek yoludur."

"Vay canına." Başını iki yana salladı. "Bu ciddi bir saçmalık, Piper."

"Buna başa çıkma mekanizması deniyor."

"Bu inkârdır ve inanın bana, inkâr sizin için kötüdür." Ayağa kalktı ve yürüdü

Kapalı.

Tamam, bir kez daha yanlış bir şey söylemişti. O gerçekten oluyordu Bu konuda iyiydi ama yine de çok pratik yapmıştı.

PIPER iş yerinde Jenna'ya eşlik ediyordu. Gün çoktan dolmuştu ve daha öğlen bile olmamıştı. Bir otostopçuyu arabasına alan, sonra da çabaları yüzünden soyulup dayak yiyen bir kamyoncunun yarasını sarmışlardı. Sonra kendi küreğine basan ve suratına darbe alan bir müteahhit vardı. Şimdi de aşırı doz nedeniyle ters giden bir genç hamileliğin ardından hastaneden yeni çıkmışlardı.

Seçimler. Her şey seçimlerle ilgiliydi ve her birinin bir sonucu vardı. Açıkçası, çok yorucuydu.

Öğle yemeğine giderken gelen bir ihbar üzerine hızla yola çıktılar ve bir itfaiye aracını takip ederek çok arabalı bir kazaya gittiler. Trafikte bir o yana bir bu yana savrulup durdular, Jenna bir yandan ehliyetlerine el konulması gereken aptallar hakkında mırıldanırken bir yandan da kornaya basıyordu.

Yaralanmalarla ilgili raporlar geliyordu, ancak ayrıntılar yoktu, bu da neyle karşılaşacakları hakkında hiçbir fikirleri olmadığı anlamına geliyordu.

Piper'in hayatının teması gibi bir şey.

Telefonunun bir mesajla çaldığını hissetti ve mesaja baktı. Mesaj, birkaç ay önce evi satma konusunda tavsiye almak için irtibata geçtiği bir emlakçı arkadaşından geliyordu. Alaina, Piper'a evi ve kır evlerini göze hoş görünmesi için biraz elden geçirmesini önermişti ve bu arada Alaina da potansiyel alıcıların peşine düşecekti. Görünüşe göre iki hafta içinde şehre gelecek olan olası bir alıcı bulmuştu.

Piper telefonunu kaydırıldı. İki hafta ... mükemmel zamanlama. Henüz vakit bulamadığı satış konusunu kardeşleriyle konuşacak ve birlikte evi hazırlamaya devam edeceklerdi. Sonra Gavin ve Winnie kendi hayatlarına geri dönecek, o da kendi hayatına doğru yola çıkacaktı.

"Yani?" Jenna

sordu. "Yani ...

ne?"

"Bana hâlâ Ateşli Adam'la aranızda neler olduğunu anlatmadın.
Tüm sorularımı görmezden geldin."

"Ve sizce şimdi, büyük bir kaza mahalline gitmek için iyi bir zaman mı?"
Jenna keskin bir sola dönüş yaptı ve Piper neredeyse camını öpecekti.
"Hey!"

"Konuşmaya başla."
"Geçen gün sana her şeyin yolunda olduğuna dair mesaj attım, sadece meşguldüm." "Evet, ve bu hiç de şüpheli değil..." Jenna sert bir dönüş daha yaptı.
ve Piper kendini destekledi.

"Başka bir sürüş uyarısını karşılayamayacağını biliyorsun, değil mi?"
"Sürüşüm mükemmel," dedi Jenna. "Yolda olanlara geri dönersek Geçen haftaki fırtına gecesi. O zamandan beri bu konuda ketum davranıyorsun. Ryland seni ve Seksi Adam'ı arka kapıda bir süre konuşurken gördüğünü söyledi. Seni eve kadar takip etti mi?"
"Onun bir adı var. *Cam*. Eski sevgilim kiminle konuştuğumu neden umursasın ki?"

"Geri çekil," dedi Jenna. "Tekrar et."
"Ryland benim kim olduğumu neden umursasın-"
"O değil," dedi Jenna. "Diğer şey." Piper gözlerini kırptırdı. "Yine akşamdan kalma mısın?"
"Sizin ... ile ilk isim bazında olduğunuz gerçeğinden bahsediyorum. *Cam*." Kaşlarını salladı. "O Emmitt'in oğlu."

Jenna şaşkın görünüyordu. "Emmitt ..."
"Komşum. Marinayı işleten adam." Jenna'nın gülümsemesi soldu. "Rowan'ın kardeşi mi?"
"Evet. Kendisi Sahil Güvenlik Yedek Subayı ve DEA'da çalışıyor, ancak şu anda oradan geçici olarak ayrılmış durumda."
"Tamam, bakalım doğru anlamış mıyım. Marinanın sahibinin oğlu olan seksi bir DEA militanıyla yatıyorsun."
"Aman Tanrım, sen bir çocuksun."
"Bana biraz aldığını söyle," dedi Jenna. "Bekle, boş ver. Almış olsaydın, gülümsüyor olurdun."

Jenna oldu onu en iyi Arkadaş, ama nasıl Piper keçe hakkında Cam karmaşıktı. Ama kesinlikle onu gülümsetmişti. .

"Bana söylemediğin şey ne? Bekle bir saniye, aniden pencereye mi gülümsüyorsun?"

"Bunu görmen mümkün değil." "Belki göremem ama duyabilirim."

"Gülümsemiyorum." Ama gülümsemek istiyordu. "Bak, bir öpücük olmuş olabilir." Ya da iki . . . "Ama sana tüm söylediğim bu."

"Kapa çenenin. Hayır, susma! Bana her şeyi anlat! Başlığı gömdün! Seni yatağa atıp kemiklerinin üzerinde zıplattı mı? Aman Tanrım, birinin beni yatağa atıp kemiklerimin üzerinde zıplamasını istiyorum!"

"Eğer bir adam beni yatağımdan aşağı atarsa," dedi Piper kuru bir sesle, "bunu bana kıpırdamamamı çünkü benim için tüm evi temizleyeceğini söylemesi takip etse iyi olur."

Bu koca bir yalandı. Eğer yatağında Cam olsaydı, kesinlikle temizlik hakkında konuşuyor olmazlardı.

"Fanteziyi mahvediyorsun. Geri çekil ve öpüşmeye başla." "Bu konuda konuşmayı bitirdik."

"Onunla yatacak mısın?"

Piper ellerini havaya kaldırdı. "Bu konu hakkında konuşmayı bitirdik' cümlesinin neresini anlamadın?"

"Hadi ama. Eğer sadece birkaç haftalığına buradaysa, acele etmeli ve biraz stres atmalısın. Ya da sadece üfle."

Piper güldü; elinde değildi. "Bunu az önce söylemedin."

"Bak, o senin için mükemmel. Sen onunla gerçek bir ilişki kuramadan o gitmiş olacak."

Yaptığı şey bu muydu?

Jenna onun aklından geçenleri okuyarak, "Evet," dedi. "Öyle. Örnek olarak Ryland'a bak. O daha fazlasını istedi, sen kaçtın. Ayrıca, herkesin ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koydun ve kendini en düşük öncelik haline getirdin. Bu arada buna bir son vermelisin. Ayrıca *bunu* günlüğüne, kendin için koyduğun saçma kurallar listesinin altına yazmalısın."

"Şşşt," dedi Piper ve onları kaza mahalline bağlayan telsizi açtı. "Başka bir ekip çağırıyorlar."

"Noah ve Sonya olacak."

Sonya adını duyunca ikisi de homurdandı. Onlarla aynı okula gitmişti ve Jenna'nın düşmanıydı çünkü Jenna'nın eski sevgilisiyle çıkıyordu, Jenna onu henüz unutamamıştı ama parçalara ayırma tehdidi karşısında bunu kabul etmemişti.

İlerideki kavşakta polis çoktan trafiği kontrol altına almaya ve olay yerini kapatmaya çalışıyordu. CJ de onlardan biriydi. O ve Piper yıllardır arkadaşları. Yıllar önce Gavin tarafından kalbi kırıldığından beri.

Noah ve Sonya'nın aracı onlarınkinin yanına yanaştı ve hepsi araçtan atladı. Dördü de teçhizatlarını aldı ve CJ tarafından üç araçlık bir yığılma gibi görünen bir yere yönlendirildi.

"Toyota kırmızıda geçti," dedi. "Ford'un arkadan çarptığı bir TIR'a çarptı. Toyota kamyonundan fırladı, birkaç kez takla attı ve sonra bir direğe çarptı. Kamyon şoförü aradı, yaralanmadığını söyledi ama kafasındaki yaradan dolayı yüzünden kan akıyormuş." Kaldırımında oturan ve başka bir polis tarafından izlenen adamı işaret etti. "Ford'un sürücüsü kaçtı. Şu anda peşindeyiz. İtfaiyeciler Toyota'daki adamı çıkarmaya çalışıyorlar, adam uyanık ve çok konuşkan."

"Alkollü araç kullanma gibi mi?"

Jenna sordu. CJ burnunun ucuna

dokundu. "Böl ve fethet," dedi

Piper.

"Dikkatli ol," dedi CJ ve kadın ona gülümsedi.

"Her zaman."

Noah ve Sonya kaldırımında oturan kamyoncuya doğru gittiler. Piper ve Jenna koşarak Toyota'daki itfaiyecilerin yanına gittiler. Ryland ve Xander'dı. Jenna Xander'la aynı okula gitmişti ve Ryland... ikisi de geçmişlerini ait oldukları yerde bırakacak kadar profesyoneldi. Her iki itfaiyeci de buruşmuş ve açıkça sıkışmış olan sürücü kapısını açmaya çalışıyordu. İçeride yirmili yaşlarının başında, emniyet kemeriyle baş aşağı asılı duran bir erkek vardı. Bağırıyor, küfrediyor ve yumruklarını TIR'a ve Ford'a doğru sallıyordu.

Gerçekten de konuşkan.

Xander ve Ryland, Piper ve Jenna'ya çenelerini kaldırarak selam verdiler ve adamı kurtarmak için çalışmaya devam ettiler. Piper eğildi ve hastalarını değerlendirmek için başını yana eğdi. Bir, arabasının içi, camları kırılmış olsa bile, bira fabrikası gibi kokuyordu. İki, görebildiği kadarıyla hiç kan yoktu. Bu onun yaralanmadığı anlamına gelmiyordu. İnsanların araba kazalarından iyi olduklarını düşünerek uzaklaştıklarını, ancak saatler sonra iç travma nedeniyle yığılıp kaldıklarını ve öldüklerini görmüştü.

"Merhaba," diye seslendi. "Adın ne senin?" "Siktir

git," diye bağırdı. "Haklarım var, biliyorsun."

"Peki bu haklar nelerdir, efendim?"

"Bir suçlu gibi değil, profesyonelce muamele görmek için." "Burada yapmaya çalıştığımız tek şey bu. Acı çekiyor musun?" "Hayır, ama beni buradan çıkarmazsanız olacak."

Hem Xander hem de Ryland buna zar zor algılanabilen bir vücut diliyle tepki verdiler ve gerekirse adamı serbest bıraktıktan sonra onu zapt etmeye hazır olduklarını gösterdiler. Ama ikisi de hayati bir gereklilik olmadığı sürece Jenna ve Piper'ın işlerini yapmalarına müdahale etmeyecekti. Bu bir saygı meselesiydi ve Ryland onun kalbinin kararlarına saygı duymasa da, işinde ona kesinlikle saygı duyuyordu ve Jenna bunu takdir ediyordu.

"Beni hemen buradan çıkarın!" diye bağırdı adam.

Piper sıkı bir gülümsemeyle Jenna'ya baktı. Genelde boktan işlere girerlerdi ve bu iş de buna uygundu ama sıra Piper'daydı ve ikisi de bunu biliyordu. Şoförle göz göze gelmek için alçaktan çömeldi. "Efendim, sizi buradan çıkarabilmemiz için işbirliği yapmanıza ihtiyacımız olacak, yoksa-

"

"Yoksa ne, hayatımı kurtarmayacak mısın? Seni dava ederim, ölü ya da diri!"

Güzel. Ama o cevap veremedi, Xander ve Ryland nihayet arabaya girdiler. Adamı dışarı çıkarıp etkisiz hale getirmek için dördünün birden uğraşması gerekti, çünkü adamın kafasının da iyi olduğu ortaya çıkmıştı ve aldığı şey ona ciddi bir insanüstü güç vermişti.

O hafta on iki saatlik üçüncü cehennem vardiyasından sonra eve döndüğünde kendini tamamen bitmiş hissediyordu.

Evini atlayıp Emmitt'i kontrol etmek için arazinin karşısına geçmek alışkanlık haline gelmişti. Neyse ki yine küçük olan derenin üzerinden atladı ve arka kapıyı çaldı. Beklerken, hep birlikte bir bütünmüş gibi akşam yemeği yedikleri o güne geri döndü.

Ama midesinde kelebeklerin uçuşmasına neden olan şey akşam yemeğinin anısı ya da aniden terlemeye başlamasının nedeni değildi. Hayır, *tam olarak* ne olduğunu biliyordu ve adamın adı Cam'di.

Kimse cevap vermedi ama konuşmaları duyabiliyordu, o da dönüp sesleri marinaya ve göle kadar takip etti ve Emmitt ile Cam'i yanaşmış teknelerden birinde buldu.

Winnie ile birlikte.

Winnie durmadan konuşup gülüyordu ve Piper kendini biraz dışlanmış hissederek sustu. Her şeyden. Kız kardeşini böyle mutlu görmeyeli ne kadar olmuştu? Dürüstçe hatırlayamıyordu ve şimdi araya girerse bunu mahvedeceğini biliyordu.

O da yürümeye başladı ama Cam ona seslendi. Yüzünü buruşturarak arkasına döndü ve tüm gözleri üzerinde buldu. "Hey," dedi, olabildiğince rahat bir şekilde.

Winnie büyük bir sevinçle el salladı, Piper bunun çoğunlukla suçluluk duygusu olduğunu biliyordu. Ama küçük kız kardeşi ne için suçluluk duyuyor olabilirdi ki?

Winnie ayağa kalktı ve Emmitt'in yanağına bir öpücük kondurdu.

"Tavsiyeler için teşekkürler.

Şimdi gidip başlayacağım." "Neye

başlayacaksın?" Piper sordu. "Bu

bir sürpriz."

"Ne tür bir sürpriz?"

"Sürpriz! Tanrım!"

"Beni en son gece yarısı karşılaştığımızda şaşırtmıştın. Ben tuvalete gidiyordum, sen de bir partiye kaçıyordun."

"On beş yaşındaydım!" Winnie ellerini havaya kaldırdı. "Bana biraz kredi ver."

Piper onun uzaklaşmasını izledi, Cam ve Emmitt ona katılmak için hareket ederken yanaklarında aşağılanmanın sıcaklığını hissetti. "Onunla kavga etmeden iletişim kuramıyorum."

"Rowan üzerinde işe yarayan tek şey tepki vermemekti," dedi Cam.

"Annenden öğrenmediğin öğütler," dedi Emmitt kuru bir sesle. "Onun en sevdiği şey tepki vermektir. Genellikle de *aşırı tepki vermek*."

"Doğru," diye itiraf etti Cam. "Sahil Güvenlik'te öğrendim. Bazen birliğimdeki çocuklar ortaokul çocukları gibi davranıyorlar."

"Kızları kastetmiyor musun?" diye sordu babası.

"Hayır. Ortaokul kızları ortaokul erkeklerinden daha zekidir. Bu arada bu durum yaşla birlikte değişmez."

Bu da Piper'a günün ilk kahkahasını attırdı.

Bölüm 9

Kendi maceranı kendin seç!

Cam, Piper babasının hayati değerlerini kontrol ederken yanında durdu ve babasının iyi görüldüğünü belirtti.

Piper bitkin görünüyordu.

Emmitt, "Etrafındaki herkese kendisinden daha iyi bakıyor," dedi.

Evet, Cam bunu anlamaya başlamıştı. Piper'a dönmeden önce babasının Piper'a sarılıp gitmesini bekledi.

O da evine doğru yürümeye başlamıştı.

"Hey," dedi, nazikçe elini tuttu ve onu tekrar yüzüne doğru çekti. Yüzüne bakmak için dizlerini biraz büktü. "İyi misin?"

"Tabii ki."

Tabii ki. Başını iki yana salladı. "Her gün uzun mesailer yapıp sonra da eve gelip evini onarmak için biraz zaman ayırabilecek ve tabii ki iyiyim diyebilecek tanıdığım tek kişi sensin."

"Ama ben öyleyim."

Parmağını kızın şakağında gezdirdi, bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı ve dokunuşunun kızda yarattığı küçük ürpertiye kaçırmadı. "Aç mısın?"

"Hayır."

"Yorgun
musun?"

"Hayır."

"Tamam o zaman," dedi, her iki konuda da yalan söylediğini biliyordu. "Bana güveniyor musun?"

Ona bir bakış attı. "Yani ... belki durumsal olarak."

Buna güldü. "Açık sözlü. Bunu sevdim."

"Çoğu insan yapmaz."

"Ben çoğu insan
değilim."

Gözlerini ona dikti. "Haklı olabilirsin."

"Benimle bir yere gelmek için güvensizliğini yeterince kapatabileceğini düşünüyor musun? Eğlenmekten başka bir şey düşünmek ya da yapmak zorunda kalmayacaksın."

"İssız bir adaya tek yönlü bir yolculuk mu? Çünkü listemde bu da var." Gülümsedi. "Alaska'nın listende olduğunu sanıyordum."

"Daha uyumlu olmaya karar verdim."

Onu inceledi. "Gerçekten şu anda benimle bir uçağa biner miydin?"

"Hayır."

"Sana otuz dakikadan daha kısa bir yolculuk ve ardından harika bir zaman vaat etsem kamyonetime biner miydin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Harika bir zaman geçirdiğini mi düşünüyorsun?"

Güldü. "Benim de bazı anlarım olabilir. Benimle gelip kendiniz karar vermeniz gerekecek."

Kadın homurdandı ama başını salladığında yorgunluğunun bir kısmı gitmiş gibiydi. Gülümseyerek hızlıca bir mesaj gönderdi, sonra elini tuttu ve Wildstone'dayken kiraladığı kamyonete doğru yola koyuldu. Aklındaki hedefe giderken durdu ve Meksika yemeği aldı, aç olmadığını iddia etmesine rağmen Piper içine çekti.

"Aman Tanrım," diye inledi ızgara tavuk ve peynirli burritosunun etrafında. "İnanılmaz."

"Memnun edilmesi kolay biri olman hoşuma gidiyor. Bu benim için iyiye işaret."

Adamın niyet ettiği gibi kadın güldü. "Kendini beğenmiş olmadığına beni inandıramazsın," dedi.

"Seninle mi? Aslında tam tersi."

Alt dudağını ısırды. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, aynen. Ama sen her zaman çok emin ve kendinden emin görünüyorsun."

Omuz silkti. "İşin nasıl olduğunu bilirsin. Verecek bir kararınız vardır, bazen aynı anda birçok karar verirsiniz ve çoğu zaman bu kararları vermek için bir saniyeden daha az zamanınız vardır. Hızlı düşünmeli ve hareketlerinize sahip çıkmalısınız. Bazen, sanırım bu yetenek yanlış bir şekilde ukalalık olarak algılanıyor."

Bir ısırık daha aldı, onu düşünceli bir şekilde incelerken çiğniyordu. "Dürüst olmak gerekirse, ikimizden sadece sen günün her saniyesinde hayatını tehlikeye atıyorsun."

"Bu doğru değil. Bir ilk müdahale görevlisi olarak sen de benim gibi kendini ortaya koyuyorsun." Ona baktı ve çenesindeki solmaya yüz tutmuş çürüğü gördü.

Bakışları buluştuğunda, onunkiler artık daha sıcaktı, hiçbir çekingenlik yoktu ve adam lanet olası piyangoyu kazanmış gibi hissetti.

"Teşekkürler," dedi sessizce. "Peki senin için ana üs neresi? Doğu'da annenin yanında mı?"

"Evet, ama o artık yok."

Gözleri onunkilere kaymıştı.

"Yaklaşık on yıl önce," dedi. "Kazara aşırı doz." En azından resmi karar buydu ama "kaza" kısmının tartışmaya açık olduğunu biliyordu. Akıl hastalığıyla başa çıkamamıştı ve o kadar çok acı çekmişti ki pes etmediğinden emin değildi.

Kendini suçladığı başka bir şey daha vardı. Çünkü Sahil Güvenlik'e gitmemiş olsaydı belki daha fazla yardım edebilirdi. Onu özliyordu ama en çok onu hiç tanıyamamış olan Rowan için üzüliyordu.

"Çok özür dilerim." Piper'ın sesi yumuşaktı. "Yani baban... hayatta kalan tek akraban o mu?"

Kız kardeşinin taşıdığı bebek hariç. Winnie'ye söylemesi için ne kadar ısrar etse de henüz bilmediği bebek. Ve sırrı vermeyeceğine söz vermiş olsa da, Piper'a açıkça yalan söyleyemezdi. O bunu hak etmiyordu. Ve her zaman olduğu gibi akıllı bu yola girdiğinde Winnie'ye söz verdiği için çok pişman oluyordu. Piper'dan uzak durmak iyi hissettirmiyordu ama ondan ne kadar etkilendiğini, onu ne kadar istediğini hesaba kattığında, bu daha da yanlış geliyordu.

Piper görünüşe göre onun sessizliğini bir konu değişikliği ihtiyacı olarak algıladı, bu yüzden pencereye döndü ve Pismo Plajı'ndaki otoyoldan çıktıklarında kaşları yukarı kalktı.

"Neden gergin hissediyorum?" diye sordu, adam park yerine girdiğinde.

Adam kamyonetten indi ve ona doğru yaklaşarak elini tuttu.

"Belki de benim yüzümdendir. Belki de sana kelebekler veriyorumdur."

"Bilmiyorsun," dedi, o kadar hızlı söyledi ki adam sırttı, çünkü artık kesinlikle bildiğini biliyordu. "Her neyse," diye mırıldandı. "Öpüştüğünüzde kemikleri erittiğinizi bilmiyor değilsiniz ya."

Ve şimdi sırtıtmaya devam ediyordu, çünkü onun kemiklerini eritebildiği için inanılmaz derecede gururlanmıştı. Ama bundan daha fazlasıydı. Ona dokunduğunda, onu öptüğünde, dünyadan saklamayı sevdiği gerçek Piper'ı anımsıyordu. Gerçek Piper daha yumuşak, daha tatlıydı ve ona başka hiç kimsenin ulaşamadığı bir şekilde ulaşıyordu. "Egom için iyisin."

"Sanki o arenada yardıma ihtiyacın varmış gibi."

Sahile doğru yürürlerken güldü. Kumdan yapılmış tepeler her iki yönde de uzanıyordu, bu da burayı insanların güneşlenmekten ziyade dört tekerlekli gezinti için geldikleri bir plaj haline getiriyordu.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu, dalgalı masmavi suya ve yoğun dalgalara bakarak. "Sakin bana yüzmeye gittiğimizi söyleme."

"Neden?"

"Çünkü ben" -bir an için kendisiyle mücadele eder gibi göründü- "suyun etrafında çok rahat değilim, bunun saçma olduğunu biliyorum, çünkü bir gölde yaşıyorum."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunu asla söylemem. Ama burada neden bahsediyoruz, genel bir su korkusu mu yoksa tam anlamıyla bir fobi mi?"

"Sadece hafif bir korku," dedi, konuşmaktan nefes alış verişini biraz hızlandırmıştı.

Tamam o zaman. Fobiydi. Geçmişini düşündü ve onu marınadaki rıhtımda hiç görmediğini fark etti. Daha önce kıyıda kalmış, rıhtıma tek bir adım bile atmamıştı. "Suya girmeyeceğiz," diye söz verdi, onu merdivenlerden sahile indirdi ve yaklaşık yüz metre sonra üzerinde kocaman bir tabela olan küçük bir kulübeye götürdü:

OMN MACERANI SEÇ!

"Oh, oğlum," diye fısıldadı Piper. "Um-"

"Kumdan rahatsız mı oluyorsun? Kumdan *rahatsız mısın*?" diye sordu. "Hayır."

"Saçınıza rüzgar girdiğinde rahatsız oluyor musunuz?"

Alt dudağını tekrar ısırdı, muhtemelen şimdi bir gülümsemeyi gizlemek için. Ama emin değildi; onu öldürme isteğini gizlemek için de olabilirdi.

"Hayır," dedi sonunda.

"İyi vakit geçirmekten rahatsız mısınız?"

Ona döndü, son derece ciddi. "İyi bir zaman olduğunu söyleyebileceğimden emin değilim."

Gülümsemi ve eğilip ona yumuşak bir öpücük verirken yüzünü kavradı.

"O zaman sana bir tane göstereceğime güven. Bir saat, Piper. Tamam mı?"

Bir süre onun dudaklarına baktı, sanki kendi dudaklarına geri dönmelerini istiyormuş gibi -ki bu da iki tane yapıyordu- ve sonra başını salladı. "Evet."

Bölüm 10

"Bu muhtemelen hayatımın en heyecan verici yolculuğuydu."

Piper'ın ne yaptığını sandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendini çok sık eğlendirmezdi. Ya da hiç. Ama bu onun yapılacaklar listesindeydi, bu yüzden kendini daha iyi hissediyordu çünkü bu gece bir kutuyu işaretleyebilecekti. Kutuları işaretlemeye bayılırdı.

"Bu sana çok yakışmış," dedi Cam.

"Ne?"

"Gülümseme."

Neredeyse kendi ayağına takılıyordu. Onun kendisini gerçekte olduğundan çok daha maceracı ve büyüleyici biri olarak gördüğünü fark etmeye başlamıştı. Belki de en azından bu kısa süre için onun gördüğü kadın olabilirdi.

Kulübede onları bekleyen adam Piper'ın gördüğü tüm sörfçü klişelerine benziyordu; omuzlarına kadar uzanan güneşte ağarmış saçları, güneş gözlükleri, tişörsüz, sörf şortu ve ayakkabısızdı. Cam'e sırtıttı ve ukala bir selam verdi. "Mesajını aldım. Maceranız sizi bekliyor."

"Piper, Brodie'yle tanış," dedi Cam. "Çok uzun zaman önce ilk eğitimde beraberdik."

Brodie Piper'a gülümsedi. "Sana onu her eğitimde yendiğimi söyledi mi?"

"Hayır," dedi Cam. "Çünkü bu bir yalan. Hem dört yılını doldurduktan sonra kim ayrıldı ki?"

"Suçluyum," dedi Brodie kolayca. "Bu hayat için biçilmiş kaftan değildim. Ya da sadece yiyecek bir şeyler kapmaya çalışırken savaş çingiraklarıyla dolaşmak için."

"Savaş çingırağı mı?" Piper sordu.

"Evet. Yemek almak için on beş dakikanız olduğunda, o kadar çok silah ve aletle bir paket servis yerine koşarsınız ki takırdarsınız. Anladın mı?"

Savaş ıngırağı." Kızın yüzündeki ifadeye gülümsedi. "Evet, iki ciddi belalının huzurundasın."

Tatlı bir oyuncak ayıdan başka bir şey değilmış gibi başını sallayan Cam'e baktı.

Uh-huh.

Brodie iki aracı işaret ederek, "Arabanız bekliyor," dedi. . işaret etti. Gerçekten hızlı gidiyormuş gibi görünen üç tekerlekli arabalardı bunlar. Sertçe yutkundu. "Um."

"Bunlar üç tekerlekli bisiklet," dedi Cam. "Merak etme, kumun üzerinde kalıyorlar."

"Tabii atlayıp biraz hava almazsanız," dedi Brodie. "Ki bunu şiddetle tavsiye ederim."

Otuz dakika sonra, bir ders ve zıplama ve tramola atma gibi konularda kısa bir eğitimden sonra - ki bu sözde rüzgara doğru yön vererek yavaşlama sanatıdır - Piper kendi trikosundaydı ve dehşete kapılmamış gibi davranarak harika bir iş çıkarıyordu. Sonra yerden sadece birkaç santim yüksekte otururken kumsal boyunca uçuyordu, rüzgar yüzündeydi, at kuyruğunu savuruyordu ve daha önce hiçbir şeyle gitmediği kadar hızlı gittiğini hissediyordu. Kum tepelerinin üzerinden yukarı ve aşağı doğru gidiyor, lastiklerinin altına biraz hava girdiğinde adrenalin dolu sevinç çığlıklarını gizleme zahmetine girmiyordu.

Solunda, başka bir üç tekerlekli motosiklet görüş alanına girdi. Cam. Şöyle bir baktı ve onu koyu renk güneş gözlükleri ve hınzır gülümsemesiyle çok seksi buldu.

O da gülümsedi.

Uzun bir süre ona ayak uydurdu, sonra onu bir dizi tepeye götürmek için öne geçti. Bir rüzgâr çıktı ve üç tekerlekli motosikletin ileri doğru savrulduğunu hissetti. Kumun üzerindeki lastiklerden ve etrafındaki rüzgârdan bir kükreme duydu ve kendini bu telaşla kulaktan kulağa sırtırken buldu.

Kulübeye dönme vakti geldiğinde, kendisine yardım eden Cam'in yanına yanaştı.

"Ee?" diye sordu.

Sırıttı. "Bu muhtemelen hayatımın en heyecan verici yolculuğuydu."

Kaskını çıkardı, gözlerindeki bakış ona daha da heyecan verici bir sürüş yaşatabileceğini söylüyordu.

Hiç şüphesi yoktu. Ama kardeşlerini büyötmeyi ve hepsine nispeten iyi bir hayat vermeyi bir hevesin peşinden giderek başarmamıştı, bu heves ne kadar seksi olursa olsun. Ryland'a bağlanmaktan korkuyordu çünkü ... şey, hâlâ yüzde yüz emin değildi. Ama bir şeyler olduğunu düşünüyordu.

Ona bağlanmanın, olmadığı bir şey olmak anlamına geleceğini bilmekle ilgiliydi - kalbini daha da bölebilecek, bir parçasını daha birine verebilecek ve karşılığında ona zarar verme gücü verebilecek bir kişi.

Ama Cam'in bakışlarına baktığında, onun kendisini olmadığı bir şeye dönüştürmeye çalıştığını göremiyordu. Onunla hayat sadece daha iyi olacaktı.

Ama oraya gitmeyeceklerdi. Ve eğer bu küçük, minicik bir üzüntü kıvılcımına neden olduysa, onu bir kenara itti. Düşünecek zaman değildi. Anı yaşaması gerekiyordu ve normalde bunu sadece günlüğüne bir hatırlatma yazarak yapabilirdi. Günlüğü her zaman yanında olduğu için bunu yapmak çok kolaydı. Şu anda çantasındaydı. "Kamyonetin anahtarları yanında mı?"

"Evet. Neye ihtiyacın var? Sizin için getireyim."

Tamam, iki seçeneği vardı: deliliğini kabul etmek ya da bunu kendine saklamak. Ama belki de bunun *son* olmayacağını -olamayacağını- kanıtlamak için ona gerçeği söyledi. "Günlüğüme bir şeyler yazmam gerekiyor."

"Elbette," dedi gözünü bile kırpmadan ve otoparka gitmek için merdivenlere yöneldi.

Şaşkınlıkla onun ardından bakakaldı. Sadece gidip alacağı gerçeği bile onu durdurmayı mümkün kılıyordu. "Aslında sorun değil. Bekleyebilir." Sonra ona doğru adım attı ve yüzünü boynunun kıvrımına bastırarak bir an için onu içine çekti, kendini hatırlamaya zorladı.

Anı yaşa.

Ne de olsa geleceği düşünmenin bir anlamı yoktu, çünkü çok iyi bildiği gibi herkesin bir geleceği yoktu. Öyleyse neden kendini aşarak şimdi ve burayı mahvediyordu? Ayrıca, Cam'in kolları onu sardığında mutlu bir iç çekişle düşündü, şimdi ve burası oldukça harikaydı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Cam'in tenine karşı ve sonra dayanamayarak boğazını öptü.

Derin bir nefes aldı ve kolları biraz sıkılaştı. Onu öpeceğini düşündü ama öpmedi, belki de Brodie aniden orada olduğu, kasklarını aldığı, sırtıttığı ve yolculuklarının nasıl geçtiğini sorduğu için.

"Harika," dedi Cam'den uzaklaşarak. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Buradaki adamınızdı. İzin günümde beni buraya sürükledi. Ona borçlu olduğumu söyledi." Cam'e bakarken gülümsemesi orantısız ve çok samimiydi. "Ve borçluyum. Ona hayatımı borçluyum. Hem de defalarca." Ve

Bu kez alaycı olmayan bir selam daha vererek döndü ve kulübesine girerek gözden kayboldu.

Cam'e baktı ama Cam hiçbir şey söylemedi, sadece elini tuttu ve onunla birlikte kamyonete doğru yürüdü.

Otoyola çıktıklarında "Eğlendin mi?" diye sordu. "Evet, yüzümdeki sırtıştan anlamadıysan söyleyeyim." Sıktı Elini. "Bana uçmak için zaman ayırmam gerektiğini hatırlattığın için teşekkür ederim."

Elini ağzına götürdü ve avucuna kalbine çarpan bir öpücük kondurdu. Hem de kesinlikle kalbinin güneyine. "Brodie sana hayatını borçlu olduğunu söyleyerek ne demek istedi?"

Adamın gözleri şimdi yoldaydı ama kadın ender rastlanan bir tereddüt sezdi. "Söyleyemezsin," diye tahmin etti.

"Askeri geçmişimle ilgili konuşamayacağım çok şey var."

Ses tonunda şimdi bir şeyler vardı. Tedirginlik mi? "Anlıyorum," dedi.

Ona baktı. "Öyle mi?"

"Elbette. Görevleriniz muhtemelen çoğunlukla gizlidir."

"Bu seferki öyle değildi. Sadece hakkında konuşmak zor. Korkunç bir şekilde ters giden bir eğitim görevindeydi. Paraşütü doğru şekilde açılmadı. Birliğinden ayrıldı, dost olmayan sulara indi ve sonra bir kurtarma durumuna dönüştü."

"Ve onu kurtaran da sizdiniz," diye tahmin etti. "Benim birimim, evet."

"Birbirinize bağlı bir grup musunuz?"

"Çok." Ona bir gülümseme attı. "Bir birim, çoğu ailenin geçirdiğinden daha fazla zamanı birlikte geçirir. Birlikte pek çok şeye girip çıkıyoruz."

"Sahil Güvenlik'te bir gününüz nasıl geçiyor?" "Birimde mi yoksa görevde mi?"

"İkisi de," dedi, sorularına cevap vermeye -bir nebze- istekli görüldüğü için onunla ilgili saçma merakına teslim oldu.

"Eğer PSU'daysak - Liman Güvenlik Birimimiz," diye açıkladı, "05:00'te başlıyoruz. Eğitim, eğitim ve sonra daha fazla eğitim, çoğu acımasız. Kas hafızası her şeydir. İçtima yapıyoruz, silah atıyoruz, tümenle buluşuyoruz, daha fazla silah atıyoruz, botları temizliyoruz, botları sürüyoruz ve daha da fazla silah atıyoruz. Sonra poligona gidip kollarımızı tutamayacak hale gelene kadar atış yapıyoruz." Ona doğru bir bakış attı. "Bir eğilim mi seziyorsun?"

"Kesinlikle. Ne zaman yemek yiyorsun ve uyuyorsun?"

"Oh, tüm bunlar herhangi bir günün sadece ilk kısmı. Ayrıca bölüme özel eğitim ve teftişler de var. Boş bir saniyemiz olduğunda yemek yer ya da uyuruz. Sonra uyanır, yıkanır ve tekrar ederiz."

Zor bir hayat. "Peki ya görevdeyken?" diye sordu.

Bir eliyle çenesini ovuşturdu. Nadiren fark ettiği bir şeydi bu. Sık sık rahatsız olmuyordu ama kesinlikle kendinden bahsetmeyi sevmiyordu. "Bazen neredeyse bir rahatlama oluyor, çünkü teftiş yok. Bir numaralı kural: silahları her zaman temiz tutun. Kirli bir silah sizi öldürür. Görev planlaması, ekipman kontrolleri, raporlar var. Ve ikinci kural: Mümkün olduğunda uyu ve mümkün olduğunda MRE dışında bir şey ye. Sekiz ila on iki saatlik vardiyalar alırsız, ya bot süreriz, ya TOC-taktik operasyon merkezinde çalışırız ya da yüksek değerli varlıkları koruyan makineli tüfekler."

"Yüksek değerli varlıklar."

"Örneğin bir donanma gemisi ya da Guantánamo Körfezi, hatta ABD'nin yüksek nüfuslu bir bölgeye zarar verebilecek şekilde kullanılabileceğine dair istihbaratı varsa sıvılaştırılmış doğal gaz gemisi gibi."

Bu adamın ve onun gibi diğerlerinin çekirdek gücü karşısında şaşkınlık ve hayranlık içindeydi. "Hiç boş vaktin oluyor mu?"

"Bazen. Skype ile eve gider, elimize geçen her türlü topu kovalar ve içeriz. Genel olarak, biz yokken ve kendi halimize bırakılmışken yaşanacak bir sorun ya da eğlence varsa, onu buluruz."

Buna inanabilirdi. "Ne düşündüğümü biliyor musun?"

Yüz ifadesi hafifçe temkinli bir hal aldı, normal bir adamın tam anlamıyla irkilmesine eşdeğerdi. "Bilmek istiyor muyum?"

"Bence sen inanılmazsın." Onun normalde yaşamadığından emin olduğu şaşkınlığını gördü. Gülümsedi. "Ne?"

Başını iki yana salladı. "Şöyle diyelim, birkaç ilişkim oldu ve bu ilişkilerde ayrıntılar hakkında konuşamamak büyük bir sorundu, sanki onlara yeterince güvenmiyordum."

"Bunlardan herhangi biri ciddi bir ilişki miydi?"

"Ben de bir ya da iki kez öyle düşünmüştüm," dedi. "Ama yanılmışım. İnsanlar için bunun güvenle ilgili olmadığını anlamanın zor olduğunu biliyorum. Bazen kelimenin tam anlamıyla söylememek benim işim."

"Anladım," dedi usulca.

"Bu kadar kolay mı?"

"Benim için, evet." Sonra duraklama sırası ona geldi. "Ama geçmişindeki insanlar bunu anlayamadıysa ve sen incindiysen özür dilerim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ama gözlerini yoldan ayırmadı. "Annem geçmişin geleceğin yapı taşları olduğunu söylerdi. Tüm pişmanlıklar, hatalar ve yanlış hesaplamalar temeldir ve hava kadar gereklidir."

Gülümsedi. "Annemi severdim." "O da seni severdi."

Piper onu işe geri çağıran bir çağrı aldığında CAM henüz sokaklarına dönmüştü. Park etti ve onu arabasına kadar geçirdi, gerçi onu tekrar beslemek ve yatağına yatırmak istiyordu çünkü yorgun olduğunu biliyordu. Ama bebek gibi davranılmasından nefret ediyordu ve onun da bundan nefret edeceğini biliyordu. Bu yüzden onun için kapıyı açtı ve "Dikkatli ol" dedi.

"Edeceğim. Ve tekrar teşekkürler." Onu öpmek için parmak uçlarına kalktı, bir elini ensesine kaydırды, o uzaklaşırken hâlâ hissettiği bir dokunuştu bu.

Adam yanına geldiğinde babasına, "Hâlâ topallıyorsun," dedi.

"Gösteriş. Az önce uzaklaşan o kadın sayesinde çok daha iyiyim." Durakladı. "Ve senin sayende."

"Bu gerçek bir teşekkür müydü?" Cam eğlenerek sordu, çünkü babası *lütfen ve teşekkür ederim* gibi inceliklerle nadiren uğraşırdı.

"Belki." Piper çoktan gitmiş olsa da Emmitt'in bakışları hâlâ yoldaydı. "Sana onun zor günler geçirdiğini söylemiştim. Ama nasıl ya da neden olduğunu hiç söylemedim."

"Onun hikâyesini anlatacağını söylemiştin."

"Evet," dedi Emmitt. "Ve buna hâlâ inanıyorum. Ama seni daha fazla yaklaştırmak yerine dışarıda bırakacağını da biliyorum. Bu yüzden sana bir avantaj sağlayacağım ve bazı şeyleri anlatacağım. Bir şey değil."

"Baba-"

"Kardeşlerini tek başına büyütmek zorunda kaldı. Başlarda büyükannesi ve büyükbabası yanındaydı ama Piper on sekiz yaşına geldiğinde onlarla tek başınaydı. Gavin ve Winnie de çocukların yaptığını yaptı ve onu çok zorladılar."

"Aileleri denizaşırı ülkelerde öldürüldü."

"Evet. Bunu sana o mu söyledi?" diye sordu babası şaşkınlıkla. "Bu konuda hiç konuşmaz. Herkese bakmak için çok çalışır ve fedakârlık yapar, hatta

Bu işte. Maaşı çok iyi değil ve birçok insanın saçmalıklarıyla uğraşiyor. Zihinsel ve fiziksel olarak zor bir iş, eminim kendi mesleğinizi göz önünde bulundurduğunuzda bunu anlayabilirsiniz. Ama Piper için bu hem evde hem de işte devam ediyor ve onu yıpratıyor çünkü ağırlığı ne olursa olsun her şeyi omuzlarına alan bir tip."

Babası haklıydı; kız bunlardan pek bahsetmemişti ama o satır aralarını okuyabiliyordu. Dirençliydi. Zeki. Sevgi doluydu, gerçi bunu inkâr edeceğine dair bir his vardı içinde. Ve ... şey, inanılmaz.

"Kendi kendine yetiyordun ve Doğu Yakası'nda annenle iyi olduğun konusunda çok ısrarcıydın. Kendimi buna inandırdım çünkü Rowan'ı büyütürken boğuluyormuşum gibi hissediyordum," dedi babası. "Ama geriye dönüp baktığımda, düşündüğümde daha kolay olduğunu görüyorum ve aslında ona karşı fazla yumuşak davranmış olabilirim." Neşesi azaldı. "O çocuğu deli gibi özlüyorum." Uzun bir nefes vererek Cam'e döndü. "Polis raporunu ve haberleri okudum ama seninle bu konu hakkında hiç konuşmadık. Araba kazası."

Cam yutkunmaya çalıştı ama boğazında aniden futbol topu büyüklüğünde bir yumru oluştu. Yer değiştirdi ve tepenin aşağısını, evin ötesini, gölü görebilecek şekilde döndü.

"Bazen geceleri gözlerimi kapatıyorum," dedi babası, "ve tek düşünebildiğim bu oluyor. Acı çekiyor muydu? Acı çekti mi?"

Cam kalp atışlarının değiştiğini hissetti, hala gecenin bir yarısı uyandığı ağır bir gümbürtüye başladı. Panik. Korku. Dehşet. Ordu tarafından tüm bunlarla nasıl başa çıkacağı konusunda eğitilmişti ve duygularını derinlere itme konusunda iyiydi.

Gerçekten iyi.

Ama o bir gece... Rowan'la geçirdiği o yarım saat, eğitimini bir hiçmiş gibi yerle bir etmişti ve o zamandan beri o hissiz yere geri dönememişti.

Babası hâlâ ona bakıyordu ama Cam ne kıpırdadı ne de kendini huzurlu hissettiği tek yer olan suyun manzarasını seyretmeyi bıraktı.

Araba saatte 60 mil hızla onlara çarpmıştı. Rowan darbeyi almıştı ve her yeri kanıyordu. İki ana damarı kopmuştu. Yattığı yere sürünmekten ve onu kendine çekmekten başka bir şey yapacak zaman yoktu.

"Hayır, acı çekmiyordu, çekmeyeceğine söz vermişti," diyebilirdi Cam. Kendisini hâlâ karanlık sokağın ortasında otururken, arabanın kornası çalarken ve etrafları tamamen yıkılmışken görebiliyordu.

kan kaybından ölecekti. İki dakikadan az zamanları vardı. Hepsi bu kadardı. "Winnie'ye ve taşıdığını yeni öğrendikleri bebeğe bakmam için bana söz verdirdi."

Babası uzun bir süre sessiz kaldı. "Ve işte buradasın, bu sözü yerine getiriyorsun," dedi sonunda düzensiz bir sesle ve Cam ona baktığında yanaklarında gözyaşları gördü.

Bıçağı çevirmek.

"Baba-"

Babası onu ayı gibi kucaklamadan önce söyleyebildiği tek şey buydu. "Ölmediğin için de teşekkürler," diye fısıldadı kalın bir sesle.

Emmitt Hayes, Cam'den otuz üç yaş büyüktü ama çok güçlüydü. Kaçış yoktu. Cam kollarını babasına doladı ve ikisi de başlarını birbirlerinin omzuna koydu.

Uzun bir dakikanın ardından babası nihayet onu bıraktı ve geri çekilerek koluyla gözlerini sildi. "Balık bağırsaklarını temizlememe yardım etmek ister misin?"

Bölüm 11

"*Her neyse dediğimde, gerçekten siktir git demek istiyorum.*"

Uykusuz geçen bir gecenin ardından Gavin kendini sabahın köründe mutfakta buldu. Eskiden, üç kişilik küçük *Kötü Haber Ayları* ailesi için yemek hazırlayan kişi Piper'dı. Peynirli makarna ve sosisli sandviç gibi basit şeyler. Bazen brokoli doğrar ve peynirin içine saklamaya çalışırdı ama o ve Winnie yeşil olan her şeyin kokusunu almakta her zaman çok iyidiler ve Piper'ın sağlıklı beslenme umudunun üzerinde tepinirlerdi.

Gerçek şu ki, o ve Winnie içinde bulundukları tehlikeli durumu anlamayacak kadar cahil kalmışlardı; kendisi de bir çocuk olan Piper onları bir arada tutmak için elinden geleni yapıyordu. O zamanlar bunu takdir etmemişti.

Aslında, rehabilitasyondan kafası hala karışık olmasa da nispeten net bir kafayla çıkana kadar bunun değerini anlamamıştı. Piper tek başına hayatlarını kurtarmıştı ve bunun için ona yeterince kredi vermemişti.

O zamanlar herkese karşı tam bir pislikti. Değiştiğini, büyüdüğünü düşünmek hoşuna gidiyordu ama bu, olması gerekenden çok daha uzun sürmüştü. Ama hey, geç olması hiç olmamasından iyidir.

Bu sefer, değerli olmak istiyordu. Bu amaç doğrultusunda, iyi olduğu tek şey olan kahvaltıyı hazırladı. Ekşi mayalı kızarmış ekmek üzerine akçaağaçlı pastırmalı güney usulü Benedict yumurtası hazırladı, ancak boktan ekmek kızartma makinelerinin bozuk olduğunu tamamen unutmuştu.

Bu şey şeytanın vücut bulmuş haliydi. Buraya son gelişinde Piper onu atmakla tehdit etmişti ama büyükannesi ve büyükbabasının hâlâ hayatta olduğu o ilk günlerden kalma güzel anıları vardı. Büyükannesi o on beş yaşındayken ölene kadar ona her gece tarçınlı şekerli tost yapmıştı ve Piper'ın onu atmasına izin vermeyi reddetmişti. Bunun yerine, onu tamir edeceğine milyonlarca kez söz vermişti.

Tabii ki bunu hiç yapmamıştı. Ve tabii ki dikkatini tavaya verdiği anda lanet şey kıvılcım çıkardı, duman çıkardı ve sonra ... alevler içinde patladı.

Yangın alarmı çaldı ve düşündüğünü duyamayacağı kadar yüksek bir desibelde ona bağırdı. Bir süre alarma baktı ve Piper yangın söndürücüyle yanından hızla geçerek ... ekmek kızartma makinesini öldürdü.

"Ciddi misin? Bozuk olduğunu biliyordun!" dedi ya da daha doğrusu hâlâ çalmakta olan duman alarmının sesini duyurmak için bağırdı.

Büyük, soluk bir tişört ve boxer'la tezgâha tırmandı ve alarmın önünde bir havlu sallamaya başladı.

Kendini aptal gibi hissederek o da tezgâhın üzerine tırmandı ve havluyu aldı. Boyu daha uzundu ve daha iyi uzanabiliyordu. "Eğil, ben hallederim."

Piper aşağı atlayarak pencereyi ve arka kapıyı açtı, ardından felaketi incelerken yangın alarmı susana kadar ona hava üflemeğe devam etti. Bu on dakika kadar sürdü.

"*Kahretsin, Gavin,*" dedi kutsanmış sessizlikte.

"Özür dilerim. Gerçekten tamir edecektim."

"Tanrım, bunu daha önce hiç duymamıştım."

Tamam, bunu hak etmişti. Ama onun kendisini yeniden aptal bir çocuk gibi hissetmesine neden olmasından gerçekten nefret ediyordu. "Yani koridorda durmuş benim işleri berbat etmemi mi bekliyordun?"

"Tabii ki hayır! Ama kahvaltının kokusunu aldığımında ne olacağını biliyordum."

Bir nefes verdi ve başını salladı. "Çünkü ben her zaman çuvallarım."

O tepki veremedi, açık olan arka kapı çalındı.

Gavin döndü ve zaman durdu.

CJ.

Kelepçeli kemer ve silah da dahil olmak üzere tüm polis teçhizatını giymişti. "Bir balıkçı aradı," dedi, Gavin'e bakmadan doğrudan Piper'la konuşarak. "Boş kulübelerden birinin hırsız alarmının çaldığını düşündüğünü söyledi. Ben de o bölgedeydim ve çılgık atan alarmı takip ettim. Her şey yolunda mı?"

Piper bir şeyler söyledi ama Gavin tekrarlayamadı çünkü tek kelimesini bile duymamıştı. O da konuşamıyordu. Ya da nefes alamıyordu.

CJ, ailesi dışında sevdiği tek kişi ve aynı zamanda Piper dışında özür dilemesi gereken kişiler listesindeki tek kişi.

Ki bu işi pek de iyi yapmıyordu.

CJ'i yirmi yaşından beri görmemişti ve dünyanın zirvesindeydiler. Bir kere eve pek sık gelmiyordu ve CJ de bir süreliğine Wildstone'dan ayrılmıştı. Konuşmaları gerekiyordu ama CJ'in nasıl bir hıyar olduğunu bildiğinden, bunu yapmak konusunda kendini huzursuz ve beceriksiz hissediyordu.

Hayal meyal, Piper'ın onları yalnız bırakmak için bir bahane uydurduğunu ve gittiğini fark etti. CJ hâlâ kapı aralığında duruyor, ne huzursuz ne de garip görünüyordu.

Mantıklı. İşleri berbat eden Gavin'di. Bir sürü hata yapmıştı ve bunları kabullenmek için buradaydı. Ama anlaşılan o ki, bunu kendine söylemekle gerçekten yapmak birbirinden çok farklı şeylerdi. "Aç mısın?" diye sorduğunu duydu. "Kahvaltım var. Tost hariç. Fazlasıyla var. Sana bir tabak hazırlayabilirim."

CJ bir zamanlar sevdiğini iddia ettiği adama tek kelime etmeden başını sallayıp arkasını dönmeye başlamıştı bile ve Gavin'in içi biraz burkuldu.

"Ceej."

Durdu ama geri dönmedi. Uzun boylu, zayıf kaslı, Porto Rikolu renginin üstüne bronzlaşmış, hepsi Gavin'in nefesini kesiyordu.

"Özür dilerim," dedi.

Bu, CJ'in arkasını dönmesine neden oldu, karanlık bakışları ... perili ve üzgün görünüyordu, bu da dikkatle uzak duran ses tonuyla uyuşmuyordu.

"Ne için?"

Tamam, yani Gavin'e söyletecekti. Güzel. "Gittiğin için. Gittiğin için. Mesajlara ya da aramalara cevap vermediğin için. Birini seç. Ya da seçme. Her neyse, bu senin seçimin."

CJ bunu bir anda anladı. "*Her neyse* dediğimde, gerçekten siktir git demek istiyorum."

"Bazen ben de," dedi Gavin, en azından konuştukları için rahatlamıştı. "Ama şu anda bu gerçekten üzgün olduğum anlamına geliyor ve seni buna nasıl inandıracağımı bilmiyorum."

"Çünkü sikimde bile değil."

Ama bu bir yalan olmalıydı, çünkü CJ her *zaman* her şeyi sikine takardı ve Gavin'e rehabilitasyondan ayrıldığı günden beri ilk küçük umut baloncuğunu veren de bu alaycılık ve yalanın birleşimiydi. "Tamam," dedi başını sallayarak. "Anladım. Ama eskiden en azından benim ev yapımı kahvaltılarımı sikine takardın ve sana söylemeliyim ki ben daha iyi oldum."

CJ'in bakışları onun yanından geçip sobaya kaydı ve Gavin gülümsemekten kendini alamadı. *Yakaladım seni.* "Karnının gurultusunu buradan duyabiliyorum," dedi usulca.

"Çünkü on iki saatlik bir vardiyadan yeni çıktım."

"Demek açlıktan ölüyorsun. Kızgın olduğun benken neden kendine acı çektiyorsun? Al bakalım." Gavin geri çekildi ve CJ'e, acı çeken bir sokak hayvanına yaptığı gibi, kendi şartlarıyla içeri girmesi için bolca yer ve alan tanıdı. Bu arada bir tabağı yemekle doldurup masaya koydu ve CJ'in sırf uzun zaman önceki eski sevgilisini terslemek için kendine acımayacağı üzerine kumar oynadı.

Uzun bir tereddütten sonra CJ yemi yuttu. İçeri girdi ve sanki yorgunmuş gibi ağır ağır oturdu. Muhtemelen Piper'in her zaman olduğu gibi aynı nedenden dolayı. Bütçe kesintileri işe alımların dondurulmasına neden olmuş, polis, itfaiye ve diğer acil müdahale kurumlarında çok az personel kalmıştı.

CJ yemeğini içine çekmeye başladı ve Gavin'in onu izlediğini, gerçekten baktığını, çünkü kendini tutamadığını fark edince kaşlarını çatı. "Ne yani, daha önce hiç yemek yiyen bir erkek görmedin mi?"

"İyi görünüyorsun, Ceej."

CJ başını çevirdi ama Gavin onun yanaklarındaki hafif rengi fark etmeden önce değil. "Krepleri unutmuşsun," dedi CJ. "Tatlı olarak hep krep yerdik."

Gavin'in nefesi anılar karşısında kesildi. "Krepler *senin* uzmanlık alanındı." Krepler ve tacolar. CJ'in pişirdiği her şeye ama özellikle de bu ikisine kalbini ve ruhunu koymasında bir şeyler vardı. "O zamandan beri yemedim..." Gavin, hayatının o dönemine dair şok edici bir arzu ve özlem hissederek sözünü yarıda kesti. O zamanlar her şey çok karmaşık gelmişti ama aslında hayatının en basit ve en güzel yıllarıydı.

CJ başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve Gavin her şeyin bittiğini, adamın dışarıda olduğunu düşündü. Ama bunun yerine, CJ kendini evinde gibi hissederek ocağın başına geçti ve krep yapmaya başladı.

Onu mutfakta doğmuş gibi hareket ederken izlemek bir sürü anıyı canlandırdı. Ona yemek yapmayı ilk öğreten CJ olmuştu. Muhtemelen dünyadaki her mutfağı yönetebilirdi ama yine de ... "Demek polissin ha?"

CJ tek bir çırpışta dondu kaldı ve sonra yumurta ve unu çırpırmaya devam etti. "Şaşırdın çünkü otorite sorunların var."

Evet, yaptı. Ciddi olanlar. CJ'in ilk krebi dikkatle tavaya dökmesini, köpürüp mükemmel renge gelene kadar beklemesini, sonra da tavanın sapından ve bileğinin bir hareketinden başka bir şey kullanmadan krebi çevirmesini izledi.

Dört dakika sonra CJ, Gavin'e buzdolabında bulduğu ahududu ve yaban mersiniyle doldurulmuş, üzerine pudra şekeri serpilmiş rulo krepten oluşan bir tabak uzattı.

Gavin bir ısırık aldı ve inledi. CJ'in bakışları doğrudan ağzına gitti.

"Ve şaşırdım," dedi Gavin sessizce, konuşmalarına kaldıkları yerden devam ederek. "Çünkü ikimizin de polislerden kaçtığımızı hatırlıyor gibiyim. Hem de birden fazla kez."

CJ'in gözleri sertleşti. "Bizi hiçbir şeyin durduramayacağını düşünen iki vahşi çocuktuk. Aptaldık."

Doğru. Gavin sevgi dolu anne babasının yasını tutuyor ve acısını unutmamanın yollarını arıyordu. CJ eşcinsel olduğu için evinden atılmıştı. Ne bir uyarı, ne de başka bir şey, sadece sırtındaki kıyafetlerle zorla dışarı atılmış ve sokaklara terk edilmişti.

Neyse ki ağabeyi onu yanına almıştı ve Gavin minnettar kalmıştı. O zaman bile tavşan deliğinden aşağı indiğini, kaybolduğunu ve CJ'e yardım edemeyeceğini biliyordu, çünkü kendisi de çok sorunluydu. Ve sık sık kendi sorununu bulmuştu. Anılar ona ihtiyacı olan açılımı sağlamıştı. "Her şeyi berbat ettim."

CJ başını salladı. "Evet, öyle yaptın." Gitmek için döndü.

Bu şekilde gitmesine izin veremeyen Gavin, onu durdurmak için kapıya doğru bastırdı ama başka bir şey oldu. İçinden çok da unutulmamış bir açlık ve arzu aktı.

CJ'in nefesini içine çekişine bakılırsa o da bunu hissetmişti. Yavaşça Gavin'le yüzleşmek için döndü.

Gavin onun gözlerinin içine bakarak, "Genç ve aptaldım," dedi.

"Peki şimdi genç ve aptal değil misin?"

CJ'in onu itip kakmamasından cesaret alarak başını salladı. "Üzerinde çalışıyorum."

Birbirlerine baktılar, aralarındaki hava çatırdıyordu. Evet, kıvılcım hâlâ oradaydı. Kıvılcım derken Gavin kontrolden çıkmış, öfkeli bir yangını kastediyordu.

Ama CJ başını salladı. "Buna bir daha kanmayacağım, Gavin. Ya da sen."

Gavin tepki vermemeye çalıştı, çünkü bunun incinmiş bir konuşma olduğunu biliyordu. Ve evet, telafi etmesi gereken çok şey vardı. CJ'in ailesinin ona ne yaptığını, on altı yaşındaki bir çocuğa nasıl sırtlarını döndüklerini ve onu

dünyada kendi başının çaresine bakmak. Ve birkaç yıl sonra Gavin de aynı lanet şeyi yapmıştı. Affedilmeyi hak etmiyordu ama yine de affedilmek istiyordu. "Hiçbir şey hissetmiyor musun?"

"Öyle bir şey demedim."

Gavin ona baktı, gerçekten baktı. CJ değişmiş, sırık gibi bir çocuktan yüzde yüz bir erkeğe dönüşmüştü ve Gavin yeni kasların ve sert, sert görünümün cehennem kadar seksi olduğunu kabul edecek kadar sığdı. Ama yüzeysel şeylerin yanı sıra, dahası da vardı. CJ'in gözleri ilk başta olduğu kadar soğuk ve duygusuz değildi. Polis yol vermiş, eski en iyi arkadaşına ve ilk sevgilisine yer açmıştı.

Ve Gavin gibi CJ de kesinlikle polisiye düşüncelere sahip değildi, çünkü gözleri tahrik olduğunda her zaman olduğu gibi karardı ve Gavin'in içini rahatlama ve umut doldurdu. "Kafanın üzerinde düşünce baloncukları belirirse mahvolacağını biliyorsun, değil mi?"

CJ homurdandı. "Evet. Ama neyse ki artık dürtülerime göre hareket etmiyorum. Bunu sen de denemelisin." Sonra Gavin'i itti ve kapıdan çıkıp gitti.

Bölüm 12

"Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?"

Ertesi gün öğleden sonra Cam marketteki alkol reyonunda durmuş zehrini seçiyordu. Babasını buraya o getirmişti, çünkü bir kere adam tam bir baş belası gibi araba kullanıyordu.

"Bütün dükkân boyunca beni takip mi edeceksin?" diye sordu babası.

Bu da Cam'i burada olmasının ikinci nedenine getirdi. Emmitt kendi haline bırakılırsa mutfağı abur cuburla dolduracaktı ve görünüşe göre bu da onu öldürüyordu. "Tabii uslu durabileceğini düşünmüyorsan."

"Sana söyledim evlat, uslu durmanın eğlencesi yok." Cam burun kemiğini sıktı. "Baba." "Peki. Senin için deneyeceğim."

"Benim için değil. İçin-"

"Torunum. Biliyorum." Babası başıyla onayladı. "Merak etme, seni çıldırtmayı dilediğim gibi onu da çıldırtacak kadar uzun süre buralarda olmayı planlıyorum."

"Kendini küçümseme," dedi Cam kuru bir sesle. "Belki de bebek kız olur. Bunu hiç düşündün mü?"

Babası dehşete düşmüş görünüyordu. "Bir kızla ne yapacağız?"

Cam güldü ve başını salladı. "En ufak bir fikrim yok. Sadece gidip Piper'ın listesinden ihtiyacın olanı al."

"İkinizin arasında neler olduğunu bana söyleyecek misin?"

"Bir şeyler olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kafamın içinde gözlerim var, değil mi?"

Cam ona bir bakış attı ve babası gülerek arabayı alıp uzaklaştı. Babasının Cam'in zorbalık ettiğini düşündüğünü biliyordu ve öyleydi de. Ama umurunda değildi. Onun için önemli olan insanları hayal kırıklığına uğratmayı bırakmıştı. Önce kurtaramadığı annesini. Sonra Rowan.

Ama babası da olmaz, lanet olsun. Ya da Winnie ve bebek. Ya da gelecekteki geçim kaynakları olan marina.

Ve bu onu üçüncü şeye getirdi. Narkotik'ten Batı Yakası'na tayinini istemişti. San Luis Obispo'da bir ofisleri vardı, buradan sadece otuz dakika uzaklıkta. Yine de ayda bir hafta sonu Sahil Güvenlik eğitimi için Doğu'ya gitmesi gerekecekti ve sonra ara sıra aktivasyon ve görevlendirme olacaktı, ama babasının yakınında olma fikri şaşırtıcı derecede çekiciydi.

Birçok nedenden dolayı.

Ama zaten transferi alacağının garantisi yoktu, bu yüzden gerçekleşmediği sürece kimseye söylemeyi planlamıyordu, ama bunu ne kadar çok istediğini görünce şaşırdı.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu sadece bebekle ya da babasıyla ilgili değildi, gerçi her ikisi de büyük etkenlerdi. Aynı zamanda Piper'la da ilgiliydi.

Onun geldiğini görmemişti. Hem de hiç.

Ve sonra, sanki onu sadece dilekleriyle çağırmış gibi, köşeden döndü, başı eğik, gözleri elindeki bir şeye takılmıştı. Şüphesiz bir liste.

Elindeki tampon, dondurma ve şarap dolu kutuya baktı ve gülümsemekten kendini alamadı. "Zor bir gün müydü?"

Çenesini kaldırdı. "Sana bunu düşündüren ne?"

Kadının yorgunluktan parlayan gözlerine baktı ve yorgunluğun yüzünün her yerinde olduğunu belirtmemeye karar verdi. Ve arabasında. "Sadece soruyorum."

İç çekti. "Bu akşam yemek yapacağım," dedi, sanki kendi giyotinine doğru yürümekle karşı karşıyaymış gibi.

"İlginç bir menü," dedi arabanın içindekilere başını sallayarak.

Önüne geçerek onun görüşünü engelledi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Aklımdan bile geçmezdi."

İç çekti ve biraz sarktı. "Aile yemeği gecesiydi. Eskiden üçümüz için bir gelenektir. Ama şimdi ..." Başını iki yana salladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Yemek yapma alışkanlığımı tamamen yitirdim."

"Eskiden ne pişirirdiniz?"

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Peynirli makarna ve soslu sandviç." "Kulağa hoş geliyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, çok sevimli bir şekilde umutlu görünüyordu, adam başını salladı. "Tamam o zaman," dedi. "Teşekkürler." Kadın uzaklaşmaya başladı ama adam elini arabasının üzerine koydu.

"Muhtemelen bunu bilmiyorsunuzdur," dedi, "ama birisi size bir akşam yemeği partisinde ne pişirmeniz gerektiğine dair bir öneride bulunduğunda onu davet etmeniz adettendir."

Gözlerini kırıştırdı. "Manning'in boktan gösterisine gelmek mi istiyorsun? Yani, bilerek mi?"

Hayatının her alanında kendine güvenen, iradeli, güçlü fikirli bir kadındı. Görünüşe göre, bir erkeğin onu ne zaman istediğini anlamak dışında. Onu gerçekten istediğini. "Aileni sevdim," dedi adam. "Hepiniz ..."

"Cray-cray?"

"Gerçek."

Uzun bir süre ona baktı. "Akşam yemeği altıda." Adam gülümsedi. "Görüşürüz o zaman."

Yirmi dakika sonra babasını eve bırakmış ve kendini marinadaki ofiste bulmuş, bu karmaşaya bir anlam vermeye çalışıyordu.

Görünüşe göre Rowan burada her şeyi yapmıştı, bu da Cam'in daha da kötü hissetmesine neden oldu, çünkü kardeşini sorumsuz ve olgunlaşmamış olmakla suçlamıştı. Gölde takılmak ve hiçbir şey yapmamak için üniversiteyi denemeden bırakmakla. Geleceğini umursamamakla.

Cam'in pek çok konuda yanıldığı ortaya çıktı. Kardeşinin ne kadar sıkı çalıştığını ya da o olmadan marinanın nasıl bakımsız ve düzensiz kalacağını fark etmemişti.

Babası burayı işletecek biri olmadan kaybolmuştu ve Cam o gidene kadar bu boşluğu doldurmaya niyetliydi, umarım o gitmeden önce yardım etmesi için birini işe alırdı.

Ama asıl soru şuydu: Ölü bir adamdan nasıl özür dilenirdi? Çünkü Rowan kaytarmıyordu. Muhtemelen üniversiteye gidemeyeceğini hissetmişti. Burada kalıp babalarına yardım etmek, marinayı bir arada tutarak adamın gelir elde etmesini sağlamak *zorundaydı*.

Ve Cam'e hiç belli etmemişti, bir kez bile, en küçük bir şikâyetle bile bulunmamıştı. Cam bununla, kardeşini ne kadar kötü yüzüstü bıraktığını bilmekle ne yapacağını bilmiyordu.

Bir marinayı işletmek, bunun gibi küçük bir marina bile olsa, inanılmaz miktarda iş gerektiriyordu. Birkaç düzine çekek yeri, bir benzin pompası, onarım hizmetleri, tekne sahibi olmak istemeyen ama tekneyle gezmek isteyen insanlar için kiralık ekipmanları vardı ve tüm bunlar sürekli bakım gerektiriyordu.

Bu, ilişkiler ve müşteri hizmetleri yaratmakla, yeterince iyi, yeterince nazik ve yeterince yardımcı olmakla ilgiliydi.

Ve bunu babası ve Rowan'dan daha iyi kimse anlayamazdı, çünkü ikisi de özünde sosyal ve karizmatik yaratıklardı. Cam'in aile gen havuzundan almadığı özellikler.

Yıllardır tekneçilik ve suda olmak işle, dünyayı mümkün olduğunca güvenli tutmakla, çoğu insanın şükürler olsun ki asla düşünmek zorunda kalmayacağı vahşetleri durdurmakla ilgiliydi. Uzun zamandır eğlenmekle ilgili değildi.

Oraya ulaşabileceğinden emin değildi ama deneyeceğinden emindi. Babası için. Rowan için. Bıraktığı miras için.

Geçtiğimiz bir buçuk hafta boyunca ofisi gözden geçirmek için çok zaman harcamıştı. Rowan onu orada da şaşırtmıştı. Elinde hizmet kategorilerine ayrılmış bir organizasyon şeması vardı. Yükleme, yakıt, tamirat, vs.

Kardeşinin muhtemelen zaman yetersizliği nedeniyle yapamadığı şey, gelir ve giderleri hesaplamaktı. Nerede para kaybettiklerini ya da neyin işe yaradığını görememişti. Bu yüzden Cam işe koyuldu. İlk olarak en büyük gelir kaynağına odaklanmıştı: fişler ve depolama. İlk sorun çok fazla boş fişleri olmasıydı.

Gavin ofisin kapısında belirdi. "Selam."

"Sana da merhaba."

İçeri girdi ve masanın karşısındaki sandalyeye yayıldı. "Küfrettiğini rıhtımdan duyabiliyordum."

Hayal kırıklığına uğrayan Cam dizüstü bilgisayarını itti. "Bana tamir etmem için bir tekne verin ya da haftanın herhangi bir günü evrak işleri yerine herhangi bir şey."

Gavin dizüstü bilgisayarını ona doğru çevirdi. "Defter tutmak sana göre değil, ha?"

"Acemi birliğine geri dönmeyi ve sadist eğitim subayları tarafından yeniden işkence görmeyi tercih ederim."

Gavin numaralara göz attı. Birkaç sekmeye tıkladı. "Elinizde mevcut bir müşteri listesi var mı?"

"Evet. Önümüzdeki sezon için tüm kontenjanları doldurmak için sıkı çalışmam gerekiyor."

Gavin başıyla onayladı. "Evet, öyle. Ücreti düşürerek işe başlarım-özel bir promosyon ücreti teklif ederim. Sonra durulayın ve fişlerin yüzde yetmiş beşi dolana kadar tekrarlayın. Geri kalanları geçici olarak tut ve onlar için daha fazla ücret al."

Cam ona bir kez daha baktı. "Harika bir tavsiye. Tamam. Başka ne var?"

"Kayma envanterinizin ödemesini yaptıktan sonra daha iyi durumda olacaksınız. Servis ve akaryakıttan da kolaylıkla kâr edebilirsin. Bu da birinin bu zavallı defterlere daha iyi bakması anlamına geliyor."

Cam ikinci kez düşünmedi. "O kısmı halletmek için müsait misin?"

Gavin'in kaşları kalktı. "Muhasebe konusunda bana güveniyor musun?" "Neden, üstünü mü sıyracaksın?"

"Tabii ki hayır. Hapishaneyi hedeflemiyorum." Gavin çenesini ovuşturdu. "Ama bilmelisin ki ben ... bir uyuşturucu bağımlısıyım. İyileşme sürecindeyim. Rehabilitasyondan çıkalı altı ay oldu."

Cam şaşırmış bir halde arkasına yaslandı. "Piper biliyor mu?" Gavin başını yavaşça sallayınca Cam yemin etti. Piper çok kızacaktı ve haklı olarak kızacaktı. "Winnie'yle aranızda ne var?"

"Ona söyleyeceğim."

Cam inledi. "İkiniz de beni öldürüyorsunuz."

Gavin homurdandı. "Bunu ilk kez duymuyorum." Durakladı. "Bak, ne olursa olsun, Piper Winnie ve benim ona verdiğimizden daha iyisini hak ediyor. Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Belki daha hızlı çalışabilirsin."

Gavin başını salladı.

Cam bir dakika boyunca onu inceledi. Gavin'in sadece ikinci bir şansa ihtiyacı olduğunu umuyordu, kardeşinin asla elde edemeyeceği bir şansa. "İstiyorsan iş senindir."

Gavin gözlerini kırptırdı. "Ciddi misin?"

"Çok ciddiym. İki haftadan kısa bir süre içinde buradan ayrılıyorum ve bir sonraki uzun iznimin ne zaman olacağının garantisi yok."

Gavin onun gözlerinin içine baktı. "Kız kardeşimin kalbini mi kıracaksın?"

"Winnie iyi olacak. Maddi olarak desteklenmesini sağlayacağım ve sen ve Piper da ona destek olacaksınız."

"Winnie'den bahsetmiyordum."

Cam derin bir nefes aldı. "Sormana saygı duyuyorum ama Piper'la aramızda olan ya da olmayan her şey tartışmaya açık değil."

"O zaman bu bir evet demek," dedi Gavin. Ayağa kalktı ve gitmek için döndü.

Kahretsin. "Hayır," dedi adamın arkasından. "Kız kardeşinin kalbini kırmayacağım." Ancak onun kalbini kırabilirdi.

Gavin sanki Cam'in söylediklerine inanamıyormuş gibi arkasını döndü. Açıkçası Cam de inanamıyordu.

"Bu konuşmayı yapmadık."

Gavin başını salladı, bakışlarında saygı vardı, tavrı değişmişti. Dizüstü bilgisayara doğru başını salladı. "Muhasebe işlerini kesinlikle devralabilirim. Haftada birkaç saatten fazla sürmez ve fazladan para işime yarar." Durakladı. "Ve eğer yüksek sesle söylemediğimiz ve çok korkutucu olan şeyleri ifşa ediyorsak, Piper'la mülkü bir B ve B'ye dönüştürmek için konuşmayı umduğumu bilmelisin. Kulübeleri kiralayarak ve büyük evin alt katını misafirlere kahvaltı servisi yapmak için kullanarak, hepimiz nispeten kolay bir gelire sahip oluruz."

"Bu konuşmayı onunla *yakında* yap, Gavin."

"Yapacağım." Masanın üzerindeki evrak yığınınına baktı. "Şimdi başlamamı ister misin?"

"Tanrım, evet. Ama yarın iyi."

Birlikte birkaç dakika daha geçirdiler, Cam Gavin'in ihtiyaç duyacağı her şeyi verdi ve Piper için doğru şeyi yaptığını umdu. Hepsi için.

Sonra Cam tepeden babasının arka güvertesine doğru yürüdü ve barbekünün üzerinde birkaç biftek buldu ki bunların babasının kabul edilebilir yiyecekler listesinde olmadığından emin di. Arka kapıdan mutfağa yöneldi ve babasını buzdolabının karşısında bir kadınla öpüşürken buldu. Cam elini gözlerine götürdü, bu da işitme d u y u s u n u artırdı ve duyduğu şey giysilerin hızla yeniden düzenlendiği idi. "*Sen Dalga mı geçiyorsun?*"

Emmitt boğazını temizledi. "Evlat, bu Margaret. Kütüphaneci. Books on Wheels minibüsünü işletiyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Margaret, güzel, kızıl saçlı, elli yaşlarında, yüzü kızarmış ve nefesi kesilmiş bir kadın.

Bluzunun düğmeleri düzgün iliklenmemişti ama Cam bundan bahsetmeden önce ölürdü. Elini sıkması için ona uzatırken göz temasını korumak için elinden geleni yaptı. "Sen de," diye mırıldandı, Margaret kekleri çıkarmak için fırına koştığında babasına bir bakış attı.

Cam'e gülümsedi. "Tatlım, kek sever misin?" "Babam

şeker hastası. Az şekerli, az yağlı bir diyet uyguluyor."

Margaret dehşete düşmüş görünüyordu. "Yani ... kekleri

sevmiyor musun?" Cam yüzünü buruşturma nezaketini

gösteren babasına baktı. "Bugün hile günü," dedi Emmitt.

"Baba, konuşmamız gerek." Cam oturma odasını işaret etti.

Babası Margaret'e sırtıttı. "Sanırım başım belada."

"Belaya bayılırım," dedi Margaret ve ona göz kırptı.

Oturma odasında Cam başının ağrımaya başladığı burnunun kenarını ovuşturdu.

"Çocukların neden harika bir doğum kontrolü olarak görüldüğünü şimdi anladım," dedi babası hafifçe, onu takip ederek.

"Baba, sağlığını ciddiye almıyorsun." "Tabii ki ciddiye alıyorum. Seks senin için iyi."

Cam gözlerini sıkıca kapattı. "Bir sürü kırmızı et yemek üzeresin, sonra da yağ ve şekerle dolu kekler yiyeceksin. Ve sadece hatırlatmak için söylüyorum, doğacak bebek babasını çoktan kaybetti."

Emmitt'in yüzü ciddileşti. "Ya da o. Babasını çoktan kaybetti." "Her iki durumda da sana ihtiyaçları olacak."

"Peki ne yemem gerekiyor?"

"Bunu zaten biliyorsun," dedi Cam. "Elinde bir liste var. Marketten aldığımız her şeyi yiyebilirsin. Somon, tavuk, sebze-"

"Ugh. İyi." Babası mutfağa geri dönmeye başladı. "Bu arada bu gece yatarken kulak tıkacı takmak isteyebilirsin. Tabii şansın yaver gitmesi de kurallara aykırı değilse."

Cam sadece ona baktı.

"Şanslı olmak derken, seks yapmaktan bahsediyorum. Bunu açıklamak istersen diye söylüyorum."

Ve düşününce, buraya gelmek için savaş bölgelerini terk etmişti. Şu anda iyi bir çatışmayı buna tercih ederdi. "Baba, ileride kullanırım diye söylüyorum, *asla* açık açık söylemene gerek yok." Cam onu mutfağa kadar takip etti, Margaret'e kibarca başını salladı ve sonra dondurucudan bir galon dondurma aldı.

"Hey," dedi babası. "O benim."

"Artık dondurma yiyemezsin, unuttun mu? Onun yerine sana hindistan cevizi şerbeti aldık." Cam daha sonra buzdolabına gitti ve çikolata şurubu şişesini çıkardı.

"İnsanların bununla ne yaptığını biliyorum," dedi babası. "Ve *güzel*. Sen de mi şanslısın?"

Margaret babasına göz kırptı ve Cam ağzına biraz kustu. "Bu *tatlı* için."

"Ah. Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?"

Cam herkesin güvenliği için uzaklaşmaya karar verdi. Birkaç dakika sonra yandaki evin kapısını çaldı ama kimse açmadı. Muhtemelen

Çünkü içeridekiler birbirlerine bağıyorlardı. Yüksek sesle. Bu yüzden içeri girdi ve kargaşayı mutfığa kadar takip etti.

"Sadece bir şarj cihazıydı," diyordu Gavin.

"O benim *son* telefon şarj aletimdi," dedi Piper. "Ve sen sormadın bile."

"Bana hediye ettiğin çakıyla kendimi kestiğim zamanı hatırlıyor musun? Noel mi?" Gavin sordu. "Ve doktor kan nakline ihtiyacım olduğunu mu düşündü? O gün bana kanını vermeye hazırdın, hatırladın mı? Ve şimdi bana bir şarj aleti bile veremiyorsun?"

"Sana kanımı ve atımı verirdim," diye araya girdi Winnie. "Ama şarj cihazımı kaybettim. Telefonumu da kaybettim, yani ..."

Gavin ona baktı. "Yine mi?"

"Ölmek mi istiyorsun?"

Piper ikisine de homurdandı ve ellerini havaya kaldırdı.

Cam varlığını duyurmak için ağzını açtı ama tam o sırada Gavin boğazını temizledi ve ilk o konuştu, hızlı ve biraz da nefes nefese, sanki bir an önce söylemesi ya da hiç söylememesi gerekiyormuş gibi. "Kan ve şarj cihazlarından bahsetmişken." Piper'a baktı. "Sana IT işinden tatile çıktığımı söylediğimde yalan söyledim. Tatilde değilim. Uzun süreli izindeyim." Durakladı. "Hayır, bekle. Bu da bir yalan. Üzgünüm, kötü alışkanlık." Başını salladı. "Alkollü araç kullandıktan sonra kovuldum. Sonra rehabilitasyona gittim. Altı aydır dışarıdayım ama kendimi geçindirecek kadar para kazandıran başka bir iş bulamadım." Kollarını biraz açtı. "İşte buradayım ve senden özür dilemem gerektiğinin farkındayım. Yalan söylediğim için özür dilerim. Ya da atladığım için. Söyleyemeyeceğim kadar üzgünüm. Seni asla incitmek istemedim."

Tam bir sessizlik.

Cam onları yalnız bırakmak için bir adım geri çekildi. Radarın altında uçmak kesinlikle gidilecek yoldu ve ayrılmak için döndü, ama tam o sırada Piper onu gördü.

Çok rahatlamış görünen Gavin de öyle yaptı. "Oh, güzel. Benimle akraba olmayan biri ve sende çikolata var." Piper'a döndü. "Beni öldürmeden önce, marina defterlerini tutmam için Cam tarafından işe alındığımı bilmelisin. Yani beni öldürürsen, Cam ve Emmitt'i de mahvedersin."

Radarın altında uçmak için çok fazla.

Bölüm 13

"Birbirimizi öldürmek istemek kardeş olmanın tanımı sayılır."

Piper sersemlemişti. Cam'in orada durduğunun ve bir parçasının onu hem dikkatli olunması gereken biri hem de bir müttefik olarak gördüğünün farkındaydı ama gözlerini Gavin'den ayırmadı. Çekemezdi de. "Az önce ne dedin sen?"

"Cam beni işe aldı."

"Ondan önce," dedi sıkıca. "Ondan önce ne dedin?"

Gavin gülümsemesini kaybetti ve uzun bir nefes verdi. "Lütfen tekrar söylememi isteme. İlk seferinde yeterince zordu."

"Ama ..." Başını iki yana salladı. "Rehabilitasyon mu? Ne için?"

"Birkaç yıl önce bileğimi kırdığım zamanı hatırlıyor musun? Bana bir sürü ağrı kesici vermişlerdi."

"Evet," dedi yavaşça, zihni tam tersini yapıyor ve saatte yüz elli mil hızla ilerliyordu. "Winnie'ye bir yıl önce apandisit ameliyatı için verilenlerin aynısı. Bana da bileğim burkulduğu için."

"Biliyorum. Winnie'nin artıklarını çaldım çünkü daha fazla bulamadım ve onlara ihtiyacım vardı."

Korku ve paniğine üzüntü ve endişe de katılmıştı. "Ah, Gavin," diye fısıldadı. "İki yıl önce mi? O kadar uzun zamandır mı hap kullanıyorsun?"

"Aslında, üç yıl ve evet."

Bu konuşma sırasında hiçbir şey söylemeyen ve tüm hikayeyi ancak rehabilitasyondan çıktığından beri bilen Winnie aniden gözyaşlarına boğuldu. Kocaman, yutkunarak, gürültülü hıçkırıklar.

Piper bir şey yapamadan Gavin Winnie'yi kollarının arasına aldı. "Eski günlerdeki gibi," diye mırıldandı saçlarını okşayarak. "Ne zaman kavga etsek hep ağlardın."

Winnie başını onun göğsüne gömdü ve ağlamaya devam etti.

Piper da aynı şeyi yapma isteği duydu. Ama en büyükleri oydu, sorumlu olan oydu, görünüşe göre bir başarısızlıktı ve her şeyi daha da kötüleştirmek için Cam tüm bunların, tüm çılgın, dağınık hayatlarının tanığıydı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Gavin Winnie'ye. "Kendini hasta etme."

"Her şey yoluna girmeyecek!" Winnie gözyaşları arasında hıçkırdı ve onu işaret etmek için itti. "İyi değilsin ve seni nasıl iyi yapacağımı bilmiyorum! Ve iyi olmana ihtiyacım var, Gavin!"

"Kazan," dedi sessizce ama tam bir inançla, "İblisleri ele geçirdim, sana söz veriyorum."

Piper kalbinin kulaklarında çarptığını duyabiliyordu, çünkü onun iblisleri olduğunu bile bilmiyordu. Nasıl bir kız kardeş kendi küçük kardeşi, Wildstone'a geri dönmeden önce cehennemi yaşamış olan aynı tatlı çocuk hakkında bunu bilmezdi? Öyle bir cehennem ki ona ulaşabileceğinden bile emin olamamıştı. En büyük korkusu her zaman başarısız olmaktı ve olmuştu da. Onun eline uzandı. "Gavin-"

"Sana gerçeği söylemediğim için gerçekten çok üzgünüm," dedi sessizce. "Seni incittiğim için."

Endişeli ve gergin görünüyordu ve kadın onun neye ihtiyacı olduğunu anladı. "Geçmişte kaldı," dedi aynı sessizlikle. "Affedildin."

"Beni bu kadar kolay bırakmana gerek yok. Seni incittim."

"Kendine daha çok zarar veriyorsun." Onun elini sıktı. "Ama artık yalnız değilsin."

Winnie gözlerini kaydırdı, bu da rimelinin akmasına neden oldu. "Bunların hepsi çok korkutucu," diye fısıldadı hıçkırığa hıçkırığa. "Her şey çok korkutucu."

Bu da başka bir şeydi. Piper korktuklarını bilmiyordu. Nasıl bilmez?

Gavin Winnie'ye, "Şu anda korkutucu olan senin yüzün," dedi. "Rakun gibi görünüyorsun."

Ocağın üzerinde yaptığı peynirli makarna tenceresi ve peynirli makarnaya karıştırılmaya hazır bir tabak dilimlenmiş sosisli sandviç duruyordu. Winnie küçük bir yuvarlak aldı ve Gavin'e doğru fırlattı.

Çenesinden sekti ve bir kaşık makarna ve peynir alıp ona fırlatmadan önce şok içinde ona baktı.

Alnının ortasına isabet etti.

Bir sonraki duvara çarptı çünkü Winnie eğildi. "İşte bu yüzden güzel şeylere sahip olamıyoruz!" diye bağırdı ve makarna parçasını alnından kaldırıp yedi. "Yine de iyi mal."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Piper söyledi. "*Dur.*"

Yapmadılar. Ve bu, akıntıyı durdurmaya çalışmak gibiydi. Akıllarını kaybetmişlerdi.

"Cidden," diye bağırdı, Cam'e bakmayı reddederek, çünkü onun ne düşünebileceğini ancak hayal edebiliyordu. "*Dur!*"

Bir kaşık dolusu uçan peynirli makarnayı yanağıyla yakalamış olan Winnie, Gavin'i işaret etti. "Sen öldün."

Bir sonraki vuruşta, çatışma tam bir savaşa dönüştü. Piper tekrar bağlamak için ağzını açtı ve yüzüne ve göğsüne makarna ve peynirle vuruldu.

Tatlı Yanak yerleri temizliyor, tam bir kaos hüküm sürerken mutluluk içinde cıvıldıyordu. Ta ki keskin bir ıslık sesi onları durdurana ve hep birlikte kaynağa doğru dönene kadar.

Cam. Şok içinde başını salladı. "Daha az üzücü savaşlarda da bulundum. Bu da ne böyle?"

Sesi o kadar alışılmadık bir şekilde şaşırmış ve şok olmuş gibiydi ki, başka koşullar altında olsa Piper gülerdi. Hal böyle olunca, ağlamamak için kendini zor tuttu. Ama yıllardır ağlamamıştı. Eğer şimdi kendini kaybederse, asla toparlanamazdı.

"Dostum, senin hiç kız kardeşin yok," dedi Gavin. "Minnettar ol. Onlar ..." Başının yan tarafında bir parmağını daire içine aldı, bu evrensel *delilik* işaretiydi. Sonra kaşığına bir kepçe daha peynirli makarna doldurdu ve kaşlarını kaldırarak Piper'a döndü.

"Yapma. Sen. Cüret etme," dedi. "Sen bir bağımlıydın ve bana söyleyemedin mi?"

"Geçmiş zaman değil. Bir kez bağımlı olan her zaman bağımlıdır." Ona bilmiş bir bakış attı. "Tıpkı bir kez kontrol manyağı olanın her zaman kontrol manyağı olması gibi."

Piper gözlerini kırptırdı. "Beni mi kastediyorsun?"

Tezgâhın üzerinde her zaman duran günlüğünü işaret etti. "Evet, Bayan. Her Şey İçin Bir Liste Yapmak Zorundayım, öyleyim."

Günlüğü göğsüne bastırma dürtüsüne direndi. Bunun yerine -ve ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; belki de üzüntü, öfke ve suçluluğun ağırlığıydı- düşünemedi ya da kendini durduramadan bir sosisli çörek kaptı ve ona fırlattı.

Eğildi ve Winnie'nin burnuna isabet etti.

"Hey!" Winnie çığlık attı. "Uyuşturucu *kullanan ben değilim*. Onlar Gavin ve babam!"

Başka bir çöreğe uzanmak üzereyken Piper dondu kaldı. "Ne?" diye fısıldadı, yanlış duyduğundan emindi.

Winnie Gavin'e döndü. "Söyle ona."

"Tamam, ama unutma," dedi Piper'a, "beni bu kadar kolay affetmemen için seni uyarmıştım ve sen yine de beni affettin." Gavin yüzünü buruşturdu ve çenesinden bir parça makarna düştü. "Yani, komik bir gerçek. Sen çalışırken ben de büyükannemin ofisini karıştırıyordum."

Piper ona baktı. "Bunu yapmaya hiç hakkın yoktu." "Benim de en az senin kadar hakkım var."

Piper gözlerini kırptırdı ama sadece bir gözü yeniden açıldı, çünkü diğer gözü peynirle kaplanmıştı.

"Tıbbi şeylerin olduğu bir dosya buldum," dedi Gavin. "Doktor ziyaretleri, reçeteler, bunun gibi şeyler. Babamın da Oxy bağımlısı olduğu ortaya çıktı." Silik bir gülümseme verdi. "Elma ve ağaç falan, sanırım. Kim bilebilirdi ki?"

Bacaklarının tüm kemikleri kırılmış olan Piper bir sandalyeye çöktü ve yapışkanla kapatılmış gözünü kaydırdı. "Babam uyuşturucu bağımlısı mıydı?"

"Reçeteli ilaçlar," dedi ve kadın ona bakınca omuz silkti. "Gerçi bunun için yardım alıyordu. Aslında muhtemelen zaten biliyordur diye düşünmüştüm. Winnie çok gençti ve sanırım ben de öyleydim."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Piper.

"Tamam, yani kesinlikle bilmiyordun." İç çekerek onun yanına oturdu. "Berbat, değil mi? Ama itiraf etmeliyim ki, duygularını saklamak ve bizim için güçlü olmak adına yanlış yönlendirilmiş bir girişimle hiç yokmuş gibi davranmak yerine gösterdiğini görmek güzel."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı - *iğrenç*, içinde makarna ve peynir vardı - ve ona ters ters baktı. "Bu benimle ve duygularımla ilgili değil." Kızgın bir şekilde ayağa kalktı. "Bu seninle ilgili, Gavin ve uyuşturucu bağımlılığınla. Benden sakladığın. Bu nasıl sağlıklı olabilir? Sır saklamak iyileşme tavsiyelerine aykırı değil mi?"

Gavin'in yüzü kapandı ve onu şaşırtacak şekilde bir şey söyleyecekmiş gibi durdu, ama sonunda ağzını kapalı tuttu ve odadan çıkıp gitti.

Winnie, suçlayıcı ve gözyaşlarıyla dolu bir bakıştan sonra onu takip etti.

Piper nefes nefese kaldı. Cam'e "Özür dilerim," diye mırıldandı ve sonra biraz zamana ihtiyaç duyarak arka kapıdan çıktı. Belki de birkaç dakikaya ihtiyacı olduğuna karar vererek tepe boyunca yürüdü ve çalkantılı, dalgalı göle bakacak kadar uzaklaştı.

Cam onu takip etti. Onun ayak seslerini duydu ve konuşmadığı için minnettar oldu. Dönüp ona baktı ve sert bir kahkaha atmak zorunda kaldı.

Elinde daha önce dükkândan aldığı şarap şişesi vardı. "İyi karar," dedi ve uzun bir yudum aldı. Ağzını koluna girdi ve ona baktı. "Nasıl oldu da üzerine tek bir damla bile yemek bulaşmadı?"

"Ateş hattında değildim." Onun elini kendi elinin içine aldı. Bu da artık avuçlarının terlediğini bildiği anlamına geliyordu ve muhtemelen nabzının atışını da duyabiliyordu. "İyi misin?"

"Evet." Başını iki yana salladı. "Hayır." Bir dakika boyunca nefes aldı. "Bunun boktan bir gösteri olacağı konusunda seni uyarmıştım. Kardeşim olduklarını biliyorum ama bazen sanki yabancıymışsınız gibi hissediyorum."

"Belki biraz daha konuşursanız, her şeyi açıklığa kavuşturursunuz."

"Gavin işini kaybetti ve rehabilitasyona gitti. Ve Winnie okulu kaçırma konusunda tamamen umursamaz ..."

"Onlarla *konus*," diye tekrarladı yumuşak bir sesle.

"Ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, en azından yargılayıcı bir aptal gibi görünmeden."

"Kolay bir şeyle başla," diye önerdi. "Mesela ... .. Gavin, Winnie . . siz benim kardeşimsiniz ve hayatınızla ilgili kararları siz vereceksiniz ve ben de ne olursa olsun sizi destekleyeceğim."

Bir kahkaha attı ve şarabından uzun bir yudum daha aldı. Sıvı cesareti korkusunu yüksek sesle fısıldamasına neden oldu. "Ya bunu söyleyemezsem?"

"Peki, o zaman ..." Cam ona çok küçük bir gülümseme verdi. "Piper, sen benim komşusun ve hayatındaki seçimler sana ait ve ne olursa olsun seni destekleyeceğim."

Gülümsemeye başladı ama bir hıçkırığın yaklaştığını hissederek arkasını döndü. Cam onu yavaşça geri çekti. Ve sonra ona doğru.

"Dikkatli ol," dedi. "Üstüm başım örtülü-"

Kız ona yapışıp sarılana kadar durmadı. Kız bastırılmış duygular ve yıkımla titremeyi bırakana kadar onu bu şekilde tuttu. Sonra ve ancak o zaman parmaklarını çenesi boyunca kaydırıp ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi, başını indirerek ona ayak parmaklarına kadar hissettiği tatlı bir öpücük verdi. Bu öpücük ona sahip olduğunu unuttuğu bir güç aşlamış gibiydi ve adam uzaklaştığında derin bir nefes aldı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı ve gömleğine baktı. Ona biraz makarna ve peynir ezmişti. "Çok özür dilerim."

"Bunun için endişelenme."

"Dur tahmin edeyim. Daha kötülerini de yaşadın mı?" "Evet. Ve sen oyalanıyorsun."

Derin bir nefes daha aldı ve başını salladı. "Öyleyim. Konuşmak bir aile olarak bizim için hiçbir zaman gerçekten işe yaramadı."

"Belki de mesele konuşmak değildir. Belki de dinlemekle ilgilidir." Ona baktı.

O da ona baktı.

"Sen . . . dinlemediğimi düşünüyorsun," dedi.

"Bence sen çok zekisin. Bu da neredeyse her zaman doğru cevaplara sahip olduğun anlamına geliyor. Ama bazen insanların bu cevapları kendi başlarına bulmaları gerekir. Kendi hatalarını yapmaları gerekir. Bu hataları kabul ettiklerinde, yine de seveceklerini ve kabul görececeklerini bilmeleri gerekir. Ve siz benim olduğumdan daha zeki olduğumu düşünmeden önce, tüm bunları ancak çok geç olduğunda öğrendiğimi bilmelisiniz. Çok geç kalmayın."

Gülümsemesi nazik ve acıyla karışık ve kalbi onun için acıyordu.

Ve haklıydı. Pek iyi dinlemiyordu. Ya da hiç.

"Onları kabul ediyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Yani, Winnie inanılmaz biri. Dirençli. Her zaman zirveye çıkacaktır, bunu biliyorum. Gavin'e gelince, o zeki, becerikli, karizmatik. Çok fazla potansiyeli var. Bağımlılık bir hastalıktır, bunu bilerek yapmadı."

Cam ona küçük bir gülümseme verdi. "Sen de söyleyecek bir şeyin olmadığını sanıyordun."

Önce Gavin'i aramaya gitti. Onu az önce terk ettiği mutfakta buldu. Dağınıklığı temizlemişti ve kilerdeki tüm malzemelere benzeyen şeylerle çevriliydi. "Ne yapıyorsun?"

"Kilerimizi temizliyor ve düzenliyoruz." Ona bakmamıştı ama sesi, "*bizim*" kısmını yalanlaması için ona meydan okuyordu.

"Özür dilerim," dedi sessizce. "Daha önce dinlemedim ama şimdi dinliyorum. Lütfen konuş benimle."

"Şu anda meşgulüm."

Suçluluk duygusu içinde, onunla kiler arasına girdi ve onun hem boş hem de lanetli bakışlarıyla karşılaştı. "Gavin," diye fısıldadı ve kollarını ona doladı. "Çok özür dilerim. Bilmem gerekirdi. Bilmediğim için nefret ediyorum. Bana ihtiyacın vardı ve ben yanında değildim."

"Bu senin hatan değil." Bir an hareketsiz durdu ve sonra içini çekerek ona tekrar sarıldı. "Duygularımızı paylaşma konusunda pek iyi değilizdir. Bunu bilmene imkân yoktu."

Ve hançer daha da derine saplandı, çünkü Cam haklıydı. Yeterince dinlememişti. "Gavin." Geri çekildi, yine gergin görünüyordu. Bir kavgaya hazırlandığını fark etti. "Sen benim kardeşimsin," dedi sessizce. "Hayatınla ilgili kararları sen vereceksin ve ben ne olursa olsun seni destekleyeceğim."

Uzun bir süre ona baktı. "Sana işimde iyi olduğum için bu işe girdiğimi söylesem bile bunun doğru olacağından şüpheliyim, ama iş stresli bir hal aldı. Ve sonra daha da stresli oldu. Ve bu stresle başa çıkmak için, oda arkadaşım - bu arada bir esrar satıcısı - bana ara sıra yardım etti. Ama iş biraz kontrolden çıktı, çünkü zaten rahatlamak ve başa çıkmak için yasadışı reçeteli ilaçlar kullanıyordum. Sonra alkollü araç kullanmaktan ceza aldım ve her şey çığ gibi büyüdü."

"Tüm bunların başına gelmesinden nefret ediyorum."

"Bu benim başıma gelmedi. Ben kendime yaptım." Hiç çekinmeden kadının gözlerinin içine baktı. "Tüm paramı avukatlar ve rehabilitasyon için kullandım. Kredi kartlarımı da tükettim. Dışarı çıktığımda dünyam yıkılmıştı, beni işsiz ve neredeyse beş parasız bıraktı. Ve eğer yardımı olacaksa, Winnie de ben rehabilitasyondan çıkana kadar bunların hiçbirini bilmiyordu." Ellerini kaldırdı. "Her neyse, işe buradayım."

Derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Tamam." "Tamam mı?"

"Evet," dedi. "Sen benim kardeşimsin. Evdesin ve evde olmak sana yardımcı olacak. Bunu atlatacaksın ama yalnız olmayacaksınız."

Gavin ona inanamayarak baktı.

"Ciddiyim," dedi.

"Kızgın değil
misin?" "Sana
değil."

"Daha fazla una ihtiyaımız var." Sonra kollarını ona doladı ve başını omzuna gömdü. Kadın onun duygusal ürpertisini hissetti.

Ona sıkıca sarıldı. "Daha fazla un alacağız."

"Daha fazla şekere de ihtiyaımız var," dedi ya da en azından gömleğine karşı boğuk bir sesle söylediğini düşündüğü şey buydu.

Sertçe yutkundu. "Neye ihtiyaın varsa."

"O zaman gerçekten elma şekerli yeni bir KitchenAid mutfak robotuna ihtiyaım var."

Kalın boğazından homurdandı. "Piper?"

"Öyle mi?"

"Ya gerçekten ihtiyacım olan şey burada seninle ve Win'le biraz daha birlikte olmaksa?" Başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla buluştu.

Kendi umutlarının ve okula gitme hayallerinin giderek uzaklaştığını fark edince derin bir nefes aldı. "O zaman hepimiz bir süre daha birlikte yaşayacağız."

"Peki ya birbirimizi öldürmek istersek?"

"Zaten öyleyiz," dedi. "Birbirimizi öldürmek istemek kardeş olmanın tanımını sayılır."

Ona tekrar sarıldı. "Seni seviyorum, Pea."

Piper diyemediği ilk günlerden kalma eski lakabı. O kadar uzun zamandır kullanmamıştı ki, sadece sesini duymak bile eve dönmek gibiydi. *Bu kadar yeter*, dedi kendi kendine. *Bu hayat yeter*.

"Seni daha çok seviyorum," diye fısıldadı.

Bölüm 14

"Üzgünüm, üzgün değilim."

Gavin o gece evin karanlık ve sessiz olduğu geç saatlere kadar gizlice dışarı çıkmak için bekledi. Vahşi, çılgın ve kafasının çok karışık olduğu gençlik yıllarında çok sık gizlice dışarı çıkmıştı. Bu, ikinci kattaki yatak odasının penceresinden kaçmayı, evin köşesindeki çıkıntıya tırmanmayı ve bir ağaca tırmanarak aşağı inmeyi içeriyordu.

O gecelerde nadiren bir gündemi olurdu. Tek bildiği, bu dünyadan çok uzak bir dünyada büyüdüğü, her kıtayı ve çoğu insanın var olduğunu bildiğinden daha fazla kültürü gördüğü, gezgin, şaşırtıcı, çılgın bir dünya olduğuydu. Kıyamet koptuktan sonra buraya gönderilinceye kadar farklı bir şey bilmiyordu.

Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nde başlayıp biten, kendi yarattığı bir cehennem. Orada kendisi ve kız kardeşleri için katı kurallar ve içinde kalmak zorunda oldukları bir "avlu" vardı. Bunu aşp ormana gitmek yasaktı. Aslında Winnie'nin üç yaşındayken kurduğu ilk tam cümle buydu: "Avludan çıkmayın."

Tabii ki Gavin ve en iyi arkadaşı Arik, fırtınanın ortasında ormana gitmişlerdi. Ve yerel uyuşturucu kaçakçılarından oluşan bir çeteye doğru yürümüşlerdi. Kaçmak için verdikleri mücadele sırasında birbirlerinden ayrılmışlar. Gavin silah seslerini duymuş ve bir tarafı acıyana kadar koşmuş. Avluya yuvarlanmıştı. Tek başına. Arik'in cesedi saatler sonra, fırtına her geçen dakika hız kazanırken bulunmuştu.

Hemen ertesi gün, o ve kız kardeşleri, kısa süre sonra geleceklerine söz veren ebeveynleri tarafından eve gönderilmişti.

Dışarı çıkamadan fırtınanın yol açtığı selde ölmüşlerdi.

Tüm bunlardan sonra Gavin'in başa çıkılması zor bir çocuk olduğunu, öfkeli, kederli ve genel olarak tüm dünyaya kızgın olduğunu söylemek

yetersizdi. Birdenbire teni birkaç beden küçük gelmişti ve duvarlara tırmanıyordu, beyni o kadar çok iç kargaşayla doluydu ki nasıl devam edebileceğini göremiyordu.

Bu yüzden her gece kaçmış, yasadışı özgürlüğün tadını çıkarmıştı. Hak etmediğini bildiği bir özgürlüktü bu, ne Arik ne de Gavin'in ailesi aynı şeyi asla bilemeyecekti. Yine de, kızgın, incinmiş ve suçluluk duygusu içinde olduğunu tüm dünyanın bilmesi için elinden geleni yapmıştı. Tanrım, ne aptalca şeyler yapmıştı ama yürüyen, konuşan bir ölüm arzusuydu. Ay ışığında gölde yüzmeye gitmişti, tek başına, üç metrelik bir fırtınada bile. Büyükannesinin arabasını çalmış ve Cal Poly kampüsünün etrafındaki barlara gidip kolay, hızlı ilişkiler aramıştı.

Büyükannesi onu hiç anlamamıştı ve sonra tam da onun pisliklerinin ortasında vefat etmişti.

Şimdi kuşkulu bir yetişkin olarak dünyaya hâlâ kızgın değildi. Belki kendine kızgındı ama bunu yavaş yavaş atlatıyordu. Ve ikinci kattaki pencereden dışarı çıkmayacağından emindi. Arka kapıdan çıkmaya niyetlenmişti ama Winnie'yi mutfakta buldu. Tost makinesinin parçaları mutfak masasının üzerine saçılmıştı. Telefonunu peçeteliğe dayamış, tost makinesinin nasıl tamir edileceğine dair bir YouTube videosu oynatıyordu. Tatlı Yanak kucağında uyuyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor?" diye sordu.

"Tamam, başka şekilde ifade edeyim. Ne yaptığınızı *biliyor* musunuz?"

"Öyle olsaydı, bu YouTube videosunu on kez izler miydim?" İçini çekti. "Emmitt bana ne yapmam gerektiğini söyledi ama söylediklerinin hepsini hatırlayamıyorum." Onun bakışlarıyla karşılaştı ve kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Kapıya doğru yöneldi. "Elektrik çarpmasın."

"Bela bulma."

Geri döndü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Dışarı çıkıyorsun, değil mi? NA'daki insanların tek başlarına dışarı çıkmamaları gerektiğini sanıyordum."

Evet, aynı zamanda adımları üzerinde çalışıyor, telafi ediyor olması gerekiyordu. "Zil zurna sarhoş olmak istemiyorum."

"Söz mü?"

"Evet."

"Pinky söz veriyor mu?" diye sordu.

Kadının şaka yapmadığını fark etti. Son derece ciddiydi ve aynı zamanda endişeliydi, bu da göğsünün ağrmasına neden oldu. "Hey," dedi.

"Ben gerçekten iyiyim. Sen

Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu söyleyip duruyorsun ama işini, evini ve anlayabildiğim kadarıyla tüm arkadaşlarını kaybettin."

"O geçen seneydi," diye espri yaptı. "Bu yıl yeni bir şey deniyorum."

Kız hâlâ gülümsemedi ve adam uzun bir nefes alıp geri dönerek kızın yanına oturdu ve bir kolunu ona doladı.

"Bu akşamki dövüşle mi ilgili?"

Başını onun omzuna koydu ve ellerini karnına bastırdı. Üç buçuk aylıktı ve elleriyle gömleğini sıkıca tutmasına rağmen karnında sadece çok hafif bir kıvrım vardı.

"Piper'a henüz söylemedim," dedi.

"Tanrım, fark etmemiştim."

"Cam yapmamı istiyor." "Uh-huh."

"Ve Emmitt yapmamı istiyor." Ona baktı.

"Ve bunu yapmamı istiyorsun," dedi. "Evet. İstiyorum."

"Kimse beni ispiyonlamadı."

"Bu senin sırrın, Win."

"Biliyorum. Kendimi geliştirmeye çalışıyorum."

İroni gözünden kaçmadı. O da bazı şeylere doğru ilerliyordu. "Er ya da geç," dedi karnına bakarak. "Yoksa söylemeyeceksin. Fasulye kendi gelişini duyuracak."

Winnie karnını ovuşturdu. "Sence kız mı? Doktor yirmi haftadan önce bunu söylemenin zor olduğunu söyledi."

"Sen ve o sağlıklı kaldığınız sürece ne olduğu umurumda değil," dedi. "Ama evet, kız olduğunu tahmin ediyorum. Ergenlik yılların için karma," diye alay etti.

Sonunda gülümsedi ve o da kendi gülümsemesinin ağzını büktüğünü hissetti. "İyi olacağız, Win. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Peki ya Piper?" Çenesini pencereye doğru salladı ve dışarı baktığında Piper'ın ışıkları kurduğunu ve son kulübenin dışını boyadığını gördü.

"İyi olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Merhaba, saat gece yarısı ve o dışarıda evleri boyuyor." İyi noktaya değindin.

"Sanırım onu delirttik, Gav. Aslında, bence hala delirtiyoruz. Hayatında birine ihtiyacı var."

Piper'ın boyamasını izlediler. Merdanesini tavaya daldırdı ve saçaklara ulaşmak için yukarı kaldırdı. Birkaç damla ona isabet etmiş olmalıydı çünkü kolunu yüzüne götürdü, bu da sadece boyayı bulaştırdı.

"Ona birini ayarlamalıyız," dedi Winnie. "Bonus olarak, bu onun dikkatini bizden uzaklaştırır."

"Öyle mi dersin?" Gavin şüpheyile sordu, Piper'ın çılgın saçlarına, boyalı yüzüne, eski, yırtık kot pantolonuna ve önünde SORRY NOT SORRY yazan çok büyük, uzun kollu tişörtüne baktı.

Avludan bir gölge geçti ve Gavin kim olduğunu anlayamadan ayağa kalktı.

Cam. Piper'a bir şeyler söyledi, o da başını geriye atıp güldü.

Güldü.

Sert kız kardeşi artık bunu nadiren yapıyordu.

"Huh," dedi Winnie. "Belki de çok iyi göremiyordur."

Cam parmağını Piper'ın boyayla kaplı çenesinde gezdirdi ve başka bir şey söyledi. Piper bu sefer gülmedi. Alt dudağını ısırды ve Cam'in ağzına baktı. Ve sonra . . .

"Kahretsin." Gavin gözlerini kapattı. "Sevişecekler."

"Hayır, bu daha da iyi."

Gavin gözlerini açtı. Cam ellerini Piper'ın üzerinden çekmişti.

-Adam şimdi silindiri almış, uzun ve yumuşak darbelerle boyuyordu. Piper bir boya fırçası almış ve pencere kenarında çalışıyordu.

Winnie şaşkıındı. "Aman Tanrım, sence kendi başına bir erkek bulmayı başarmış mıdır?"

Gavin, "Çok hızlı büyüyorlar," deyince Winnie güldü. "Her şeyi berbat edeceğinin farkındasın, bu yüzden yardım etmeliyiz." "Hayır. Karışmayacaksınız."

"Ama-"

"O iyi," dedi Gavin kararlı bir şekilde.

Winnie ikna olmuş görünüyordu. "Yardıma ihtiyacı olacak."

"Belki, ama bu sana teşekkür edeceği anlamına gelmez. Sen uzak dur o."

"Gavin."

"Öyle mi?"

Yine endişeli görünüyordu ama ona anahtarlarını fırlattı. "Dikkatli ol mu?"

"Her zaman."

Kasabaya yöneldi ve bir süre amaçsızca araba kullandı. Whiskey River Bar and Grill'den uzak durdu. Hayatını toparlıyordu, neden kaderi kışkırttı ki?

Kendini CJ'in evinin önünde bulduğunda saat sabahın biriydi. Evet, eski sevgilisini takip etmiş, Instagram ve Gavin'in ilçenin her santimetrekaresini bilmesi sayesinde hangi evin ona ait olduğunu bulmuştu.

Buraya neden geldiğinden emin değildi. Ya da neden arabadan inip ön verandada durduğundan. Aptalcaydı. Gerçekten de aptalca ötesiydi, özellikle de arkasından gelen ayak seslerini duyduğunda. Arkasına döndü ve dondu kaldı.

CJ orada durmuş, silahını çıkarmıştı. "Kendini öldürtmek için iyi bir yol."

Hayatının ilk ve tek aşkına bakmak bile bir yumruk gibiydi. Ve bir kalp yumruğu. Ve bir ruh yumruğu . . .

Tanrım, çok aptalca davranmıştı. Ve çok fazla zaman kaybetmişti. "Planımız öldürülmek değil," dedi hafifçe, kalbi boğazında olsa bile. "En azından bu gece değil."

CJ silahını kot pantolonunun kemerine, sırtının alt kısmına sokarken başını iki yana salladı. Kot pantolon giydiği tek şeydi ve on sekiz yaşındaki çok sıksa CJ ile şimdi yirmi sekiz yaşındaki yırtık CJ arasındaki fark ... göz açıcıydı.

"Peki planın *neydi*?" diye sordu geçmiş, hâlâ kızgın görünüyordu.

Plan mı? Gavin'in hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden ilk içgüdüleriyle hareket etti. CJ'i kendine yaklaştırdı ve öptü, adamın erotik hırıltısı Gavin'in tüm vücudunu ısıttı. Elleri CJ'in saçlarına, kafa derisine doğru kaydı, onu daha da yakınına çekti, öpücük unutulmaz, neredeyse unutulmuş bir vaat ve bağlantı kombinasyonuydu.

"Aptalca bir plan," dedi CJ hava almaya çıktıklarında. "Hadi canım."

"Senin kışını tekmelemeliyim." Gavin gülümsedi. "Deneyebilirsin."

CJ başını salladı. "Bir polisin evine fark edilmeden girmeye çalıştığın için en ufak bir pişmanlık bile duymuyorsun."

"Biraz üzgünüm," dedi omuz silkerek, adrenalin hâlâ içinde pompalanıyordu. "Ama muhtemelen o l m a m gerektiğini düşündüğün kadar değil ..."

Kabaca küfreden CJ, Gavin'in pazılarını sertçe kavradı.

Beni itiyor musun yoksa kendine mi çekiyorsun?

CJ'in boğazından sert bir inilti çıkana ve Gavin'i içeri çekene kadar birbirlerine baktılar.

Bölüm 15

"Dikkatli ol, intikam kötüdür."

Birkaç gün sonra, Winnie'den bir mesaj aldığında Piper bitkin bir haldeydi ve işte geçirdiği on iki saatin ardından istasyondan ayrılmak üzereydi.

Benimle gölde, salıncakta buluş. Not: Belki önce üstünü değiştirirsin. Kişisel bir şey değil, ama "üşüdüm ve yorgunum" diye bağırın her zamanki moda anlayışınızdan biraz daha farklı olmanızdan zarar gelmez.

Piper yün astarlı streç pantolonuna ve büyük boy flanel düğmeli bluzuna baktı. Tamam, belki de kız kardeşi haklıydı. Eve döndüğünde kot pantolona geçti ama *rahatlık* için pazen gömleği giymeye devam etti.

Ayrıca endişelenecek başka şeyler de vardı. Kardeşleri gibi. Onun mottosu her zaman, eğer bir şeyi düzeltemiyorsa, onu bir listeye koymak ve daha sonrası için bir kenara koymak olmuştu. Bazı insanlar bunu inkâr olarak görebilirdi ama o buna hayatta kalmak diyordu.

Ama o ve Winnie'nin üzerinde çalışması gereken çok şey vardı.

Salıncak, gölün kuzey tarafında yaklaşık yarım mil uzaktaydı ve arazinin büyük bir bölümü açık araziydi. Üçü orada pek çok yaz günü geçirmiş, ördekleri kovalamış, yüzmüş ve lastik salıncağı kullanmışlardı -Büyük, yaşlı bir meşe ağacından göle atlamak için. Winnie ve Gavin atlamıştı. Piper asla göle atlamadı.

Yürürken kendi kendine Winnie'nin mesajının beyaz bir bayrak gibi göründüğünü, sadece güzel anıların olduğu bir yerde, ortada buluşmanın bir yolu olduğunu söyledi. Ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama yirmi dakika sonra oraya vardığında suyun kenarında sevimli bir piknik sepeti vardı.

Ama Winnie yok.

Piper battaniyenin üzerine oturdu ve beklerken günlüğünü çıkardı. Home Depot listesine ve kulübeleri yenilemeyi bitirmek için neye ihtiyacı olduğuna göz attı, ancak bundan çabucak sıkıldı ve sayfaları *gizli gizli* yapılacaklar listesine çevirdi.

Eklenecek çok şey var.

Ama hepsinin, yazdığı ve yazmadığı şeylerin tek bir şeyi temsil ettiğini fark etti.

Yalnızlık.

Yutması zor bir haptı. Kalbini hayatın tuzaklarından korumak için bilerek korumuş ve bunu yaparken de kendini kapatmıştı.

Gerçek şu ki, istenmek istiyordu. Bir şeyler hissetmek istiyordu. Tutku, açlık ve arzu istiyordu, ama bunların hepsinden daha çok, birinin bunları onun için hissetmesini istiyordu.

Bir şey ya da biri onu harekete geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Gözlerini suya dikti. Su hâlâ sıcaktı. Bu kış, hatırlayabildiği tüm kışlardan daha sıcak geçmişti. Göl, öğleden sonra güneşinin etkisiyle parlıyordu, su masmaviydi. Ama gördüğü şey bu değildi. Cam'in birkaç gece önce olduğu gibi gecenin geç saatlerinde gölgelerin arasından çıkıp evleri boyamasına yardım ettiğini görüyor, hatırlıyordu. Cam'in kollarındaki ve omuzlarındaki kasların kasıldığını ve gömleğinin kumaşını gerdiğini, Cam'in merdaneyle zahmetsizce hareket ettiğini, dakikalar içinde kendisinin saatler içinde kat ettiğinden daha fazla yol kat ettiğini görüyordu.

Onun yüzündeki boyaya sırttığını görüyordu, o kadar eğlenceli ve rahat görünüyordu ki "yanlışıyla" elini boyadı ve sonra çalışırken sırtını sıvazladı.

Sonra da kışını. "Oops," dedi. "Vücudunun en iyi yerine boya bulaştırdım."

Ona tam bir kurt sırtışı fırlatmıştı. "Bu benim en iyi vücut parçam değil."

Boyamayı bitirdikten sonra ona iyi geceler öpücüğü vermiş ve öpücüğü derinleştiren de o olmuştu. Adam alçak sesle, sert, seksi bir erkek homurtusuyla onaylamış ve ellerini serbest bırakmak için onu kuru bir duvara yaslamıştı. Ve tanrım, o yetenekli, bilgili eller... Telefonu çaldığında umutsuzca çıplak tene inmeye çalışıyordu. Diğer sağlık görevlilerinden biri hastalanmış ve Piper'a acilen ihtiyaçları varmış.

Şimdi, gün ışığında, iyi yanları hala gece yarısı anılarıyla titrerken, listesine yeni bir madde ekledi:

- Cam'in en iyi vücut parçasını keşfedin.

Hıncırca gülümsediğini fark ettiğinde başını iki yana salladı. Sonunda çatlamıştı, hiç şüphesiz ölümcül bir orgazm eksikliğinden. Ama hey, bu düzeltilebilir bir sorundu. Ve Cam Wildstone'dan ayrılmadan önce kendini toparlarsa, bunu onunla birlikte çözebilirdi. *Hmm*. Belki de bunu tam olarak nasıl yapacağına dair bir liste hazırlamalıydı. Ya da *nerede* olmasını istediğine dair. Sırtarak şunları yazdı: *Yatakta değil, seks yaparken*. Sonra üzerine bir gölge düştü.

Cam yanına oturduğunda yerinden sıçradı ve günlüğü kapadı.

Adam onun yüzünü inceledi, kendi yüzü de eğleniyordu. "Az önce ne yazdığını bilmek için çok para verirdim."

Bir omzunu kaldırdı. "Alışveriş listesi yapıyorum." Başını iki yana salladı. "Berbat bir yalancısın."

Bu doğrudu ve yanaklarının yandığını hissetti. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Vay canına. Yalan üstüne yalan. Şimdi gerçekten bilmek istiyorum." Eğilerek ağzıyla kulak memesini okşadı. "Bahse girerim senden öğrenebilirim."

Bunu yapmaya devam ederse, ondan alacağı *tek* şey gerçek olmayacaktı. Peki Winnie neredeydi? Etrafına bakındı. Görünürde kız kardeşi yoktu. Bu da ne böyle?

"Birini mi bekliyorsun?" Cam sordu.

"Winnie. Ve geç kaldı. Burada ne işin var?"

Ağzını açtı ama midesinden gelen hırıltılar ağzını kapatmasına engel oldu.

Cam gülümseyerek sepeti açtı, peynir ve krakerleri çıkardı ve bıçakla meşgul oldu.

Ona uzattığı ilk peynirli krakeri mideye indirdi ve adam hemen bir tane daha yaptı.

Bu sefer yeterince yavaşlamayı başardı, böylece onu beslerken kendisi için de bir tane yapabildi. Başparmağından biraz peynir emmek için durduğunda, çıkan ses kadının ürpermesine neden oldu.

Onun kıpırdanışını fark eden adam gülümsedi ve gözleri sıcaktan kararmış gibiydi. "İyi misin?"

Kendini suçlayabileceği gerekçesiyle cevap vermemeye karar verdi, ancak adam başka bir dolu kraker uzattığında, parmağını ısırarak onu güldürdü.

"Dikkatli ol," diye uyardı. "İntikam çok kötüdür."

Bu onda öngörülebilir bir ürperti yarattı. Cidden, sadece sesi bile onu orgazm edebilirdi. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bunu biliyordu. Kadın yemekle meşgul olurken, adam yine usulca ve bilerek güldü.

Bir dahaki sefere onu daha sert ısıracaktı.

"Uzun saatler çalışıyorsun." Bununla birlikte ona bir kraker daha verdi. "Hem işte hem de evde."

Adamın yemek yediğinden emin olmaya çalıştığını fark etti, adamdan gelen tatlı ve seksi sözcüklerin sağanağı karşısında ne yapacağını şaşırmıştı. Adam onun başını döndürüyordu, hem de en iyi şekilde. "Her şeyi bir an önce halletmem gerekiyor."

Başıyla onayladı. "Evleri kiraya mı vereceksiniz?"

"Satacağım. Bu büyük yükten kurtulmam lazım."

"Oh," dedi, şaşırmış görünüyordu.

"Neden?"

Başını iki yana salladı. "Bir şey yok." "Bir şey varmış gibi hissediyorum."

"Gavin ve Winnie ile satış hakkında konuştunuz mu?"

"Hayır. Eve bu son ziyaretlerine kadar buraya ne olduğuyla hiç ilgilenmediler. Ben de kârdan pay alacakları için heyecanlı olacaklarını düşündüm."

"Belki de bu konuyu onlarla konuşmalısın."

Omuz silkti. "Sizin de ilk elden gördüğünüz gibi, biz 'konuşmayı' pek beceremiyoruz."

Oh, ve dinleme olayını denedim. Devam eden bir çalışma."

Bunu yüzde yüz anlamış gibi görünüyordu. Anladığını ve Rowan'ı özlediğini de biliyordu. Daha da yaklaşarak elini uzattı, Rowan da elini tuttu ve sessiz bir teşekkürle sıktı. Ve şimdi birdenbire onu ısırarak değil, ona sarılmak istiyordu.

Sepeti karıştırırken biraz üzüm buldu ve bunu onunla paylaştı. "Satarsan ne olur?"

"Kârı üçe böleriz, bu da bana doktor asistanı olmak için üniversiteye gitme hayalimi gerçekleştirmeye yetecek kadar para bırakır. Satış, Colorado Üniversitesi'ne taşınma ve okul masraflarımı karşılayacaktır."

"Ne zaman başlıyorsun?"

"Programın yılda altı kez başlama zamanı var, bu yüzden her şeyi ne zaman bir araya getireceğime bağlı. Bu noktada mesele para. İki yıllık program için kendime yetecek kadar param olmalı ve Gavin ile Winnie'nin de benim desteğime ihtiyaç duymayacakları kadar paraları olmalı."

Birkaç üzüm yedi. "Sen iyi bir kardeşsin."

"Pek çok hata yapmış biriyim."

"Ne gibi?"

"Onlara karşı çok serttim ve belki de yeterince şefkatli değildim. Onları gerçekten dinleyecek vaktim hiç olmadı. Sadece hayatlarımızı mahvetmemeye odaklanmıştım."

"Elinden geleni yaptın." Omuz silkti. "Ayrıca, hepimizin hataları var." "Öyle mi? Seninki ne?"

Uzun bir süre ona baktı. Cevap vermek yerine sepete geri döndü ve bir şişe şarap çıkardı. Şarabı uzattı ve kadın başıyla onaylayınca ikisine de birer bardak doldurdu.

"Hiç hatan olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu. Adam homurdandı. "Kesinlikle öyle bir şey söylemiyorum."

"Peki, o zaman?"

Başını eğdi ve onu inceledi. "Belki de delicesine etkilendiğim kadına bu kusurların tam olarak ne olduğunu söylemek istemiyordum."

Bu, vücuduna saf bir şehvet hissi verdi. Kaç kez seksi bir erkek tarafından ona delicesine ilgi duyduğunu söylemişti? Tam olarak sıfır. Tepkisini örtbas etmek için elindeki şarap kadehiyle ona bir işaret yaptı. "Ama sende olduğunu kabul ediyorsun."

"Ben insanım, değil mi?"

Şaka yapıyordu ama gülümsemesi soldu çünkü adam şaka yapmıyordu. Onu bir anlığına kandırmış, dikkatini dağıtmıştı ama evet, hâlâ yas tutuyordu. Ve kim olmazdı ki? Omzunu hafifçe onunkine doğru itti. "Bir sürü hatam var. Sabırsızım, dikkatimi dağıtacak kadar tek fikirliyim, savunmasız olmaktan nefret ediyorum, bu da gerçek konuşmalardan kaçındığım anlamına geliyor ve ..."

Kızın sözleri kesilince adam kaşlarını kaldırdı. "Şimdi durma, daha yeni güzelleşiyor."

Derin bir nefes alarak gerçeği itiraf etti. "Düşündüğünün aksine, ben harika bir abla değilim."

Başını eğdi, bakışları sıcak ama meraklı ve tamamen yargısızdı. "Bildiklerimi özetleyeyim. Buraya Winnie ve Gavin'le birlikte, sen daha çocukken geldin. Bir süre büyükannenizden yardım aldınız ama onları çoğunlukla kendi başınıza büyüttünüz. Öyle mi?"

Kadın başını salladı ve adam onun elini sıktı.

"Benim kitabımda, bu seni *harika* bir kardeş ve muhtemelen tanıdığım en iyi insan yapar."

Şaraptan derin bir yudum aldı. Şok edici derecede iyi bir şarap. Şişeye baktı. "Dur bir dakika. Winnie şaraptan nefret eder. Neden kendine bu kadar iyi bir şarap alsın ki?"

"Muhtemelen satın almadığı içindir."

Başını kaldırdı ve ona baktı. "Çünkü ... *sen mi* satın aldın? *Sen* tüm bunları ayarladın mı?"

Göz temasını sürdürdü. "Hayır."

Ona biraz daha baktı ve sonra kafasına dank etti. "Ohmigod, sence *ben* Bunu yaptın mı?"

"Öyle değil mi?"

Gözlerini kapattı. "Bize tuzak kurdu. Onu öldürmek zorunda kalacağım." Ayağa kalkarak etrafına bakındı, sinir bozucu, her şeye burnunu sokan, her şeye karışan kız kardeşi tarafından gözetlendiklerinden emindi.

Cam de ayağa kalktı. "Tamam, yani bunu sen yapmadın."

İnledi. "Hangisi daha kötü bilmiyorum, benim yaptığımı düşünüp sonra inkar etmen mi, yoksa Winnie'nin dikkatini çekmek için o kadar çok yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüp her şeyi benim için bir araya getirmesi mi?"

Bu ona bir gülümseme getirdi. "Güven bana, beni kendi başına çekmeyi gayet iyi beceriyorsun."

"Öyle mi?"

"Ah, evet." Çenesini lastik salıncağa doğru salladı. "O şey güvenli mi?"

"Umarım öyledir. Gavin ve Winnie bunun için yıllarını harcadı. Eğer iyi bir ivme yakalarsanız, kendinizi suyun içinde oldukça uzağa fırlatabilirsiniz."

"Ne kadar rekabetçi olursan ol, bahse girerim en uzağa

sen gitmişsindir." "*O kadar da* rekabetçi değilim."

Neredeyse yüksek sesle gözlerini devirdi.

"Tamam," diye kabul etti gülerek. "Öyleyim. Ama salıncağı hiç kullanmadım." "Neden kullanmadın?"

Bu çok garipti. Eşyalarını toplamak için geri dönmeye başladı ama adam elini tutarak onu durdurdu.

"Hey," dedi. "Eğer sen kendi sırlarını anlatmak zorunda değilsen, ben de kendi sırlarımı anlatmak zorunda değilim."

Bir süre onu düşündü. "Buna ne dersin? Bir sırra karşılık bir sır."

Kuşkuyla gözlerini kıstı ama adam samimi görünüyordu ve bunun gerçekten de kaçırılmayacak kadar iyi bir anlaşma olabileceğini fark etti.

"Tamam," dedi ama sonra

Yüzünü buruşturdu, çünkü bu utanç vericiydi. "Sahildeyken seni yanlış yönlendirmişim. Su meselesi... bu bir fobi. Ben ... derin sudan gülünç ve ezici bir şekilde korkuyorum."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Ne yani, hiçbir şeyden korkmadığımı mı sanıyorsun?"

"Bunu sık sık kabul ettiğinizi sanmıyorum," dedi. "Beni şaşırtan da bu oldu."

Fobiye gelince, bu tamamen açıktı." İnledi ve yüzünü kapattı.

Kadının ellerini serbest bıraktı. "Bana ne olduğunu anlat." "Neden bir şey olduğunu düşünüyorsun?"

"Buna önsezi diyebilirsin. Ayrıca kollarını kavuşturup başka tarafa baktın."

Lanet olsun. Kollarını indirdi. "Her seferinde bir sır. Ve sıra sende."

"Tamam . . ." Durakladı. "Bir iyilik istedim ve fazladan izin aldım. DEA'dan üç hafta daha izin aldım ama yine de birkaç günlüğüne Sahil Güvenlik eğitimi için uçmam gerekecek. Ama geri döneceğim."

Bu haberi özümseyerek ona baktı.

"Şuna bak," dedi. "Az önce seni suskun bıraktım."

Evet, ayrıca az önce kalp atışlarının ritmini de değiştirmişti. "Babana yardım etmek için mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." "Ne gibi?"

Sadece ona baktı.

Oh. Oh, vay canına. Bazı noktaları biraz ısındı ve yumuşadı, beyni gibi diğer bölgeleri ise paniklemeye başladı ve nefes alamaması için boğazındaki havayı kaptı.

"Evet. Şimdi anlıyorsun," diye mırıldandı, görünüşe göre artık bir zihin okuyucuydu ve şarap kadehini yumuşak bir *çınlamayla* onunkine dokundurdu.

İçtiler ve sonra adam kendi bardağını bir kenara bırakıp aynısını yapmak için onunkini aldı. Onu kendine çekti ve elini göğsüne koyduğunda ağzını onunkine indiriyordu.

"Sorun mu var?" diye mırıldandı.

Emin değildi. Kalbi çarpıyordu ve damarlarında endişe ve kaygı birbirini kovalıyordu. Dikkatini dağıtmak için, "Bunu Winnie yaptıysa, izliyordur," dedi.

Cam etrafına bakındı ve başını salladı.

"Güven bana." Aceleyle her şeyi toplamaya başladı ve hepsini sepete geri itti.

Daha uzun süre kalacaktı. Onun için.

Ondan hoşlanıyordu, belki de onun kendisinden hoşlandığı kadar. Bu iyi bir şeydi, değil mi? Peki o zaman neden geri çekilme ve biraz düşünme ihtiyacı hissetti? Geri dönerlerken "Özür dilerim," dedi.

"Ne için?"

"İşleri kısa kestiğim için."

Ona uzun uzun baktı.

"Ne?"

"Sana bir süre daha buralarda olacağımı söylediğimde korktuğunu itiraf edeceğimi düşünmüştüm."

Ona baktı, ağzı inkâr etmeye hazırды ama yapamadı. Çünkü adam haklıydı.

Bölüm 16

"Bakalım ne paketliyorsun."

Gavin sinirli ve huysuz bir CJ'i karanlıkta gölün etrafındaki patikaya götürdü.

"Ne halt ettiğimizi bana ne zaman söyleyeceksin?"

Saat gece yarısıydı ve Gavin'in Wildstone'daki en sevdiği zaman olmaya başlamıştı. "Çok fazla çalışıyorsun."

CJ kabaca güldü. "Bunun konuyla ne ilgisi var? Vardiyamın sonunda ortaya çıktın, seninle göle gelmem için ısrar ettin, bana göstereceğin hayati önem taşıyan bir şey olduğunu söyledin. Ne olmuş yani? Neymiş o?"

Polis bu gece sokak kıyafetleri giymişti. Seksi kot pantolon. CJ'in kardeşinin motosiklet dükkanının reklamını yapan bir tişörtün üzerine uzun kollu bir düğme açılmıştı. Zorlu bir vardiyadan geldiğine şüphe olmayan kötü bir yüz ifadesi vardı. Ve muhtemelen Gavin için hissetmek istemediği şeyleri hissetmekten kaynaklanan genel bir kızgınlık. Genel görünüm: cehennem gibi ateşli.

CJ yönetilmekten nefret ederdi. Gavin bunu biliyordu çünkü o da aynıydı. Yani dünyada CJ'in o anki ruh halini anlayan biri varsa, o da Gavin'di. Durdu ve gömleğini çıkarıp botlarını tekmeledi.

CJ sadece başını salladı. "Deli misin sen? Şubat ayındayız."

"Evet ve evet. Ayrıca hava hala 60 derece. Bunu çok daha soğuk havalarda da yapmıştık."

"*Bu* varlık . . . ?"

"Skinny-dipping." Gavin gülümsedi. "Bana hatırlamadığını mı söylüyorsun?"

CJ yerinden kıpırdamadı. Duygularını da belli etmedi. Her ne düşünüyorsa, paylaşmak niyetinde değildi. "Bunu en son yaptığımızda," dedi sonunda, "genç ve aptaldık. *Ve* kafamız iyiydi."

Gavin güldü. "Haydi, ihtiya. Soyun. Bakalım ne paketliyorsun."

"Zaten biliyorsun. Her Şeyi daha önce de gördün, en son geçen gece."

Gavin, adam düğmeleri ilikli gibi davranırken, bunun onu neden tamamen tahrik ettiğii hakkında hiçbir fikri yoktu. Belli ki adam deliydi. Bunu kanıtlamak için sıırttı. "Bazı Şeyler tekrarlanmaya değeri." Kot pantolonunun düğmelerini açtı.

CJ kaşlarını kaldırdı.

Bir meydan okuma. Ve Gavin Manning pek çok Şey yapmıştı ama meydan okuması gerektiğinde bile asla geri adım atmamıştı. Bu yüzden pantolonunu indirip çıkardı ve CJ'e devam etmesini işaret etti.

CJ bu manzarayı biraz memnuniyetle karşladı. "Eee?" Gavin sordu. "Bunu yalnız mı yapıyorum?"

"Sorumdan katınız."

Yok artık. "Hangisi?" diye sordu masumca.

CJ ona başını salladı.

"Doğru. şu 'ne yapıyoruz' meselesi." Gavin şansını zorlamamaya karar verdi. "Birlikte vakit geçiriyoruz."

"ocukken bunu zaten denemiştik. Fevkalade yanlış gitti."

Öyleydi. Ve bunların hepsi Gavin'in suçuydu. "Belki de bu sefer olağauşt bir şekilde doğru gidip gitmeyeceğini görmek istiyorum." Soğukkanlı ve soğukkanlı görünmeye çalışırken nefesini tuttu - bu arada ırılıplakken kolay değildi.

Bakışları kilitlendi ve uzun bir süre öylece kaldı. Gavin başka bir itiraz bekledi ama itiraz gelmedi. Sonunda CJ küfredip kendi kendine mırıldandı ama iki gömleğini de çekiştirerek çıkarıp bir kenara fırlattı.

Gavin gülümsedi.

CJ gözlerini devirip giysilerinin geri kalanını çıkarırken, Gavin kendisini çılgına eviren tek vücudu en n sıradan görmesini sağlayan ay ışığını kutsadı.

Ayın altında, birlikte lastik salınağın üzerinde durdular ve kendilerini suya fırlattılar. Yaklaşık yüz metre açıktaki kayalıklara kadar yüzerek yarıştılar. Dalgaların üzerinde vücut sörfü yaptılar. Zaman geçirdiler, saatlerce, sadece ... olmak için.

Daha sonra, çok daha sonra, yabani otların üzerinde sırt üstü uzanmış yıldızları seyrederken, CJ Gavin'in eline uzandı. "Teşekkrleri."

Gavin yan döndü ve başını bir eliyle yukarı kaldırarak gülümsedi. "Her zaman."

Bu CJ'den sert bir kahkaha kopardı. "Ben ... için demek istedim." Başını iki yana salladı. "Bak, artık böyle şeylere zaman ayırmıyorum. Kendime bile fazla zaman ayıramıyorum."

"Hep iş, hiç eğlence yok mu?"

"Hayatta takılmaktan ve eğlenmekten daha fazlası var, Gavin. Bunu anladığından hâlâ emin değilim."

"Seviyorum." Gavin parmağını CJ'in çenesinde gezdirdi. "O hayatla işim bitti, Ceej. Artık orada benim için hiçbir şey yok, boşluk, yalnızlık ve beladan başka bir şey yok."

"İşinin bittiğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü hayatımda her şeye sahip olacak kadar şanslıydım ve sonra her şeyi bir kenara atıp bununla yaşamak zorunda kalacak kadar aptaldım. Her iki tarafı da gördüm. Sanırım bazılarımız hayatın gerçekte neyle ilgili olduğunu anlamadan önce batabileceğimiz kadar dibe batmak zorunda kalıyoruz."

"Peki hayat gerçekten neyle ilgili?" CJ sordu.

"Bu, en çok değer verdiğiniz insanlarla birlikte olmakla, dürüstlikle ve pişmanlık duymadan bugünü yaşamakla ilgili." Gavin yarım bir gülümsemeyi başardı. "Ya da en azından mümkün olduğunca az pişmanlık."

CJ uzun bir süre ona baktı ve sonra Gavin'i üzerine çekti. "O zaman mümkün olduğunca az pişmanlığa içelim."

Ve bu, gecenin geri kalanında en azından kelimelerle kurdukları son iletişimdi.

ERTESİ SABAH, Piper sabahın köründe yataktan inleyerek kalktı. Evlerin ön kapıları için yeni kilitler bir gün önce gelmişti ve onları takmaya başlamak istiyordu.

Uyuyamadığı için değil, Cam'in kendisini korkuyla kaçmakla suçlamasını düşündüğü için. Bu arada doğruydı ve bundan nefret ediyordu.

Kafein almak için sendeleyerek mutfığa girdi. Gavin ve Winnie'yi görünce kısa bir süre durdu. "Cidden," dedi. "İkiniz beni endişelendirmeye başladınız."

"İşim var," dedi Gavin. "Cam ile kitaplar üzerinde çalışıyorum. İş küçük, sadece birkaç saat, bu harika ama benim için yeterli değil. Bugün ayrıca birkaç iş görüşmem daha var."

Piper gözlerini kırptırdı. "Arizona'da mı?"

Gavin ve Winnie birbirlerine baktılar. "Hayır," dedi Gavin. "Burada. Biri Wildstone'da, diğeri San Luis Obispo'da. İkisi de IT'de giriş seviyesi pozisyonlar ve berbat ücretler ama yine de bir işe yarıyorlar. Eve katkıda bulunabilmek istiyorum."

"Ben de çalışıyorum," dedi Winnie.

"Oh? Başka bir pusuda mı?"

Winnie biraz pişman görünme nezaketini gösterdi. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Yapma o zaman."

"Tamam." Winnie ayağa kalktı. "Benim de işe gitmem gerek." "Nereye?" Piper sordu.

"Al. Ve iyi haber şu ki ucuzum. Tam olarak bedava."

İşte o zaman Piper kız kardeşinin bir alet kemeri taktığını fark etti. Ve gerçekten de içinde aletler vardı. Odayı geçip ekmek kızartma makinesine gittiğinde deri gıcırdadı ve aletler tıngırdadı.

"Burada çalışıyorsun," diye tekrarladı Piper, kafası karışmış bir halde.

"Neden olmasın? Kıçını yırtarak çalışıyorsun, değil mi? Ve hepsini tek başına yapamazsın." Kendini işaret etti, gururlu ve biraz solgun görünüyordu, Piper bunu daha önce görülmemiş bu saatte ayakta olmasına bağladı.

"Tamam," dedi Piper. "Siz ikiniz kimsiniz ve benim gerçek kardeşlerime ne yaptınız?"

"Biliyorum, değil mi?" Winnie ekmek kızartma makinesine bir parça ekmek koydu. "Sanırım her şeyden sonra büyüdük-"

"Bekle!" Winnie kolu itmeden önce Piper konuştu. "Yangın çıkaracaksın." "Tamir ettim."

Piper gözlerini kırptırdı. "Tamir mi ettin?"

"Evet. Sana sürekli söylüyorum, YouTube harika. Oh ve Wi-Fi-" "-berbat," dedi Piper. "Biliyorum. Arayıp duruyorum-" "Onu da düzelttim."

Piper Winnie'ye baktı. "Ne?"

"Evet, kablolamayı berbat etmişsiniz ve ayrıca şifre korumalı değilmişsiniz, bu yüzden herkes ve köpekleri bağlantınızı kullanıyordu. Çaylak hatası."

Piper gözlerini kırptırdı. "Teknik becerilerimle dalga mı geçiyorsun?" "Evet."

"Unutma, sana kaşık kullanmayı ben öğrettim."

Winnie sırtıttı ve o kadar sevimli ve kaygısız görünüyordu ki Piper bir duygu patlaması hissetti. *Mutluluk*, diye düşündü. Buna o kadar alışık değildi ki, farkına bile varmamıştı.

Winnie başka bir şey söylemeye başladı ama birden kıpırdamadan durdu, bir eli karnındaydı. Rengi çok farklıydı. Yeşil gibi.

"İyi misin?" Piper sordu.

"Evet." Winnie durakladı, sonra başını salladı. "Hayır." Ve koşarak odadan çıktı.

Piper Gavin'e baktı. "Grip mi?"

Gavin omuz silkti. "Hey, sence annemle babam hepimizin burada yetişkinler olarak bir arada olmamız fikrinden hoşlanırlar mı?"

Ne zaman anne ve babası hakkında konuşmaya çalışsa göğsü her zaman olduğu gibi biraz sıkışıyordu. Bırakın onlar hakkında konuşmayı, onları düşünmek bile çok acı veriyordu. Ama sıkı bir gülümsemeyi başardı. "Seviyorum." Sonra mutfaktan çıktı ve kapalı ve kilitli olan alt kattaki banyo kapısına yöneldi. Kapıyı usulca çaldı. "Winnie? İyi misin?"

"Git başımdan."

Ah. İşte oradaydı. Piper gidip bir kutu zencefilli gazoz ve bir paket kraker aldı ve onları banyo kapısının önüne bıraktı. Sonra işe gitmeden önce kulübenin ön kapısının kilitlerinden birini değiştirdi ve on iki saat boyunca insanlığın en kötü halini gördü. Ama iyi tarafından bakacak olursak, Jenna'yla birlikte öğlen molası için on beş dakikaları vardı ve sosisli sandviç ve cips almak için 7-Eleven'a gittiler.

Skor.

İşten sonra eve gitti ve arabasından inerek bir süre göle bakıp gevşedi. Kötü bir fırtına dışında kış pek de tehdit edici olmamıştı. Böyle kalmasını umuyordu. Şu anda hava rüzgârlıydı ama altmış iki derece ılıktı. Güneş batıyor, dalgalı gölü ve çevresindeki tepeleri bir renk cümbüşüne dönüştürüyordu.

Çantasını kaptığı gibi günlük kontrol için Emmitt'in evine doğru yola koyuldu. Yolun yarısında rıhtımda birini gördü. Uzun boylu, yapılı biri ayaklarını kenara sarkıtmış oturuyor, onun gibi suya bakıyordu.

Cam. Üzerinde gövdesinden sıyrıp beline kadar indirdiği bir dalgıç giysisi vardı. Saçları ıslaktı.

Onun ruh halini etkileyebilmesi çok saçmaydı. *Ve* nabzını. Kendine bunun kötü bir fikir olduğunu, onun kötü bir fikir olduğunu söylemişti ama beyni ile kalbi arasında bir tür kopukluk var gibiydi. Kalbinin kesinlikle güneyinde olduğundan bahsetmiyorum bile.

Hayatı kaostu, hep öyleydi. Ama Cam bir şekilde fırtınanın içindeki sakinliğe dönüşmüştü. Onunla birlikte olmak kolaydı. Yavaş öfkeleniyordu, kararlıydı, odaklanmıştı. Ve en iyisi de, onunla ilgilenmek zorunda değildi. Onun tadını çıkarabilirdi.

Bu bilgi, özlemini çektiği ve hayalini kurduğu özgürlüğe çok benzeyen özgürleştirici ve eğlenceli bir duyguydu. Her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyordu. Tamam, belki çok daha fazla çıplaklık ve orgazmla. Ama bunun dışında, aynen böyle, hiçbir sorun çıkmadan.

Komplikasyonlar hayatını mahvetmeye devam etti.

İşte o zaman Cam'in omuzlarının gergin olduğunu fark etti ve bu mesafeden bile bir şeylerin ters gittiğini anlayabildi.

Emmitt beklemek zorunda kalacaktı.

Marinaya indi ve rıhtımın hemen önünde durdu. Çünkü Cam tabii ki en uzun rıhtımdaydı ve gölün en az yüz metre yukarısına doğru çıkıntı yapıyordu.

Ona ulaşmak istiyorsa, yürümek zorundaydı.

Vay canına. Birkaç adım daha attı ama gerçek iskeleyle çıkmadan hemen önce durdu.

Şimdiden terlemeye başlamıştı.

"Hey." Onu duymadı.

Lanet rüzgar. Derin bir nefes aldı ve rıhtıma çıktı. Nemli ellerini kalçalarının üzerinde gezdirdi ve bir adım daha attı. Birden kendini hasta hissetti. Belki de Winnie'nin gribine yakalanmıştı. Belki de geri dönüp doğruca eve gitmeliydi.

Winnie'nin ona daha önce endişelenmemesi için mesaj atmış olması dışında, grip değildi. Belki gıda zehirlenmesiydi ama her neyse artık iyiydi.

Harika. Yani Piper "ölüme yakın" ifadesini bahane olarak bile kullanamadı.

"Cam."

Hala arkasını dönmedi. *Lanet olsun.* Birkaç adım daha atmaya başladı, artık kumlu sahili geçmişti. Bu da doğrudan suyun, özellikle de sahile vuran dalgaların üzerinde olduğu anlamına geliyordu. Mükemmeldi ve şimdi tam zamanında hiperventilasyon geçirmeye başlamıştı.

Tabii ki Cam dönüp onu orada, rıhtımın tam ortasında, ellerini kalbine götürmüş bir halde dikkatle dururken yakaladığında.

"Hey," diyerek oldukça iyi bir sahte tezahürat yapmayı başardı. "Ne yapıyorsun?"

"Yüzmek."

Bu onun korkusunu bir anlığına unutturdu. "Gölde mi?"

"Hayır, havada." Başını salladı, ağzında küçük bir gülümseme dolaşıyordu ama gözlerine ulaşamıyordu. "Evet, gölde. Her gün yüzüyorum."

"Her şeyi mi?" diye ciyakladı. "Bilerek mi?"

Bir omzunu kaldırdı. "Yüzmeyi hep stres atmak için kullandım." Vay canına. Bir şeyler kesinlikle yolunda değildi. "Neyin var?"

Cevap vermedi, bu da -Tanrı aşkına- daha da yaklaşmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Bölüm 17

"Tüm sözlerimi hatırlıyorum."

Cam, Piper'ın sorusunu duydu; sadece nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sorun neydi? *Her şey*, ama bu aşırı dramatik görünüyordu ve o dramatik değildi. Ya da duyguları. Rowan'ın ölümü de dahil olmak üzere her şeyi içine attığından ve derinlere ittiğinden beri.

Ona göre, başa çıkmanın tek yolu buydu. Ancak bunu derinlerde *tutmak* neredeyse imkânsızdı. Üç artı ay. Rowan gideli üç aydan fazla olmuştu ve zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini kim söylemişse saçmalamıştı.

"Cam?"

Ona doğru bir adım daha atmıştı ama hâlâ yolun yarısındaydı. Garip bir şekilde duruyordu, sanki vücudundaki her kas çok gergin ve tetikteydi. Kadının şaşkın bakışlarının, ona yaklaşmak için rıhtıma çıkamayacak kadar korkmuş olduğu anlamına geldiğini fark etti ama yine de bunu yapıyordu, santim santim.

Onun için.

Başını iki yana salladı. "Evine git, Piper. Uzun bir gün geçirdin, yorgunsun."

Yutkundu ama geri çekilmedi. "Bir sorun var." Gözleri şimdi bir kez daha onunkilere kilitlenmişti, sanki onu aklı başında tutan tek şey oymuş gibi, ona destek olmaya çalışmanın nelere mal olduğunu kelimelerle anlatıyordu. "Seni almaya geliyorum."

İç çekerek ayağa kalktı ve onu karşıladı. Bir kolunu onun omuzlarına dolayarak onu kıyıya doğru götürmeye başladı.

Sertçe yutkundu ve onu durdurdu. "Hayır. Diğer taraftan. Orada oturman bitmemişti."

"Emin misin?"

Başını salladı ve onunla tartışmak istemeyen adam onu rıhtımın sonuna kadar yürüttü. Bir kez daha oturdu ve bacaklarını kenara sarkıtarak onun da aynısını yapmasını bekledi.

Yavaşça, kolları dışarıda, bacakları muşamba üzerinde buz pateni yapan bir kedi gibi dizlerinden bükülü, kendini dört ayak üzerine indirdi. Bu pozisyonda uzun bir süre durakladı, sonra nihayet dizlerini göğsüne çekerek oturdu.

Şerefine, konuşması için onu zorlamadı; sadece uzandı ve nemli elini onun elinin içine aldı ve sıkı sıkı tuttu, dehşetten mi yoksa onu rahatlatmak istediğinden mi emin değildi.

"Cidden gölde yüzüyor musun?" diye sordu. "Genellikle iki kez."

Kadın dehşet içinde nefesini tuttu ve adam hissettiklerine rağmen gülümsedi. "Benim deli olduğumu düşünüyorsun."

Küçük bir gülümsemeyi başardı. "Sen benim arkadaşımın ve hayatında yaptığın seçimler ne olursa olsun seni destekliyorum. Deli olduğunu düşünsem bile."

Aslında gülebileceğini düşünmediği halde güldü ve donmuş kalbi biraz olsun çözüldü. "Seçimlerimi desteklediğiniz için teşekkürler. Bilgin olsun, yeni bir tane daha yaptım." Yüzünü kavrayarak onu öptü, yumuşak bir öpücüktü bu, içinde bir ara kabul etmesini umduğu bir söz vardı. Ama bu onun hamlesiydi, kendisinin değil.

Ellerini onunkilerin üzerine koydu ve yavaşça geri çekilirken gözlerini kapalı tuttu. "Bu işte iyisin. Ve bahse girerim bununla birlikte gelen her şeyde de iyisindir."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Gülümsedi. "Bu hoşuma giderdi. Ama ..." Gözlerini açtı. "Bir sorun var."

Omuz silktili. Evet, onda bir sorun vardı, aslında muhtemelen bir sürü sorun vardı. Ama şu anda bunu ifade edecek kelimeleri yoktu. Bu yüzden arkasına yaslandı ve suya baktı.

Piper da arkasına yaslandı ve suya bakmamaya özen gösterdi. "Winnie ev üzerinde çalışıyor. Gavin de bazı küçük işleri üstleniyor."

"Ve bunu bana söylüyorsun çünkü ... ?"

"Çünkü biz arkadaşız."

"Öyleyiz ama artık seni tanıyorum," dedi. "Bana bunu söylüyorsun çünkü benim de açılmamı istiyorsun."

"Evet." Gülümsedi ama gözleri ciddiyetini korudu. "Çünkü aksi takdirde burada bir hiç uğruna kalp yetmezliği riskini göze alıyorum."

Şaka yapmıyordu. Nabzının boğazının çukurunda sıçradığını görebiliyordu. "Ben iyiyim, Piper." Yalan tabii ki. İyi değildi. Rowan'ın eşyalarını karıştırıyordu. Korkunç bir görevdi ama babası ondan eşyaları toplaması için yardım istemişti. Anılar başka bir şeydi. Her gün Rowan'ın yatak odasının önünden geçmek, ki bu neredeyse onun için bir tapınaktı, başka bir şeydi.

Cam de babası için bu görevi üstlenmişti ve Rowan'ın Winnie'ye vermek için aldığı nişan yüzüğünü de bu sayede bulmuştu. Bu düşünce göğsünü acıttı. "Bugün Rowan'ın eşyalarını topladım."

"Ah, Cam." Yüz ifadesinden hâlâ içten içe çıldırdığı anlaşılıyordu ama ona yardım etmeye kararlıydı. Uyluk uyluğa gelecek kadar yaklaştı, kendi kendine "Aman Tanrım, aman Tanrım" diye fısıldadı ve ayaklarını yavaşça rıhtımın kenarına indirerek onun pozisyonuna geldi.

Kendini etkilenecek kadar aklından çıkarmıştı. "Düşündüğüm şeyi mi yapıyorsun?"

"Ölmemeye mi çalışıyorsun? O zaman evet, tam olarak düşündüğünüz şeyi yapıyorum." Derin bir nefes aldı. "Aramızda bir anlaşma var, bir sırra karşılık bir sır, değil mi? Yani . . . Sana başka bir sır vereceğim."

"Şimdi mi? Sen tir tir titrerken ve kusmamaya çalışırken mi?" Ona bir bakış attı.

Adam gülmedi, çünkü kadın ciddiye.

"Sudan korkuyorum," dedi.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bu hâlâ bana üç kez söylediğin eski sırrın aynısı. Hile yaptığını düşünmeye başlıyorum." "Evet, ama ne olduğunu sordun." Durakladı. "Neredeyse ıskalıyordum burada gölde. Neredeyse boğuluyordum."

Ah, lanet olsun. Uzanarak kızın elini kendi elinin içine aldı. "Bu işe yarar.

Ne zaman?"

"Annemle babamın ölümünden bir yıl sonra. On dördüncü doğum günü partimdi. Büyükanнем tüm arkadaşlarımı davet etmişti ve günü dışarıda, göl kenarında geçirdik. Kanolardaydık. Sadece tek kişinin binebileceği bir kanoya iki kızla birlikte binmiştim."

"Hiç iyi değil," dedi. "Yuvarlandın."

"Oh, evet. Ve panikledim. Çok iyi tanımadığım kızlardan biri beni tuttu. Bunun komik olduğunu düşündü ama zaten berbat bir yüzücüydüm..." Başını iki yana salladı. "Baş aşağı döndüm ve

Hangi yönün yukarı olduğunu buldum ve kaybettim. Gözlerimin içinde noktalar dans ediyordu ve her şey kararmadan hemen önce, kepçeyle yukarı çekildim ve yüzeye itildim."

"Kız mı?"

"Hayır. Büyükbabam." Biraz gülümsedi. "Hastaydı ve evin verandasında oturuyordu. Biz çocuklarla hiç ilgilenmezdi ama kartal gibi bir gözü vardı." Hatırladıkça ürperdi. "Hayatımın en korkunç anıydı." Durakladı. "Bundan kısa bir süre sonra vefat etti," dedi yumuşak bir sesle. "Kulağa melodramatik geldiğini biliyorum ama kendimi gerçekten güvende hissettiğim son andı."

Onun söylediği ve söylemediği her şeyi düşündü. On dört yaşına geldiğinde anne babasını ve büyükbabasını kaybetmişti. İki küçük kardeşini büyötmeye yardım ediyordu.

Hiç gerçek bir çocukluk geçirmemişti.

Muhtemelen o doğum günü partisi, son kez çocuk olduğu ya da kendisi için anlamsız bir şey yaptığı zamandı. Onu sertçe sıktı. "Büyükbaban için çok minnettar hissediyorum."

Bu ona küçük bir gülümseme kazandırdı. "Ben de."

"Doğum günü kutlamalarından nefret etmene şaşmamalı."

Homurdandı. "Hayır, doğum günü kutlamalarından nefret ediyorum çünkü bana bir yılın daha hiçbir ilerleme kaydedilmeden geçtiğini hatırlatıyor."

"Neye doğru?"

Alt dudağını ısırdı.

"Bu senin gizli ve *sır* listelerinle mi ilgili?" diye sordu.

"Bazıları," diye itiraf etti. "Ama şimdi sıra sende."

Doğru. Başını salladı. Sonra da onu asla alt edemeyen o sözleri söyledi. "Rowan'ın öldüğü araba kazası mı? Arabayı ben kullanıyordum."

Nefesini içine çekti. Elini hâlâ kendi elinin içinde tutarak kalbine götürdü. "Kötü mü yaralandın?"

İlk sözlerinin onun için endişelenmek olması ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu; onun için fazla iyiydi. "Birazcık bile değil," dedi, sesindeki acıyı duyarak.

"Oh, Cam." Ve onunla birlikte Cam'in kucağına sürünerek öyle sıkı sarıldı ki Cam nefes alamadı. Ya da ona sarılmamak için direnemedi. Sonra başını onun omzuna koydu ve en sevdiği şeylerden birini yaptı. Onu kendi düşünceleriyle baş başa bıraktı. Umutsuzca ihtiyaç duyulan sessizliğin nadir bir ritmiydi ve bu

Onun için gölü iki kez yüzmenin yapamadığını yapabildiği an.

Ona çok ihtiyacı olan huzuru ver.

PIPER, Cam'in içindeki korkunç gerilimin bir kısmının azaldığını hissetti. Yine de ona yetecek kadar değil. Bu şekilde dolaşamaz, diye düşündü. Bu onu öldürür.

Onun da sık sık aynı şeyi yapması önemli değildi.

Adam acı çekiyordu ve o da özünde insanları iyileştirmek isteyen, buna ihtiyaç duyan biriydi. Kız hâlâ adamın kucağındaydı. Kolları onu gevşekçe sarmış, başı omzunda, çenesi saçlarına bastırılmıştı. Derin bir nefes aldı. "Büyürken Gavin ve/veya Winnie'yi boğmak istediğim çok zaman oldu. Ama gerçek şu ki, eğer onlardan birinin başına gerçekten bir şey gelseydi ..." Sesi çatallaşınca sözünü kesti ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Geriye dönüp baktığımda, sanırım sevginin en çok ortaya çıktığı anlar onlardı, çünkü derimin altına ve kalbime girebilen tek insanlar onlardı."

Cam büyük, sıcak elini kızın sırtına ve saçlarına doğru kaydırdı, yüzünü görebilmek için hafifçe çekiştirmek üzere yumruğuna doladı. "Derinin altına başka biri girdi mi hiç?"

Bakışları kilitlenmişti. Saklanacak yer yoktu. "Annemle babam öldüğünden beri değil." Adam başını salladı, sanki kadın onun zaten şüphelendiği şeyi, kalbini daha fazla acıya kapatmış olduğunu doğrulamıştı ve bunda da çok başarılıydı ona.

"Bu utanç verici," dedi. "Neden?"

"Çünkü ne kadar şiddetle sevdiğini görüyorum." Kız kurtulmaya çalıştığında, adam biraz daha sert çekerek onu kendine bağladı. "Verecek o kadar çok sevgin var ki, Piper. Seni içine kapanık görmek çok zor."

Birbirlerine baktılar, bu sırada kız bir değişim hissetti, en azından onun için dehşet verici bir değişim. Onu eğlence adamı olarak düşünmüştü. Ne de olsa yakında buradan ayrılacaktı ve bu yüzden kendisi de ayrılacaktı. Muhtemelen birbirlerini bir daha çok nadiren göreceklerdi. Bu yüzden ona mükemmel bir dikkat dağıtıcı gibi görünmüştü.

Ama o anda kalbinin üzerindeki kilidin gevşediğini, hatta açıldığını hissetti, bu da bunun planladığı kadar sıradan bir şey olmadığı anlamına geliyordu.

Cam onun adını usulca fısıldadı, içindeki özlemi neredeyse dayanılmaz bir seviyeye çıkaran bir özlemle. Ve sonra - kimin önce hareket ettiğinden emin değildi - öpüşüyorlardı, uzun, kalıcı, bol sıcak ve dilli öpücükler. Elleri adamın pazularını sıkıca kavradı, sonra güneşe inip çıplak göğsüne konmadan önce yüzünü avuçlamak için yukarı çıktı.

Dondu kaldı, sonra kendini kurtardı.

"Kahretsin, özür dilerim." Adamın dokunuşuna verdiği tepkiden utanan kız uzaklaşmaya çalıştı ama adamın elleri hemen tekrar kızın üzerindeydi, adam onu kendine doğru çekerken sesi gergin çıkıyordu.

"Piper-"

"Hayır." Yüzünü kapattı. "Unut gitsin, tamam mı? Uzun zaman oldu ve ben bu konuda, bir erkeğin ne düşündüğünü okuma konusunda gerçekten kötüyüm ve-"

Ellerini yüzünden çekti, böylece üç yaşındaki bir çocuğu oynadı ve gözlerini kapattı.

"Bana bak," dedi, adamlarına karşı kullandığını düşündüğü bir sesle, çünkü kadın itaatkâr bir şekilde gözlerini açtı.

"Dinliyor musun?" diye sordu çok yoğun bir şekilde. Dinlemek. *Ölüyorum* . . . "Evet."

"Güzel. Seni istiyorum, Piper." Piper'ın bu isteğinin tam anlamıyla kanıtıyla karşı karşıya olduğunu fark etmesini bekledi. "Kötü bir şekilde. Ama . . ."

"Ben ama'ları pek sevmem," diye fısıldadı.

Adam gülümsedi. "Piper, dışarıdayız."

"Ve?"

"Ve sizi içeri soktuğumda, fikrinizi değiştirmiş olacağınızdan şüpheleniyorum."

"Dene beni." Bu iki kelimenin nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayır, onu geç. Tam olarak biliyordu. Ve onları da kastediyordu.

Ona baktı ve o da tam şu anda onsuz yapamayacağı bir şey gibi görünmek için elinden geleni yaptı.

Derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı, ama ona karşı çok sert olduğunu hissettiğinde, bu olayın konuşma kısmıyla işi bitmişti. Özellikle de adam aynı anda hem çok tahrik olmuş hem de sert görüldüğü için. Bu yüzden eğildi ve onu tekrar, çok ciddi bir şekilde öptü.

Tüm iyi taraflarına hitap eden sert bir iniltiyle onu sıkıca sardı ve geri öptü. Bir süre sonra adam, kız hâlâ kollarındayken ayağa kalktı. Büyük elleri onu kendisine doğru tutmak için kışına gitti.

Yürüdü ve rıhtımda olduklarını, etraflarının suyla çevrili olduğunu hatırlayınca istemsiz bir dehşet çığlığı attı.

"Gözlerini kapat," dedi.

"Az önce bana onları açmamı söyledin."

"Ve şimdi sana onları tekrar kapatmanı söylüyorum."

Bir şeyin üzerine büyük bir adım atmadan önce sadece birkaç metre yürümüş gibi görünüyordu. Sallanan bir şeye.

Bir tekne.

Aman Tanrım. Kalbi göğsünde hızla çarpıyordu ama bu kez şehvetle değil. "Cam-"

"Onları kapalı tut, Piper."

Bir kapının açılıp kapandığını duydu ve sonunda yumuşak bir şeyin üzerine yerleşmeden önce bir kilit sesi olabileceğini düşündü. Ne olduğuna karar veremeden Cam'in iri, sıcak vücudu üzerine çöktü. Parmaklarını onunkilere dolayarak ellerini yavaşça başının iki yanına doğru çekti.

"Tamam," dedi.

Gözlerini açtığında adamın karanlık ve ateşli bakışlarını kendi gözlerinde buldu. "Bir teknedeyiz," diye fısıldadı.

"Evet. Herkesin göremeyeceği bir yerde. Tabii fikrini değiştirmiyorsan."

Bu hayatta değil. "Hayır."

Başını salladı ama hâlâ çok ciddi görünüyordu. "Prezervatifim yok."

Daha önce hiçbir şey için bu kadar hayal kırıklığına uğradığını hatırlamıyordu. "Neden?"

Buna neredeyse gülümseyecekti, bunu söyleyebilirdi. "Çünkü ben çok aptal, aptal bir adamım."

"Çok aptalca."

Bu onun gülümsemesini sağladı. "Bana güvenmek için hiçbir nedeniniz olmadığını farkındayım ama ben hastalıksızım. Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Ona başıyla bir selam verdi. "Ve ben de kontrol edildim."

Adamın başparmağının alt dudağının üzerinde kaydığını hissetti. "Bana durmamı söyle," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Ben de duracağım."

"Öylece mi?"

Parmakları kızın saçlarına gömüldü, gözleri yumuşadı. "*Her zaman böyle. Yani, bazı yetişkinler ağlıyor olabilir ama bu senin gösterin, burada sürücü koltuğunda sen oturuyorsun.*"

Vücudu zaten nemli olduğundan ve onun için titrediğinden, durmak yapmak istediği *son* şeydi.

"Piper?"

"Konuşmayı kesmeni istediğim tek şey bana bir şeyler yapabilmen ve suda olduğumuzu unutturabilmen."

"Otoriter. Bunu sevdim."

"O zaman buna bayılacaksın. Dalgıç kıyafetini çıkar, Cam. Çabuk ol."

Ayağa kalktı ve tam da bunu yaptı, onu bir an için suskun bıraktı, çünkü tıpkı fırtına sırasında evindeki o ilk gece gibi, komandoydu.

Ancak onun nutku tutulmamıştı. "Bil diye söylüyorum," dedi, ağzı çenesinden kulağına doğru neşeli bir şekilde ilerlerken, "yatağında istediğin zaman patronluk taslayabilirsin."

Kadın başını salladı ve cevap vermeye başladı, ama adam başını eğdi ve boğazının çukurunu yaladı, aynı zamanda ellerini kadının vücudunda gezdirdi ve sonra tekrar yukarı kaldırdı, bu sefer gömleğinin altından.

Ve sonra gömlek gitti.

Adamın dokunduğu her yerde teni ateşli izlerle canlandı ve adam sanki bunun her saniyesini hatırlamak istermiş gibi oyalanırken kadın titredi.

Kesinlikle yapardı. Yumuşak, soluk soluğa bir inilti duydu ve parmakları adamın sırt kaslarında kıvrılırken bunun kendisi olduğunu anladı. Adam kayarak kalçalarını yaklaştırdı, böylece kadın ona doğru sallanabilecekti ve sürtünme ... bunun lezzetli erotizmi onu orgazmın yarısına getirmişti. Adamın ağzı tekrar onunkini kaptı, öpücük kadının vücut ısını yükseltti ve adam geri çekildiğinde kadın neredeyse ağlayacaktı. "Sakin bana durmak isteyip istemediğimi sormaya kalkma," diye nefesini tuttu.

Elleri onu pantolonundan kurtarmaya çalışırken sert bir kahkaha attı ve kulak memesini ısırdı. Elleri çelik burunlu iş botlarına takıldı ve küfredmesine neden oldu. Kadın yardım etmek için ayağa kalktı ve adamın yataktan -ki bir yataktaydılar, bir teknedeydiler, *Tanrım bunu düşünmeyi bırak-* dizlerinin üzerine kaydığını görüp güldü. Çıplak halde, umutsuzca birbirine dolanmış bağcıklarla uğraşmak için botlarının üzerine eğildi. Tekrar küfrederek sonunda botları güçlkle çıkardı, sabırsızca omzunun üzerinden fırlattı ve çift *gümbürtüyle* duvara çarptı.

Adam pantolonunu ayak bileklerinden kurtardığında ve vücuduna geri süründüğünde sırtıyordu.

Adamı kıyafetler içinde görmek kalpleri durdurmuştu. Onu kıyafetsiz görmek ise mükemmellikti.

"Şimdiden yorulдум," diye mırıldandı, onun gülen yüzüne gülümseyerek. "Beni çok yordun."

"Zavallı bebek. Bu üstünü ben alacağım anlamına mı geliyor?"

"Bir dahaki sefere," dedi ve başını kızın bedenine doğru eğerek uzun bir süre boyunca kızın "Tanrım", "durma" ve "lütfen, daha fazla" gibi kelimelerden başka bir şey konuşamamasına neden oldu.

Kadın kemiksiz ve hâlâ soluk soluğayken, adam onun içine girdi ve onu yeniden canlandırdı, vahşi öpüşmeleri vücutlarıyla ritim içinde hareket ediyordu.

Sarsıcı derecede yoğundu ve bu sefer birlikte kendilerini kaybettiler. Sonunda ayak parmaklarını açabildiğinde, gözlerini kırıştırarak gerçek dünyaya tekrar odaklandı. Bir an için kendi adını unutmuştu ama göldeki tüm vahşi yaşamın artık onun adını bildiğinden emindi. "Vay canına."

Cam onun yanında, daha önce hiç duymadığı kadar hafif bir sesle kabaca güldü. "Evet." Onu kendine çekti ve yüzünü saçlarına gömdü. "Az önce beni mahvettin. Bunu biliyorsun, değil mi? Artık benim sahibimsin, Piper."

Sadece şaka yapıyordu; bunu biliyordu. "Bunu tekrar yapacağız, değil mi?"

"Ah, evet." Bir dirseğinin üzerine çıktı ve bir parmağını çenesi boyunca ve vücudunun aşağısına doğru okşadı, nasırlı ped bir meme ucuna takıldı ve onun için sıkışmasını izledi.

"Şimdi mi?" diye sordu umutla.

"Şimdi." Sırt üstü yattı ve onu üstüne çekerek üzerine oturttu.

Kadın ona sırtarak baktı. "Hatırlamışsın."

"Tüm sözlerimi hatırlıyorum."

Piper gizlice eve girdiğinde saat sabahın dördüydü. Cam'i kendisini uykuya dalacak kadar yorduğu için suçluyordu. Neyse ki sabah çok soğuk değildi, bu yüzden titrediğinde bunun bir üşüme olmadığını biliyordu. Camden Hayes'in anılarıydı, sert bir tenin altındaki sert kaslar, ağzının onunkinin üzerindeki hissi, onun tadı, ona dokunduğunda kulağına gelen derin, kaba iniltinin sesi.

Hâlâ karanlıktı ama merdivenleri parmak uçlarında çıkıp koridordan aşağı inerken ışıkları yakmaya gerek duymadı ve birinin kusma sesini duyunca kısa bir süre durdu.

Banyo kapısını iterek açtı ve Winnie'yi dizlerinin üzerine çökmüş, porselen tanrıya sarılmış ve bağırsaklarını k u s a r k e n buldu. Tatlı Yanaklar

Winnie'nin bacaklarının etrafında endişeli küçük kedi cıvıltılarıyla dolanıyor.

Piper Tatlı Yanak'ı kenara itti. Sonra kendi saç bağıını çıkardı ve Winnie'nin saçını tutması için kullandı. Dönerek bir havlu aldı, lavaboda ıslattı ve Winnie'nin nemli, sıcak ensesine koydu.

Winnie inledi, yüzü kızardı ve yanağını klozet kapağının kenarına dayadı, gözleri kapalı, teni yeşil ve nemli.

"Tamam," dedi Piper, kız kardeşinin yanında dizlerinin üzerine çökerek. "Bu gıda zehirlenmesi değil. Seni bir doktora götürmenin zamanı geldi."

"Sen doktorsun."

"Ben bir acil

yardım

teknisyeniyim."

"Ama okulu bitirdiğinde doktor asistanı olacaksın." "Ki henüz başlamadım bile," diye belirtti Piper. "Peki biz neden senin yerine bunu mu konuşuyor? Bir şeylerin yanlış gittiği açık Win."

"Evet." Kız kardeşi gözlerini kapattı. "Ama düşündüğün gibi değil."

Piper ona baktı ve kendi midesi ayak parmaklarına kadar indiğinde topuklarının üzerinde geriye yaslandı. "Aman Tanrım. Sen hamilesin."

"Evet. Ama inanın bana, Tanrı'nın bununla hiçbir ilgisi yok."

Bölüm 18

"Sana banyonda örümcek yakaladığımı söylediğimde ... Yalan söyledim."

Winnie'nin şok edici açıklaması üzerine Piper'ın bacakları çöktü. Neyse ki duvar onu dik tuttu. Uyuşmuş bir halde kız kardeşine baktı. "Gerçekten hamile misin?"

"Target'ın tuvaletinde yaptığım on hamilelik testine göre." Kendini uyuşmuş hissettiği her halinden belli olan Winnie ayağa kalktı ve ağzını çalkalamak için lavaboya yöneldi.

"Ne zaman?" Piper yerden sordu. "Nasıl?"

Winnie aynada onun bakışlarıyla karşılaştı. "İki insan birbirinden hoşlandığında, onlar-"

"Aman Tanrım. Bunun komik olduğunu düşünüyorsun."

"Hayır," dedi Winnie. "Gerçekten bilmiyorum. Ama ben gerçek ve mecazi anlamda içimi dökerken, senin de bilmen gereken bir şey var. Üniversiteyi bıraktım." Durakladı. "Geçen sömestr. Oh, ve geçen gün sana banyonda örümcek yakaladığımı söylediğimde ... Yalan söyledim. Whew." Uzun bir nefes verdi. "Umarım sen de benim kadar iyi hissediyorsundur."

Piper tüm silindirleri ateşlemiyordu, bu yüzden işlemesi biraz zaman aldı. "Örümcek konusunda ciddi olmasan iyi olur."

"Öyleyim."

"Bu gerçekten hiç komik değil." "Hadi canım."

Piper kız kardeşine, hamile ve üniversiteyi bırakmış kız kardeşine bakmaktan başka bir şey yapamadı. Ön kapının açılıp kapandığını duyduklarında hâlâ birbirlerine bakıyorlardı.

Ve sonra Gavin merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Koridorda ilerlemeye başladı ama onları açık banyoda görünce durdu. Gömleği

Ayakkabıları parmaklarından sarkıyordu. Yüzünde Piper'ın uzun zamandır görmediği bir gülümseme vardı.

Winnie kardeşini göstererek, "Bak şimdi," dedi. "*Bunu* komik buluyorum."

Gavin ikisine de baktı. Winnie'ye, "Ona söylemişsin," dedi ve Piper ona bakakaldı.

"Biliyor muydun?" diye nefes aldı.

"Şey, evet. Bütün bir yavruyu büyütüyormuş gibi yiyor ve aslında çoğunlukla neşeli. Beni öldürmeye de çalışmadı."

"Yani sen . . sadece tahmin mi ettin?"

Piper sordu. "Hayır, o bana söyledi."

"Ne zaman?"

Gavin Winnie'ye baktı.

Winnie yüzünü buruşturdu. "En başından beri." Piper incinmiş bir inançsızlıkla ona baktı.

Winnie ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim! Ama sana daha önce söylemedim çünkü çıldıracağını biliyordum. Ve hey, Gavin eski sevgilisiyle yatıyor! Neden hepimiz *bunun* hakkında konuşmuyoruz?"

"Berbatsın," dedi Gavin.

Piper elini kaldırdı. Kendini yeniden on üç yaşında ve boyundan büyük işlere kalkışmış gibi hissediyordu. Ya da hâlâ. "Bana söyleyebilirdin."

"Elbette," dedi Winnie. "Ama bu konuşmanın nasıl geçeceğini hepimiz biliyoruz. Ve anlıyorum, ben ailenin bebeğiyim. Ben fazlayım, o kadar hızlı büyümesi ya da çok çabalaması gerekmeyen biriyim." Gülümsemesi hüznü ve pişmanlık doluydu. "Ve bu tamamen benim. Çünkü hamile olduğumu öğrendiğimde ne yaptım? Kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp eve döndüm."

"Oh, Winnie," dedi Piper yumuşak bir sesle. "I-"

Winnie başını salladı ve elini kaldırdı. "Annemi ve babamı zar zor hatırladığımı, gezegenin diğer ucunda benim de hatırlayamadığım koca bir hayatımız olduğunu biliyorum. Ama sana ne kadar borçlu olduğumu biliyorum, Piper. Yıllar boyunca ne kadar soruna ve endişeye neden olduğumu. Yani, evet, sana söylemeliydim. Kesinlikle bilmeyi hak ediyordun. Ama sanırım o konuşmayı duymaya hazır değildim. Zeki olduğumu ama kendimi yeterince kullanmadığımı. Bir sürü potansiyelim olduğunu ama asla bunu gerçekleştiremeyeceğimi. Önemli olan şeylere odaklanmam gerektiğini. Ama bak, Piper, yapıyorum. Odaklanıyorum. Benim için neyin önemli olduğuna *çok* odaklandım. Sadece benimle her zaman aynı fikirde değilsin."

Bunun doğru olabileceği düşüncesi Piper'ı utandırdı. "Özür dilerim," dedi. "Seçimleriniz konusunda kendinizi kötü hissetmenizi asla istemedim. Sadece hiçbir şeyin seni geride tutmasını istemedim, asla."

Winnie çarpık bir gülümseme verdi. "Benimle tanıştın mı?" Piper yumuşak bir kahkaha attı ve Winnie de öyle yaptı.

"Yani ..." Piper durakladı. "Planlarınız nedir?"

Winnie titrek bir nefes aldı. "Ben de hâlâ tüm bunları sindirmeye çalışıyorum ve bu konuda konuşmamız gerektiğini biliyorum ama umarım buna tam olarak hazır olmadığımı anlamaya çalışabilirsin." Derin duygusal anlarda asla rahat olamayan Winnie, ağabeyini işaret ederek bunu kanıtladı. "Demek CJ seni geri aldı, ha?"

"Güzel bir şaşırtmaca," dedi Gavin ama gülümsedi. "Ve evet. Beni geri götürdü."

En azından şimdilik."

"İkinizin görüşmeye devam ettiğinizi bile fark etmemiştim," dedi Piper dikkatle. CJ'i terk eden Gavin'di ama bu onun acı çekmeden kurtulduğu anlamına gelmiyordu. Çünkü öyle olmamıştı. Aslında hâlâ CJ'i kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyordu ve Piper onun bunu tekrar atlatabilecek kadar güçlü olduğundan emin değildi. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim-"

"Dur," dedi Gavin nazıkçe. "Hayatını benim için yeterince endişelenerek geçirdin. Artık bunu yapmana gerek yok. CJ ve ben ikimiz de bunun ne olduğunu ve ne olmadığını biliyoruz."

Bunun doğru olmasını umuyordu çünkü ikisinin de incindiğini görmek istemiyordu. Ama yine de o ve Cam neye sahip olduklarını ve neye sahip olmadıklarını da biliyorlardı ve bu, her şey bittiğinde incinmesini engellemeyecekti.

"Ciddiyim," dedi sessizce ve ona tek koluyla sarıldı. "Endişelenmen gereken başka şeyler var." Çenesini Winnie'ye doğru salladı.

"Hey," dedi Winnie. "Ben iyiyim."

"Doğru. Hepimiz iyiyiz." Piper iç çekti. "Bebeğin babası kim?"

Winnie'nin gülümsemesi soldu. "Şu anda konuşmak istemediğim şeylerden biri de bu." Ya da hiçbir zaman, ifadesi bunu söylüyordu.

Piper şaşırarak durakladı. "Neden?"

"Çünkü bir önemi yok."

Piper'ın kafası karışmıştı. "Tabii ki önemli."

"Öyle değil," diye ısrar etti Winnie. "Ben hallederim, Piper. Ben hallederim. Yani, ne kadar zor olabilir ki?"

"Anne olmak için mi?" diye sordu

inanamayarak. "Evet."

Piper onu korkutmak istemiyordu ama ebeveynliğin ne kadar zor olabileceğine dair hiçbir fikri olmadan bu olaya pembe gözlüklerle bakmasını da istemiyordu.

Winnie onu izliyordu ve başını salladı. "Beni küçümseme, bu konuda olmaz."

"Denemiyorum, Win. Destekleyici olmaya çalışıyorum." *Tamamen çıldırmamışken.* Çünkü zaten iki yavru büyütmüştü. Özgür olmanın son düzlüğündeydi. Ya da en azından öyleydi. "Peki ya üniversite? Çocuk yetiştireceksen bir diplomaya ihtiyacın olacak. Doğum yapmadan önce bir dönem daha okuyabilirsin."

Winnie omuz silkti. "Belki internetten yaparım ama bir şeyleri tamir etmeyi seviyorum. Onun yerine bunu yapmak istiyorum."

Gavin, "Sen de bu işte iyiye gidiyorsun," dedi.

Winnie ona gülümsedi.

"Burayı satıyoruz," diye patladı Piper. Kız

kardeşi nefes nefese kaldı. "Ne?"

"Neden?" Gavin sordu.

"Bir düşünsene," dedi Piper. "Her birimiz paranın üçte birini alırız. Winnie, sen üniversite borcunun bir kısmını ödeyebilir ve bebeğin için güzel bir birikime sahip olabilirsin. Ve Gavin, senin de finansal güvencen olur." Heyecanlanacağını düşünerek durakladı.

"Ama bebeğimi burada büyütmek istiyorum," dedi Winnie. "Bir aile olmak. *Bizim* gibi vardı."

Gavin de aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu.

Tamam, yani heyecan yok. Ne oluyordu?

Gavin derin bir nefes aldı. "Tanrı biliyor ya, buraya verdiğin onca emeğin karşılığında bir şeyler almayı hak ediyorsun. Ama bunu benim için yapıyorsan, yapma. Bir bağımlının ihtiyacı olan son şey finansal güvence ve cebinde delik açan harçlıktır."

"Tamam." *Panik yapma.* "Peki neye ihtiyacın var?"

"Gerçekten mi? Burada, bu evde siz iki çılgın insanla birlikte olmak."

Vay canına. Piper böyle olacağını düşünmemişti. Hem de hiç. "Ne yani, yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar birlikte mi yaşayacağız?"

Gavin ve Winnie önce birbirlerine, sonra da Piper'a baktılar. "Evet," dediler hep bir ağızdan.

Winnie ellerini hâlâ düz olan karnının üzerine koydu. "Buna ihtiyacım var, Piper," diye fısıldadı.

Gavin başını salladı ve bakışlarındaki korkuyu fark eden Piper yumuşadı. Acıdı. "Ama-"

"Biz bir bütünüz," dedi. "Üçümüz. Ailelerimiz öldüğü için elimizde kalan tek şey biziz. Ve anlıyorum, bu gerçek seni Tamirci olmaya zorladı ve beni yanlış anlama, bizim için *her zaman* doğru olanı yaptın. Bizim iyi bir şekilde büyümemiz için hayatını askıya aldın ama bundan hiç hoşlanmadın. Şu anda bile içten içe paniklediğini, bizi tekrar nasıl götürebileceğini düşündüğünü görebiliyorum." Tereddüt etti ve konuştuğunda sesi alışılmadık derecede ciddiydi. "Sevdiğin birine yük olmanın nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Tanrım. O haklıydı. Ne kadar korkunç olsa da, kendini bunalmış ve kontrolden çıkmış hissettiği ve onlara bir yük olarak baktığı zamanlar olmuştu ve bu tamamen onun suçuydu. Ona uzanmak, sarılmak, gözlerindeki acıyı hafifletecek bir şeyler söylemek, herhangi bir şey yapmak istiyordu ama onlar hiçbir zaman kucaklaşan bir aile olmamışlardı. Ve şimdi biliyordu ki böyle olmamaları onun suçuydu.

Gavin, "Sen benim annem, babam, arkadaşım ve çoğu zaman da uygulayıcımdın," dedi. "Ama hiçbir zaman kız kardeşim olmadın. Asla kardeşin olmama izin vermedin. Hiçbir zaman senin yanında olmama izin vermedin, Piper, bir kez bile. Beni korumayı bırakmalısın. Büyüdüm, iyiyim ve bunların hepsi senin sayende oldu. Ama kardeş olmak *istiyorum*. Eşit olmak istiyorum. Değişiklik olsun diye sana yardım eden kişi olmak istiyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok."

Başını salladı. "Evet. Sen bir adasın ve tek kişilik bir ordusun, inan bana, anlıyorum. Ama kaybettiklerimiz için birlikte yas bile tutmadığımızın farkında mısın?"

En büyük korkusu. Kederini dışa vurursa, onu tüketecekti. Bu yüzden başını salladı, zihni anılarla kararmıştı. "Yapamam."

"Biliyorum," dedi Gavin. "Çünkü asla yapamadın. Sana ihtiyacım olduğunda bile."

Ne diyeceğini bilemeden ağzını açtı ama Winnie yüzü yemyeşil bir halde onları banyo kapısından dışarı itmeye başladı. "Tanrım, acele et. Çıkın dışarı. Çıkın, çıkın! Kendinizi kurtarın!" diye bağırdı ve tekrar kusmaları için kapıyı burunlarına çarptı.

Bölüm 19

"Tatlı, güneşli doğanız dışında mı demek istiyorsunuz?"

Cam sabahın köründe marinadaki küçük ofisinde oturmuş, eski metal dosya dolabına bakıyordu. Bugüne kadar ağzına kadar evrakla doluydu ve her bir çekmeceye o kadar sıkı bir şekilde tıkılmıştı ki, her seferinde teker teker açmak zorunda kalıyordu.

Babasının dosyalama sistemi.

Rowan her şeyi gözden geçiriyor ve notlar bırakıyordu ama evrak işleri ona göre değildi. Gavin'i işe almak Cam'in en akıllıca fikirlerinden biriydi. Piper'ın kardeşi her fatura ve makbuzu titizlikle incelemiş, yavaş yavaş ilerleme kaydetmiş ve muhasebeyi biraz olsun anlamıştı.

Ya da eksikliğini.

İşe geri dönmesi için çağrıldığında, Gavin'in işleri güncel tutabileceğinden emin olarak gidebileceğini bilmek Cam'i rahatlatmıştı. Cam'e rahatlatma hissi vermeyen neydi? Geride bırakacağı her şey.

Ya da kimi.

Bir elini yüzüne sürerek sandalyede arkasına yaslandı ve Piper'ın vücudunun ona karşı hissini, dokunuşuna ciğerlerindeki nefesmiş gibi nasıl karşılık verdiğini hatırlarken bir anlığına gözlerini kapattı.

Onunla birlikte olmak sihirliydi. Ve bağımlılık yapıcıydı. Ve yine de ne isterse istesin ayrılmak zorunda kalacaktı. Bu kaçınılmazdı.

Ama dönüşü de öyle olacaktı. Bu gerçek artık onu şaşırtmıyordu. Şaşırdığı şey Wildstone'da bulduğu her şeydi. Dün gece özellikle bir şey onu gölde yüzmeye itmiş, hem zihinsel hem de fiziksel yorgunluğa ihtiyaç duymasına neden olmuştu.

İhtiyacı olan tek şeyin Piper'la birlikte olmak olduğu ortaya çıktı.

Ama gün ışığında, dün Rowan'ın eşyaları arasında bulduğu şey onu hâlâ şok ediyordu. Eski metal dosya dolabında saklıydı.

Cam'in oturduğu sandalye de metaldi ve çok küçüktü, bu da dizlerinin göğsüne çok yakın sıkıştığı anlamına geliyordu. Kendini bebek evinde oynayan bir dev gibi hissediyordu. Bir aydınlanma için en iyi yer değildi.

Kapı çalındığında, bu hoş bir şaşırtmacaydı. O daha ayağa kalkamadan kapı açıldı ve Winnie, saçları iki atkuyruğu yapılmış, uçları maviye batırılmış, kot şort ve büyük boy bir tişört giymiş, en fazla on dört yaşında görünüyordu.

"Ona söyledim," dedi, dramatik bir şekilde kapı pervazına yaslanarak. "Piper." Ofise girdi, ofisi ancak yirmi yaşında bir kadın-çocuğun doldurabileceği düzeyde bir öfkeyle doldurdu. Masanın karşısındaki metal sandalyeye oturdu.

Ayağa kalktı. "O iyi mi?"

"Ben iyiyim, sorduğun için teşekkürler."

Cam ona başını salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Şok oldu." Winnie karnını ovuşturdu. "Benim lanet kulübüme katılabilir."

Birden şüphelenen Cam oturdu. "Ona anlattığını söylediğinde, her şeyi anlattığını kastediyorsun, değil mi?"

"Anlatacak çok şey varmış gibi konuşuyorsun."

Ona doğru bir bakış fırlattı. "Neredeyse yirmi yıl boyunca seni ve Gavin'i ikiniz için de umutlar ve hayallerle büyüttü. Eminim ki bu umutlar ve hayaller arasında senin üniversiteyi bırakman, Wildstone'a dönmen ya da bu kadar genç yaşta hamile kalman yoktu."

Winnie içini çekti. "Biliyorum. Ve evet, ona her şeyi anlattım. Rowan'ın baba olması kısmı hariç. Yani, neden ölü bir adamı işin içine sokalım ki, değil mi?"

"Neden ona söylemedin?" diye sordu, kadın zihninin gizemli işleyişi karşısında şaşkına dönmüştü.

Winnie başını arkaya eğdi ve gözlerini tavana dikti. "Kardeşini tanırdın. Müthiş biriydi ama kendi bildiğini okurdu. Etraftaki en sorumluluk sahibi adam değildi. Bunu biliyorum çünkü ben de değilim. Ve Piper da bunu biliyordu. Ama bilmediği şey benim değiştiğim, Bean için." Karnını avuçladı. "Ama ona göstermek zorundayım, Cam. Göster, söyleme. Ona kendimi kanıtlayacağım, kendim ve Rowan için. Bunu yapmak için zamana ihtiyacım var."

Cam ağzını açtı ama ona aptalca bir seçim yaptığını söylemek Rowan'a yapacağı şeydi. Ve bak bu onları nereye getirdi. Bu yüzden dilini ısırđı. Sertçe. Çünkü Piper Rowan konusunda haksız değildi. Çocuk yavaş büyümüştü, gerçekten yavaş. Ve burada, pek de sorumluluk sahibi olmayan babasıyla gölde yaşamak da ona yardımcı olmamıştı. Ama sonuçta Rowan en azından çabalıyordu. Cam'in cebinde bunun kanıtı vardı.

Winnie de büyüyordu ve bu sırada yetişkinlik konusunda hızlandırılmış bir kurs alıyordu. Her şeye rağmen elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Ona Piper'a söylememesinin ne kadar aptalca olduğunu, bunun sonunda sadece ona patlayacağını söylemenin bir faydası olmazdı. Büyük ihtimalle zaten biliyordu. Ya da daha büyük olasılıkla umursamıyordu çünkü Winnie'nin dünyasında her şey hâlâ Winnie'yle ilgiliydi.

Yakında bu da değişecekti ama bunu kendi başına çözmesi gerekiyordu. Ne olursa olsun onun için buradaydı. Bir söz vermişti ve bunu son derece ciddiye alırdı. Ama her şeyden önce taşıdığı bebeğe karşı sorumluluğı vardı. "Rowan *kesinlikle* büyümeye başlamıştı," dedi. "İkiniz için de."

Winnie ona şüphe ve umut karışımı bir bakış attı. "Gerçekten mi?"

"O da seninle birlikteydi Winnie. Sonuna kadar."

"Ne demek istiyorsun?" Doğruldu ve şimdi ona doğru eğildi. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunu buldum." Cebinden küçük siyah kutuyu çıkardı, Piper dün gece rıhtımda ona gelmeden kısa bir süre önce bulmuştu.

Winnie kutuyu aldı ve uzun bir süre ona baktı. Sonunda kutuyu açıp çok mütevazı ama güzel bir elmas yüzük bulduğunda titreyen parmaklarıyla ağzını kapattı. "Benimle evlenmek mi istedi?"

"Evet."

Kutuyu sarılır gibi göğsüne bastırdı ama giymek için bir hamle yapmadı.

"Giymeyecek misin?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Sana nasıl birlikte olduğumuzu anlattı mı? Yani birlikte, beraber?"

"Hayır."

"Kankaydık. Ya bineriz ya da ölürüz, anlıyor musun? Aramızda bir çekim olsa da bunu hep görmezden geldik." Başını iki yana salladı. "Sanırım ikimiz de korkuyorduk. Bizim gibi aptal çocuklar bile iki ruh bir araya geldiğinde

Birbirimiz için yaratılmıştık ve bu çok korkutucuydu. Bu yüzden bunu platonik tuttuk."

Cam karnının üzerinde tuttuğu eline alaycı bir ifadeyle baktı.

"Evet, oraya doğru gidiyorum," dedi. "Seni görmeye gitmeden hemen önce beni ziyaret etmek için Santa Barbara'ya geldi. Onu beklemiyordum. Pisliğin teki olduğu ortaya çıkan bir adamla randevumdan eve dönerken evime geldi." İç çekti. "Gerçek şu ki, Rowan o gece beni kurtardı sayılır. Üzgündüm ve ..." Uzun bir süre gözlerini kapadı, düşüncelerinde kayboldu. "Ve, şey ... bir şey diğerine yol açtı." Gözlerini açtığı anda ıslaktı. "Onu en son o zaman gördüm."

İkisi için de gerçekten harika olabilecek bir şeyin eşiğindeydiler ve bu ellerinden alınmıştı. Cam bundan nefret ediyordu.

Winnie parmağını yüzüğün üzerinde gezdirdi, sonra şaşırtıcı derecede yetişkin olan bakışlarını onunkilerle buluşturdu. "Birbirimize aşık değildik. En azından henüz. Ama onu kendi tarzımda sevdim ve onun da beni sevdiğini biliyorum. Ve bu ilişkiyi yürütebileceğimizi düşünmek hoşuma gidiyor."

Cam ayağa kalktı, onu ayağa kaldırdı ve ağlamaya başladığında ona sarıldı. "Ben de öyle düşünüyorum," dedi usulca, onun acısını dinlemekten kendi boğazı da sıkışmıştı.

Sonunda burnunu çekti ve elini yüzünde gezdirmek için geri çekildi. "Daha önce bir cenaze töreni yaptığımızı biliyorum ama tanımadığım bir sürü insan vardı. İlkine gitmeye gücü yetmeyen Piper ve Gavin'le burada gerçekten küçük bir şey yapmak istiyorum." Ona baktı. "Senin için sorun olur mu?"

"Elbette, ama bunu tekrar yaşamak istediğinden emin misin?" "Hayır ama yine de yapmak istiyorum. Kapanış için."

Cam başını salladı. "O zaman biz de öyle yapacağız."

"Gelecek hafta sonu," dedi. "Baban ve kardeşlerimle mi?"

Yapmak istediği son şey yarayı deşmek ve tekrar yas tutmaktı ama başını salladı. "Elbette."

Kapı çalındı. Gavin. Kız kardeşinin gözyaşları içindeki yüzüne baktı. "Neyin var? İyi misin?"

"Rowan bana bir yüzük aldı," dedi. "Beni seviyordu."

"Tabii ki öyle," dedi ve ona tek koluyla sarıldı. "Hepimiz öyle yaparız."

"Nazik olmayı bırak." Winnie biraz daha burnunu çekti. "Yoksa su işlerini asla kapatamayacağım."

"Beni mi arıyordun?" Cam, Gavin'e sordu. "Yoksa birkaç saat geçirmek için mi geldin?"

"İkisi de."

"Üzgün çünkü Piper mülkü satmak istiyor," dedi Winnie. "Eski sevgilisiyle yeniden bir araya geldi ve kasabayı terk etmek istemiyor."

"Kasabadan ayrılmak istemememin nedeni bu değil," dedi Gavin.

Durakladı.

Omuz silkti. "En azından tüm sebep bu değil zaten." "Yani

Piper kesinlikle satıyor mu?" Cam sordu.

"İstiyor," dedi Gavin. "Ve bunu anlıyorum. Dışarı çıkmaya ihtiyacı var. Bunu hak ediyor."

"Bize borç bulmaya çalıştım," dedi

Winnie. İki adam da şaşkınlıkla ona baktı.

"Evet," dedi. "Şu halime bak, yetişkin gibi davranıyorum, değil mi? Ama Piper *bizden* kaçmaya çalışmıyor. Sadece artık bir hayatımız olduğuna göre kendine bir hayat kurmaya çalışıyor." Gavin'e baktı. "Düşündüm de, eğer bir kredi alırsam ve mülkün üçte birini ona ödersem, istediği gibi Colorado'da okula gidebilir. Sonra belki biz de kalıp senin düşündüğün gibi kulüpleri kiraya verebiliriz ve ... . Bilmiyorum... B ve B gibi bir şey yaparız."

Gavin afallamış görünüyordu. "Bunu benimle mi yapacaksın?"

"Bir kalp atışında. Sen halktan biri, ben de tamirci olarak yanlış yapamayız."

"Emin misin, Win? Yani, her türden berbat durumda olduğumu anlıyorsun, değil mi?" "Merhaba," dedi vıcık vıcık bir gülümsemeyle.

"Benimle tanıştın mı? Çünkü

Aynı. Ama sonuçta bunun bir önemi yok, çünkü banka tarafından reddedildim. Kredi geçmişim yok ve görünüşe göre büyük bir riskim de var. Biliyorum, şok edici, değil mi?"

Gavin biraz acı acı güldü. "Bir sürü kredi geçmişim var, sadece hepsi kötü kredi geçmişi. Aslında, o kadar kötü ki muhtemelen başka yöne kaçacaklar. Ama yine de deneyeceğim. Bir şekilde hallederiz, tamam mı?"

Winnie gülümsedi ve başını salladı. "Buna inanıyorum."

Cam de öyle düşünüyordu. Mannings'ler hesaba katılması gereken bir güçtü ve onlara karşı bahse girmezdi. Ama . . . "Piper'la konuşmanız gerek. Ona her şeyi anlatın. Bunun gerçekleşmesi için size yardım etmenin bir yolunu bulacaktır."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Winnie sordu.

"Öyle olduğunu biliyorum. İkinizin de tavsiye almak için burada olmadığının farkındayım ama yine de size tavsiye vereceğim. Ona bir şeylerin üstesinden gelebileceğini kanıtlamak mı istiyorsun? O zaman *göster* ona." Kapaıya doğru döndü.

"Nereye gidiyorsun?" Winnie sordu.

"Kız kardeşini bulmaya."

"Bekle!" Kapaıya doğru koştı ve onun önüne geçti. "Ona Rowan'dan bahsetmeyeceksin, değil mi? Çünkü unutma, bu *benim* anlatacağım bir hikâye. Söz vermiştin."

Piper'ın da kardeşleriyle uğraşırken göğsünde hissettiği o sıkışmayı, sanki üzerinden binlerce fil geçmiş gibi hissedip hissetmediğini merak etti. Bunu Rowan'la da hissetmişti. "Ve *sen* de temize çıkacağına söz vermiştin. Her konuda."

"Yapacağım. Yapacağım!"

"Beni nasıl bir duruma soktuğunun farkındasın, değil mi?"

"Ama ben senin yeğeninin annesiyim," dedi, hiç pişmanlık duymadan doğrudan duygusal bir yumruk atarak. "Ve Rowan'a benimle ilgileneceğine söz vermiştin."

"Yeğen mi?" diye sordu Cam, şimdi göğsünde tamamen farklı bir sızı hissediyordu. Bu seferki beklenmedik bir duygu patlamasıyla gelmişti. "Bir kızın mı olacak?" "Bilmiyorum," diye itiraf etti, başını eğip karnını ovuşturarak. "Ama umut ediyorum. Rowan'ın gözlerine sahip olmasını istiyorum." Tekrar yukarı baktı. "Ama aynı zamanda saçlarımın da onda olmasını istiyorum, çünkü ..." Bir elini salladı ona. "Şuna baksana."

Cam bir nefes verdi. "DEA'ya geri dönmek zorunda kalmadan önce Piper'a her şeyi anlatacağına dair bana söz vermelisin."

Winnie başını salladı.

"Kelimleri istiyorum, Winnie."

"Olacağım. Ona kim olduğumu, kim olmak istediğimi göstermek için biraz daha zamana ihtiyacım var. Sonra ona her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum anlatacağım."

Cam Gavin'e baktı. "Ona göz kulak ol." Oradan ayrıldı ve Piper'ın kapısını çalmak için mülkleri geçti. Cevap veren olmadı. Kulübelerin yanından geçti ama onu hiçbirinde çalışırken görmedi. Ama arabası garaj yolundaydı, yani buralarda bir yerdeydi.

Hamileliğini öğrendikten sonra, her nerede olursa olsun, yalnız kalmak istediğinden emindi. Daha yeni büyük bir şok yaşamıştı ve bunlarla tek başına başa çıkmaya çok alışkındı. Çok küçük yaşlardan itibaren hemen hemen her şeyden sorumlu olmuştu. Kendi düğmelerini iliklemişti.

ve her şeyi gerçekleştirmek için başını öne eğdi. Sırf Gavin ve Winnie okula beslenip giyinerek gidebilsin ve faturalar ödenebilsin diye düzenli ve A tipi olmayı öğrenmişti. Açıkçası, ona ve yaptıklarına hayranlık duyuyor ve onunla gurur duyuyordu.

Ama elinden geldiğince onun yanında olmak istiyordu. Eğer ona izin verirse. Ve bu büyük bir eğerdi.

Kadının muhtemelen gölün etrafında dolaştığını ve onu tekneyle bulmanın daha kolay ve hızlı olacağını fark edince tekneye geri döndü. Kuzey kıyısına doğru ilerledi ve birkaç yüz metre açıkta onu gördü. Lastik salıncakta oturmuş, günlüğüne bir şeyler yazıyordu.

Anlamıştı. Burada büyümemişti ama pırıl pırıl akan su, inişli çıkışlı tepeler, ağaçlar ve tüm bunların kokusu ona huzur veriyordu.

Piper motorun sesini duyunca başını kaldırıp baktı ve bu mesafeden bile onu okuyabildi. Onun gelişinden memnun değildi.

Motoru kapattı ve yakınına kadar sürüklendi, pruvayı karaya oturttu, bağladı ve sonra kıyıya atladı. "Sudan ölesiye korkan bir kadın için suya yakın olmayı seviyorsun."

Kımıldamadı. En sevdiği belalı kadın ona uzun uzun baktı. "İçinde olmak istememem onu sevmeyeceğim anlamına gelmiyor," dedi. "Kokusu ve sesleri beni mutlu ediyor."

"Sen bir muammasın."

Bu ona küçük bir gülümseme kazandırdı. "Bana da öyle söylendi, ama o kadar da kibarca değil." "Kardeşlerinle konuştum."

"Öyle mi? Sadece varlıklarıyla bile tansiyonunu yükselttiler mi?"

Gülümsedi ama çabucak soldu.

Kadın ona baktı. "Sana söyledi mi?"

Adam hemen cevap vermeyince, soruyu tekrarladı ama soru kısmı olmadan. "Sana söyledi, aynen böyle." Başını iki yana salladı. "Konuşması zor biri miyim? Bu mu yani?"

"Hayır."

İç çekti. "Seninle yattığım için böyle söylüyorsun." "Teknik olarak, işin içinde pek uyku yoktu."

Gökyüzüne bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Şu anda yaşam konusunda iyi bir iş çıkaramıyorum."

"Katılmıyorum. Beni her gün şaşırtıyorsun, Piper."

"Peki neden iki kardeşim de sorunları için bana değil de sana geliyor?" Kafası karışmış ve incinmiş görünüyordu.

"Bazen olaylara daha rasyonel ve farklı bir perspektiften bakabilen, biraz mesafeli biriyle konuşmak daha kolaydır."

"Bunu neden yapıyorsun, Cam?"

"Neyi yapıyorum?"

"Onlara yaklaşıyorum."

"Onlardan

hoşlanıyorum," dedi.

"Ve ben. Neden bana yakınlaşıyorsun?" "Tatlı,

güneşli doğandan başka bir şey mi demek

istiyorsun?"

Gülümsemedi. Hatta sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. "İnsanları kendimden uzak tutmamın bir nedeni var," dedi ayağa kalkarken. "Çünkü işimde ya da hayatımda kimseye ihtiyacım yok ya da kimseyi istemiyorum."

"Belki de seni önemsiyorumdur."

"Yapmamalısın. Yapmanı istemiyorum. Neden istediğini de bilmiyorum." Bir süre alt dudağını çiğnedi ve sonra başını salladı. "Özür dilerim. Belli ki bir molaya ihtiyacım var."

Ve bununla birlikte, döndü ve yürüdü. Eve doğru değil, diğer yöne, daha kuzeye. Yaya olarak onu takip etmeden önce iyi bir başlangıç yapmasına izin verdi, sadece iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Bir dakika sonra durdu ve yüzünü ona döndü, kalbini kıran gözyaşlarını siliyordu.

Göz temasını hiç kesmeden aralarındaki mesafeyi kapattı. "Neden önemsiyorum?" diye sordu, başparmağıyla yanağını okşarken onun sözlerini yankıladı. "Umursuyorum çünkü senin mutlu ve tatmin edici bir hayatın olsun istiyorum. Önemsiyorum çünkü acı çektiğini biliyorum. Önemsiyorum çünkü sana duygusal olarak bağlıyım. Kahretsin, Piper, sana yardım etmek istiyorum ama yapamıyorum çünkü beni içeri almıyorsun. Bırak gireyim."

Kadın gözlerini kapattı ve adam onu inkâr ettiğini düşündü ama sonra fısıldadı: "Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti."

Ellerini kalçalarına koyup onu kendine çektiğinde göğsü gerilmişti. "O zaman söylemeye devam edeceğim."

Sertçe yutkundu ve alnını onunkine bastırmak için parmak uçlarına kalktı. "Bu senin bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor." Durakladı. "Ben ... aşırı tepki verdim. Özür dilerim. Duygularımı bastırmakta zorlanıyorum. İçimden taşıp duruyorlar. Çığ gibi. Bir tsunami. Onları kontrol edemiyorum."

"O zaman onları kapatmayın. Dışarı çıkmalarına izin verin. Sonra da

gitmelerine izin verin."

"Yapamam. Burada olmaz. Winnie ve Gavin eninde sonunda beni aramaya gelecekler. Onlarla konuşmam gerek, ama . . . Winnie'nin bebeği olacak. Tanrım." Paniğini yenmeye çalışıyor gibi görünüyordu. "Önce sindirmem gerekiyor ve bunun için de yalnız kalmalıyım."

"Tam yerini buldum."

Bölüm 20

"Görünüşe göre sana tekrar asılacağım. Kendini hazırlamalısın çünkü çok ikna edici olacağım."

Piper Cam'le birlikte geldikleri yoldan geri yürüdü, hedefinin tekne olduğunu fark etmemişti. Durup başını salladı. "Sana yanlış bir fikir vermiş olabilirim. Pek havamda değilim-"

"Biliyorum. Oraya gitmiyoruz."

Bekle. . . değiller miydi? Eğer biraz beyin gücü kalsaydı, birazını da adamın neden onunla tekrar yatmak istemediğini anlamaya ayırırdı.

"Yalnız kalmak istiyordun," dedi. "Ben de sana bunu vermeye çalışıyorum." "Harika, ama bu tekenden başka bir yerde olamaz mı?"

"Bu şehirde gidebileceğimiz ve kardeşlerinin seni bulamayacağı bir yer söyle."

İyi noktaya değindin. Lanet olsun. Tekneye ve sonra Cam'e tekrar baktı. Su günlerdir olmadığı kadar sakindi. Ama yine de . . .

Gözleri yumuşadı. "Seni yakaladım, Piper."

Kendisini çok rahatlatan bu sözler karşısında nefesini içine çekti. Neden? Ona güç veren şey neydi? Hiçbir fikri yoktu.

Ama suya binmek ... Evet, daha önce de onunla birlikte gemiye binmişti ama bu farklıydı. Bir kere, aslında hareket etmiyorlardı; rıhtıma bağlıydılar. Kendini iyi hissetmesi için birkaç zihin oyunu yapması gerekmişti ama Cam'in elleri, ağzı ve vücudu üzerine geldiğinde teknede olduklarını bile unutmuştu.

Ama şu anda, bir kişilik bir acıma partisinin ortasındaydı, çok teşekkür ederim ve bunu atlatmaya hazır değildi.

Cam önündeki kayığı hızlı ve pratik bir şekilde çözdü ve Cam bir an onun hareketlerini takdir etti çünkü o ölmemişti. Ama sonra bir elinde ipi tutarken diğer elini ona uzattı.

Başını iki yana salladı.

Onu aceleye getirmeyecek kadar akıllıydı. Ve ona istemediği bir şeyi asla yaptırmayacağını biliyordu. Hayır, onun taktiği daha da kötüydü.

Onun kendisine gelmesini bekledi.

Cehennem donana kadar beklemek üzereydi. Günlüğünü sıkıca kavradı ve başını tekrar salladı.

"Ya müstakbel yeğeniniz de sizin gibi sudan korkuyorsa? Bunu atlatmalarına yardım etmek istemez misin?" diye

sordu. "Vay canına. Çok pis dövüşüyorsun."

"Birçok şeyi kirli yaparım."

İçinden sıcak bir şimşeğin geçtiğini hissetti. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun." "Evet. İşe yarıyor mu?"

"Hayır."

"Piper, seni yakaladım," diye tekrarladı.

Dedi örümcek sineğe.

Nefesini tutarak ona doğru yürüdü ve dünyanın tüm sabrına sahipmiş gibi görünen adamın beklediği yerden birkaç adım ötede durdu. "Kötü adamlara da kendilerini sana teslim etmelerini mi emrediyorsun?"

Dudakları seğirdi. "Evet, ama bunu yapmaları genellikle bu kadar uzun sürmez." Parmaklarını oynattı.

Adamın eline baktı. Güçlüydü. Nasırlıydı. Ve deneyimlerinden bildiği kadarıyla sıcacık ve son derece yetenekliydi.

"Güven bana." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "İstedğini biliyorsun." Pişman olmayacağını umarak elini onun elinin içine koydu.

Onu çekmedi ya da herhangi bir şekilde hareketlerini yönlendirmek istediğini ima etmedi. Tatlı ve nazik davranıyordu. Kız onun bakışlarına karşılık verdi; yarı hoşgörüsünden etkilenmiş, yarı da onu memnun etme dürtüsü hissettiği için çok sinirlenmişti. "Gerçekten binmek istemiyorum."

"En son bir tekneye bindiğinizde hiç keyif almadığınız için mi?"

Yüzünün ısındığını hissetti, ama çenesini kaldırdı ve onun kemiklerini erittiği yolları listelediği son günlük yazısına asla göz atmamasını umdu. Hem de en ince ayrıntısına kadar. "İyiymi." "İyiymi."

Adam güldü ve bu görüntü o kadar alışılmadık ve şaşırtıcıydı ki kadın ona bakakaldı. Kahretsin, gerçekten harika bir kahkahası vardı.

"Sadece iyi, ha?" diye sordu sonunda.

Zorla omuz silkti. "İyiymi."

Yine güldü. Ve kahretsin, çok ateşli bir orospu çocuğuydu. "Bunu geri almanı sağlayacağım," dedi, sesi sopa üzerinde seks gibiydi.

Tatlı ve nazik olmak için çok fazla.

Güven verici bir şekilde elini sıktı. "Yanımdayım," diye tekrarladı usulca.

Evet, bunu söyleyip duruyordu. Ona inanmak istiyordu ama en iyi zamanlarda bile güven duygusu eksikti ve bu kesinlikle öyle değildi. "Koydan ayrılacak mıyız?"

"Sadece sen istersen, ama ben evet derim." Alt dudağını ısırıldı.

"Piper." Sesi korkutucu derecede nazikti. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Can yeleklerim var. Senin için bir tane çıkardım. Gördün mü?" Kızın incelemesi için bir tanesini kaldırdı. "Bunu hep giyebilirsin."

Sarsıntılı bir şekilde başını salladı. "Teşekkürler. Ama bu çok ezik hissettiriyor." "Ezik değil. Azıcık bile değil."

"Cidden nasıl yüzüldüğünü hatırladığımı bile sanmıyorum." "Suya girmeyeceksin," dedi.

"Bunu bilemezsiniz. Bir felaket olabilir." "Ne gibi?"

"Büyük bir fırtına vurup bizi alabora edebilir," dedi bulutsuz gökyüzüne bakarak.

"Orada bulundum, bunu yaptım, herkesi nasıl hayatta tutacağıma dair eğitim kılavuzunu yazdım," dedi çok ciddi bir şekilde.

Kadın ona baktı. "Şaka yapıp yapmadığınızdan emin değilim."

"Kılavuz hakkında şaka yapıyorum, insanları hayatta tutma konusunda şaka yapmıyorum." "Daha önce birini boğulmaktan kurtardın mı?"

"Bunu bir iki kez yapan birini gördüm."

Sorduğu sorunun ne kadar aptalca olduğunu fark etti. "Muhtemelen anlatacak çok hikayen vardır."

Cevap vermek yerine, elini bırakmadan gemiye atladığını belirtti. Görünüşe göre bir kaçış riski gördüğünde bunu fark etmişti. Geriye dönerek kızın kendisine katılmasını bekledi.

"Bana hikayelerinden herhangi birini anlatabilir misin?" diye sordu.

Kızın ilgisi karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Ayrıntı veremem ama bir keresinde birliğim soğuk ve dondurucu sularda mahsur kalmış yüzün üzerinde insanı kurtarmıştı ve kimsenin tutunacak bir kapısı yoktu."

Gözlerini kırıştırdı. "Az önce *Titanik*'e mi gönderme yaptın?" "Evet."

"O kapıda iki kişilik yer vardı, Cam."

Gülümsedi. "Herkesi sağ salım kıyıya geri getirdik.

Kapı olsun olmasın, dışarıda kimseyi bırakmadım. Bunun yardımı oldu mu?" "Böyle bir şeyi kaç kez yaptın?"

Omuz silkti.

"Yani, 10'dan fazla mı?"

"Evet."

"Daha kaç tane var?"

"Sayılamayacak kadar çok," dedi, hâlâ rahat bir ses tonuyla, artan sabırsızlığını hissettirmeden. Ve kadın onun rol yapmadığını fark etti. Bu oydu: sakin, metanetli, kaya gibi sağlam. Nokta. Onu yüzüstü bırakmayacak, terk etmeyecek ve ona sırtını dönmeyecekti.

"Yardımcı olabileceğim başka bir sorun var mı?" diye sordu. "Ya da biz ... ?" Tekneyi işaret etti.

"Ya keskin bir dönüş yapmak zorunda kalırsan ve ben düşersem? Şaka yapmıyordum.

Ben iyi bir yüzücü değilim."

Hakkını yemeyelim, gülümsemedi bile. Sadece göz teması kurdu ve çok ciddi bir şekilde, "Şanslısın ki öyleyim. İkimiz için de yeterince iyiyim."

Tamam. Tamam o zaman. Oyalanmak için başka bir neden bulamayınca Cam'in elini sıkıca kavradı ve tekneye atladı, tekne ayaklarının altında sallanırken nefesi kesildi. Cam onu hemen bir yüzdürme yeleğine sardı ve tüm dikkatini tokalara vermek için başını eğdi.

"Bir şekilde etkisiz hale gelirim diye," dedi gülümseyerek.

"Bana mı gülüyorsun?"

"Seninle ilgileniyorum."

Kimsenin ona söylemediği *başka* bir şey.

Sonra onu kendine doğru çekti ve öptü. Korktuğunu ya da kardeşlerinin onu delirttiğini hatırlamayana kadar öptü onu. Kendi adını bile hatırlamıyordu ve umurunda değildi.

Geri çekildi. "İyi misin?"

Hah. Gerçekten de öyleydi. "Sanırım

öyle." "Şaşırmış görünüyorsun."

"Öpücüktü. Onları şişeleylememeniz çok kötü."

Adam güldü ve kumandaya döndü. Onun yanında durdu ve gaza bastığında nefesi kesildi ve bir Oh, Shit çubuğu olduğunu varsayması gereken şeyi kavradı.

"Hız sınırını aşmıyor muyuz?" diye seslendi. "Belki de yavaşlamalısınız."

"Saatte 5 mil hızla gidiyoruz."

"Ah." Adam uzanıp elini kendi eliyle kapatana kadar çubuğu parmak eklemlerini beyazlatacak kadar sıkı kavradığını fark etmemişti.

"Gevşe, Piper, yoksa bu kadar sıkı kenetlendiğin için kasların ağrıyacak."

Bunu bir emir olarak söylememişti, bunu biliyordu ama yine de onu güldürdü. "Hay hay, Kaptan, Kaptanım. Siz ne dersiniz."

Bakışları kısa bir süreliğine onunkilere kaydı. "Günün geri kalanında bunu tekrarlamaktan çekinmeyin."

Kendini tutamadı, güldü. Bir adam nasıl hem bu kadar nazik ve kibar, hem de son derece buyurgan ve inanılmaz derecede kendinden emin olabilirdi? "Elbette," dedi. "Ama yarın benim sıram."

Meydan okumalardan asla geri adım atmayan adam ona seksi bir sırıtış fırlattı. "Sıra sende."

Oh, oğlum . . .

Göl onlara kalmıştı. Su püskürdü ve önlerindeki cama çarptı. Rüzgâr ön camın üzerinden geçip yüzünü okşadı, saçlarını geriye savurdu ve bundan nefret etmek için hazırlandı, ama ... durdu. Nefret etmedi. Aslında bu bir tür heyecan vericiydi. O kadar ki, kendini kulaktan kulağa sırtırken buldu.

Cam bunu fark etti ve onun da kendisine sırtmasını bekledi. Bunun yerine oldukça ciddileşti, uzanıp çenesine dokundu, başparmağı alt dudağının üzerinde gezindi. "Seni böyle gülümsetmek günümün en önemli olayı. Hatta yılımın."

Midesi sıkıştı. Ya da belki de bu kalbiydi. "Aynı," dedi, o kadar alçak sesle ki motorun gürültüsünden ya da rüzgârdan duyamayacağından emindi.

Ama sanki dudaklarını okumuş gibi gülümsedi ve bu ona bir an için kendini unutturdu. Rüzgâr saçlarına da vuruyordu ve taktığı aynalı güneş gözlükleri çok seksiydi. Kirli sakalı da öyleydi, rüzgârın kıyafetlerini üzerine yapıştırması da öyle... Kaslı ve zayıf fiziğini ağız sulandıran bir mükemmellikle sergiliyordu.

Onu bakarken yakaladığında, gülümsemesi biraz ateşli ve çok daha hınzır bir hal aldı.

Birkaç dakika sonra, ıssız kuzey kıyısında ıssız bir koya döndü ve yavaşladı.

"Burayı seviyorum," dedi. "Gerçi görmek için bu kadar uzağa pek sık gitmiyorum." Ona baktı. "Bunu yaptığın için, beni kendi kafamdan çıkardığın için teşekkürler. Neye ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her zaman nasıl biliyorsun?"

Güldü. "Bilmiyorum. Söz konusu sen olduğunda, her zaman dengemi kaybediyorum ve tahminlerde bulunuyorum, bahislerimi koruyorum." Yaklaşarak başını eğdi ve kızın gözlerinin içine baktı. "Ama senin için bir şeyler yapmayı seviyorum. Her zaman yüzünde şaşkın bir ifade var, sanki kimsenin senin için zahmete girmesini ya da sana kendini özel hissettirmesini beklemiyorsun."

Düşüncelerinin bu yola girmesine asla izin vermezdi, ama onun bunu yapmış olması inanılmazdı.

Adam motoru kapatıp onları bağladığında, kadın onun üzerine atlamaya hazırdı. Adam onun elini tuttuğunda, kadın hevesle ona doğru adım attı. Havasında olmadığını mı söylemişti? Yanılmıştı. "Evet."

Gülümsedi. Biliyordu. "Bu düşünceni unutma." Onu teknenin ön tarafına götürdü, ama sahile atlamak yerine onları üst güverteye yerleştirdi, göz alabildiğine uzanan dingin mavi gökyüzüne bakmak için arkasına yaslandı.

"Sence bu bulut neye benziyor?" diye sordu, çenesini gökyüzüne doğru uzatarak, elleriyle başını kucaklayarak, uzun bacaklarını uzatarak, çizmelerini çaprazlayarak. "Bence bir pizzaya benziyor."

Kız cevap vermeyince başını çevirip ona baktı. "İyi misin? Tekneden inmen gerekiyor mu?"

"Hayır, ben iyiyim." Bu bile başlı başına bir sürprizdi. "Ben sadece"-kısık bir kahkaha atmak zorunda kaldı-"hala sana asılacağım ve senin beni durduracağın gerçeğini sindirmeye çalışıyorum."

Yan tarafına geldi ve bir kolunu ona dolayarak onu kendine çekti. "Ben seni kapatmadım. Bilesin diye söylüyorum, seni asla kapatmam."

"Erkek olduğun için mi?"

Gülümsedi. "Çünkü seni asla istemeyeceğim." Bu açıklama üzerine kendini hareketsiz hissetti.

"Tamam, bundan çok fazla anlam çıkarma," dedi, yüzünde gördüğü şey karşısında gülümsemesi soldu. "Sadece senden son derece etkilendiğimi bilmen gerektiğini söylüyorum. Duygusal olarak da bağlıyım. Yani seni isteyip istemediğimi merak etmene hiç gerek yok. İstiyorum." Kendini onun üzerine attı ve onu öptü. Yumuşak. Tatlı. Ve sonra geri çekilmeden önce o kadar da tatlı değildi. "Sadece seks düşkünü olduğumu düşünmeni istemedim."

"Ama sen öylesin, değil mi?" diye sordu umutla.

Kısıık bir kahkaha attı. "Şey, evet. Ama konuşuruz diye düşünmüştüm."
"Konuş."

"Evet. Bu bir şey, biliyorsun," dedi, ilk kez sevimli bir şekilde kararsız görünüyordu. "Kadınlar konuşmayı sever, değil mi?"

Güldü. "Evet, maalesef. Bana gezegende gerçekten dinlemeyi seven tek erkeğin sen olduğunu mu söylüyorsun?"

"Seni dinlemeyi seviyorum," dedi.

İçinden akıp giden bu duygu ona istendiğini, değer verildiğini ve özel olduğunu hissettirdi. Bu duygularla ne yapacağından tam olarak emin olamadan gökyüzüne baktı. "Kesinlikle pizzaya benziyor," dedi. "Üzerinde biber olan biberli bir pizza, çünkü biber bir sebzedir ve bu da pizzayı sağlıklı yapar."

Güldü ve Tanrım, onu güldürmeyi seviyordu.

"Son zamanlarda bunu pek yapmadım," dedi ve yüksek sesle konuştuğunu fark etmesini sağladı. "Buraya gelip seninle tanışana kadar yapmadım." Başını iki yana salladı. "Gölünecek pek bir şey olmadı."

Kalbi yuvarlandı ve hassas karnını ortaya çıkardı. "Rowan'ı özölüyorsun."

"Evet."

Başını onun omzuna koydu. "Özür dilerim."

Çenesini onun saçlarına bastırdı. "O her zaman benden çok daha küçük olduğu için kardeşlik olayında hâlâ çok yeniydik." Başını onunkine çevirdi. "Ondan hoşlanmadım."

Sustu. "Bunu sana Winnie mi söyledi?" "Hayır. Sadece bir his."

"Aslında," dedi, "onu çok severdim. Nazik ve tatlıydı, babana iyi davranırdı, onu doğru yolda tutardı. Winnie'nin en iyi arkadaşıydı. Üniversiteye gittikten sonra bazen onu görmeye giderdi. Bana pek bir şey anlatmazlardı çünkü bu kadar sıkı parti yapmalarından hoşlanmadığımı bilirlerdi. Ama iyi bir adamdı."

"Ama . . . ?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve burada izlenecek tek yolun dürüstlük olduğunu biliyordu. "Ama . . . Yapması gereken çok şey olduğunu hissettim."

"Winnie üzerinde iyi bir etkisi yoktu."

Başını yavaşça salladı. "Hayır. Ama ne olursa olsun, bence değişiyordu. Sanırım büyüyordu ve hiçbir zaman bir çocuk sahibi olamayacak olmasından nefret ediyorum."

olması gereken kişi olma şansını yakaladı." Cam'in yüzündeki keder ifadesi karşısında sertçe yutkundu.

Gökyüzüne bakmak için döndü.

Kadın adamın elini sıktı, adam da elini sıktı ama bunun dışında uzun bir süre hareket etmedi, konuşmadı. Sonunda konuştuğunda, bunu gözlerini açmadan yaptı, sesi alçak ve hırçındı, duygu doluydu.

"Birlikte çok fazla zaman geçirmedüğimizi, aramızda binlerce kilometre olduğu için onunla gerçekten bağ kurmam için çok genç olduğunu biliyorsun. Ama son birkaç yılda bu konuda daha iyi olduk. Aradık, mesajlaştık ve orada burada birkaç ziyaretimiz oldu." Durakladı. "On altı yaşındayken annemden ayrıldım, bunu sana hiç söylemiş miydim? Bir süre 'dünyaya kızgın' bir şekilde yaşadım."

"Nereye gittin?" diye sordu, çünkü buraya, babasının evine gitmediğini biliyordu.

"Arkadaşlarımla kaldım," dedi. "Buraya gelebilirdim, babam gelmemi istedi ama annemi terk ettiği için ona hâlâ kızgındım. Sonradan öyle olmadığını, gerçekten denediğini anladım ama babam geldiğinde annem çok daha kötüydü. Sanırım Rowan'ı yetiştiremediği için suçluluk duyuyordu. O ... iyi değildi. Hayatının sonlarında bipolar teşhisi kondu ve ilaçlarını almak yerine alkolle kendi kendini tedavi etmeyi tercih etti. Birkaç kez rehabilitasyona gitmeyi denedi ama hiç işe yaramadı. Sonunda bir rehabilitasyon merkezinde yaşamaya başladı ve ölene kadar orada kaldı."

"Zaten ordudaydınız." "Evet."

Piper uzun yıllar boyunca ailesi öldüğünde neyle karşı karşıya olduğunu kimsenin gerçekten anlamadığını düşünmüştü. Ama şimdi Cam'in onu anladığını biliyordu, keşke anlamak zorunda olmasaydı dediği bir şekilde anlıyordu. "Böyle büyümenin senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

Omuz silkti. "Elinden gelenin en iyisini yaptı. Rowan da öyle. Ve ben ona hâlâ çok sert davranıyordum." Başını salladı, gözleri işkence görüyordu. "Ve şimdi o gitti ve ona söylediğim son şey öfkeyle oldu."

Adamın sesindeki duygusallık karşısında boğazı düğümlendi. "Çok üzgünüm, Cam. Ne oldu?"

Uzun bir nefes verdi. "Onun geleceği hakkında kavga ettik. Bunun için kendimi affetmek zor, son hatırladığı şey ona kızgın olduğumdu."

"Buna tutunmanızı istemezdi. Biliyorsun o asla olumsuz bir şeye tutunmazdı. Bu onun tarzı değildi."

Adam ona bakmayınca, yüzünü nazikçe kendi yüzüne çevirdi. "Seni anlıyorum," dedi. "Ama bu çok zor."

"Biliyorum."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sen de mi?"

"Ah, evet." Ona acımasız bir gülümseme verdi. "Ailem bizi eve gönderdiğinde çok kızmıştım. Bizi takip edeceklerine ve mümkün olan en kısa sürede geleceklerine söz vermelerine rağmen anlamamıştım." Derin bir nefes aldı çünkü ne kadar kötü olduğunu hatırlamak her zaman zor olmuştur. "Ben sadece çok sorun çıkardığımız için bizi terk ettiklerini düşündüm. Onlara çocuklarını taşımaktan yorulmuş berbat ebeveynler olduklarını, bu yüzden bizi bencil olmamız için gönderdiklerini söyledim." Uzun, titrek bir nefes verdi. "Onlarla tekrar konuşmadan, onları sevdiğimi söyleyemeden öldüler. Üzgün olduğumu söyleyemeden öldüler."

"Biliyorlardı," dedi kararlı bir şekilde.

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Çünkü bunun benim için doğru olmasını istiyorsun?" "Çünkü sen harika bir insansın ve bunu biliyorlardı, yoksa asla

Winnie ve Gavin'i sana emanet ettim."

Olaya hiç bu açıdan bakmamıştı ama bu, içinde bir şeyleri rahatlatmıştı. Ona güvenmişlerdi. Ve şimdi ... şimdi Gavin iyileşiyordu ve Winnie yirmi yaşında hamileydi. Evet, çok iyi bir iş çıkarmıştı.

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil," diye mırıldandı ve elini tekrar sıktı.

Belki de değiştirmeyecekti. Ama bu onun dünyasını büyük ölçüde değiştirecekti. Çünkü Mannings bir birlikti, hoşuna gitsin ya da gitmesin.

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar; suyun tekneye vurması, kuşların ciyaklaması ve ara sıra bir böceğin vızıldaması dışında ses yoktu.

"Sevdiğin bu yerden ayrılmak senin için sorun olmayacak mı?" diye sordu. "Colorado için mi?"

Gölün kenarındaki, eski meşeler ve komşu çiftliklerden ara sıra kaybolan ineklerle dolu muhteşem, yemyeşil tepelere baktı. "Burada yaşamak pek de zor değil. Ve işimi seviyorum. İnsanlara yardım etmeyi seviyorum. Ama bu anlık bir şey, yani bir kapanış yok. Daha fazlasını yapmak istiyorum."

"Harika bir doktor asistanı olacaksın."

Şimdi böyle bir şansı olacağından emin değildi ama yine de kabul etti. "Nereden biliyorsun? Beni hiç iş başında görmedin."

"Aslında var."

Güldü. "Senin yatağında sayılmaz."

"Evet, öyle." Gülümsedi ama sonra ciddileşti. "Ama seni iş başında da gördüm. Geçen gün, kasabadaki küçük lokantada kalp krizi geçiren bir adam için olay yerine geldin. Caro'nun Yeri. Sen ve Jenna geldiğinizde ben caddenin karşısında benzin alıyordum. Dizlerinin üzerine çöküp onunla ilgilenmeye başladın ve inanılmazdın. Yüz metre öteden kararlılığınızı görebiliyordum, ondan ya da herhangi birinden vazgeçmeyeceğinizi söyleyebilirdim."

Buna ne diyeceğini bilemediği için tekrar gökyüzüne döndü ve bir bulutu işaret etti. "Bu bir file benziyor. Filleri severim."

"Gerçekten harika bir asistan olacaksın, Piper. İstedğin her şeyi yapabilirsin. Bunu biliyorum."

İç çekti. "Belki de sana tekrar asılmalıyım."

"Yani konuşmayı kesecek miyiz?" diye sordu, sesi eğlenmiş gibiydi.

Ona şöyle bir baktı. "Beni olduğumdan daha iyi bir insanmışım gibi gösteriyorsun. Çünkü söylemediğim şey, Wildstone'dan bir süreliğine uzaklaşacağım için o kadar da üzgün olmadığımды."

"Geçmiş zaman mı?"

"Açıkçası şimdi gidemem. Winnie'nin bana ihtiyacı olacak."

"Kendini küçümseme. Bir yolunu bulacaksın."

Adamın sözlerinin onu yıkamasına izin verdi. Ona en derin, en karanlık utancını, evden, kardeşlerinden, her şeyden kaçmak istediğini söylemişti. Ve o onu yargılamamıştı, en ufak bir şekilde bile. "Cam?"

"Öyle mi?"

Dirseğinin üzerine çıktı ve adamın bakışlarıyla buluştu. "Görünüşe göre sana tekrar asılacağım. Kendini hazırlamalısın çünkü çok ikna edici olacağım."

"Seni buraya kaçabilesin diye getirdim."

"Kaptan, Kaptanım," diye fısıldadı. "Sen ne dersen o."

Nefesini içine çekti. "Yine kirli dövüşüyorsun."

"Anlıyorum, benden faydalanmak istemiyorsun, falan filan. Ama *benim senden* faydalanmam konusunda ne hissediyorsun?"

Parmaklarını başının arkasında birleştirerek arkasına yaslanırken gözleri ağırlaştı, ifadesi için için yanıyordu. "Biliyor musun? Sen benim

Komşu, hayatındaki seçimler sana ait ve ne olursa olsun seni destekleyeceğim..."

Ona bir orman jimnastiğı gibi tırmanırken gülüyordu.

Bölüm 21

"Geride kalan olmak berbat bir şey."

Daha sonra, çok daha sonra, şimdi teknenin küçük iç kısmında, Piper ve Cam uyukluyorlardı, ürettikleri sıcaklıkla uyuşmuşlardı. Pencere buğulanmıştı ve gece çökmüştü, dış dünyayı kapatıyor, hazır olduğundan emin olmadığı bir mahremiyet yaratıyordu.

Cam dehşet vericiydi ve bunun nedeni sadece bir kadının vücudunu çok iyi tanınması değildi. Yatak dışında bile dikkat dağıtıcı biriydi ve onunla vakit geçirmek hoşuna gidiyordu.

Ki bu iyi değildi.

Ama bu, adam uykusunda duyulamayan bir şeyler mırıldanırken ve sanki kaçmasını engellemek istercesine kollarını ona sımsıkı sararken zevkle iç çekmesine engel olmadı.

Onun planı da buydu.

Ama geri yüzmek istemediği sürece gidecek hiçbir yeri yoktu. Ama bunu boğulmadan yapabilse bile, orgazmlar yüzünden vücudundaki tüm kemikler yerinden oynamıştı. Şimdilik memnun, yüzünü Cam'in boynunun kıvrımına bastırdı. Sadece birkaç dakikalığına, dedi kendi kendine ve kendini akışa bıraktı.

Bir süre sonra, Cam'in ağzı kıvranan vücudunda aşağı doğru ilerlerken şiddetle uyarılmış bir şekilde uyandı. Parmakları Cam'in omuzlarını kazıyor ve ekstra tereyağlı patlamış mısır yerken çıkardığı "nefis" sesleri çıkarıyordu.

Adamın her yerde olduğu gibi yatakta da inanılmaz derecede içgüdüsel olduğunu zaten biliyordu. Onu ne zaman ve nasıl zahmetsizce en uç noktaya götüreceğini ve parmaklarını saçlarına geçirip çekiştirmesini sağlayacak kadar uzun süre orada tutacağını çok iyi biliyordu.

Piç kurusu ona karşı yumuşak bir kahkaha attı ve sonra ... onu uçurdu. Kendine geldiğinde onu tam orada, kalçalarının arasında diz çökmüş olarak hissetti.

"Gözlerini aç, Piper."

Doğru kasları bulması biraz zaman aldı ama sonunda adamın karanlık, vahşi bakışlarıyla karşılaşmayı başardı.

"Seni beklemiyordum," dedi. "İçimi açıyorsun."

Şu anda açılanın *kendisi* olduğunu iddia edebilirdi ama şaka yapamazdı, dalga geçemezdi, hiçbir şey yapamazdı ama bu sözlerin samimiyetini içine çekebilirdi, bu da onu hem duygusal hem de fiziksel olarak doldurdu. Şok edici derecede muhtaç bir sesle onun adını haykırdı ve ortaya çıkarmaktan hiç hoşlanmadığı bir savunmasızlığını gözler önüne serdi. Ama adam tam da onun yanındaydı, çırlıçıplaktı ve hissettiği her şeyi görmesine izin veriyordu.

Onu tekrar uçurumun kenarına itmesi uzun sürmedi, ama bu sefer onu da yanında götürdü. Gözlerini kapatıp kendini uzaklara bırakırken gülümsedi, çünkü Cam Hayes'in ünlü kontrolünü kaybetmesine neden olacak tek şeyi bulmuş gibiydi.

Onunla.

Bu hem heyecan verici hem de son derece korkutucu bir gerçektir.

CAM alçak ama hararetli bir "*Kahretsin!*" sesiyle uyandı ve gözlerini açtı. Kollarında sıcacık, yumuşak, doymuş bir kadın vardı. Ve evet, doyma konusunda hiç şüphesi yoktu, çünkü onun içindeyken çıkardığı her seksi sesi duymuştu.

Fazla uyumamışlardı. Onları marinaya geri götürdüğünde saat gece yarısıydı, her iki evde de kimseyi uyandırmamak için motorsuz bir şekilde kayarak yanaşmışlardı. Limana yanaştıklarında giyinmeye başlamışlar, sonra ay ışığı altındaki çıplak bedenler dikkatlerini dağıtmış ve ardından tekrar uykuya dalmışlardı.

Şimdi pencereden süzülen ışığa -ya da pencereden süzülen ışığın yokluğuna- bakılırsa şafak bile sökmemişti. Bir başka alçak sesli kadını küfür duyulduğunda yataktan kalktı ve kot pantolonunu kaptı. Pantolonunu çekerek küfrün kaynağını buldu.

Piper, tekmeden inmeye çalışıyor.

Görünüşe göre gizliliğe önem veriyordu ve onu uyandırmadan yataktan kalktığı düşünülürse bu etkileyiciydi. Tekmeden iskeleye gitmek için can yeleğini giymiş olması onu gülümsetti.

Bir kancaya takılmış, onu kapana kısılmış ve kendini kurtarmak için mücadele ederken bırakmıştı. Lanet olsun. Kendini bırakırsa bu kadına fena halde aşık olacaktı. Gülmemeye çalışarak arkasından yaklaştı. "Vedalaşmadan sıvışmak mı?"

"Hey, hoşça kal dedim." Yeleği var gücüyle çekiştiriyordu. "Sadece beni duymadın."

Merhamet göstererek onu çözdü ve can yeleğinin kayışlarına tutunarak yüzünü kendisine çevirdi. "Güzel dokunuş."

"Evet, bir göl canavarına yem olmanın benim şansım olduğunu düşündüm," diye mırıldandı göğsüne doğru. "Bu macera kesinlikle günlüğüme yazılmadı. Bu arada günlüğüm cebimde. Onu göle atmayı hayal ettiğim günler oluyor ama bu benim şartlarımla olacak, aptallık edip içine düştüğüm için değil."

Güldü ve başını salladı. "Bana neden gizlice kaçtığını söyle." Yüzünü daha iyi görebilmek için dizlerini biraz bükte. "Dur tahmin edeyim. İşler o kadar iyi gitti ki korktun. Sıcak mıyım yoksa soğuk mu?"

Güzel gözleri kısıldı.

Evet, ateşliydi.

Çenesini kaldırdı. "Belki de bir daha yapamayacağım kadar kötüydü, bunu hiç düşündün mü?"

"Kıçımda aksini söyleyen on tırnak izi var."

Kızardı. Çok tatlı. "Tamam, iyi, her neyse." Ellerini havaya kaldırdı. "Kötü değildi."

Adam güldü ve kadın iç çekip isteksiz bir gülümseme yaydı. "Sen bir pisliksin."

"Not edildi," dedi. "Şimdi bana neden kaçtığını söyle."

Başını çevirdi ve sabahın bu saatinde muhteşem ve cam gibi pürüzsüz olan göle baktı. "Senden hoşlanıyorum," dedi suya sessizce, sanki bir devlet sırrını itiraf ediyormuş gibi.

"Piper." Kız ona bakana kadar bekledi. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Kadın alt dudağını ısırıp ve adam başını eğdi. "Bana yardım et. Sorunu anladığımdan emin değilim."

"Bir şeyler söyledim."

"Yani 'oh evet, Cam, aynen böyle' ve 'daha sert, lütfen, daha sert' gibi. . . ?"

Yanakları alev alev yanarak onu işaret etti. "Ne demek istediğimi anlıyorsun." "Aslında bilmiyorum." Gülümsemesi soldu çünkü kız birdenbire gözyaşlarına çok yakındı. "Neyin var? Bana anlattıysan belki düzeltebilirim."

Gözlerini kapattı. "Sana ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Öyle mi? Bunda yanlış olan ne? Ben de senin yanındayım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu konuşmayı yapmak zorunda kalmamak için gizlice dışarı çıktığımın farkındasın, değil mi?"

"Dalga geç benimle," dedi. "Arada bir birine ihtiyaç duymamanın nesi yanlış?"

"Bunu daha önce hiç kimseye söylemedim," diye itiraf etti. "Aslında kimseye ihtiyaç duymamak ya da bağımlı olmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Yani eğer bunu söylersem, bunun anlamı . . şeyler."

"Bana güvendiğin gerçeği gibi mi?" Kadın sefilce başını salladı.

"Ben de sana güveniyorum, Piper. Yoksa yatağında olmazdın."

İçini çekti, bu ses onun yatağında geçirdikleri zamanın tüm anılarını ve muhtemelen her ikisine de duyduğu kızgınlığı barındırıyordu. "Bunu şimdi yapamam," dedi. "Çok açım. Krep istiyorum ve evde hamur karışımım var. Ev yapımı olmayacaklar ama eğer-"

"Evet," dedi. Sonra eğildi ve ağzını kızın kulağına dayadı. "*İhtiyacım var* krep de var."

Bir kahkaha atarak onu itti.

Sırtarak onu tepeye kadar takip etti. Hâlâ can yeleği giydiğini söylemeyi düşündü ama söylememenin en iyisi olduğuna karar verdi.

Onu mutfığa kadar takip etti, kardeşlerinin hâlâ uyuyor olmasını beklediğinden hiç şüphesi yoktu. Bu yüzden herkesin orada olduğunu fark ettiğinde yaşadığı sürpriz pek de iyi olmamıştı. Gavin ocağın başında - karışımından değil- krep yapıyor ve CJ ile gülüyordu. Winnie de oradaydı, babasıyla birlikte...? İkisi masadaydı, başları bir arada, su sızdıran bir borunun nasıl tamir edileceğine dair bir YouTube videosu izliyorlardı. İkisi de kirliydi, bu da gerçekten çalıştıklarını gösteriyordu.

Herkes olduğu yerde durdu ve önce Piper'a, sonra da Cam'e baktı.

Sonunda şokun etkisi geçti. Gavin elindeki spatulayla ablasını işaret etti. "Feminist olduğumu ve seksin ruha iyi geldiğini düşündüğümü belirtmek isterim, bu yüzden sen benimkine dikkat çekmiş olsan da ben senin utanç yürüyüşüne dikkat çekmeyeceğim. Ama Tanrım, kadın, en azından yüzündeki o gülümsemeyi sil de kardeşin ağzına biraz kusmak zorunda kalmasın."

"Gülümsemiyorum!"

"Her neyse, kardeşim." Gavin bileğinin bir hareketiyle çok büyük bir krepî ustalıklarla çevirdi. "Ayrıca, o gülümsemeyi elde ederken can yeleğini giydin mi? Çünkü bu gerçekten özveri gerektirmiş olmalı."

Piper can yeleğini yırttı ve sanki her şey onun suçuymuş gibi Cam'e ters ters baktı. Gülümsememek için kendini zor tuttu.

"Umarım doğum kontrol yöntemi kullanmışsındır," dedi Winnie. "Prezervatiflerin sadece yüzde doksan sekiz etkili olduğunu biliyor muydun?" Karnını işaret etti. "Diğer yüzde ikiyle tanış. Yani, kim bilebilirdi ki?"

"Kutunun üzerinde yazıyor," dedi

Piper. Winnie kaşlarını çatı.

"Emin misin?" "Evet."

Winnie omuz silkti. "Dediğim gibi, kim bilebilirdi ki?"

Gavin, sırttan CJ'e, "Yüzdele konusunda endişelenmemize gerek kalmamasına sevindim," dedi.

Piper gözlerini kapattı. "Tamam, ilk olarak, kendi evin olduğunda bu utanç yürüyüşü değildir. Ve reşit olmak, *asla* utanç yürüyüşü değildir. Nokta."

Winnie sırtıttı. "Gömleğini ters çevirip bunu tekrar söylemeyi denemek isteyebilirsin."

Piper Cam'e bir bakış daha yöneltti.

Teslimiyet işareti olarak ellerini kaldırdı. "Benden gizlice kaçan sendin. O şeyi taktığında uyuyordum."

Gavin acı çekmiş görünüyordu. "Patronumla yattığını yeni fark ettim. Burada yüksek bir 'ew' faktörü var."

Piper kendine baktı. Evet, tişört ters dönmüştü. Can yeleğini tekrar giydi. "Ve ikincisi," dedi, herkes hala gülüyordu ve onu Cam de dahil olmak üzere hepsini işaret etmeye zorluyordu. "Benim de yaşamama izin var."

"Amin, kardeşim," dedi Winnie. "Ve bunun için çabaladığını görmek güzel." Cam, Piper'ın Winnie'ye dönmesini ve gözlerindeki kızgınlığın geçmesini izledi, yerini yıllar ve yıllar içinde oluştuğunu bildiği bir sevgiye bıraktı. "Teşekkürler," dedi Piper.

Winnie de gülümsedi. "Yani iyi miyiz?"

"İyiyiz."

Winnie rahatlamış görünerek çenesini Cam'e doğru itti. "Siz ikiniz artık bir şey mi oldunuz?"

"Ya da ne," dedi Piper kayıtsızca ve açık dizüstü bilgisayarı işaret etti. "Neyin peşindesin?"

"Oh! Bir planımız var!" Winnie, onu cesaretlendirmek için başını sallayan kardeşine baktı.

"Korkmalı mıyım?" Piper sordu. "Çünkü ben korkuyorum." "Daha önce haklıydın," dedi Winnie.

Piper gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim, az önce bir konuda haklı olduğumu mu söyledin?"

Winnie gözlerini devirdi. "Biliyorum, biliyorum, bunu benden daha önce hiç duymadınız." Karnını ovuşturdu. "Ama tahmin et ne oldu? Ben bir anne olacağım. Hem de gerçekten harika bir anne ve anneler olgun olur. Bunun üzerinde çalışıyorum. Ciddiye alınmak istiyorum ve siz konuşmadan önce fark ettim ki hiçbir şeyde çok çalışmadım. Ama bu değişecek. Bir şeyleri tamir etmekte gerçekten iyi olmaya başladım. Yeni tamirci kadınıyla tanışın." Kendini işaret etti. "Bu da benim, eğer yeterince açık olamadıysam."

"Yemek pişirme işini de ben devralıyorum," dedi Gavin. "Sadece berbat olduğun için değil, yemek yapmayı özlediğim için."

Piper, "Geçen gece çikolatalı kurabiyeleri berbat ettiğim için böyle söylüyorsun," dedi.

Gavin başıyla onayladı. "*Asla* bir tarifin sana kaç tane çikolata parçası kullanacağını söylemesine izin verme. Bunu kalbinle ölçersin, Piper."

"Not edildi. Ama hepsini yapmak zorunda değilsin. Her zaman izci kız kurabiyeleri alabilirim."

"Yani her seferinde on kutu alıp kilerde tek başınıza mı yiyeceksiniz?"

"Hey," dedi. "Buna genç kadın girişimcileri desteklemek deniyor."

"Ayrıca," diye devam etti, "Winnie ve ben kulübeleri kiraya verip Büyükanne'nin ailesinin bir milyon yıl önce yaptığı gibi, bu şeyi bir B ve B'ye dönüştür. Yani, mobilyaları bile var. Ayrıca, yaban mersinli kreplerim tüm dünyayla paylaşılmalı."

"Bu konuda yüzde yüz haklısın," dedi CJ bir ısırtık pankekin etrafında.

"Ve dünyayla paylaşılması gereken başka bir şey daha var," dedi Winnie. "Yeni bulduğum tamirci becerilerim."

Piper onlara bön bön baktı. "Bir B ve B'yi işletmek için ne kadar çok iş yapıldığı hakkında bir fikriniz var mı? Biz Büyük Büyükanne değiliz. Bir web sitesine, bir muhasebe programına ve hayal bile edemeyeceğim bir sürü başka şeye ihtiyacımız var."

"Biliyorum," dedi Gavin. "Ve bir web sitesi inşa ediyorum. Önümüzdeki hafta hazır olacak. Ve iyi bir muhasebe programım var. Bizi ayarlayabilirim,

Tıpkı Cam için marinada yaptığım gibi. Senin çalışmanı gerektirmez. Bir kez olsun değişiklik olsun diye senin için bir şeyler yapabilirim." Yüzünde orantısız bir gülümseme belirdi. "Bak, hepimiz çocukluğumuzun ... şey, fena halde berbat olduğunu biliyoruz. Ama yine de kendimiz için bir şeyler yapmamıza bakın."

CJ de Cam'in hissettiği gibi Gavin'den etkilenmiş görünüyordu. Ama Piper'ın başı dönmüş gibiydi. Winnie'ye döndü. "Peki ya hâlâ isimsiz olan bebeğinin babası? Santa Barbara'ya dönmek yerine burada kalman konusunda ne hissedecek? Sana yardım etmek için taşınacak mı? Bebeğin hayatının bir parçası olmakla ilgileniyor mu?"

Söyle ona, diye vasiyet etti Cam. Çünkü Winnie ne kadar uzun süre beklerse, ihanet duygusu o kadar büyük olacak ve Winnie Cam'i de kendisiyle birlikte dibe çekecekti.

"Önemli olan tek şey burada kalıyor olmam," dedi Winnie, yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla Cam'i de Piper'la birlikte hayal kırıklığına uğratarak. "Geri kalan her şeyi sonra hallederim."

"Ben de," dedi Gavin.

Emmitt Cam'e baktı. "Bu ikisine benzemek ve babanın yanında kalmak ister misin? Bunu çok isterim."

Cam iki tabak aldı ve doldurması için Gavin'e uzattı. "Düşünüyorum," dedi, Piper'dan hiçbir şey saklamak istemiyordu - en azından kontrol edebileceği bir şey.

Babasının yüzü güldü.

Piper ona bakmak için kafasını o kadar hızlı çevirdi ki Cam kafasının düşmediğine şaşırdı.

"DEA Batı Yakası'na transfer oldum," dedi. "San Luis Obispo ofisi. Düşük bir ihtimal. Kabul edilip edilmeyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Ama evet." Omuz silkti. "Güzel olurdu."

"Bunu ne zaman yaptın?" Piper sordu.

"Geçen hafta." İki bin mil uzakta olmak, babası ve Winnie için endişelenmek istemiyordu. Piper. Neye ihtiyacı olduğunu, ne yapmak *istediğini* neredeyse Wildstone'a ayak bastığı andan beri biliyordu.

Piper yaklaştı ve sırtı odaya dönük bir şekilde usulca sordu: "Neden bana söylemedin?"

"Yalnız fazla zamanım olmadı."

Daha da yaklaştı ve fısıldadı, "Dün gece çok yedik."

"İznimi uzatmam konusunda çılgına döndükten sonra, bekleyip eğer gerçekleşirse bunu sana nazikçe söylemeyi düşündüm. Ayrıca, dün gece .
dün gece meşguldük."

"Hayır, gerçekten," dedi Gavin.

"Ew." Piper gözlerini Cam'den ayırmadı. "Bir sorunumuz mu var?" diye sordu.

Kadının yüzündeki ifade ona gerçekten de bir sorunları olduğunu söylüyordu, hem de büyük bir sorun. Ve nedenini biliyordu. Aralarındaki bu şey geçici olduğu sürece rahattı. Ama eğer o kalırsa, birdenbire aralarındaki bağısız kaçamağı karmaşık bir hale getirecekti.

Ve karmaşıklıktan nefret ederdi.

Emmitt biraz daha meyve suyu doldurmak için buzdolabına gitti. Piper'a döndü. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Aslında, evet. Kız kardeşimin karşı karşıya olduğu şey konusunda gerçekçi olmasını istiyorum. Kardeşimin de şu anda kendi üzerinde çok fazla baskı kurmanın kötü bir fikir olduğunu anlamasına ihtiyacım var. Ve her ikisinin de başlarına bir şey geldiğinde bana karşı dürüst olmalarını istiyorum, çünkü birbirimize karşı dürüst olmazsak nasıl bir aile olabiliriz ki?"

Gavin sahnede fısıldayarak, "Sanki sana danışmanlık değil de, sadece yeniden doldurmayı teklif ediyormuş gibi hissediyorum," dedi.

Emmitt, "Yemek soğuyor," dedi ve herkes yemeye başladı.

Cam etkilenmişti. Babasının uğraşmadan bir odaya hükmedebileceğini hiç düşünmemişti.

Yemeğini yarıda bırakan Gavin boğazını temizledi ve Piper'a baktı. "Başımın belada olduğunu ve kendimi fazla yormamam gerektiğini düşündüğünü biliyorum ama üretken olduğumda daha iyi iş çıkarıyorum. Kendimi bir yandan da web siteleri kurmak için kiralamaya karar verdim."

Winnie, "İnsanların ağzını aramak, şarap içmek ve yemek yemek zorunda kalacaksın," dedi. "İyileşmekte olan bir uyuşturucu bağımlısı için pek de akıllıca bir fikir değil."

"Bunu hamile olan genç söylüyor," diye karşılık verdi Gavin. "Peki *bu* sana tam olarak ne zaman harika bir fikir gibi göründü, ha? Yani, bir yığın karıncayı fıstık ezmesiyle tuzağa düşürmeye çalıştığın ve sonra fıstık ezmesini hâlâ yiyebileceğini düşündüğün zamanki gibi."

"Hey, ben *dört* yaşıdaydım," dedi Winnie. "Yaptığın aptalca şeylere hiç girmeyeyim bile."

CJ elindeki kahve bardağına bakarak, "Seni yakalamış," dedi. Gavin gözlerini devirdi.

"Teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

"Ve ayrıca," dedi Winnie odadakilere, "artık ergen değilim. Yirmi yaşındayım."

"Şurubu uzat," dedi Piper.

CJ sıkma şişesini ona fırlattı. "İyi hakemlikti." "İlk seferim değil."

Yemek yediler. Gavin'in, herkes eşcinsel erkeklerin "modacı" olduğunu bildiği için moda tavsiyesi isteyen bir şoförle Uber aracılığıyla markete gitme macerasını anlatmasına güldüler.

"Ona eşcinsel moda anlayışının bozulduğunu söyledin mi?" Hepsi Gavin'in on yıl önce daha iyi günler görmüş Hawaii şortuna ve sörf mağazası tişörtüne bakarken, CJ düz bir yüzle sordu.

Winnie daha sonra herkese alt kattaki banyonun su tesisatını Gorilla Tape ile tamir ettiğini ve bir reklam filminde oynaması gerektiğine inandığı için kaseti hazırlayanlara bir video gönderdiğini söyledi.

Emmitt dahil olduğu için mutlu görünüyordu. Cam masanın etrafına baktı, şakalaşmaları, kahkahaları izledi, hatta didişmeler bile iyi hissettiriyordu. Yüzeyin hemen altında gizlenen büyük sorunlar olduğunu biliyordu ama şimdilik mutlu bir aile anı gibi hissediyordu ve Piper'la göz teması kurdu. Kendi ifadesinin muhtemelen bundan keyif aldığını gösterdiğini bilse de, Piper'ın *Oh, kahretsin, bundan keyif alıyorum* şeklindeydi.

CJ'in telefonu çaldı. Bir mesaj okudu ve ayağa kalkarak Gavin'e özür dileyen bir bakış attı. "Kusura bakmayın. Gitmem gerekiyor."

Piper'ın telefonu da çaldı. "Benim de. Markette silahlı saldırı olmuş. Ben daha fazlasını öğrenene kadar herkes evde kalsın."

Cam tüm yetişkinlik hayatını çağrılan kişi olarak, acil durumlardan sorumlu kişi olarak, insanlara her zaman geri çekilmelerini ve işleri halletmesine izin vermelerini söyleyerek geçirmişti. Tehlikede olan kişi olmak, aksiyonun merkezinde ve sorumlu olmak, sonucu kontrol etmenin ve herkesin güvende kalmasını sağlamanın tek yoluydu.

Bu yüzden o geride kalırken Piper'ın tehlikeye doğru kapıdan çıkıp gitmesini izlemek yaptığı en zor şeylerden biriydi.

"Evet," dedi Gavin sessizce, elini onun omzuna koyarak. "Geride kalan olmak berbat bir şey, değil mi?"

Bölüm 22

"Anlaşıldığı üzere, gerçekten de aptallığın birkaç katmanı varmış."

Gavin mutfak masasında oturmuş, Tatlı Yanak kucığında uyurken bir yandan da bilgisayarında B&B web sitesi üzerinde çalışıyordu. Adını geçici olarak Rainbow Lodge koymuştu ve gece yarısı Piper nihayet eve geldiğinde bununla eğleniyordu.

Neredeyse sürünerek kapıdan içeri girdi, yorgunluk yüzüne kazınmıştı. Ve başka bir şey daha. Muhtemelen işte gördükleri için duyduğu keder. Yine de ikinci bakışta daha derin görünüyordu, sanki geçmişinden hatırladığı dehşetleri canlandırmıştı.

Geçmişleri.

Kendi anıları son derece çelişkiliydi ve pek çoğunu hatırlamıyormuş gibi davranmayı seviyordu. Ama bu koca bir yalandı. O her şeyi hatırlıyordu.

Mesele şu ki, en sonuna kadar bile, ailesinin serseri, gezgin hayatının her dakikasını sevmişti. Dünyanın çok az kişinin görebileceği yerlerini görmüş ve farklı kültürleri sanki bunun için doğmuş gibi özümsemişti. Ve öyle de oldu.

Ama Arik'i kaybetmişti. Ve ardından gelen kaos ve çılgınlık içinde çocukluğunu da kaybetmişti.

O ve kız kardeşleri Wildstone'a indiğinde, Piper onu geri getirmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı ve birçok yönden başarılı olmuştu. Ama onun bir parçası her zaman her şeyini kaybetmiş o dehşete düşmüş on yaşındaki çocuk olarak kalacaktı.

Ayağa kalktı ve Piper'ın ağır çantasını omzundan alarak ön kapının yanındaki kancaya astı. Sonra onu mutfığa çekti ve bir sandalyeyi işaret etti.

O kadar dalgın oturuyordu ki, muhtemelen on iki saattir oturmadığını ya da bir şey yemediğini biliyordu. Bu yüzden onun için yapabileceği tek şeyi yaptı. Onu besledi. Kız derin bir nefes aldığı anda en sevdiği üç peynirli ve hindili ızgara sandviçi çeviriyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi. "Söylememem gerekiyor. Bir arkadaşına ve iş ortağına bunu yapmayacağıma dair söz verdim." Bakışlarını sobanın üzerinde tuttu. "O yüzden buradan kaçmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Kaçamazsın. Bilmemen gerekiyor. Sana söylemek bana düşmez ama... Seni tanıyorum. Seni neyin rahatsız ettiğini ve nedenini biliyorum. Bu yüzden yapamam." Gözlerini kapattı. "Sana söylemeden edemem, Gavin."

Kalbi aniden çarpmaya başladı, ocağı kapattı, sandviçi bir tabağa kaydırıldı ve ona getirdi. Sonra kızın yanına çömeldi ve kız ona bakana kadar bekledi. "Beni korkutuyorsun, Piper."

"Biliyorum, ama hiçbir şey söylemezsem ve sen öğrenirsen ..." Başını yavaşça salladı, gözleri parlıyordu. "Bunun sana neler yapabileceğinden korkuyorum. İyileşmene."

Topuklarının üzerine geri oturdu. "Beni daha iyi hissettirmiyor."

"Marketteki silahlı saldırı. Bir soygun girişimiydi. Hepimiz oraya vardığımızda tetikçi hâlâ aktif durumdaydı. Polisler bir şaşırtmaca yarattı, böylece birkaç polis dükkana girebildi. Biri şüpheliye saldırdı. Ve o da adamı indirdi. Ama vurulmadan önce değil."

Gavin nefes almayı bırakmıştı. "CJ."

"Evet ama Gavin, burası Demokratik Kongo Cumhuriyeti değil, tamam mı? Arik değil. CJ ölmeyecek-"

Gavin ayağa fırladı ve kapıya yöneldi, ama Piper onu şaşırtıcı bir güçle yakaladı, ona tutundu ve bırakmayı reddetti. Onunla mücadele edebilirdi ama dizleri titriyordu ve Piper'ın kendisiyle konuştuğunu fark etti.

"O iyi olacak. Gavin, beni dinliyor musun?" Elini sallayarak ekledi. "GSW'de her şey yolundaydı. Muhtemelen şimdiye kadar çoktan hastaneden taburcu olmuştur. Yol boyunca ambulansa sızlandı, gitmesine gerek olmadığını söyledi. Ve sanırım pansuman yapılırken de sızlanıp durdu. Gitmesini sağlamamızın tek nedeni omzuydu ve çok kan kaybetmişti."

Gavin gözlerini kapadı ve kendine aslında nasıl nefes alacağını bildiğini hatırlattı.

"Gavin? İyi misin?"

Elbette. En büyük kâbusu gerçek oluyordu ama bunun dışında ... "Evet. Bırak beni."

Yavaşça geri çekildi ve ona biraz yer açtı. Adam onun bakışlarıyla karşılaştı ve kadının ayaklarının üzerinde duramadığını hatırladı. "Yatağına git, Piper."

"Ama-"

"Aptalca bir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

Uzun bir süre ona baktı ve sonra ona sıkıca sarıldı. "Eğer bana ihtiyacın olursa-"

"Biliyorum. Yaparsam gelip seni alırım." Kadın yukarı çıkana kadar bekledi.

Sonra uyuduğundan emin olmak için biraz daha bekledi.

Önce CJ'i aramış ve telesekretere yönlendirilmiş. Mesaj atmış. Cevap yok.

Eğer CJ ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olsaydı, Piper ona söylerdi. Bunu biliyordu. Güneş yarın doğacaktı. Güneş yarın da batacaktı. Ve Piper ona asla yalan söylemezdi. Bu şeylerden emindi. Kız kardeşi her zaman doğru olanı yapardı. Asla kolay olanı değil.

Peki CJ neden cevap vermiyor?

Belki de Gavin rahat edemeyeceği kadar hızlı yaklaşmış ve adamı ürkütmüştü. *Bununla* başa çıkabilirdi. Başa *çıkamayacağı* şey onu kaybetmekti.

Kahretsin. İyi olacağından emin olmalıydı. Bunu kendi gözleriyle görmeliydi. Bunu öğrenene kadar nefes alamazdı. Bu da, ortaya çıktığı gibi, gerçekten de aptallığın birkaç katmanı olduğu anlamına geliyordu. Piper'a sessiz bir özür göndererek Winnie'nin anahtarlarını aldı ve dışarı çıktı. CJ'in hastanelerden nefret ettiğini ve mecbur kalmadıkça burada bir dakika bile kalmayacağını biliyordu. Dürüst olmak gerekirse, ağzından vurulmamış olsaydı, AMA olsun ya da olmasın gitmeyi talep ederdi.

Yolculuğu hatırlamadan kendini CJ'in araba yolunda buldu. Çünkü korktuğu her şey -çaresizlik, bilmemek, hayatın çok kısa olduğunun iç burkan kesinliği, sevdiği birini göz açıp kapayıncaya kadar kaybedebileceğini bilmek- hepsi intikamla geri dönmüştü.

İçeride ışıklar yanıyordu ama CJ kapıya cevap vermedi. Gavin, kuşkusuz gevşek ahlak anlayışıyla boğuşmadı. İçeri girdi. Oturma odası boştu ama girişe yakın bir yerde yere atılmış botlar ve onun hemen ötesinde üzerinde kan olan bir gömlek vardı.

Gavin'in kanı dondu. İçeriden gelen küfürleri duyabiliyordu. Bunun verdiği güvenle ona doğru ilerledi.

CJ'i banyoda, kalçalarına tehlikeli bir şekilde oturan bir kot pantolona kadar soyunmuş halde buldu. Tezgâha ağır ağır yaslanmış, bir yandan da aynada sırtını görebilmek için dönmeye çalışıyordu. Önünde ve arkasında kan lekeli gazlı bezler vardı ve muhtemelen duşa girebilmek için her şeyi Saran Wrap ile örtmeye çalışıyor gibiydi.

Gavin odaya girdi, CJ'in ellerini itti ve görevi devraldı. "Ne kadar kötü?"

CJ acıyla sıkıldığı dişlerinin arasından, "Değil," dedi.

Sert adam. Normalde Gavin bunu severdi ama şimdi sadece başını salladı. "Beni sesli mesaja yönlendirdin ve mesajlarımı görmezden geldin."

"Seni görmezden gelmiyordum." "Ne o zaman?"

"Seni korkutmak istemedim."

"Çok geç." Gavin alnını CJ'inkine bastırdı. "İyi misin?" "Sen iyi misin?" CJ sordu.

"Eğer öyleysen."

CJ sert bir nefes verdi. "Olacağım."

"Duş almana bile izin var mı?" "Beni kim durduracak?"

"Ben, eğer tıbbi tavsiyeye aykırıysa." Ki öyle olduğundan şüpheleniyordu. CJ titriyordu, bu yüzden ona doğru bastırdı ve onu tezgâha yasladı. "Kanaman var," dedi sessizce.

"Duştan sonra bandajları değiştireceğim."

Gavin adamla tartışmaya zahmet etmedi, çünkü kendisinden sonra, tüm gezegende CJ'den daha inatçı kimse yoktu. Kurşun yarasını kapatmayı bitirdi -sadece bu iki kelimeyi düşünmek bile onu sersemletiyordu- ve duşu açtı. Sonra CJ'in kot pantolonunun düğmelerini çözdü, fermuarını açtı ve iterek çıkardı.

"Genelde önce ben yemek yerim," diye mırıldandı CJ ama yüzü kül rengine dönmüştü ve tezgâha yaslanmıştı. Gavin ona başını salladı ve sonra sessizce ve hızla soyundu.

CJ yavaş bir vücut taraması yaptı ve bir an öncesine göre daha canlı olduğunu gösterdi. "Bu düşünceni unutma," dedi Gavin ve ikisini de duşa soktu,

CJ'i ılık su ve sabunla, su pembeleşene kadar yıkadı. Ardından CJ'i nazikçe kuruladı ve yatağı işaret etti.

Şimdi solgun ve efordan yaprak gibi titreyen CJ arabaya tırmandı ve gözlerini kapattı. "Kararları sen vermeye alışma."

Gavin, CJ'in neredeyse her zaman saldırgan taraf olduğu seks hayatlarına yapılan bu sinsî göndermeye bir kakhaha attı. "Bilmiyorum dostum, sendeki bu yeni uysallıktan hoşlanıyorum."

Elinden başka hiçbir şeyini oynatmadan, gözlerini bile açmadan, CJ onu tersledi.

Gavin aradığı şeyi bulmak için oturma odasına geri döndü. CJ'in anahtarlarını attığı yerin yakınında, içinde ilaçlar olan bir eczane çantası vardı. Ve Gavin'in tanıdığı deri bir bileklik. Bunu yıllar önce CJ'e vermişti. Bileziği eline alıp parmaklarının arasında yuvarladı, anıları gözünün önüne geldi.

Dokuzuncu sınıftan sonraki yaz karnavaldaydılar. Aptal bir dart oyununda bileziği kazanmıştı ve CJ onu takmıştı. Asla çıkarmayacağını söylemişti.

Gavin onu ve hapları bir şişe suyla birlikte yatak odasına götürdü. Yatağa oturup bekledi.

CJ gözlerini açtı, deri banda baktı, sonra gözlerini tekrar kapattı.

"Onu saklamışsın," dedi Gavin sessizce.

"Benim için bir anlamı vardı." CJ yutkundu ve Gavin onun adem elmasının zıplamasını izledi. "Geçen gecedен sonra tekrar takmıştım."

Bunun üzerine yutkunma sırası Gavin'e gelmişti. CJ artık sevdiği çocuk değildi, yetişkin bir adamdı ve duyguları konusunda Gavin'in olmayı umabileceğinden çok daha dürüsttü.

"Hastanede tekrar çıkarmamı istediler," dedi CJ. "Bileklerimdeki sıyrıklar iyileşene kadar tekrar takamam."

Gavin CJ'in bileklerine baktı, muhtemelen vurulduktan sonra düştüğü yerden dolayı morarmış ve kesilmişti. Bu yüzden bileziği kendisi taktı. CJ, her ikisinin de aptalca duygusal kıçlarıyla eğleniyormuş gibi ağzı hafifçe kıvrılmış bir halde onu izledi.

Gavin, "Sen tekrar giyene kadar, senin yerine ben giyeceğim," dedi. CJ'in gülümsemesi soldu. Dayanılmaz derecede duygulanmış görünerek başını salladı.

Gavin bir nefes verdi ve ilaç şişelerini okudu. "Bu antibiyotiklere hemen başlamanız gerekiyor." Birini suyla birlikte verdi ve sonra ağrı kesicilere döndü.

CJ, "Bunların hiçbirine ihtiyacım yok," dedi.

"Gerçekten mi? Çünkü acıdan titriyorsun ve ayrıca çarşaflarından daha solgunsun. Bir Porto Rikolu için büyük başarı. Bak, sadece lanet bir ağı kesici al. Ben kalıp sana göz kulak olurum-"

"Hayır."

"Neden olmasın?" Gavin kızgın bir şekilde sordu.

Endişeliydi. "Çünkü bir daha asla ağı kesici alamazsın."

Ve yapamadığı için, CJ kendisinin de yapmasına izin vermedi. Dayanışma içinde. Bu şaşırtıcı destek Gavin'in boğazını tekrar konuşamayacak kadar sıkılmıştı. Şişeyi eczane çantasına geri koydu. "Görevde bile olmaman gerekiyordu."

"Öyle mi? Ve?"

"Ve sen bir kurşunun önüne bastın. Lanet olası bir kurşunun önüne bastın."

"Orada çocuklar vardı, Gav. On yaşında bir çocuk benden bir metre ötede dehşet içinde donup kalmıştı. O pisliğe silahla saldırmıyordum ..."

O zaman bir çocuk vurulabilirdi.

Gavin ayağa fırladı, sendeleyerek banyoya girdi ve kustu. Şimdi titreyen ve terleyen oydu ve ayrıca -oh, ne güzel- CJ'in ağır bir şekilde dizlerinin üzerine çöküp onu kendine çektiğini hissettiğinde tam bir geçmişe dönüş modundaydı.

Gavin'in onunla savaşacak gücü bile yoktu.

"Sen de aynı şeyi yapardın," dedi CJ sessizce. "Kurşun tam içimden geçti. İyi olacağım." Elini Gavin'in sırtında gezdirdi. "Bana bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu söyle."

Gavin başını CJ'in sağlam omzuna yasladı ve gözlerini sıkarak kapattı. "Sana kız kardeşlerimle neden Wildstone'a gönderildiğimizi anlatmış mıydım?"

CJ yer değiştirdi, böylece ikisi de duvara yaslanmış, bacaklarını önlerine uzatmış, kollarıyla birbirlerini dik tutuyorlardı. "Hatırlamadığını biliyorsun," dedi sessizce. "Her zaman gerçekten hatırlamadığını, çok genç olduğunu söyledin."

Eski günlerde Gavin korkunç geçmişe dönüşler yaşamıştı. En iyi arkadaşı olarak CJ, Gavin'in neler yaşadığını görmüş ama nedenini anlayamamıştı. Gavin'in açılmasını sağlamaya çalışmış ama başaramamıştı. Büyükannesi terapiye inanmıyordu ama vefat ettiğinde Piper onu terapiye gitmeye zorladı.

Yardımlı oldu. Hem de çok. Ama o zamana kadar CJ'le ilişkisini çoktan patlatmıştı.

Ve işte buradaydılar, bunca yıl sonra ve o hala bu konuda konuşmaktan nefret ediyordu. "Ailemin denizaşırı ülkelerde öldürüldüğünü biliyorsun."

CJ'in kolları onun etrafında sıkılaştı. "Evet. Sen ve kardeşlerin de buraya, Wildstone'a geldiniz."

Pek çok ayrıntıyı kaçırmıştı ama bu durum Gavin'in anne babasının ölümünden önce yaşananlar hakkında konuşmamasını sağlamıştı. "Bir köyde yaşıyorduk. Bahçemiz çitle çevrili değildi, sadece bir açıklıktı. Sınırlarımız orman tarafından belirleniyordu. Yeşilliklerin ötesine geçmemize izin yoktu. Ama, kahretsin, biliyorsun ben bir pisliktim."

"Hâlâ öyle," dedi CJ yumuşak bir sesle ve Gavin'i biraz güldürdü, CJ'in de bunu amaçladığını tahmin ediyordu.

"En iyi arkadaşım Arik ve ben kapalı kalmaktan hoşlanmıyorduk," dedi. "Bu yüzden bir plan yaptık. Daha doğrusu, Arik'in ne istersem yapacağını bildiğim için planı ben yaptım. Karanlık çökene kadar bekleyecek ve ormana gizlice girip bu kadar büyütülecek şeyin ne olduğunu görecektik." Gözlerini kapattı. "İsyancı güçlerle karşılaştık. Eğlence olsun diye bize ateş ettiler." Nefes almadığını fark etti, bu yüzden biraz hava emdi. "Arik vuruldu." Sesi kesildi. "O öldü ve bu benim hatamdı."

CJ bir an sessiz kaldı. Orada öylece oturdu ve sonunda konuşmadan önce Gavin'in ensesindeki gerginliği yavaşça ovdu. "Yani bugün tam da şeytanlarına göre oynadın."

"Şu anda bir hap için sahip olduğum her şeyi verirdim diyelim. Neyse ki benim bir bokum yok."

"Arik kendini suçlamayı istemezdi. Seninle birlikte kendi özgür iradesiyle ormana gitti ve eğer şu anki en iyi arkadaşın gibiyse, denesen bile onu durduramazdın."

Gavin yanaklarında hissettiği gözyaşlarına aldırmadan başını kaldırdı. "Şu anki en iyi arkadaşımın sen olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorum."

Gavin uzun, titrek bir nefes verdi ve başını salladı. "Hak ettiğimden daha fazlası."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Hayır, ama eminim bana söylemek üzeresindir."

CJ onun bakışlarını tuttu. "Şimdiye kadar günlerinin yüzde yüzünde hayatta kaldın. Bu da demek oluyor ki harika gidiyorsun."

Gavin kısıp bir kahkaha atmak zorunda kaldı. "Evet, *harika* göreceli bir şey."

CJ küçük bir gülümseme verdi. Çünkü adam onun ne demek istediğini biliyordu, belki Gavin'den bile daha iyi biliyordu. CJ hayatı boyunca çok acı çekmişti. Lanet olası ailesi onu terk etmiş, okuldaki bazı zalim çocuklar tarafından dolaptan zorla çıkarıldıktan beş dakika sonra onu kaldırıma atmıştı.

En azından Gavin ailesinin onu sevdiğini biliyordu.

CJ'in böyle bir rahatlığı yoktu. Ve her şeye rağmen, tanıdığı herkes arasında en büyük kalbe sahip olan oydu. Ve Gavin'e doğru bakıyor, onu fark etmesi için cesaretlendiriyordu.

Bilgin olsun, Gavin'in dikkatini çekmişti.

"Sana ilk günden aşık oldum," dedi CJ. "Vahşiliğinle, macera anlayışınla ve gözlerindeki o temkinli kimsin sen bakışıyla nefesimi kesmiştin. Değişen pek bir şey yok." Durakladı. "Yine kalbimi mi kıracaksın?"

Gavin sustu. "Yapabileceğimi bilmiyordum."

"Çuvallama konusunda kilitlendiğini mi sanıyorsun?" CJ gülmeye başladı, sonra sert bir nefes çekti ve bir süre sustu. "Tanrım."

"Gülme."

"Yok artık."

"Ağrı kesiciye ihtiyacın var," dedi Gavin.

"Hayır." Durakladı. "Benim ilkim olduğunu biliyorsun. Seni sevdiğimi."

CJ, Gavin'in de ilkiydi. Onun her şeyiydi. Ama yine de o zamanlar gerçek bir ilişkiyi kavrayamamıştı. Bu onun kavrayışının ötesindeydi. Aldatmamıştı. Yaptığı şey neredeyse daha kötüydü. Hiçbir adres bırakmadan şehri terk etmişti. Ve sonra tüm duygularını derinlere itmeye devam etmişti.

Bir Manning uzmanlığı.

CJ usulca, "Beni mahvettin," dedi ve Gavin ayağa kalkmaya başladı.

CJ onu durdurdu. "Hayır, dinle. Seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum. Sen iyi değildin. En iyi arkadaşın öldürüldü. Aileni kaybettin. Sakin davranıyordun ama vahşiydin ve çok öfkeliydin. Bu beni cezbetti çünkü ... şey, çünkü o duyguyu biliyordum. Ailem eşcinsel olduğumu öğrendiğinde, bir anda ailem olmaktan çıktılar. Bir andan diğerine, sadece kendim olduğum için aniden terk edildim. Ben de vahşileştim ve öfkelenim ve biz ... şey, o ana uyduk. Ama hazır olduğunda seni bırakmam gerektiğini hep biliyordum ve bıraktım da. Ve sonra, bir şekilde, yavaş yavaş değiştim. Kaçırdığım şüpheli bilgeliğe geldim.

hayat hakkında. Bir süreliğine Los Angeles'a gittim. Ve"-başını salladı-"Hareket eden her şeyle yattım."

Gavin kıskançlığın acımasız ısırığını hissetti ama anladığı için başını salladı. "Özür dilerim. Seni seviyordum ama korkuyordum. Bir bağlılık için hazır değildim. O zamanlar bir dişçi randevusuna bile bağlanamazdım. Berbat bir haldeydim ve hiçbir şeyi umursamama izin veremiyordum."

"Nereye gittin?"

"Arizona. İş yüksek baskı altındaydı, rekabet çok şiddetliydi ve ben ayak uydurmakta zorlanıyordum. Her şeyi çok fazla önemsiyordum ve ... İşimi yapamıyordum."

"Bu yüzden ağır kesici ilaçları kötüye kullanmaya başladın," dedi CJ. "Umursamamaya çalışıyordun."

"Umursamamak, hissetmemek... hiçbir şey hissetmemek." Gavin başını salladı. "Kendimi kaybedene kadar kendi kendime ilaç vermeye devam ettim." Durakladı ama hepsini söylemesi gerektiğini biliyordu. "İşimi de kaybettim. Alkollü araç kullanmaktan ceza alınca dibe vurduğum ve kendimi rehabilitasyonda buldum. Avukatım ve kaldığım tesis arasındaki tüm birikimimi kullandım. Hayatta kalırsam kendimi toparlayacağıma dair kendime söz verdim."

CJ sarsılmış görünüyordu. "Yani siz? Birlikte misiniz? Çünkü şu anda en azından ailenizi derinden önemsiyor gibi görünüyorsunuz."

"Evet, sanırım ben bile bir şeyler öğrenebilirim."

Uzun bir süre boyunca kendi kafasında kurbanı oynamış, insanların en kötüsünü düşünmüştü. Büyükannesinin onları istemediğine, başka seçeneği olmadığına, Piper'ın ailenin reisi olmak istemediğine, başka seçeneği olmadığına kendini ikna etmişti. Wildstone onun için fazla dar görüşlüydü ... ve bu böyle devam etti.

Ama her konuda yanılmıştı. Geriye dönüp baktığında, büyükannesinin onu ne kadar çok sevdiğini biliyordu, sadece kızını ve ardından kendi kocasını kaybetmenin yasını tutuyordu. Piper ve Winnie de onu delicesine seviyorlardı ve şüpheli yetişkinliğe giden uzun, yavaş, acılı yolu düşününce çok şanslıydı. "Sana bir özür borçluyum," dedi sessizce. "Hem de büyük bir özür."

CJ başını salladı. "Rehabilitasyona gittiğinde ben senin hayatında değildim. Benden özür dilemene gerek yok."

"O dönem için değil belki. Ama kesinlikle öncesi için. Ayrılış şeklim için."

CJ yine başını salladı. "Zaten çok gençtik." "Beni bu işten sıyıрма."

"Pekâlâ," dedi CJ başını sallayarak. "Yapmayacağım. Öürün için teşekkür ederim. Kabul edildi." Çok küçük bir gülümseme verdi. "Sen farklısın. İyi bir farklılık." "Belki de hayatımda ilk kez yavaşlayıp yavaşlamamak, derin bir nefes alıp almamak konusunda kendimle savaşmıyormuşum gibi hissettiğim içindir, ve mutlu ol. Ve . . . Ben mutluyum."

"Şaşırmış gibisin," dedi CJ.

"Evet, çünkü benimle tanıştın mı?"

CJ çok küçük ama sıcak, rahat bir gülümseme verdi. "Ben vuruldum ve sen mutlusun. Sen hasta bir adamsın."

"Ama sen seviyorsun."

CJ'in gülümsemesi soldu ve Gavin bir kez daha ayağa kalkmaya çalıştı ama yaralı olmasına rağmen CJ çok güçlüydü. "Bunu seviyorum," dedi Gavin'e tutunarak. "Sevmediğim şey, ne zaman işler iyi gitmeye başlasa kaçıp gitme dürtün. Bundan vazgeçebilir misin?"

"Üzerinde çalışıyorum."

"Umarım bu doğrudur."

"Belki de bunu sana kanıtlamalıyım," dedi Gavin. "Belki de kanıtlamalısın."

Ve gecenin geri kalanında başka bir şey söylemediler.

Bölüm 23

"Bu sefer seni yakaladım."

Ertesi sabah, Gavin yataktan istediği saatten çok önce kalktı. CJ hâlâ uyuyordu, bu yüzden ona bir toplantısı olduğunu söyleyen ve antibiyotiğini almasını hatırlatan bir not bıraktı.

Wildstone'da iyi yemek yenebilecek birkaç yer vardı ama hiçbiri Caro's Café'den daha iyi değildi. Gavin, Axel'i köşedeki bir masada, sırtını duvara dayamış, sıcak, sade kahvesini sanki işiymiş gibi yudumlarken buldu. Adam otuz yaşlarındaydı, dalgalı siyah saçları omuzlarına dökülüyordu, sakalı da ona uyuyordu ve her tarafı dövmelerle kaplıydı. Bir rock yıldızını canlandıran bir aktör olabilecek kadar yakışıklıydı, peşinde hem erkekler hem de kadınlar vardı ve bundan kesinlikle en iyi şekilde yararlanıyordu. Gavin'in eski bir arkadaşıydı ve geçen hafta aynı NA toplantısına katıldıklarında yeniden bağlantı kurmuşlardı. Axel ona Wildstone sponsoru olmayı teklif etmiş ve Gavin de bunu kabul etmişti.

"Geç kaldın," dedi Axel, her zamanki sürekli çatık kaşlarıyla.

"Hayır, değilim." Gavin telefonunu salladı. "Gördün mü? Saat tam sekiz." "Zamanında gelmek geç kalmaktır. Erken, tam zamanında."

"Dur tahmin edeyim," dedi Gavin, otururken. "Yine kendi kendine yardım kitapları okuyorsun."

Axel nadiren sırıttı. "Hayır, o dün geceki fal kurabiyemden çıktı."

Gavin güldü ve sonra garson kız siparişlerini almak için geldi.

O gittikten sonra Gavin Axel'e baktı. "Nasılsın?" "Ben de sana bunu soracaktım."

Gavin suyunu içti ve gözlerini dolu, gürültülü lokantaya dikti. "Burası hâlâ oldukça popüler, ha?"

"Elli mil boyunca en iyi kahvaltı. Bilerek mi oyalıyorsun?"

"Evet." Gavin, hayatında nereden geldiğini, nasıl bir çukurdan çıktığını ve düz bir zeminde kalmanın ne kadar zor olduğunu gerçekten anlıyormuş gibi görünen tek kişinin gözleriyle karşılaştı. Axel'in sabırlı sessizliği karşısında, "Dayanıyorum," dedi.

"Orada asılı kalmayı tanımla."

"Temiz kalmayı her şeyden çok istiyorum."

"Ama . . . ?"

"Ama bazen zor oluyor."

"Yok artık," dedi Axel. "Fark etmediysen söyleyeyim, hayat çok zor."

Yemekleri geldiğinde yemeğe daldılar ve Axel çatalıyla Gavin'e yemesi ve konuşması için işaret etti. "Bana Wildstone'da işlerin nasıl gittiğini anlat."

"Geri dönmek istiyorum. Evde olmayı seviyorum. Ama aynı zamanda bazı kötü şeyleri de hatırlatıyor. Ailemi kaybetmek. Arik'i. Ve şimdi ben ve CJ ... şey, aslında emin değilim, ama biz bir şeyiz. Ve bu hoşuma gidiyor. Ama onu kaybetmekten korkuyorum."

"Onunla konuştun mu?"

"Evet."

Axel başını salladı. "Tekrar kullanma dürtüsü hissediyor musun?"

"Hayır. Tam olarak değil. Yani beynim istemiyor ama bedenim her zaman aynı fikirde değil."

Axel başını salladı. "Bunu hepimiz anlıyoruz." "Hâlâ mı?"

"Yine de. Şimdiki benliğiniz geçmişteki aptal benliğinizden daha güçlü olmalı."

Gavin kabaca güldü. "Evet."

"Bakın, bağımlı bağımlıdır ve ne yazık ki bir bağımlılığımızı kolayca başka bir bağımlılıkla değiştirebiliriz, ama bazen kötü şeylere olan ihtiyacın yerine başka bir şey koyabilirsiniz." Axel omuz silkti. "Benim tercihim seks olurdu. Sadece kendimle demek istemedim. Kişisel bir şey değil ama benim için biraz fazla güzelsin."

Gavin yine güldü ve bu iyi hissettirdi.

"Ama cidden." Tüm gülümsemeler bir yana, Axel eğildi. "Başa çıkamayacağın bir dürtü hissedersen beni ara. Orada olacağım. Hangi gün ya da saat olduğu önemli değil. Anladın mı beni?"

Gavin minnettarlık duyduğunu hissetti ve başını salladı. "Seni yakaladım. Ama bunu da aldım."

"Gördüğünüz gibi."

Gavin yemeğini bitirdi ve tabağını iterek pencereden dışarı baktı. CJ'in kaldırımında kıpırdamadan durduğunu ve okunamayan bir ifadeyle ona baktığını görünce şaşırdı.

Gavin el salladı.

CJ yapmadı. Aslında, topukladı ve yürüdü gitti. *Ne oluyor be?* Ayağa kalkarak masaya biraz para attı. "Haftaya görüşür müyüz?"

Axel başını salladı. "Tabii bana daha önce ihtiyacın olmazsa."

Gavin dışarı çıktı ve çoktan arabasına binmiş olan CJ'e yetişmek için yer ayırtmak zorunda kaldı. Vurulmuş bir adam için oldukça iyi hareket ediyordu. "Hey, notumu aldın mı?"

CJ döndü, yüzü dikkatle boştu, bir çift koyu renkli aynalı güneş gözlüğünün de yardımıyla. "Bir toplantının olduğunu söyleyen not mu? Evet, anladım. Ama bu bir iş toplantısına benzemiyordu."

Hem ses tonuna hem de yalan söylediğine dair imalı suçlamaya şaşıran Gavin, bir saniye önce yapmak istediği gibi adama uzanmak yerine ellerini ceplerine soktu. "Gerçekten bir toplantıydı."

"Peki, bağımlı olduğu bilinen biriyle ne tür bir işiniz var?" Gavin başını salladı. "Düşündüğünüz gibi değil."

"Gerçekten mi? Çünkü iki yıl önce o pisliği saldırı ve darptan tutukladığımı düşünüyorum."

Axel Gavin'e tüm bunları ve daha fazlasını anlatmıştı, tutuklanmaya direnecek kadar aptal olduğu gerçeği de buna dahildi. "Biliyorum. O artık temiz."

"Öyle mi? Peki bu adam senin için kim?"

İşte Gavin'in hata yaptığı yer burasıydı. Tereddüt ettiği anda bunun farkına varmıştı ama Axel mahremiyeti konusunda fanatikti ve Gavin buna saygı duymak zorundaydı. "Sadece bir arkadaş."

"Yalan söylüyorsun," dedi CJ.

Daha çok ihmal etmek gibiydi ama Gavin Axel'e ondan söz edip edemeyeceğini sormamıştı ve NA'da sadakat her şeydi. Ayrıca, CJ'in şu anda ona bakışındaki bir şey onu gerçekten kızdırıyordu. Ve itiraf etmek gerekirse, sinirlendiğinde en iyi düşünme yeteneğini gösteremiyordu. "O sadece bir arkadaş. Ama asıl sorun bu değil, değil mi Ceej? Hâlâ yabani yulaf ektiğimi düşünüyorsun."

"Beni ilgilendirmez."

"Kesinlikle öyle. Döndüğümünden beri birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra gerçekten böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Sen söyle."

Gavin sanki suratına yumruk yemiş gibi bir adım geriye sendeledi. Öyle hissettiğinden emindi ve başını sallayarak kızgınlıktan incinmişliğı geçti. "Ben burada yanlış bir şey yapmadım."

"Ama oraya nasıl geldiğimi görebiliyorsun, değıl mi?"

"Seni hiç aldatmadım, CJ. Pisliğin tekiydim, evet. Ama aldatan bir pislik değıldim." Ve lanet olsun, bundan, kötü kararlarının üzerine atlamasından bıkmıştı. Onu yumruklamaktan. "Bak, ikimiz de bir geçmişim olduğunu biliyoruz. Ama bu sadece bir geçmiş. Ve seni terk etme şeklim berbattı. Ama sen hiç pişman olduğun bir şey yapmadın mı, yoksa mükemmel misin?"

CJ cevap verme zahmetine girmede. Sadece iğrenmiş bir ses çıkardı ve arabasına bindi.

"Ciddi misin sen?"

CJ onun bakışlarına karşılık verdi. "Kaçmanın senin yöntemin olduğunun farkındayım ama bu sefer senden önce davranacağımı düşündüm."

O gittiğinde, Gavin şok içinde bir süre öylece durdu. Ama hiç de şok olmamalıydı. Ondan uzaklaşmanın çok kolay olduğundan emindi.

Eve gitmek istiyordu. Akıllıca olan da buydu. Görünüşe göre öyle değıldi, çünkü arabayı CJ'in evine sürdü. Arabadan inip kapıyı çalarken kendi kendine "Sen bir aptalsın," dedi.

Cevap yok. şok. Kapıyı denedi. Kilitli değıldi. Adil oyun o zaman, iterek açtı ve içeri adım attı.

CJ elinde silahıyla oturma odasında belirdi. "Tanrım," diye nefes aldı, sonra silahını indirdi ve diğere eliyle gözlerini ovuşturdu. "Sanki seni öldürmemi *istiyorsun*."

Gavin kapıyı arkasından çarptı. "Tamam, evet, yani *eskiden* kaçardım." Hâlâ silahlı olan ve belli ki hâlâ kızgın olan CJ'e doğru yürüdü. Gavin'in umurunda değıldi. Bunu aşmıştı, günahlarının bedelini ödemeyi aşmıştı ve değıştiğı için kredi alamıyordu. "Ama belki de büyüdüm."

"Belki mi?"

"Evet," dedi Gavin. "Ve belki *de* telafi etmem gereken çok şey olduğunu *da* biliyorum, ama onca insan arasında senin bana inanmamanı beklemiyordum. Çünkü nasıl bitmiş olursa olsun, sana verdiğim sözden asla dönmedim."

"*Belki* de her şeyin bir ilki vardır."

Bu Gavin'i durdurdu. CJ ona inanmıyordu. Ama o da kendine hiçbir zaman o kadar inanmamıştı, öyleyse CJ'in ona inanmamasına neden bu kadar şaşırmıştı?

değil mi? Hastaydı, deri bileziği çıkardı, sehpanın üzerine fırlattı ve gitti.
Ve CJ ona izin verdi.

CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA Cam kendini gölün üç yüz metre yukarısındaki kayalıklarda popüler bir yürüyüş alanı olan Rainbow Peak'e doğru yürürken buldu. Babası, Winnie, Gavin ve Piper ile birlikteydi ve oraya muhteşem manzaralar için gitmemişlerdi.

Emmitt ve Piper'ın sadece çok az sayıda yerlinin varlığından haberdar olduğunu söylediği dar bir patika için patika başını atladıklarında kalbi göğsünde ağır ağır atıyordu. Bu patika, suyun üzerinde durup tüm dünya gibi görünen bir manzarayı görebilecekleri bir çıkıntıya çıkıyordu. Hemen aşağıda muhteşem mavi bir göl vardı. Bunun ötesinde, göz alabildiğine uzanan çiftlikler ve şarap imalathanelerinin bulunduğu yemyeşil tepelerden oluşan bir örtü vardı.

Cam, bugünün cenaze için olabildiğince iyi bir gün olduğunu düşünüyordu.

Winnie, Rowan'ın onu en son gördüğünü söylediği güneş elbisesini giyyordu. Ama kış olduğu için tayt, bot ve ceket de giymişti; hiçbiri siyah değildi. Rowan'ın bundan nefret edeceğini söyleyerek herhangi birinin siyah giymesini yasaklamıştı.

Emmitt en son Rowan'la balığa çıktıklarında giydiği şort ve tişörtü giymişti. Ceket yoktu.

Piper kot pantolon ve üzerinde RIDE THE RAINBOW yazan bir sweatshirt giymişti. Görünüşe göre Rowan bunu Gavin'e vermiş, o da küçültmüş ve böylece Piper'a geçmişti.

Rowan'la özdeşleştirdiği belirli bir kıyafeti olmayan Cam'in üzerinde her zamanki kargoları ve tişörtü vardı ama rüzgâra karşı bir rüzgârlık ve parlak kış gökyüzüne karşı koyu renk lensler takmıştı.

Ve ayrıca kendi duygularını korumak için.

Rowan'ın ilk cenazesinde sarhoş olmuştu. O zamanlar hissiz olmak en iyisiydi. Şu ana kadar hissizliği özlememişti. Kalbi ağrıyordu ve göğsüne ağır geliyordu; omzuna bir el indiğinde gerildi.

Babasının.

Kendini rahatlamaya zorladı, keşke bu ayin için de sarhoş olmayı tercih etseydim diye düşündü. Babası, birkaç dakika önce şok içindeki topluluğa Rowan'ın küllerinin bir kısmını taşıdığını söylediği küçük bir kutu taşıyordu.

"Burası Rowan'ın en sevdiği gizli yerdı," dedi Emmitt. "Buraya gelirdi, bazen eğlenmek için aşağı iner ve sonra tekrar yukarı çıkardı. Bazen de sadece oturup nefes almak için. Bunu yapmayı severdi." Emmitt'in sesi biraz boğuklaştı. "Bunu benden öğrendi. Ona yavaşlamayı ve çiçekleri koklamayı ben öğrettim. Popüler bir görüş olmadığını biliyorum, ona hırsı öğretmeli ve onu üniversiteye gitmeye zorlamalıydım, ama bunlar onun yaşındayken beni perişan etti. Ve anlaşılan o ki hayat çok kısa." Nefesini içine çekti. "Rowan, umarım bulutlarda dağlara tırmanıyor ve çiçekleri kokluyorsundur. Seni özleyeceğim oğlum." Yanaklarındaki gözyaşlarını sildi ve başını salladı. İşi bitmişti. Kutuyu Winnie'ye uzattı.

Derin bir nefes aldı, ancak bir şey söyleyemeden başka biri geldi.

CJ. Üniforma giymişti ve bakışları önce Gavin'e gitti, sonra Winnie'nin tuttuğu şey de dahil olmak üzere diğerlerine baktı.

"Neden dinlenmiyorsun?" Gavin sordu.

"Evet, birkaç gün daha izinli olduğumu sanıyordum," dedi Piper.

CJ başını salladı ve cevap verdiğinde bunu Gavin'e değil Piper'a yaptı. "Bir saniye daha uzak kalamadım. Ben iyiyim. Masa başı görevindeyim ama iyiyim."

"Masa başı görevine benzemiyor," dedi Gavin.

CJ soğukkanlılıkla omuz silkti. Belli ki ikisi arasında havanın aniden kutup gibi görünmesine neden olacak bir şey olmuştu.

"Kişisel bir meseleye burnumu soktuğum için özür dilerim," dedi CJ, "ama Bayan Wilkinson tepesinde tuhaf bir şeyler olduğunu söyledi. Telefonu aldım ve kontrol etmeye geldim."

"Bayan Wilkinson kim?" Cam sordu.

"Güney kıyısında yaşayan yaşlı kadın," dedi Gavin. "Bin sekiz yüzlü yıllardan beri orada yaşıyor. Elinde dürbünüyle göl kıyısındaki verandasında oturup insanları gözetliyor."

"Gölün kendisine ait olduğunu düşünüyor," dedi Piper. "Ve görünüşe göre etrafındaki tepeler de."

CJ başını salladı. "Burada parlak bir şeyin sallandığını gördüğünü söyledi. Bunun bir uzaylı istilas olabileceğini düşünmüş." Güneye doğru döndü ve el salladı. "Gülümse, çünkü onun izlediğini biliyorsun."

"Belki de hemen sonuca varıp bizi kelepçelemelisiniz," dedi Gavin.

Piper bile kaşlarını kaldırdı. Evet, kesinlikle bir şeyler olmuştu.

CJ, Gavin'i tamamen görmezden geldi ve Emmitt'e döndü. "Kaybınız için üzgünüm." Sonra Winnie'ye baktı ve elindeki kutuyu işaret etti. "Ama Rowan'ın küllerini aşağıdaki suya serpmek niyetindeyseniz, önce izin almanız gerektiğini söylemek benim görevim."

"Ya bir tane varsa?" Winnie sordu. CJ

ona baktı. "Var mı?"

"Winnie," dedi Gavin uyararak, kız kardeşi ağzını açtığı anda, açıkça yalan söylemesini istemiyordu.

Polis yüzünü buruşturdu, işiyle özel hayatı çakıştığı için acı içinde görünüyordu. "İzin var mı yok mu?"

Herkes birbirine baktı.

"Pekâlâ, mesele şu," dedi Gavin garip bir sessizlikten sonra. "Rowan'ın resmi cenaze töreni Doğu'daydı ve bazılarımız gidemedi. Burada herhangi bir yasayı çiğnemeye çalışmıyoruz, sadece çok genç yaşta ölen bir çocuğu bildiğimiz en iyi şekilde onurlandırmaya çalışıyoruz."

CJ uzun bir süre Gavin'e baktı ve sonra diğerlerine döndü. "Dediğim gibi, izne ihtiyacınız var. Ne yazık ki, eğer izniniz yoksa ve birisi, mesela güçlü bir dürbünü olan sıkılmış yaşlı bir kadın sizi ihbar ederse, büyük bir para cezası var. Ancak o sıkılmış yaşlı kadın birkaç dakika içinde yerel bir polis tarafından ziyaret edilirse, polis de ona gölün çevresinde her şeyin yolunda olduğunu, uzaylı istilası olmadığını söyler ve muhtemelen çay teklifini kabul eder, böylece bir saat boyunca meşgul olur ve dikkati dağılırsa, o zaman zarar yok, faul yok."

Gavin onun gidişini izledi, yüz ifadesindeki bir şey Rowan'la ilgisi olmayan bir sürü acıdan söz ediyordu. Sonra devam etmesi için Winnie'ye başıyla işaret etti, Winnie de teneke kutuyu kavrayıp aşağıdaki suya baktı.

"Hey, Rowan," diye fısıldadı, cebinden el yazısıyla yazılmış bir not çıkarırken gözleri çoktan ıslanmıştı. "Biliyorum, iki veda ve sen vedalardan *nefret edersin*. Ama sana birkaç şey söylemem gerekiyordu." Notlarından okudu. "Birincisi... Seni yeterince takdir ettiğimi sanmıyorum. Aslında, etmediğimi biliyorum. Yani, gecenin bir yarısı odamdaki böcek için başka kimi arayabilirdim ki? Beni kurtarmak için iki saat araba kullandın." Burnunu çekti ve gözyaşlarıyla olan savaşını kaybetti ama okumaya devam etti. Cam tek kelimesini bile anlayamamıştı ve herkesin yüzündeki ifadeye bakılırsa onlar da anlayamamıştı.

Kendini onun içten, ham kederine gerçekten kapatmak istedi. Bunun yerine elini gazeteye uzattı.

Minnettarlıkla elini uzattı ve adam onun yerine konuşmaya başladığında başını adamın göğsüne yaslayıp hıçkırarak hıçkırarak ağladı.

"Her zaman yıldızlara ulaşmam gerektiğini söyledin," diye okudu, bir koluyla onu kendine yakın tutarken boğazı alev alev yanıyordu. "Ve bilmeni isterim ki Rowan, denemeye devam edeceğim. Senin için. Ölüm kalım meselem olduğun için teşekkürler. Seni asla unutmayacağım."

"Çok tatlısın Win," diye fısıldadı Piper.

Winnie başını kaldırdı ve ona ıslak, minnettar bir gülümseme verdi.

Cam notu ona geri verdi ve teneke kutuyu yavaşça alıp kardeşinden geriye kalanlara baktı. Kalbi, bir türlü bırakamadığı ve bırakıp bırakamayacağını bilmediği bir kederin ağır ritmiyle çarpmaya devam ediyordu. Derin bir nefes alarak gözleri kapalı bir şekilde aşağıdaki suya baktı, ama gördüğü şey o gece asfaltın üzerinde, ölmek üzere olan Rowan'a sarılmış olan kendisiydi, yağmur yüzlerine yağıyordu. "Her gece rüyamda araba kazasını görüyorum," dedi.

Piper'ın elini kolunda hissetti ve onun bakışlarıyla karşılaştığında, bakışları fazlasıyla sempati ve anlayışla doluydu, ikisini de hak etmiyordu.

"Kavga etmiştik," dedi boğazını inanılmaz derecede sıkarak. "İçki içiyordu ve Rowan gibi davranıyordu"-başını salladı-"Rowan gibi davranıyordu. Hiçbir şey yapmadan iyi vakit geçirebiliyordu ve ben de kendimi kaybettim." Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu, her şeyi söylemeliydi yoksa kendisiyle asla yaşayamayacaktı. "Birbirimize girdik." Ve bunun büyük bir kısmı da Cam'in Rowan'ın bir kızın hayatını mahvedip onu çok genç yaşta hamile bırakmasına kızmasından kaynaklanıyordu, Piper hâlâ bilmediği için bunu söyleyemiyordu. "Ona olgunlaşmamış, nankör ve tembel dedim. Ona biraz büyümesi gerektiğini söyledim. Ve o da" -kendini Winnie ve babasına bakmaya zorladı- "bana kontrolcü bir pislik olmayı bırakmamı söyledi."

Babası boğazının derinliklerinden sert bir ses çıkardı ama Cam bunun onay mı yoksa öfke mi olduğundan emin değildi. Öfkeyi hak etmişti.

Winnie sadece gözlerini kapattı.

Piper'a bakmaya cesaret edemedi, onun hakkında ne düşünüyor olması gerektiğiyle yüzleşemedi. Ama şimdi de duramazdı, her şeyi anlatana kadar duramazdı. "Birbirimize bağırıktan sonra gitmeye çalıştı. Eve gitmek istedi, ben de kalmasını sağlamak yerine onu havaalanına götürdüm. Yolun yarısını bile gidemedik.

daha önce-" Sözüünü yarıda kesti ve kendini tamamen kaybetmemek için çenesini sıktı.

"Hayır," dedi Winnie. "Bu senin suçun değil." Onu yüzünü kendisine çevirdi. "Rowan'ı tanırsın, çok inatçıdır. Kızgındı çünkü haklı olduğunu biliyordu. Olanlar için kendini suçlamayı istemezdi."

Onun elini sıkarak kutuya baktı. "Hepimiz seni özledik," dedi ve gözlerini kapattı.

Yanında, Piper bir kolunu ona doladı. Winnie de diğer taraftan onu tutmaya devam ediyordu. Ama tam önüne çıkan babasıydı, gözleri ıslak, sesi çığdı. "Bir baba olarak, *senin* baban olarak, senden hemen şimdi, burada bir şey *talep* etmek istiyorum. Buna hakkım olmadığını biliyorum ama yine de yapacağım."

Cam, babasının kendisinin hatalı olduğunu kabul etmesi için hazırlandı.

Ama olan bu değildi. Babası uzandı ve Cam'in yüzünü avuçladı. "Winnie en iyisini söyledi. Rowan seni suçlamazdı, oğlum. Ben de suçlamıyorum. O gece olanlar için kimse seni suçlamıyor. Hiç kimse. Sadece hayatta olduğun için minnettarız, çok minnettarız. Yani affedilecek bir şey olmasa da, yine de affedildin. Şimdi tek yapman gereken kendini affetmek. Seni annene verdikten sonra bu konuda biraz bilgim var. Bunun için kendimi affetmem uzun zaman aldı ve dürüst olmak gerekirse, bunu tam olarak başaramadım."

"Baba." Başını salladı. "Sorun yok."

Babası alınlarını birbirine bastırdı. "Oraya varıyor."

Emmitt sonunda onu bırakıp geri çekildiğinde Cam ön koluyla gözlerini sildi, kutuyu açtı ve ... Rowan'ı bıraktı.

Bittiğinde Winnie kutuyu aldı ve hepsi küllerin yavaşça gözden kayboluşunu izlerken onu göğsüne bastırdı. "Artık o hep burada bizimle olacak," dedi usulca.

Piper kollarını Cam'e doladı ve tıpkı babasının ona dokunduğu zamanki gibi bu onu ısıttı. Başını onun omzuna koydu ve hayatında hiç yapmadığı bir şeyi yaptı.

Başka bir insandan teselli aldım.

Uzun süre orada durdular ama sonunda hep birlikte eve yürüdüler ve Gavin orada sıfırdan fırında peynirli makarna yaptı. Ve sosisli sandviç. "Bu sefer yemek için, atmak için değil," dedi. "Tatlı olarak da çikolatalı kek var. Kalpten gelen rahat yemek."

Yemek ve arkadaş ortamı tam olarak rahatlatıcıydı ama pastanın yarısında her şey oldu. İşaretleri, ağzındaki metalik tadı, çevresel görüşünde yanıp sönen garip ışık aurasını görmezden geliyordu. Ama birdenbire ne bunu ne de sersemletici acıyı daha fazla görmezden gelemedi. Neye ihtiyacı olduğunu bilerek ayağa kalkmayı başardı ama çok uzun süre beklemişti.

"Sorun nedir?" Piper onun yanında durup elini tuttu ve endişeli bir ifadeyle sordu.

Cevap vermek için ağzını açtı ama sanki biri sol gözüne kızgın bir şiş saplayarak düşüncelerini ve konuşma yeteneğini elinden alıyormuş gibi hissetti.

"Migren," dedi Emmitt, gözleri Cam'in üzerindeydi. "Nadiren olur ama stresli olduğunda olur. Sessiz ve karanlık bir odaya ihtiyacı var, gürültü yok."

"Eve gidiyorum," diye mırıldandı Cam, gözleri kısıktı çünkü onları sonuna kadar açmak canını yakıyordu. Hem üşüyor hem de terliyordu, dünyanın dönmesini engellemek için bir elini duvara koymak zorunda kaldı, bu da onu kızdırdı. Ciddi bir askeri eğitimden geçerek acının vücudundan çıkıp gitmesine nasıl izin vereceğini öğrenmişti ama bu acının her santimini hissetmediği anlamına gelmiyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Piper. "Zar zor ayakta durabiliyorken olmaz. Bu sefer seni yakaladım, Cam."

Onun bunu söylemesi şaşırtıcıydı. Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememişti. "Sadece uyumam gerekiyor." Kapıya doğru döndü.

Ama Piper onu çelik gibi kavramıştı. "Asla olmaz."

Teslim olacağını biliyordu, çünkü çoğunlukla bayılacaktı. "Otoriter," diye mırıldandı. Aynı zamanda çok zeki, becerikli, dayanıklı, çivi gibi sertti ve gününü aydınlatmakta ya da onu gülümsetmekte asla başarısız olmamıştı. Ve eve dönmeyi hayal bile edemediği için, onun elinden tutup kendisini mutfaktan çıkarmasına izin verdi.

Onu yatak odasına götürdü. Işıkları açmadan, gömleğinin düğmelerini açmadan önce onu yatağa götürdü. Gömleği omuzlarından itti ve onu yatağa oturması için dürterek Tatlı Yanaklar'ı ezmekten kıl payı kurtulmasını sağladı.

"Miyav," dedi şirret bir protestoyla ve aşağı atladı. Bu, ilk etkileşimlerinden çok daha iyi olmuştu.

Cam botlarını çözmek için eğildi ama parmakları tahta gibiydi.

"İşte," dedi Piper. "Ben hallederim." Ve dizlerinin üzerine çökerek onları teker teker çekip çıkardı.

Dikkatli bir nefes verdi. "Seni bu pozisyona getirdiğimde yapmanı hayal ettiğim şey tam olarak bu değildi."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama başını kaldırdığında gözleri endişeyle doluydu. "Beni senin için dizlerimin üzerinde mi hayal ettin?"

"Bir ya da iki kez." Ya da günün her dakikasında. Kadın botlarını çıkarınca kendini sırtüstü bıraktı, daha fazlasını yapamayacak kadar titriyordu. "Ama kadın düşmanı bir domuz olduğumu düşünme diye söylüyorum, fantezilerimde önce dizlerimin üzerine çöküp seni beceriyorum."

Sessiz bir kahkaha attı ve bu sesin hoşuna gittiğini söyledi. Adamın üzerine eğilerek yüzünü gösterdi. "Kımıldama." Sonra pantolonunu çıkardı.

"Duyarlılığına minnettarım ama şu anda bunu yapabilecek durumda olduğumu sanmıyorum," dedi, sesi kafasında yaklaşmakta olan yük treninin etkisiyle zaten kısık ve pürüzlüydü.

Yumuşak bir homurtu verdi ve hafif bir battaniyeyle örtmeden önce sıcak bir elini adamın soğuk, nemli alnına dokundurdu. "Bana borçlu olabilirsin. İlaçların nerede?"

"Aldım." Gavin elinde bir ilaç şişesi ve suyla sessizce odaya girdi. "Emmitt bana onları nerede sakladığını söyledi. Onları hemen alman gerektiğini yoksa işe yaramayacaklarını söyledi." Nefes nefese kalmıştı, çünkü belli ki o kadar zaman içinde evlerine varıp geri dönmek için kıcını yırtmıştı.

Cam hapları ve çok az miktarda suyu kustu, onları kusmak istemiyordu. "Teşekkürler." Migreni atlatmanın tek yolu, eğer yapabilirse, uyumaktı. Ordu sağ olsun, istediği zaman uykuya dalabiliyordu.

Kendinden geçerken Gavin'in "O iyi mi?" diye sorduğunu duydu.

"Olacak," dedi Piper, hem işinde hem de özel hayatında kullandığı aynı kararlılıkla.

Artık onu da içeren bir özel hayat.

Bunu, onu aramaya gitmemişti. Ama babasının oğlunu kaybetmenin beklenmedik darbesiyle başa çıkmasına yardım etmek için eve döneceğini ve aynı zamanda aşık olacağını bilemezdi. Wildstone'a. İnsanlara.

Piper ile . . .

Sadece sıra dışı seks de değildi, gerçi bu da oldukça iyi bir avantajdı. Ama daha önce Rowan'ın geçici hizmetinde

Ona ihtiyacı olduğunu bile fark etmemişken.

Ve *hala* oradaydı, karanlıkta sessizce onun yanında oturuyor, onu izliyor, iyi olduğundan emin oluyordu.

Daha önce hiç kimse, karşılığında bir şey istemeden ya da beklemeden onunla bu şekilde ilgilenmemişti. Bununla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama belki bunu anlamaya çalışabileceğini düşündü.

Bölüm 24

"Sanırım aradığınız kelimeler *vay canına* ve *harika*."

Piper adının sert bir fısıltıyla söylenmesiyle uyandı.

Cam.

Uykuya daldığı sandalyede doğruldu, yatağının yanında oturmaktan çok temiz kıyafetlerini koymak için tuttuğu sandalyede. Günlüğü kucağından düştü ve yere çarptı.

Hâlâ karanlıktı.

Cam şaşırtıcı bir güçle uzanarak onun elini tuttu. "Neden sandalyede uyuyorsun?"

"Bana ihtiyacın olursa diye yakınında kalmak istedim." Belli ki kötü bir migreni vardı, gerçekten kötü ve onu yalnız bırakmak istememişti. Biraz araştırma yapmış ve günlüğünde ağrısını hafifletmek için yapabileceği şeylerin bir listesini çıkarmıştı. Ayağa kalkarak boştaki elini alnına götürdü ve onu eskisi gibi soğuk ve nemli değil, hafif sıcak bulduğu için rahatladı. "Ağrın geçti mi?"

"Çoğunlukla." Durakladı. "Bebek gibi davranılmaya alışık değilim." Kadın homurdandı.

"Sana bebeklik yapmıyorum."

"Yaptın. Bütün gece. Ve beni yanlış anlama, minnettarım. Ama bir sorun var. Bana çocuk eldivenleriyle davranıyorsun."

Tereddüt etti, çünkü adam haklıydı. Dünkü ayinden beri ona çocuk eldivenleriyle davranıyordu.

Mümkün olduğunu düşünmediği bir hız ve güçle onu yatağa çekti, yuvarlandı ve onu altına aldı, kollarıyla yüzünü çerçeveledi, parmakları saçlarında. "*Neden?*" diye tekrarladı.

"Çocuk eldivenleri değil," dedi. "Tam olarak değil."

"Sonra ne olacak?" Kaşlarını çatı. "Aramızda olanlar yüzünden mi?"

Gözlerini kırıştırdı. "*Kazara* sakladığımız şeyden mi bahsediyorsun? teknende ne yapıyorsun?"

Gözleri karardı ve kızardı. "Orada olanları hayal etmeden o şeyi bir daha asla kullanmayacağım. Onu bir tapınağa dönüştürebilirim."

Uzuvlarından lav aktı ve onu silkelemek zorunda kaldı. "Sana bu yüzden farklı davranmadım."

"O zaman neden?"

Nasıl açıklayacaktı? Adam elini onunkinin üzerine koyana kadar battaniyeyle oynadı. "Konuş benimle, Piper."

"Tanıştığımızdan beri kardeşlerimden şikâyet ediyorum," dedi. "Ve dün Rowan'la geçirdiğiniz kazayla ilgili yürek burkan hikayenizi dinledim." Bu onu mahvetmişti.

Başını iki yana salladı. "Rowan'la her şeyi berbat ettim. Senin sempatini hak etmedim ve etmiyorum."

"Yanılıyorsun. Tek yapmak istediğim acını hafifletmeye yardımcı olmak. Durumlarımız tersine dönseydi aynı şeyleri hissetmeyeceğini mi söylüyorsun?"

Adam ona baktı, gözleri bir dakika öncesine göre çok daha berraktı. Sessizliğini sürdürmesi üzerine ona küçük bir "sana söylemişim" gülümsemesi verdi.

"Haklısın," dedi. "Acını dindirmek için her şeyi yaparım."

Adamın inanılmaz ciddi ve yoğun ses tonu karşısında, adam ona biraz daha bakarken nefesini içine çekti.

"Sana ihtiyacım var," dedi usulca.

İnkâr edilemez kanıt karşısında biraz sarsıldı. "İhtiyaç mı? Yoksa istemek mi?" "İkisi de. Bu sınırdan seninle yalnız mıyım?"

"Hayır." Kelimeyi zar zor fısıldadı ama kendini tutamadı.

"Kapınız kilitli mi?"

"Evet, neden?"

Başını eğerek boğazının çukurunu öptü, sonra kulağına doğru ilerledi ve onu ısırdı. "Çünkü bana göz kulak olduğun için sana teşekkür etmek üzereyim," diye fısıldadı, sesi ve kirli sakalı tüm vücudunun ürpermesine neden oldu. "Ve teşekkür ederken çok dikkatli olacağım."

"Cam." Adam güneşe doğru öpüşürken kızın elleri adamın saçlarına kaydı. "Gerçekten dinlenmelisin-" Adam ağzıyla bir göğsünü yakalamak için gömleğini yukarı doğru ittiğinde düşük bir inilti ile ayrıldı. "Um-"

"Anlamıyorsun..." Görünüşe göre gömleğinin gitmesi gerekiyordu çünkü adam onu çekiştirerek çıkardı. "Daha önce hiç kimse benimle senin ilgilediğin gibi ilgilenmedi."

Ne söylediğini düşünmeye, arkasındaki anlamı kavramaya çalıştı, ama birden çıplak kaldı ve adam vücudundan aşağıya doğru kayıyordu, elleri kalçalarında, dolgusuna bakıyordu. Sonra tekrar onunla göz göze geldi. "Çok güzel," diye nefes aldı ve ağzını kullanarak vücudunu gezdi, haritasını çıkardı. Her santimini.

"Piper."

Tüm vücut kamerası deneyimi inanılmaz derecede dikkat dağıtıcıydı. "Hmm?" "Benimle misin?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Seninle bu şekilde birlikteyken, istesem bile başka bir şey düşünemiyorum."

"Güzel." Başını tekrar ona doğru eğdi, görevi açıldı. Ağzı ona dokunduğunda, içinde bir sıcaklık patladı ve kendine has ateş ve büyüsünü icra ederken diğer her şeyi eritti. Adamın dokunmayı ve tatmayı, özellikle de oyalanmayı sevdiğini zaten biliyordu.

Hiç şikayeti yoktu.

Yorgun ciğerlerine bir kez daha hava çekebildiğinde, kemiksiz ve doymuş bir şekilde uzanmış, mutlu kedi yavrusu sesleri çıkararak mırıldanıyordu.

Piper daha önce hissetmesine hiç izin vermediği şeyleri hissettiğinin farkına varıp sarsılarak uyanana kadar uyukladılar. Dehşet vericiydi, çünkü bu gerçek değildi, geçiciydi-

Bir çift kol onu sardı ve irkildi. Cam onu kendine doğru çevirdi ve alnından öptü. "İyi misin?"

Yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömüp uzunca bir süre onun nefesini içine çekti ve gelecekle ilgili endişe ve kaygılarını bir kenara bırakıp sadece şimdi ve burada yaşamaya karar verdi. Gelecek ne olacaksa o olacaktı. Şimdiki zamanı bozmanın bir anlamı yoktu, çünkü şu anda oldukça harikaydı.

"Çok iyi," diye fısıldadı ve adamın boğazına bir öpücük kondurdu.

Derin bir nefes aldı ve kolları biraz sıkılaştı, eli sırtında daireler çizerek güven verdi. Rahatlatıyordu. Ve onun neye ihtiyacı olduğunu nasıl olup da kendisinden bile önce bildiğini merak etti.

BİR SONRAKİ UYANIŞINDA yalnızdı ve biraz şaşkıındı. Güneş göz kapaklarını yakmaya çalışıyordu. Doğrulup saatine baktı. Şafak sökeli üç saat olmuştu. Yalnızdı, hayal meyal hatırlıyordu

Cam çıplak omzuna bir öpücük kondurdu ve pazar günleri meşgul oldukları için babasına yardım etmek üzere marinaya gitmesi gerektiğine dair bir şeyler söyledi.

Uykuya geri dönmüştü. Bir daha asla uyumadı.

Ayağa kalktı, battaniyeye sarındı ve kahve kokusuna doğru sendeleyerek mutfağa giderken kendini bir zombi gibi hissetti. Bu, oturma odasından geçmesi anlamına geliyordu ve orada Gavin'in ön kapıdan bir adamı çıkardığını görünce sarsılarak durdu.

Ry.

Gözden kaybolmak için geri geri gitmeye çalışırken neredeyse düşüyordu ama istemeden söylediği "oh olsun" sözü iki adamın da ona doğru dönmesine neden oldu.

Gavin'in kaşları kalktı.

Eski sevgilisi onu yavaşça süzdü ve "Zamanı gelmişti" dedi.

Bunu söyleyen, bir zamanlar onu sevdiğini iddia eden ama aynı zamanda duygusal açıdan yetersiz olduğunu söyleyen adamdı. Ve Piper uzun bir süre ona inanmıştı.

Belki de şu ana kadar.

Çünkü duygusal açıdan eksik *olmadığını* anlamaya başlamıştı, en azından doğru adamla. Ry'ı neden içine alamadığına dair hiçbir fikri yoktu. Karizmatikti, birlikte olmak eğlenceliydi, çok çekiciydi. Ama kolay ulaşılabilir olmasıyla ilgili bir şey -ve buna karşılık, ondan ayrıldığında kolayca çekip gitmesi- onu içine kapatmıştı.

Cam'leyken, şaşırtıcı bir şekilde savunmasız ve açık olmakla ilgili hiçbir sorunu yoktu. Ama bu onun kendisi için doğru adam olduğu anlamına gelmiyordu, çünkü değildi. O geçici biriydi, kendi yarattığı bir yataktı ve bu yüzden Ry'ye başını salladı.

"Ciddiyim," dedi sessizce, sesinde herhangi bir alaycılık yoktu. "Mutlu görünmenin zamanı gelmişti. Bunu hak ediyorsun, Piper."

Ve sonra gitmişti.

Gavin'e baktı. "Ne oluyor be?"

"Sadece beni dinle, tamam mı? Daha önce yapmadığım bir şekilde adım atmaya çalışıyorum. Bunu hak ediyorsun. Ryland'ın kız kardeşi belediye binasında çalışıyor. Ry aracılığıyla bana burayı bir B ve B'ye dönüştürmek için ihtiyacımız olan tüm bilgileri verdi. Ve daha da iyisi, bu ev çok eski olduğu için, el ilanlarımızda, broşürlerimizde ve web sitemizde kullanabileceğimiz tarihi bir bina olarak kabul ediliyor."

Piper ona öylece baktı. "Hala o şeylerden hiçbirine sahip değiliz."

"Evet, var. Ya da maketlerimiz var. Ryland'a da bunu gösteriyordum,

Çünkü itfaiyeci olmadan önce pazarlama okuduğunu biliyorsunuz."

Kız şaşkın şaşkın ona bakmaya devam edince, adam kızın elinden tuttu ve onu sehpaye götürdü; gerçekten de her şeyin maketi kızın önüne serilmişti, resmi ve ... lanet görünüyordu. İnanılmazdı.

"Web sitesini de hazırladım." Tabletini eline aldı ve ona gösterdi. "Başka kimse göremiyor ama geçici bir program hazırladım ve şimdiden müşterilerimiz var."

"Ne? *Nasıl?*"

"Marinada telefonlara bakıyordum. Cam'in eski bir asker arkadaşıyla tanıştım. Adam insanları kurumsal inzivalara gönderiyor. Her zaman özel bir yer arıyorlar, tercihen su üzerinde bir yer, ekip oluşturma hissi vermek için büyük bir şehre çok yakın olmayan bir yer ve tahmin edin ne oldu? Burası onlar için her şeyi karşılıyor. Cam'in ayrıca bir seyahat servisi arkadaşı var ve beni onunla da görüştüreceğini, onun da bizi müşterilerine tavsiye edeceğini söyledi. Bu iş çantada keklik, Piper." Sert bir kahkaha attı. "Üçümüzden herhangi biri herhangi bir şey için ne kadar sıklıkla kesin aday olduğumuzu söyleyebilir ki?"

İçinde bulundukları evin, kulübelerin, gölün, tepelerin, Noel'den beri asılı duran beyaz ışık dizileriyle aydınlatılmış bahçenin muhteşem resmine baktı. Ama düşündüğü şey bu değildi. Cam'in Gavin'in yolunu bulmasına yardım etmesini düşünüyordu. Ve Emmitt'in Winnie'ye ne kadar yardımcı olduğunu. Görünüşe göre Hayes'in adamları da iş bitiriciydi.

Ama şimdiye kadar olduğundan çok daha iyi bir şekilde. Bu konuda yapıcıydılar, her şeyi kontrol etmek zorunda değillerdi. Aslında, kendini kontrol etme ustası Cam, etrafındaki hiçbir şeyi kontrol etmeye çalışmazdı.

Bundan öğrenilecek bir şeyler olduğunu biliyordu ama şu anda bunu çözebilse ne olurdu? Kendini şaşkın hissediyordu, muhtemelen tüm orgazmlar yüzünden, ama aynı zamanda muhtemelen hayatı hâlâ raylar üzerindeyken, bir şekilde yanlış istasyonda indiğine dair rahatsız edici bir his yüzünden.

Gavin, "Bence aradığınız kelimeler *vay canına* ve *harika*," dedi.

"Tamam, evet, ikisi de. Cam'in yardım etmesi çok hoştu."

"Rowan'la ilgili doğru yapmadığı her şeyi görebildiğini ve bazı yanlışları düzeltmeye çalıştığını söyledi."

Piper boğazındaki kocaman yumruyu yutmak için çok uğraştı ama başaramadı ve arkasını döndü.

Gavin ona sırtını döndü ve gözyaşlarının parıltısına küfretti. "Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu panikle.

Gözlerini hızla kırptırdı. "Hiçbir şey!"

Acı çekmiş görünüyordu. "Kahretsin, Piper, seni ağlatmak istememiştim. Kahretsin. Unut gitsin. Hepsini unut, bu sadece uyuyamadığım zamanlarda üzerinde çalıştığım bir proje.

."

"Ağlamıyorum!" En azından sonuna kadar değil. "Ve kızgın değilim. Duygulandım. Çünkü bu vay canına ve inanılmaz. *Sen* vay canına ve inanılmazsın."

"Biliyorum," dedi ve onun ıslak bir kahkaha atmasına neden oldu. "Peki sorun nedir?"

"Gavin ... B ve B işletmek hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Evet, ama bu bizi neden durdursun ki? Nasıl uyuşturucu bağımlısı *olmayacağımı* bilmemek beni durdurmadı. Nasıl anne olunacağını bilmemek Winnie'yi durdurmayacak. Nasıl doktor asistanı olunacağını bilmemek sizi durduracak mı?"

İç çekti. "Evet." Ama düşündüğü sebepten dolayı değil. Eğer bunu yaparlarsa, onu durduracak bir şey.

Ona baktı ve anladı. "Bunun hayallerine mal olacağını düşünüyorsun."

"Okul harcını, sen ve Winnie'nin ben yokken burada yaşamınıza yetecek parayı başka nasıl bulacağımı bilmiyorum. Ayrıca burayı işletmek pahalı, bir sürü bakım ve kamu hizmeti var ..."

"B ve B'de başarılı oluruz, Piper."

"Tamam, buna inanmakla birlikte, bunun satış kadar hızlı gerçekleşeceğini sanmıyorum."

"Belki daha iyi olur, bunu hiç düşündün mü?" "Daha iyisi konusunda pek tecrübemiz yok."

Başını salladı, tableti bıraktı ve gitmek için döndü.

"Bekle. Gavin-"

"Bizim için yeterince fedakârlık yaptın." Arkasını döndü. "Buraya geldiğimizden beri... şimdi bile bizim için fedakârlık yapıyorsun, gitmek istediğini bildiğim halde kalıyorsun çünkü annem ve babam gitti ve sahip olduğumuz tek şey sensin. Fedakârlık sırası bizde."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum." Durdu ve ona baktı, sanki içini görmek istiyormuş gibi gerçekten baktı. "Lütfen bana onlar hakkında ne düşündüğünü söyle."

Göğsü sıkıştı ve konuşamadı. Sürekli onları düşünüyordu. Ama ona söylemenin ne faydası vardı ki? Onun incinmesini istemiyordu. "Gavin-"

"Boş ver." Başını iki yana salladı. "Artık onları gerçekten hayal bile edemiyorum. Deniyorum ama çok zor. Ve ..."

Gözlerini kapattı. Çünkü zor olan onun acısını görmektir. "Ve ne?"

"Sence benim için sorun olmaz mıydı?"

"Oh, Gavin." Elini tuttu ve sert bir sarılma için onu kendine çekti. "Seni çok severlerdi," dedi şiddetle.

"Eşcinsel kısmı bile mi?"

"Evet, her bölümüne bayılırlardı, söz veriyorum."

Başını sallayarak geri çekilmeden önce normalde sarılacağından daha uzun süre sarılmasına izin verdi. "Teşekkürler," dedi sessizce ve kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sponsorumla buluşmak için."

Gözlerini kırıştırdı. "Sponsorun mu var?"

"Evet. NA grubundan." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bu işi ciddiye alıyorum, Piper. Bu konuda bana güvenebilmeni istiyorum." Tablete ve pansiyonun planlarına göz attı. "Her konuda, tıpkı sana güvendiğim gibi."

"Ama uyuşturucu ile mücadele ettiğini bile görmemişken bana nasıl güvenebilirsin?"

"Sana bunun senin hatan olmadığını söylemiştim. Boş ver gitsin. Ciddiyim, Piper. Bunun işe yaraması için, herhangi birinin işe yaraması için ..." Masayı işaret etti. "Örneğin sen okuldayken B ve B'yi bizim için işletmem gibi, bana güvenebilmelisin."

Kapı arkasından kapandı ve ona, "Ama hem B hem B hem de okulu yapamayız ..." dedi.

"Bir yolunu bulacağız," dedi odunların arasından.

Başını sallayarak kafein aramaya koyuldu. Gavin ve Winnie'nin hayalleri için kendi hayallerinden bir kez daha vazgeçecekse, buna çok ihtiyacı olacaktı.

Bölüm 25

"Bunu kesin bir evet olarak kabul ediyorum."

Piper sonraki haftayı ya istasyonda ya da arazide çalışarak geçirdi. Günlüğüne yeni bir şey girmede ki bu onun için nadir bir durumdu. Bunun yerine, çeşitli listelerindeki bazı şeyleri kontrol etmeye çalıştı. Fazla mesai yapmamak, anlamsız bir şey satın almak, seksi iç çamaşırları, teşekkürler Victoria's Secret ve ... aslında seksi iç çamaşırlarını giymek gibi.

Gavin ve Winnie'nin evi pansiyona dönüştürme planını düşünmeyi kabul etmiş olsa da, satma seçeneğini de araştırıyordu.

En azından günlerini böyle geçiriyordu. Cam'in birliğiyle birlikte eğitim almak için Doğu'ya uçtuğu üç gün dışındaki gecelerini ise onun kollarında birbirlerine duydukları çekimi keşfederek geçiriyordu.

Ama bu gece Emmitt Hayes'in elli altıncı doğum günüydü ve sürpriz bir parti planlamışlardı. Piper herkesi onun bundan nefret edeceği konusunda uyarmaya çalışmıştı ama Winnie kararlıydı. Kimlerin davet edileceğini belirlemekten o sorumluydu, Gavin de yemek şirketinin başındaydı. Cam, Emmitt'i balık tutmaya götürerek evden çıkarırken o da yemek yapıyordu. Bu arada Piper her şeyi ayarladı ve Cam yanışıklarını mesajla bildirdiğinde herkesi saklanmaya zorladı.

Birkaç dakika sonra Emmitt ve Cam eve girdiler ve herkes saklandıkları yerlerden fırlayarak "Sürpriz!" ve "Mutlu yıllar!" diye bağırmaya başladı.

Emmitt heyecanlanmış görünüyordu ve parti başladı. Piper rahatlamıştı ama beş dakika geçmeden Cam ona döndü. "Gitmiş."

"Kim?"

"Doğum günü çocuğu."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Onu görüyor musun?"

Piper etrafına baktı. Hayır, b a k m a d ı . Ev, belki de kız arkadaşı Margaret da dahil olmak üzere arkadaşlarıyla doluydu ama Emmitt yoktu.

Görünürde. Çok uzağa gitmiş olamazdı. "Sen üst katı kontrol et," dedi. "Ben aşağıya daha iyi bakacağım."

Mutfaktan başladı, içeriden çok iyi tanıdığı çıtırtı seslerini duyabildiği kiler kapısının hemen dışına doğru ilerledi. Kapıyı açtı ve evet, Emmitt'i bir paket Cheetos yerken buldu. "Hey," dedi, "bu benim her zamanki yöntemim, senin değil."

Omuz silkti ve yemeye devam etti.

Cam'e babasını bulduğuna dair kısa bir mesaj gönderdikten sonra onun yanında yere oturdu ve çantasına uzandı.

"Doğum günleri bana göre değil," dedi.

"Benim yöntemim de bu," dedi. "Ama sen ilgi odağı olmayı seviyorsun.

Neler oluyor?"

Cevap veremeden kapı açıldı ve Cam içeri süzüldü. Önce babasına, sonra da avuçlarını havaya kaldıran Piper'a baktı.

"İyi misin?" Cam babasına sordu.

"Elbette."

"O zaman neden kilerde kız arkadaşım ile birliktesin?"

Piper'ın kalbi küt küt atmaya başladı. *Kız arkadaş mı?*

"Cheetos'a ihtiyacım vardı," dedi babası. "Ve az önce 'kız arkadaşına' - kelimeyi tırnak içine aldım- "kalp krizi geçirttin. Ona senin için ne ifade ettiğini söylemeyi unuttun mu?"

Cam tekrar, gerçekten de dilini yutmamaya çalışan Piper'a baktı.

"Korkuyor musun?" Cam sordu.

"Hayır." Yalancı, yalancı. . . "Sadece kız arkadaş için uygun olduğumdan emin değilim," dedi hissettiğinden çok daha sakin bir şekilde.

Cam, "Belki bedenini dener, nasıl hissettirdiğini görürsün," diye önerdi. "Geçici bir süre için, değil mi?"

Ona neredeyse gülümsedi. "Doğru."

Alt dudağını ısırды ve adamın gözlerindeki sıcak ve eğlenceli bakış karşısında başını salladı. Çünkü ne olursa olsun, onu gülümsetiyordu. Ve bu, hazır olduğundan emin olmadığı etiket de dahil olmak üzere hemen hemen her şeye değirdi.

Cam, "Tamam, *bu da* çözüldüğüne göre," dedi. "Neden saklanıyoruz?" "Ben saklanmıyorum," dedi Emmitt.

"Baba."

"Tamam. Saklanıyorum. Mutlu musun?"

"Henüz değil." Cam kendisi için bir avuç Cheetos aldı. O bitirmeden Winnie de onlara katıldı.

"Nefis," dedi ve Cheetos paketini aldı. "Hey," diye yakındı Piper.

"Ne? İki kişilik yemek yiyen benim. Ve neden bu özel VIP buluşma ve karşılama için davetiye almadım?" Kimse ona cevap vermedi ve o da hepsine baktı. "Sanırım bir sorunumuz var. Neden en son ben öğreniyorum?"

Cam, "Anlaşılan hepimiz en son öğrenen kişileriz," dedi ve babasına baktı.

Emmitt onun bakışlarından kaçındı. "Başka Cheetos var mı?"

Kapının ardında, partinin onlar olmadan da devam ettiğini duyabiliyorlardı.

Müzik. Kahkaha. Konuşma.

Gavin dolaba baktı. Hepsi ona yer açmak için yerlerinden kıpırdandılar. "Neler oluyor?" diye sordu. "Benim yemeğim harika ve siz burada Cheetos mu yiyorsunuz?"

Cam yine babasına baktı.

Emmitt bir iç çekti. "Tamam, anlatacağım. Ama bu utanç verici."

"Bean'in bu dar alanda bana gaz vermesinden daha mı utanç verici?"

Winnie sordu.

Piper içini çekti ve yüzünün önündeki havayı yelpazeledi. "Üzgünüm," dedi Winnie. "Bir parazit büyütüyorum. Kelimenin tam anlamıyla."

"Yüce Tanrım, dostum," dedi Gavin Emmitt'e, dramatik bir şekilde öğürerek. "Bize sorunu söyle ki buradan çıkabilelim."

"Tamam, tamam!" Emmitt ellerini havaya kaldırdı. "Bütün kız arkadaşlarımı bu şeye davet ettin. Aklından ne geçiyordu?"

Piper herkesin bakışlarıyla karşılaştı. Hepsinin kafası en az onun kadar karışmıştı. "Kız arkadaşlar, *çoğul* olarak mı?" Cam sordu.

Emmitt başını salladı.

"Ama Margaret'le görüştüğünü sanıyordum."

"Evet. Ve Sonya." Yüzünü buruşturdu. "Ve Carol. Ve Danita."

Cam'in yüzündeki ifade paha biçilemezdi. "Dişçinle, bakkalınla ve berberinle mi çıkıyorsun?"

"Ne?" Emmitt savunmaya geçti. "Doktorum bana daha sağlıklı bir hayat yaşamamı söyledi ve ben de yaşıyorum. Seks sağlıklıdır." Piper'a döndü.

"Öyle değil mi?"

Piper ağzını açtı ve sonra kapattı.

Cam acı çekmiş görünüyordu. "Nasıl oluyor da seninle çıkmak isteyen

bu kadar çok kadın bulabiliyorsun? Hayır, bekle, buna cevap verme. Cevap vermek istemiyorum.

biliyorum."

Emmitt, "Artık her şey internet üzerinden yapılıyor," dedi. "Benimle aynı arkadaşlık uygulamasında olan bölgedeki tüm bekar kadınları aradım. Tanrım, evlat, bunu ben nereden biliyorum da sen bilmiyorsun? Ben yaşlı olanım. Ve yanlış bir şey yapmıyorum. Herkes bir uygulamada biriyle bağlantı kurduğunda, özel olmadığınızı bilir. Ama bu, yüz yüze karşılaşmaktan keyif alacakları anlamına gelmez."

"Dört kadınla yatıyorsun," dedi Gavin yavaşça. "Hem de elli altıncı doğum gününde."

"Şey, aynı anda değil," dedi Emmitt alçakgönüllülükle. Gavin sırttı ve ona beşlik çakmaya çalıştı.

Emmitt gözlerini kapadı ve başını birkaç kez duvara *vurdu*.

Açılmamış bir Cheetos paketi daha kafasına düştü.

Winnie, Piper'dan önce onu kendisi için kaptı.

Gavin sırtımayı bırakmadı. "Sen benim idolümsün." "Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum," dedi Emmitt.

"Bilmediğini mi *sanıyorsun*?" Cam mırıldandı. "Oğlun olmayı dene."

"Bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum," dedi Gavin. "İzle ve öğren." Dolaptan dışarı kaydı.

Gavin mutfığa yeni girmiş olan ilk hedefini vururken hepsi kapıya doğru yığıldı, kulaklarını kapıya dayadı.

Sonya Gavin'e, "Doğum günü çocuğunu arıyorum," diye seslendi.

"Evet, bu konuda ..." Gavin, herkesin duyabilmesi için düşünceli bir şekilde kapıya yakın durarak konuştu. "Hayatında *çok* özel bir kadın olduğunu bilmeni istedi ama burada bu kadar çok insan olduğu için seninle bire bir zaman geçiremeyecek. Yarın akşam seni yemeğe çıkararak bunu telafi etmeyi umuyor. Sadece ikiniz."

"Güzel bir yer mi?" Sonya umutla sordu. "Kucağınıza peçete falan koydukları bir yer mi?"

"Kesinlikle," dedi Gavin.

"Ve ne istersem sipariş edebilirim?" "Ne istersen," dedi Gavin. "Var mısın?" "Tabii ki varım. Şimdiden acıktım!"

"Mükemmel," dedi Gavin, onu arka kapıya doğru yönlendirerek. "Seni arabana kadar geçireyim. Ayrıntıları kesinleştirmek için seni daha sonra arayacak."

"Olamaz," diye mırıldandı Emmitt. "Onu pirzola ve ıstakoz yemeye götürmemi isteyecek. Bunun ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?"

Piper'ın yüzü çıtalı kapıya dayanmış, Gavin'in sihrini konuşturmasını izliyordu. Bu ona unuttuğu bir şeyi hatırlattı. Kardeşi sadece insanlarla iyi geçinmekle kalmıyor, aynı zamanda kendisinin asla olamayacağı bir şekilde bu konuda *ustalaşıyordu*.

Son birkaç yıldır bir pislik ve hıyar olmamıştı. Bir bağımlı olmuştu. Hâlâ şoktaydı ve bağımlılığını fark edemediği için kendine kızgındı, bu da yaşamak zorunda olduğu bir suçluluk ve utançtı.

Ama gözlerinin önünde yavaş yavaş yeniden kendisi oluyordu ve onunla gurur duyuyordu. Her iki kardeşiyle de gurur duyuyordu. Daha bir ay önce, onları kendi hayatlarını sürdürebilecek yetişkinler olarak düşünebileceğinden emin değildi. Ama işler değişiyordu. Değişiyorlardı ve bunu yaparken de harika iş çıkarıyorlardı.

Beş dakika geçmeden Gavin, Emmitt'in iki kız arkadaşını daha kolayca ortadan kaldırdı ve sonra kilerin kapısını açtı. "Evde sadece bir tane kaldı, Doğum Günü Çocuğu. Margaret. Yani artık güvendesin. Kendini dolaptan çıkarmanın zamanı geldi." Bu ifadesindeki ironi karşısında sırıttı. "İçeri gel, su iyi." Sonra Emmitt'e bir doğum günü peçetesine çizilmiş haftanın programını uzattı, böylece tüm tarihlerini bir bakışta görebilecekti.

Piper kendini tutamadı. Gavin'i yakaladı ve serbest bırakılması için dramatik boğulma sesleri çıkarana kadar ona sıkıca sarıldı.

"O da neydi?" diye sordu.

Piper omuz silkti. "Belki de seninle gurur duyuyorumdur."

"Bu yeni bir şey," dedi, memnun görünmemeye çalışarak ama başaramayarak. "Cidden, bu bana bir servete mal olacak," diye mırıldandı Emmitt, hâlâ

Programına göz atıyor. "Sonya ve Danita'yı aynı geceye koymuşsun! Delirdin mi sen? Benim o kadar dayanma gücüm yok!"

"Aralarında iki saat var," dedi Gavin. "İkisinin de boş olduğu tek gece bu."

"Tamam, ama Çarşamba günü Carol'ı iptal etmenin bir yolunu bulmalısın." "Neden? O gece boşsun."

"Evet," dedi Emmitt. "Ama geçen hafta Walmart'ta elektrikli arabalardan birini sürerken park yerinde Pringles kutusundan şarap içtiği için tutuklandı. Ben suçlularla çıkmam."

Gavin onu sırtından alkışladı. "Oynarsan, ödersin. Unutma, bu senin özür dileme şeklin, o yüzden saçmalama. Elinden geleni yap, onlara kendilerini özel hissettir. Hayatının statükosunu korumak için ne yapman gerekiyorsa yap."

"Böyle mi yapılıyor o zaman?" diye sordu bir ses ve hep birlikte döndüklerinde CJ'in orada durduğunu gördüler.

Piper, Gavin'in yüzündeki "oh olsun" ifadesini izledi ama Gavin bunu kolay bir gülümsemeyle çabucak düzeltti. "Nasıl yapıldığını zaten biliyorsun, hatırladın mı?"

CJ başını salladı, döndü ve tekrar dışarı çıktı.

Gavin onun gidişini izledi, çenesinde bir kas çalışıyordu ama peşinden gitmedi. Orada iyileşmesi gereken çok şey olduğunu biliyordu, ama aynı zamanda bu ikisinin kimyasının ve geçmişinin uğruna savaşmaya değer olduğunu da biliyordu. "Kendini sabote etmen güzel," dedi.

Gavin ona başını salladı. "Tencere dibin kara, seninki benden kara. Ve ben iyiyim, ne yaptığımı biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet." Ve böylece dönerek kalabalık oturma odasına doğru ilerledi. CJ'in gittiği yolun tam tersine.

Yani aşk için savaşmayacaktı. Hiçbir zaman bir savaşçı olmamıştı. Çekip gitmek onun için her zaman daha kolay olmuştu. Bunu anlıyordu. Ama aynı zamanda bazı şeylerin içini kazmaya ve tutunmaya değer olduğunu da anlıyordu. En azından filmlerde. Onun peşinden gitti ama Emmitt'in balıkçı arkadaşlarından bir grupla konuşup güldüğünü gördü. Eğer gerçekten iyi olduğu yanılsamasını yaratacaksa, o zaman ona izin vermek zorunda kalacaktı.

Cam bir kolunu ona doladı. "Biraz dışarı çıkabiliriz diye düşünüyordum."

Onun ateşli bakışlarıyla karşılaştı ve belki de bunun sadece filmlerde olmadığını düşündü. "Ne yapmak için?"

"Ne istersen."

"Hâlâ burada duruyorum," dedi Winnie. "Gerçi nedenini hiç bilmiyorum. Siz çocuklar şimdi dikkatli olun, duydunuz mu?" Ve sonra o da oturma odasındaki kalabalığın içinde kayboldu.

"İstedğim bir şey var mı?" Piper Cam'e tekrarladı. "Öylece teslim etmek için çok fazla güç var."

Güldü. "Bebeğim, güç her zaman senindi."

Hayatının çoğunu bunun tam tersi olduğunu hissederek geçirdiğinden, bu kulağa cazip geliyordu. Çok çekici.

"Bu gülümseme gibi," diye mırıldandı, bir kolunu ona doladı ve sırtını kiler kapısına yasladı.

"Az önce kardeşlerimin nihayet tamamen işlevsel yetişkinler olduğunu fark ettim." Ellerini adamın çenesi boyunca kaydırды ve parmaklarının altında birkaç günlük sakalının verdiği hissi sevdi. "Ve şu anda bana ihtiyaç olmadığını."

"Ben öyle demezdim. Belki de sana ihtiyacım var." Gülümsedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Birkaç içki, belki biraz yemek düşünüyordum. Ve"-ağzını kızın kulağına dayadı-"bunlardan herhangi birini vücudundan yalamamı."

Gerçekten de titriyordu. "Peki seni durduran ne?"

Adam onu kucağına aldı ve kadın bacaklarını adamın beline doladı. Tezgâhtan bir şişe viski aldı ve arka kapıdan çıkmadan önce ona uzattı.

Sıkıca tutundu, gülüyordu. "Parti-"

"Kimse gittiğimizi fark etmeyecek bile." Onunla birlikte iyi bir hızla ilerliyordu. Görevi olan bir adam. "Ayrıca," diye ekledi, "az önce en sevdiğim yemeği kabul ettin."

"Tam olarak ne?"

"Sen." Şimdi rıhtımdan teknesine doğru ilerliyorlardı.

Bir kahkaha daha atarak, adam onunla birlikte gemiye binerken sudan korkmayı unuttu. Onları güvertenin altına götürdü ve kızı dar mutfak tezgâhına oturttu.

"Hey," dedi. "Bir erkeğin üzerinden viski yalamasına izin verecek türden bir kıza mı benziyorum-" Adam şişeyi hafifçe eğip kehribar rengi sıvının birkaç damlasının köprücük kemiğine ve boğazına çarpmasına izin verdiğinde nefesi kesildi. Sonra onu kaldırdı ve dilini boynundan kulağına kadar izleyerek yaladı, sonra da dişlerinin arasına alarak inlemesine neden oldu.

Ona karşı gülümsedi. "Bunu sert bir evet olarak kabul edeceğim."

PIPER şafak sökerken uyandı, bu da Cam'le birbirlerinin ırzına geçtikten sonra belki üç saat uyuyabildiği anlamına geliyordu. Cam'den bahsetmişken, onu başını eliyle desteklemiş, onun uykusunu izlerken buldu. "Oh, kahretsin," dedi. "Horluyor muydum?"

Gülümsedi.

"Hayır."

"Salyaların akıyor mu?" "Sadece biraz."

Şaka yapıyordu. Muhtemelen. Her ihtimale karşı bir elini ağzına götürdü. "Neden beni uyurken izliyorsun?"

"Stresli olduğumda, beni merkeze alıyorsun. Sana daha önce de söyledim, gölde yüzmekten daha iyisin."

Bunu bir iltifat olarak kabul etti. "Genelde biz ölümlüler gibi strese teslim olmuş görünmüyorsun."

"Bu üretken bir duygu değil."

Kalbinin tuhaf bir şekilde çarpmaya başladığını hissetti ve doğruldu. "Neden birdenbire stresli hissedersen ben oldum?"

"Geçtiğimiz birkaç hafta benim için inanılmaz derecede önemliydi," dedi, o da otururken. "Sen benim için inanılmaz derecede önemli oldun."

Evet, kalbinin kulaklarında güm güm atmasına neden olan kesinlikle strestir. Stres ve başka bir şey. Korkunç derecede iyi bir şekilde onu kıvrandıran bir şey. "Belki de orgazmdir."

Gülümsedi. "Orgazmlar harika ama benim için bundan daha fazlası var." "Daha fazlası mı?"

Parmağını kızın çenesinde gezdirdi ve bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Birliğim dışarı gönderiliyor, Piper."

Kalbi sıkışmıştı. "Nerede? Ne kadar süre için?"

Bakışlarını onun üzerinde tuttu. "İş bitene kadar. Belki bir hafta, belki daha fazla."

Nereye gideceğini söylememişti ve kadın bunu yapamayacağını anlamıştı. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Bin sekiz yüz." "Bu gece mi?" diye ciyakladı.

"Evet."

Onun sessiz sakinliğini taklit etmeye çalışarak başını salladı. Yaptığı şey buydu, korumak ve hizmet etmek için hayatını ve uzuvlarını tehlikeye atmak. Ve eğer o bunu böylesine cesaret ve yüreklilikle yapabiliyorsa, o da aynısını ona vermek için elinden geleni yapabilirdi. "Peki ya sonra? DEA'dan iznin o zamana kadar bitmiş olabilir. Doğrudan Doğu Yakası'na mı döneceksin?"

"Eğer mecbur kalırsam. Ama kalmak için değil." Durakladı. "Rowan'ı kaybettikten sonra bir şeyin farkına vardım. Sahil Güvenlik için her iki yılda bir taşındım ama artık bunu istemiyorum. Yerleşmek istiyorum. "Bunun daha fazlası olmasını istiyorum."

Kalbi yine yerinden çıktı. "Asla daha fazlası olmamalıydı. Bunu biliyorsun."

"Hissediyorum. Bilmediğim şey ise şu anda hala böyle hissedip hissetmediğin."

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Hissetmek istemediğim şeyleri hissediyorum."

Onu kendine çekti, bacaklarını birbirine doladı. "Piper. Bana bak."

Gözlerini açtı ve onunkilerle buluştu. "Bu duygular hakkında bilmediğim çok şey var," diye fısıldadı.

"Bana ne bildiğini söyleyebilir misin?"

"Seni istediğimi biliyorum."

"Beni yakalamıştın. Aslında sadece birkaç saat önce," diye mırıldandı küçük bir gülümsemeyle. "Islak yerde uyuyorum. Ve ne demek istediğimi anlıyorsun."

Biliyor muydu? Kalbinin kaburgalarına vuruşu kesinlikle öyle olduğunu, onun ne duymak istediğini tam olarak bildiğini gösteriyordu. Daha fazlasını istiyordu. Ve onun da isteyip istemediğini bilmek istiyordu. "Peki ya transferin gerçekleşmezse?"

"Coğrafya bir engel değildir. Benim kitabımda değil. DEA'dan her zaman ayrılabilir ve burada bir şeyler bulabilirim. Ama beni transfer edeceklerinden oldukça eminim."

"O zaman onlardan haber aldın?" diye sordu.

"Henüz değil, ama ellerinden geldiğince beni tutmak istediklerini söylediler. Sahil Güvenliğe gelince, on iki yıl aktif görevde bulundum ve iki yıl da yedekte kaldım. İki yıl içinde emekli olabileceğim." Küçük, kuru bir gülümseme verdi. "Gerçi tayininin çıkmamasından mı yoksa çıkacağından mı daha çok endişelendiğinizi anlayamıyorum."

Evet, o da. Onunla küçük bir şey yaşamak için eğlenceli bir adamdan başka bir şey olmamasını planlamıştı. Günlüğüne böyle yazmıştı. Ve bu bok mürekkeple yazılmıştı, yani gerçektir. Eğer onun burada kalmayı planladığını bilseydi bunu asla yapmazdı. "Gerçekten emekli mi olacaksın?"

Omuz silkti. "Ben de heyecandan payımı aldım. Daha fazlasını." Durakladı. "Peki neden korkuyorsun?"

Sadece her şey, en önemlisi de onu lanet bir kitap gibi okuyabilmesiydi. Onun hayal ettiğinden çok daha derin ve karmaşık olduğunu fark ettiğinde artık şaşırıyordu. Yani evet, korkuyordu. Daha derine inmekten korkuyordu ve onu kaybetmekten daha da çok korkuyordu, çünkü şu anda dünyasındaki tek akli başında şey oydu. "*Korkmanın* doğru kelime olduğundan emin değilim."

"O zaman ne?"

Güzel soru. Ya o gizemli "daha fazlasını" veremeyeceğine karar verirse, çekip gider miydi? Bu ilk kez olmazdı. Ama Ry'ın aksine, Cam'le öyle bir şey yaparsa incinmeyecek kadar derine inmişti. Biraz korkarak yataktan çıktı ve dün gece onu çıplak bırakma telaşıyla her yere saçacak kadar aptal ve heyecanlı olduğu kıyafetlerini aramakla meşgul oldu. "Yediye kadar işe gitmem gerekiyor, üzgünüm."

"Öyle misin?"

Hâlâ yatakta yatan ve çarşafı tehlikeli bir şekilde kalçalarına kadar inmiş olan adama baktı. Saçları dağınıktı, kirli sakalları çok lezzetliydi ve hayatında gördüğü en iyi şey gibi görünüyordu. "Bu iş," dedi. "Bunun üzerinde herhangi bir kontrolüm yok."

Cam yataktan kaydı. "Bana ne düşündüğünü söyleyecek misin, yoksa ben yokken beni oyalayacak mısın?"

Diğer ayakkabısı neredeydi? Sütyeni? *Lanet olsun.* Kıpırdamadan durdu, gözleri kapalıydı. Bir göreve gidiyordu. Bu onun işiydi, hayatıydı ve yine de ... muhtemelen ailesinin öldürüldüğü yer gibi bir yere gönderiliyordu.

Yüzünü ona çevirdi. Sütyenini tutuyordu. "Oyun oynamak sana yakışmıyor, Piper. Sen tanıdığım en açık sözlü kadınlardan birisin. Eğer istediğim şeyi istemiyorsan ya da bir şey hissetmiyorsan bana söylemen yeterli."

Şuna bak, kızın duygusal yeteneğini abartıyor. Onunla tanışmamış mıydı? Her halükarda bir sürü şey *hissediyordu*, çok teşekkür ederim. Ama ihtiyaçları tamamen zıttı. Kadın dışarı çıkmayı ve yıllardır beklediği hayata kavuşmayı planlıyordu, adam ise kök salmak ve yuva kurmak istiyordu.

Eğer aralarındaki şeye boyun eğerse, bu hayatını tehlikeye atması anlamına gelebilirdi. *Tekrar.*

Güvertede ayak sesleri duyuldu ve ardından biri kilitli kapıya vurdu. "Cam?" diye seslendi Gavin. "Piper seninle, değil mi?"

Cam kapıyı açmadan önce onun aceleyle diğer kıyafetlerini giymesini bekledi.

"Hey," dedi ağabeyi. Piper'ın dağınık halini ve ardından Cam'in sadece eşofman altı ve geniş çıplak göğsünü gördü. "Bölüyorum."

"Evet," dedi Cam, aynı anda Piper başını sallayarak, "Hayır," dedi. Cam'e bakmaktan dikkatle kaçınarak başını tekrar salladı. "Ben

işe yarayacak."

"Biliyorum," dedi Gavin, hâlâ emin görünmüyordu, belli ki onları kötü bir anda yakaladığını tahmin ediyordu. "Jenna aradı, arabaya ihtiyacı olduğunu ve senin açmadığını söyledi. Kafanın meşgul olmadığından ve telefonuna bakmadığından emin olmamı istedi."

"Şu anda dışarı çıkıyorum." Piper kazağını kaptı ve yanlışlıkla Cam ile göz göze geldi. Onun ne düşündüğünü, duygularını bastırdığı için sinirlendiğini söylemek için bir roket bilimciye ihtiyacı yoktu. Haklıydı da.

Ama bu onun tek savunmasıydı. Tek bildiği buydu ve bunun için özür dilemeyecekti. Dudağını ısırды. Tamam, lanet olsun, özür dileyecekti. "Gavin, bir dakikaya ihtiyacımız var."

Kardeşi gittiğinde Cam'e baktı. "Duygusal olarak bu kadar zorlandığım için özür dilerim. Oyun oynamak ya da seni yönlendirmek istemedim. Gerçek şu ki, senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Ve sanırım ikimiz de bunun benim için biraz ürkütücü olduğunu biliyoruz, bu da beni bir risk haline getiriyor ve eminim çok sinir bozucu."

"Benden hoşlanıyorsun." Durakladı. "Çok."

Küçük, inanmayan bir kahkaha attı. "Tüm duyduğun bu mu?"

"Hayır, ama en sevdiğim kısmı buydu."

"Güzel." Parmak uçlarına kalktı ve adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Daha fazlası üzerinde çalışabilir miyiz?"

Elleri kalçalarına gitti ve öpücüğü daha derin ve daha sıcak hale getirirken onu hareketsiz tuttu. "Kesinlikle," dedi onu aptal yerine koymayı bitirdiğinde.

Kollarını onun etrafında tuttu. "Güzel. Lütfen dikkatli ol. Lütfen tek parça halinde geri dön."

"Sana mı?"

"Benim için. *Tek parça*," diye tekrarladı.

Ona ayak parmaklarını kıvıran bir öpücük daha verdi ve on iki saat sonra işten eve döndüğünde adam çoktan gitmişti.

Bölüm 26

Şu anki hatalarından hangisinin uğradığını kimse tahmin edemezdi.

Birkaç gün sonra, Gavin öğleden sonraya kadar çalıştı ve sonra koşuya çıktı. Bacakları titreyip lastik gibi olana kadar gölün etrafında sertçe koştu ve sonra suya bakan kayaların üzerine oturup fırtınanın gelişini izledi. Bir yağmur damlası ona çarptı ve sonra bir başkası. Umurunda değildi. Piper'ın böyle fırtınalarda hâlâ kâbuslar gördüğünü biliyordu ve bundan nefret ediyordu. Ama fırtınalardan korkmuyordu.

Kaybetmekten korkuyordu.

Ve şimdi CJ'in gözlerine baktığında aynı kayıp duygusunu, *kendisinin* neden olduğu kayıp duygusunu görüyordu. Lanet olsun. Kendini korumak için bir kalkan yarattığını, daha fazla acıya karşı kurşun geçirmez olduğunu düşünmüştü. Ama gerçek şuydu ki, hayat acılarla doluydu.

Kendine acıyarak yağmur altında geri döndü, duş aldı ve akşam yemeği için kahvaltı hazırladı. CJ ile nasıl barışacağını bulamadığı ve Piper da hâlâ işte olduğu için sadece Winnie ile baş başa kalmışlardı. Hamile kız kardeşinden bahsetmişken, mutfığa girdiğinde küçük bebek yumruları ondan önce gelmişti. Büyüyen karnının hemen altında kalçalarına bir alet kemeri geçirmiş, bir yandan yürüyor bir yandan da alçıpan tamiriyle ilgili bir YouTube videosu izliyordu.

"Nefis," dedi, telefonunu Winnie'nin Piper için anaokulunda yaptığından beri kullandıkları buzlu şeker çubuklarından yapılmış peçeteliğin üzerine koyarak. Sonra da waffle'ların üzerine şurup dökmeye başladı.

Gavin şurubu ondan aldı. "Hey!

Fasulye şurubu seviyor." "Fasulye şeker hastalığını seviyor mu?"

"Doktor iyi olduğumu söylüyor ama kot pantolonum aynı fikirde değil." Birkaç dakika boyunca yemek yedi, şok edici miktarda yiyeceği bir kenara koydu. Sonunda

Doymuş bir halde arkasına yaslandı, ellerini karnına koydu. "Burası iyi görünüyor, değil mi?"

"Gerçekten iyi."

"Peki bir sonraki adımımız ne?" "Bir bebek büyötmeye devam edeceksin."

"Evet ama ben de burada yardım etmeye devam etmek istiyorum," dedi. "Şu anda ayaklarını pek de hızlı kullanamıyorsun."

Gözleri kısıldı. "Benim yavaş olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır," dedi dikkatle. "Sadece eskiden olduğundan daha yavaşınsın." "Ve şimdi *şışman* mıyım?"

Gavin iç çekti. "Biliyor musun, Piper'a yaşattığımız her şeyi anlamaya başlıyorum."

Kadın yüzünü buruşturdu ve adam gülmek zorunda kaldı. "Bean senin çektiğin bokun bir kısmını bile çekene kadar bekle." Ayağa kalktı. "İşe geri dönüyorum, bu hafta iş planını bitirmeyi planlıyorum."

"Bunu Piper'ı B and B'yi kurmaya ikna etmek için kullanacağız, değil mi?" "Doğru," dedi ve bunun mümkün olmasını umdu. Kolay olmayacaktı.

"Hâlâ okula dönmek istiyor."

"Biliyorum."

"O bunu hak ediyor, Win. Hem de çok."

"Bunu ben de biliyorum. Sana söyledim, onu satın almak için kredi almaya çalıştım."

"Biliyorum ama pes etmiyorum. Başarılı olabilecek bir seçenek üzerinde çalışıyorum. Ortaya çıkmak *zorunda*. Çünkü Piper bizi hiç hayal kırıklığına uğratmadı, bir kez bile."

Winnie başıyla onayladı. "Öyleyse onu da hayal kırıklığına uğratmayalım." "Başarısız olmayacağız."

Winnie öne doğru eğildi. "Bana şu seçenekten bahsetsene."

Winnie'nin telefonu gelen bir mesajla çaldığında Gavin ona düşüncelerini anlatmaya başladı ve Winnie mesajı okuyup dondu kaldı.

"Ne?" Gavin sordu.

"Bu Jenna. O ve Piper az önce korkunç bir araba kazasının olduğu yerden ayrıldılar. Fırtına yolları kayganlaştırmış. Bir aile 101. otoyolda kaymış, korkulukları kırmış ve yaklaşık üç yüz metrelik bir tepeden aşağı yuvarlanmış. Arka koltuktaki üç ve on yaşlarındaki iki çocuk kurtuldu. Ebeveynler kurtulamadı."

Gavin midesinin bulandığını hissetti ve çatalını bırakıp tabağını itti.

"Piper?" diye sordu kısık sesle.

Winnie başını salladı. "Jenna onun işi bir profesyonel gibi hallettiğini ama geri döndükleri anda ortadan kaybolduğunu söylüyor. Sadece bizi uyarmak istemiş."

Gavin üçünün birbirlerinin konumlarını takip etmek için kullandıkları uygulamayı açtı. Bir zamanlar Piper onu takip etmek için kullanmıştı. Şimdi ise Gavin'in bir şeye ihtiyacı olduğunda iki kız kardeşinden hangisinin markete daha yakın olduğunu kontrol etmesi gibi tamamen tembellikten kullanıyorlardı. "Lastik salıncağın orada," dedi.

"Yalnız kalmak için gittiği yer. Biz ne yapacağız? Yalnız kalmasına izin mi vereceğiz?"

Aslında emin değildi ama Winnie kaybolmuş gibi görünüyordu ve en azından kendini toparlamış gibi görünmesi gerektiğini biliyordu.

"Cam'e ulaşmaya çalışalım mı?" Winnie sordu.

"Yaşamak istiyor musun?"

Winnie içini çekti. "Biliyorum, değil mi? Tanrı bilir nereye gitmiş, Tanrı bilir ne yapıyorken onu merak edersek bizi öldürür."

"Hazır olduğunda eve dönecek ve biz de onun yanında olacağız."

Ama bu onun düşündüğünden daha uzun sürdü. Hava kararmak üzereydi ve kapısı hafifçe çalındığında odasında televizyon seyrediyor ve hem Piper'ın yerini hem de CJ'den bir arama ya da mesaj var mı diye telefonuna bakıyordu.

Kapıyı açtı, Piper'ı "doğum kontrol kıyafeti" olarak adlandırdığı kıyafetle görünce şaşırmadı: onu tamamen yutan eşofmanlar, başının üstüne yığılmış saçlar, makyajsız, yağmurlukların içine tıkılmış ayaklar.

"Anne babamız öldü," diye fısıldadı.

Kız ikiye bölünürken onu içeri ve kollarının arasına çekti. "Biliyorum," dedi, kız titreyip göğsüne yaslanarak ağlamaya başladığında boğazı düğümlendi. "Biliyorum."

Uzun bir süre ona sarılmasına izin verdi, bu sırada gözyaşları gömleğini sırlıslıkla etti ve sonra yüzünü kaldırdı. "Özür dilerim."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Az önce beni zayıflattığın için mi?"

Zayıf bir kahkaha atmayı başardı. "Hayır, bunun için üzgün değilim." Derin bir nefes aldı. "Seni hiç istemediğin bir hayata sürüklemek için bu kadar zaman harcadığım için üzgünüm."

"Hey, bir şeyler öğrenirseniz asla zaman kaybı olmaz."

Başını salladı, mizaha hazır değildi. "Hiçbir zaman kız kardeşin gibi davranmadım. Annem ve babam hakkında konuşmana izin vermiyorum ve bunun için de özür dilerim. Ya da sana ve Winnie'ye bakmaktan hoşlanmadığımı ya da sana yük olduğumu hissettirdiysem-"

"On üç yaşındaydın," diye sözünü kesti, onu odasına çekti, pencerenin yanındaki sandalyeye oturttu ve eskiden şifonyerinin üzerinde tuttuğu Jack şişesini aradı. Ama uzun zaman önce atılmıştı. Ve bu bir ilk değil miydi, kendisi için değil ama birine yardım etmek için alkol istemek. "On üç yaşındaki hiçbir çocuğun uğraşmak zorunda kalmaması gereken korkunç, trajik bir duruma düştün. Cehennem ..." Bir elini yüzünde gezdirdi. "En büyükleri ben olsaydım... Tanrım, bu sorumluluğu hayal bile edemiyorum. Seni ve Winnie'yi kaybederdim ya da yanlışlıkla birinizi öldürürdüm. Size sahip olduğumuz için şanslıyız. Şimdi lütfen benim sorunlarım için kendini suçlamayı bırak. İstedğim zaman sinsî bir pislik olabilirim ve olmak da istedim. Ama bunun ne kadar yıkıcı olduğunu öğrendim." Durakladı. "Şimdi de sen."

"Ben mi? Ne demek istiyorsun? Ben tehlikeli bölgede değilim." Sadece ona baktı.

"Ben iyiyim, Gavin."

"Öyle değilsin. Hâlâ tüm duygularını bir kenara itiyorsun ve her şeye bir işmiş gibi tepki veriyorsun. Bilmiyorum... bir işmiş gibi."

"Ne gibi?" diye sordu soğukkanlılıkla.

"Gördün mü? İşte," dedi onu işaret ederek. "Ben duygularımı soruyorum ve sen bana sakın bir mantık sunuyorsun. Seni seven ama sana ulaşamayan biri olmanın ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyor musun?"

Kadın gözlerini kırptırdı ve adam onun ilk tepkisinin incinmek, sonra da boyun eğmek olduğunu anlayabildi.

"Biliyorum," dedi sessizce. "Ama bazen, ben sadece ..." "Ne?"

Gözlerini kapattı. "Bazen kendimi yeniden on üç yaşında hissediyorum ve sadece annemi istiyorum."

Gavin onun için, kendisi ve Winnie için göğsünde bir sızı hissetti, çünkü bu iş onun boyunu çok aşıyordu. "Anlıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Neredeyse öfkeyle bir damla gözyaşını sildi. "Onların varlığını özlemeyesiniz diye uğraştım ama yapamadım. Çünkü onları ben de çok özleyorum."

Boğazındaki yumrudan dolayı konuşamıyordu, bu yüzden sadece başını salladı.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum, Gav. Sana ve Winnie'ye bakmaktan asla gocunmadım. Asla," dedi şiddetle, onu kendisine inandırarak. "Ama benimle ilgilenilmesi de bitmemişti."

İçlerinde en berbat durumda olanın kendisi olduğuna yemin edebilirdi ama bu onurun inatçı, zapt edilemez, akıllı, huysuz, harika kız kardeşine ait olabileceğini fark etmeye başlamıştı. "Yardım etmek için ne yapabilirim? Herhangi bir şey. Sadece söyle."

"Sana yardım etmesi gereken kişi benim."

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Sen üzerine düşeni yaptın. Artık büyüdüm. Bu da eşit olduğumuz anlamına geliyor. Sen bana yardım ediyorsun, ben de sana. Sıra bende. Bırak yardım edeyim."

"Ben iyiyim."

"Gerçekten mi? Bu yüzden mi Cam kalmak için geri dönecek diye korkuyorsun? İsteddiği için mi? Muhtemelen bununla çok ilgin olduğunu mu?"

Kız arkasını dönmeden önce gözlerindeki endişe ve paniği bir anlığına yakaladı.

"Korkuyorsun," diye fark etti. "Birinin seni sevmesine izin vermekten korkuyorsun."

Zoraki bir kahkaha attı. "Bu çok saçma. Böyle hissetmek için çok kırılmış olmam gerekir."

"Ah, Piper. Kırılmak sorun değil. Kırık tamir edilebilir." Piper'ın hemen arkasında durmuş, onu dikkatle izliyordu, onu uçurumun kenarına itmek istemiyordu ama burada kendi MO'suyla - hayatta kalma suçluluğuyla - çalıştığını görmesini sağlamak istiyordu.

Sonunda bir iç çekti ve ona dönerek başını salladı. "Ne söylememi istiyorsun? Haklı olduğunu mu? Sadece birazcık korktuğumu mu?"

"Ya da bilirsin, çok."

Gözlerini devirdi. "Böyle bir şeyi nasıl yürüteceğimi bilmiyorum. Açmak ve tüm köşeleri, kırımlardaki tozu ve bodrumun derinliklerine sakladığım pislikleri görmesine izin vermek . . ."

Güldü. "Güven bana, eğer ben bunu uyuşturucu kullanmadan yapabiliyorsam, sen de yapabilirsin.

Sadece o sen olma, um ..."

"Ne?"

"Bilirsin işte. Biraz anal."

Kaşlarını kaldırdı. "Affedersiniz?"

"Ve o PMS tonunu da kullanma," dedi. "Oh, ve hazır başlamışken, dinlemeden geçme."

"Hey, dinliyorum."

"Yapıyormuş gibi yapıyorsunuz ama yapmıyorsunuz, gerçekten yapmıyorsunuz. Bunun yerine insanlara ne yapmaları ve nasıl düşünmeleri gerektiğini söylüyorsunuz."

Gözleri kısıldı ama sonra durakladı, alt dudağını çiğnedi. "Lanet olsun. Haklı olduğun zaman gerçekten nefret ediyorum."

"İyi haber şu ki, bunu bilmek savaşın yarısıdır," dedi. "Belki de bir ara kendi tavsiyelerinize kulak vermeyi denemelisiniz."

Ön kapı çalındığında birbirlerine baktılar, Piper da en az onun kadar gergindi. Şu anki hatalarından hangisinin uğradığını kimse tahmin edemezdi. Piper ikisine de gözlerini devirdi ve oturma odasına geçip kapıyı açtılar.

Arayan CJ'di ve Piper rahatlayarak gözle görülür bir şekilde sarktı. Eğer Gavin aniden nefes alamayacak kadar gergin olmasaydı, onları yalnız bırakmak için ortadan kaybolurken yüzünde beliren infaz erteleme ifadesine gülebilirdi.

Gavin, CJ'in orada dikilmiş, şimdiye kadar batırdığı en iyi şey gibi duran görüntüsüne bakarken nefes almakta zorlanıyordu. "Bıçağı daha derine saplamaya mı geldin?" diye sordu, hissetmediği bir sakinlikle.

CJ kapıyı arkasından kapattı ve yaklaştı ama Gavin'e dokunmadı. Onun yerine gözlerinin içine baktı ve "Axel bugün karakola geldi," dedi.

Bu Gavin'i şok etmişti. Axel polislerden nefret ederdi ve muhtemelen özellikle CJ'den nefret ederdi ama bunu asla söylemezdi. "Bunu neden yapsın ki?"

"Ona sana güvenmediğimi söylediğini, ama sana güvenmem *gerektiğini*, çünkü kendini toparladığını söylemek istedi. Harika bir sponsor olduğunu ve bununla gurur duyduğunu söyledi. Ayrıca ona gerçekten ihtiyacın olmadığını ama yine de her hafta onu görmeyi ihmal etmediğini söyledi. İşlerin başında kalmanın senin için önemli olduğunu söyledi. Sevdiğin insanlar için."

"Bunu yapmamalıydı. Muhtemelen istasyona girerken kurdeşen dökmüştür."

CJ yüzünü buruşturdu ve elini, olması gerekenden çok daha seksi görünen tıraşsız ensesinde gezdirdi. "Sır vermemenin asilce bir davranış olduğunu ama bu durumda yanlış yönlendirildiğini düşündüğünü söyledi."

Gavin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Başka bir şey söyledi mi?" "Kıskandığım için gururu okşandı, ama bir erkekten daha fazlası olması gerekirdi.

"Bipolar bağımlısı seninle çıksın çünkü sen ona fazla geliyorsun."

Gavin homurdandı, çünkü bu Axel'in kulağına hoş geliyordu, ama

neşesi çabucak kayboldu ve gözlerini başka tarafa çevirdi. "Evet, çoğu insan Axel hakkında böyle hisseder.

Ben."

"Ben değil." CJ yaklaştı. "Ve ben de mükemmelden olabildiğince uzağım."

"Bana oldukça mükemmel görünüyorsun."

CJ onun bakışlarını tuttu, başını sallarken kendi bakışları artık daha yumuşaktı. "Bana pembe gözlüklerle bakıyorsun, hep öyle baktın."

"Belki de seni bana çeken şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı içindir." Gavin kollarını iki yana açtı. "Sana sunacak hiçbir şeyim yok. Senden çok şey aldığımı hissediyorum ve bu iyiliğe karşılık vermeye başlayamıyorum."

CJ yaklaştı ve onun elini tuttu. "Uzun zamandır işimden başka bir şey yapmadım. Bundan daha fazlası olmalıyım. Seninleyken öyleyim. Ve o kişiyi seviyorum. Neden aradığım kişiyi bulamadığımı sormuştun. Çünkü o sensin, Gavin. Başından beri sendin. Sen haklıydın. Sen yanlış bir şey yapmadın. Korktum ve özür dilerim. O zamandan beri bunu sana her gün söylemek istedim ama nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Gavin içinde rahatlama ve umut karışımı bir şey hissetti. "Görünüşe göre gayet iyi söyledin."

"Kendini olabileceğinin en iyisi olmaya adanmış olmanı seviyorum. Buna hayranım."

"Kendimi adadığım tek şey bu değil," dedi Gavin daha hafif, daha şakacı bir tonda.

CJ gülümsedi. "En son birkaç hafta önce benim duşumda kendini bu kadar adanmıştın ve dizlerini morartmıştın."

Gavin ona, "Dizlerim de diğer yerlerim kadar sağlamdır," diye güvence verdi. "Ve bununla nereye varmak istediğini sevsem de, kastettiğim bu değildi." Titrek bir nefes aldı. "Ben kendimi *sana* adadım," dedi. "Bir keresinde beni sadece hayatta kalmakla ve gerçekten yaşamamakla suçlamıştın ve haklıydın. Wildstone'a geldiğimde, sevdiğim insanlar için yeterince iyi olmadığımı düşünüyordum. Aslında, sadece olduğum kişi olarak onları incittim. Ailemi. Arik'i. Kız kardeşlerim. *Seni*," dedi. "Bu durum kendimi duygusal olarak uzak tutmama neden oldu. Ve bundan sonra kendimi umursayacak kadar bağlı hissetmemek kolay bir adım. Ama sende duvarlarımı yıkıp içime işleyen bir şey var. Seni seviyorum CJ, hep sevdim. Sadece bunun için kendime yeterince inanmam çoğu kişiden daha uzun sürdü. Bizim için." CJ'i kendine doğru çekti, hayatlarının geri kalanına yol açacağını umduğu uzun, ruhunu araştıran bir öpücük kondurmak niyetindeydi ama CJ onu durdurmak için elini göğsüne koydu.

Gavin'in kalbi durdu. "Ne?"

"Yemek getirdim."

Gavin neredeyse rahatlayarak yere yığılıyordu. "Kalbime giden yol." "Taco için malzemeler."

Gavin kendine ait son küçük parçaların da yerine oturduğunu hissetti. "Beş kelimelik bir aşk hikâyesi."

Bölüm 27

"İşler çok çabuk kızıştı."

Ayrıldıktan **bir** hafta sonra Cam babasının garajına aç, bitkin ve gergin bir halde geri döndü. Eskiden bu, bir kavga ya da seks aradığı anlamına gelirdi - özellikle seçici değildi. Ama yaşlanmanın şüpheli onuruyla, bunlardan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Yeniden alışmak için birkaç gün daha uzak kalmalıydı ama Wildstone'a geri dönmek istiyordu.

Piper'a.

Ama arabası gitmişti. Muhtemelen isteydi. Bu yüzden babasının mutfağına girdi ve kısa bir süre sonra durdu. Babası ve Margaret ocağın başında somon, brokoli ve kinoa pişiriyorlardı.

"Tamam," dedi Cam. "Sen kimsin ve babama ne yaptın?"

Adam kocaman sırttı. "Biliyorum, değil mi? Ama Piper yeşil bokun kan dolaşımı için iyi olduğunu söylüyor, ben de bunu yatak odası aktiviteleri için iyi olduğu anlamına çeviriyorum, eğer ne demek istediğimi anlıyorsanız. Ve eğer anlamıyorsan, bunun anlamı-"

"Baba." Cam burun kemiğini sıktı. "Her zaman ne demek istediğini bildiğimi varsayalım."

Emmitt bir süre onu inceledikten sonra spatulayı bıraktı ve Margaret'e baktı. "Sevgilim, bize birkaç dakika izin verir misin?"

Margaret göz kırptı. "Acele etme. Ben jakuzide olacağım."

Emmitt onun gidişini izledi ve sonra bir tabak doldurup Cam'e uzattı. "Zor bir görev miydi?"

Yemeğe yumulurken omuz silkti ve yemek için minnettar oldu. "Her zamanki gibi iş. Ben iyiyim."

"Camden, sen pek çok şeysin. Güçlü, akıllı, cehennem kadar sert, cömert ... ve boktan bir yalancısın."

Cam bunu görmezden gelerek yemeye devam etti.

"Bahse girerim kadın sorunlarıdır. Piper'la sadece an meselesiydi."

Cam durdu ve ona baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, boktan bir yalancı olmanın yanı sıra çok kararlı olduğun anlamına da geliyor. Bir şeye karar verdin mi, fikrini değiştirmek yok. Ona karar verdin ve onun neden hevesle bu kervana katılmadığını anlamıyorsun."

Cam bunu yalanlamak için ağzını açtı ve sonra yapamayacağını fark etti.

Emmitt'in gülümsemesi anlayışlıydı. "Anlıyorum çünkü pek çok yönden birbirimize benziyoruz. Sorun şu ki, Piper bizim gibi düşünmüyor. O dikkatli, metodik bir planlamacı ve yavaş hareket ediyor. Kişisel duygularını kabul etmekte daha da yavaş. Kendi kardeşlerinin ona Tamirci dediğini biliyor muydunuz? Çünkü kendi iyiliğinden çok başkaları için endişeleniyor. Bu zorunluluktan başladı ve sanırım alışkanlık haline geldi. Ve eski alışkanlıklar zor ölür, özellikle de böyle bir kadınla, size kendi gömleğini bile verebilecek bir kadınla."

Cam bir nefes verdi ve başını salladı. "Kendisi için değişiklikler yapıyor. Okula geri dönmek istiyor ki bu harika bir şey."

"Bu harika. Peki sorun nedir?"

"Bunu yapabileceğini ve bir ilişki yaşayabileceğini düşünmüyor gibi görünüyor."

Emmitt, Cam ile birlikte masaya oturdu. "Söyleyeceğim bir şey var ve bundan hoşlanmayabilirsiniz."

Cam gülmek zorunda kaldı. "Bu seni ne zaman durdurdu ki?"

"İyi bir noktaya değindin." Emmitt gülümsedi ve omzuna vurdu. "Hayatın boyunca hep özgür oldun. On altı yaşında evden ayrıldın."

"Orduya girdim," dedi kuru bir sesle. "Tam olarak özgür bir hayatın tanımını değil."

"Doğru, ama bu senin seçimindi. Öte yandan Piper'ın hiçbir zaman seçme şansı olmadı, hatta hayatının gidişatında pek söz hakkı bile olmadı. Gençliğinden beri burada sıkışıp kaldı. Şimdi, senin yerleşmeye hazır olduğunu anlıyorum, ama o değil. Hatta ne istediğini bile bilmiyor olabilir."

Tüm bunların doğru olması da yardımcı olmamıştı. Onun hayatı on üç yaşından itibaren dikte edilirken, o özgür ve macera dolu bir hayat yaşamıştı. O halde, kimsenin bilmediği bir dizi kuralla yaşaması, günlük tutma ve kardeşlerinin hayatlarının dizginlerini iki eliyle tutma şeklinde tezahür eden demir gibi bir kontrol duygusuna sahip olması şaşırtıcı değildi.

Şimdi nihayet istediği hayatı yaşayabilmek için bir şansı vardı ve bunu herkes gibi o da anlayabilirdi. Bu da yapabileceği tek bir şey olduğu anlamına geliyordu; onun seçimlerini desteklemek. O seçimlerden biri olmasa bile.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu babası.

"Onu kaybetmek istemiyorum. Ama onu geride tutmamın da bir yolu yok."

Babası başıyla onayladı. "Güzel. Ama hayatıma baktığımda en büyük pişmanlığım ne biliyor musun?"

Cam başını salladı.

"Annenle ilişkimizi yürütmenin bir yolunu bulamadım. Evet, onun da zorlukları vardı ama öldüğü gün onu en az onunla evlendiğim günkü kadar sevmiştim. Nasıl yürüteceğimizi bulmamız gerekirken, yıllarımızı neden yürütemediğimiz konusunda kavga ederek geçirmiş olmamız beni öldürüyor. Bu ve ilaçlarına devam etme konusundaki isteksizliği bizi ve ailemizi de parçaladı. Seninle geçirebileceğim çok zamanı boşa harcadım. Evet, Rowan'ı aldım ama bildiğin gibi hayat kısa. Hem de çok kısa."

Sevdiğin birini kaybetmek böyle bir şeydi. Hayatta gerçekten önemli olanları takdir etmenizi sağlar. Babasının. Müstakbel yeğeni. Winnie. Gavin. *Piper*. Evet, Rowan'ı kaybetmek yıkıcı olmuştu ve hayat asla eskisi gibi olmayacaktı. Ama dünya dönmeyi bırakmadı. Hâlâ sevebilirdi. Ve kesinlikle *Piper*'da sevecek özel birini bulmuştu. Onun için o kızdı. Onu güldürüyor, hissettiriyor ve daha iyi bir adam olmak istemesini sağlıyordu. Ama onun da kendisi için aynı şeyleri hissedip hissetmeyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu da onu biraz, sanki orada çırılçıplak kendi başına takılıyormuş gibi hissettiriyordu.

Ama ona eve gelmesini söylemişti ve bu ona umut vermişti. Gerisi içinse, olabileceklerin olasılığını beklemeye değerd.

PIPER uzun bir iş mesaisinin ardından eve girdiğinde mutfaktan gelen sesleri duydu. Uzun çalışma saatlerine rağmen iyi bir gün geçirmişti. Otoyol 46'daki bir dinlenme tesisinde bir bebek doğurtmuştu. Sonra da geçen hafta kalp krizi geçirirken yardım ettikleri bir kadın onlara kurabiye getirmişti. Glütensiz, şekersiz ve sütsüz kurabiyelerdi ama yine de. Kurabiyelerdi. Ayrıca, Colorado Üniversitesi'ne yaptığı başvurudan haber almıştı. Kabul edilmişti ve bir sonraki programlarına

Altı hafta. Tek yapması gereken ya kardeşlerinin mülkün satışını kabul etmesini sağlamak ya da bir banka soymaktı.

Ancak bunların ikisi de olası senaryolar olmadığından, seçeneklerini düşünmek ve bahislerini korumak için epey zaman harcamıştı.

Cam'in geri dönmesini diledi. Onun yatağına gizlice girecek ve çok fazla düşünmek bir seçenek olmaktan çıkana kadar ikisinin de dünyasını sallayacaktı. Bu kesinlikle her şeyi çözmeye yardımcı olurdu. Oturma odasından mutfığa doğru yürürken sesler daha da netleşti.

Winnie, "Ona şimdi söyleyemem, çok uzun süre bekledim," dedi.

Piper olduğu yerde durdu. Tanrım, şimdi ne olacaktı? Hayal bile edemiyordu ama deneyimlerinden bunun kötü olacağını biliyordu.

Her zaman öyleydi.

"Neyi söylemek için çok uzun süre bekledin?" diye sordu, Cam'in de orada olduğunu fark edince şok geçirdi. "Geri dönmüşsün."

"Daha yeni geldim." Yaslandığı tezgâhtan kalktı ve yaklaştı, bu sırada gözleri onu açlıkla süzüyordu ama aynı zamanda iyi olduğundan emin olmak için envanterini de çıkarıyordu. Adamın üzerinde bol, yırtık bir kot pantolon ve tişört vardı ve yorgunluğu gözlerinden okunuyordu. Onu koridora çekti ve dikkatle inceledi. Belirgin bir yarası yoktu.

"İyi misin?"

Başını salladı.

"Emin misin?" diye sordu. O kadar endişelenmişti ki, şimdi o buradaydı ve bir bütün olarak görünüyordu, tüm bunların stresini atmakta zorlanıyordu.

"Hey, titriyorsun. Buraya gel." Onu kendine doğru çekti.

Yüzünü onun boynunun kıvrımına bastırdı. "Sadece adrenalin düşmesi. Emin misin, Cam?"

"Piper," diye nefes aldı ve yanağını onun saçlarına yasladı.

Tamam, demek ki emindi. "İyi olup olmadığının sorulmasının can sıkıcı olduğunu biliyorum," dedi, "ama kendime engel olamıyorum çünkü ... görünüşe göre iyi değilim. Değilim ve nasıl olacağımı da bilmiyorum."

Onu daha sıkı kavradı. "Biliyorum."

Onu bir kova çifte tereyağlı patlamış mısır gibi içine çekti. Sadece o bir kova çifte tereyağlı patlamış mısırdan daha iyiydi, hatta jumbo boyundan bile. "Bir parçam beni bu kadar iyi tanımanla nasıl başa çıkacağını bilmiyor," diye itiraf etti.

Çenesini kavradı ve yüzünü kaldırdı. "Peki ya diğer parçan?"
"Seviyor," diye fısıldadı.

Bir süre sustu ve sonra onu tekrar kucakladı. "Aynı."

Neredeyse bir orman jimnastiği gibi ona tırmandığı vay canına bir öpücükten sonra geri çekildi. "Oraya geri dönmem gerek, değil mi?"

Bakışları ciddiye, başını salladı ve birlikte yeniden mutfağa girdiler.

Gavin tahta bir kaşıkla bir galonluk dondurma kabından yemek yiyordu. Winnie volta atıyordu ama Piper'ı görünce dolaplardan aşağı kaydı ve yere oturup bacaklarını bükerek alnını dizlerine dayadı.

Cam Piper'a baktı ve sonra neler olup bittiğine dair tek bir düşünce ya da ipucu bile vermeden Winnie'nin yanına çömelip ayaklarının üzerinde dengede durdu. "Anlat ona, Winnie. Bilmeye hakkı var."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı Winnie ve Piper'ın "bunun" tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, Winnie neredeyse *her şeyi* söylüyormuş gibi görünüyordu ki bu yürek parçalayıcıydı.

Cam'in bir kolunu kız kardeşine dolaması ve kız kardeşinin yüzünü Cam'in omzuna gömüp ondan güç alması gibi.

Piper'ın biraz bildiği bir şey.

"Bu ona haksızlık," diye mırıldandı Cam. "Ona söylemen gerek."

Piper, başka bir vuruş için yeterince güçlü olduğundan emin olmasa da kabul etti. Ama sallantılı bacaklarıyla yaklaşmayı başardı.

Gavin sessizce ona dondurma ikram etti.

Başını salladı, gözleri Winnie ve Cam'deydi. "Anlat bana."

"Bekle," dedi Gavin. "Bir shot votka mı tercih edersin? Çünkü muhtemelen bunu şeker ya da alkol almadan yapmak istemezsin. Senin için değilse, benim için yap."

Piper, Cam'in başını sallayana kadar bakışlarını kız kardeşinin üzerinde tutmasını izledi. Sonra tam boyuna yükseldi ve Piper'a döndü. Uzanarak elini sıktı ama Piper geri çekti. Nedenini bilmiyordu.

Tamam, nedenini biliyordu. Her ne cehennem geliyorsa, o biliyordu o.

Ama yapmadı. "Ne oldu, Winnie? Ne oldu? Sadece söyle bana." Kız

kardeşi içini çekti ve başını kaldırdı, gözleri ıslaktı. "İçimde bir şey var. Bugün postayla geldi. Bir çek. Rowan'ın hiçbirimizin bilmediği hayat sigortası poliçesinden. Yüz bin dolar."

"Vay canına. Tamam," dedi, kafası ciddi anlamda karışmıştı. "Çek neden buraya geldi? Muhtemelen postanede bir teslimat hatasıdır, bu her zaman olur. Emmitt'e verebilirsin."

Winnie başını salladı, gözleri dolmuştu. "Çek benim adıma yazılmış. Ben onun varisiydim. Bunu yaptığını bilmiyordum-" Bir elini ağzına bastırdı. "Hamile olduğumu öğrendiğinde yapmış olmalı."

Piper Winnie'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Onlara yer açmak için geri çekilen ama odadan çıkmayan Cam'in inanılmaz derecede farkındaydı. Cam'in hem kızgın hem de endişeli olduğunu hissediyordu ama yine de bir şekilde bunun kendisine yönelik olmadığını biliyordu. "Rowan çok cömert davrandı," dedi. "Ama anladığımdan emin değilim-"

Winnie o kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı ki Winnie duyamadı.

Piper her zamanki Winnie çevirmeni Gavin'e baktı ama Gavin bakışlarını ondan kaçırıyordu, o da Winnie'ye döndü. "Özür dilerim, tatlım. Seni duyamadım. Hamile olmanla Rowan'ın seni varisi olarak göstermesinin ne ilgisi var?"

Winnie başını kaldırdı ve iki elini karnına bastırdı, gözlerinden daha fazla yaş döküldü ve yanaklarından aşağı kontrolsüzce aktı.

"Oh," diye nefes aldı Piper, topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak, bunu nasıl kaçırdığını merak etti. "O bebeğin babası."

Winnie başını salladı ve her şey yerli yerine oturdu. Winnie hamileliğini ondan olabildiğince uzun süre saklamıştı çünkü kız kardeşi Rowan'ın sorumlu olmadığı konusunda ne hissettiğini biliyordu. Emmitt'in Winnie'nin hayatına girmesi, ona işleri nasıl yapacağını öğretmesi, çok nazik ve misafirperver olması - bir büyükbaba olacaktı. Cam ona karşı çok sabırlıydı çünkü... çünkü bu bebek onun yeğeni olacaktı. Ve bunu ona hiç söylememişti. Bu acı veriyordu. Zihninin dönme şekli de öyle.

Gavin onun bakışlarına karşılık vermedi.

"Biliyordun," dedi. Sonra bakışlarını kesinlikle karşılayan Cam'e döndü. Aslında ona bakmayı hiç bırakmamıştı. "Ve sen," dedi usulca, çünkü boğazı sıkışmış ve yanıyordu. "Sen de biliyordun."

Cevap yüz ifadesinden ve ağzının gergin, acımasız yapısından geliyordu. Başını salladı, darbeleri sindirmeye çalışıyordu.

"Anlıyorum," dedi odadakilere,

O bilmeseydi bile. Ondan önce *herkes* hamileliği biliyordu. *Herkes* ondan önce Gavin'in rehabilitasyonda olduğunu biliyordu. Ve ortaya çıktı ki

herkes bebeğin babasını da tanıyordu. Hepsi her şeyi biliyordu.

Ve hiçbir şey bilmiyordu. Uğruna hayatını askıya aldığı kardeşleri tarafından bilerek bu döngünün dışında tutulmuştu. Ve ayrıca aşık olmamaya çalıştığı ve bu arada başarısız olduğu adam tarafından. Ailesi hakkında ondan daha çok şey biliyordu.

Ve ona tek kelime etmemişti. Aslında ona babasına yardım etmek için geldiğini söylemişti. Tüm bunların ardından, başka bazı tedirgin edici farkındalıklar da sert ve hızlı bir şekilde geliyordu. Birincisi, Cam haklıydı.

O, Cam'in yola çıktığı, istediğini açıkça söylediği karşılıksız kaçamak değildi. İkincisi ve daha da kötüsü, ona yalan söylemişti ya da en azından ailesi hakkında onun **b i l m e d i ğ i** şeyleri bildiği kısmını atlamıştı.

Önemli, hayat-

bir şeyleri değiştirmek.

Bu da işlenmesi son derece zor üçüncü bir farkındalığa yol açtı. Hayatındaki insanlar onun ihtiyaçlarına nadiren önem veriyordu. Ailesi. Kardeşleri . . . Şimdi Cam de ona bir kez daha, kendisinin öncelikli olacak kadar önemli olmadığını ve hiçbir zaman da olmadığını hatırlatıyordu.

"Piper?" Winnie ağlamaklı bir sesle sordu. "Bana kızgın mısın?"

"Hayır." Tamam, belki biraz. "Ama bana olan güven ve inanç eksikliğinden dolayı incindim. Ama ..." Ayağa kalktı, tezgahın bir peçete kutusu aldı ve kız kardeşine uzattı. "Senin bebeğin, senin kararların."

"Bu sana güvenmekle ya da sana inanmakla ilgili değildi. Daha çok, hayatta yolumu bulacağıma gerçekten inanmamamla ilgiliydi." Winnie burnunu sümkürdü. "Oraya geliyorum ama dahası da var."

Piper bir an için gözlerini kapattı. "*İkizler mi?*"

"Hayır." Winnie buna dehşetle baktı. "Tanrım, umarım değildir. Ama ..." Alt dudağını ısırды. "Sigorta ödemesi beklenmedik bir şeydi ama bebeğin eğitimi için her şeyi bir fona yatırmaya karar verdim. Ve ayrı bir kararla, Gavin ve ben seni mülkün üçte birinden satın almak istiyoruz. Sen okula gidebilirsin, biz de kalıp B and B'yi kurarız."

Piper ona baktı. Sonra da Gavin'e. "Ne?"

"Okula gidebilmek için satmak istiyordun, değil mi? Ne de olsa bizim için fedakârlık yaptınız, buna okulunuzu yıllarca ertelemek de dâhil. Bu yüzden sana da aynı şansı vermemiz bizim için önemli. Bir mülk değerlendirmesi ve kredi aldık." Cebinden bir şey çıkardı.

Aile hesabının banka hesap özeti, o gün yatırılan yüklü bir para sayesinde daha önce hiç görmediği ya da hayal bile e d e m e y e c e ğ i kadar büyük bir bakiye

Daha önce.

"Gerçekten satmak istediğini biliyorum," dedi Gavin, o gözlerini dikmiş bakarken. "Burası senin için çok fazla. Ama artık burada yalnız değilsin. Üçümüz artık bir takımız. Bunu sen gerçekleştirdin, bizi işleyen yetişkinlere dönüştürdün ve bizim için yaptıklarını asla unutmayacağız. Ama bu sefer *sen varsın*."

"Ama bir kredi," derken kendi sesini duydu. "Masraflar, faiz-" "İdare edilebilir," dedi adam. "Ve her kuruşuna değer. Para senin, Piper."

İfadeye, gitmek için aldığı altın bilete baktı. "Ama şartlar ve koşullar neler? İyi bir anlaşma yaptığınıza emin misiniz?"

"Evet," dedi Winnie. "Çünkü Cam bize borç verdi."

Piper tek bir kalp atışı boyunca donup kaldığını hissetti, sonra *Carrie* filmindeki gibi sadece başı hareket etti ve Cam'e bakmak için döndü. "Ne?"

Gavin, "Avukatına ve muhasebecisine tüm iş planımızı incelettirdi," dedi. "Sağlam görüldüğünü söyledi. Ayrıca Cam, Rowan için B ve B'ye yatırım yapmak istedi. Rowan'ın bunu isteyeceğini söyledi."

Piper bakışlarını Cam'den ayırmamıştı. O da onu izliyordu ve bunu yaparken hiçbir şey belli etmiyordu. Kesinlikle sıfır. Ve kalbi birazcık öldü.

"Sana Rowan'dan daha önce bahsetmediğim için üzgünüm," dedi Winnie yumuşak bir sesle. "Öyle mi?" Piper sordu. "Çünkü bunun bilinçli bir seçim olduğunu düşünüyorum, ve şimdi bana yeterince güvenmediğini ya da bilmemi istemediğini bilerek yaşamak zorundayım."

"Öyle değildi," dedi Winnie.

"Nasıl bir şeydi?"

Gavin huzursuzca kıpırdandı. "Piper," dedi kınayarak ve kadın ona doğru döndü.

"Yapma," dedi sıkıca. "Sakın buna cüret etme." Tekrar Winnie'ye döndü. "Bir cevap istiyorum."

Winnie şimdi iyi ve kızgın görünüyordu. Sanırım hepsi öyleydi, çünkü oda gerginlikle ve söylenmemiş pek çok şeyin ağırlığıyla uğulduyordu.

"Gerçekten mi?" Winnie sordu.

"Elbette," dedi Piper. "Bir kez olsun dürüstlüğü deneyelim."

Winnie yüzünü buruşturdu ama cevap verdi. "Kötü seçimlerimi duymak istemedim."

Bir vuruş daha. "Gerçekten şu anda sana bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Gavin, araya girerek ve uzlaştırmacı rolü oynayarak ortanca çocuk statüsünü gösterdi. "Sadece bazen biraz ... .. otoriter olduğunu kastediyor."

Piper onu işaret etti. "*Yapma* dedim." Hepsini işaret etti. "Her biriniz bilerek benden bir şeyler sakladınız."

Cam usulca adını söyleyip ona doğru bir adım atınca kız ona ters ters baktı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bana arkamı kolladığını söylemiştin. Sana güvenebileceğimi söyledin. Bana ortak olduğumuzu hissettirdin. Ve sonra yalan söyledin. Yalan söyledin ve bir şeyler sakladın. Ve sen . . . *yalan söylediniz!* Hepiniz bana yalan söylediniz ve muhtemelen arkamdan güldünüz!"

"Hayır, asla," dedi Cam sessizce. "Ve neden üzgün olduğunu anlıyorum ama-"

"Aması yok." Başını iki yana salladı. "Bütün bunları aştım." "Buradaki büyük resmi kaçırıyorsun."

"Evet, senin bir pislik olduğunu özledim. Hepiniz öylesiniz."

Winnie, Gavin'e, "Bu iş çok çabuk kızıştı," diye mırıldandı.

"Bu bizim aile sloganımız." Gavin Piper'a baktı. "Sana her şeyi anlatmamıza izin ver, tamam mı?"

"Hayır. Umurumda değil. Zaman aşımına uğradınız ve benim işim bitti."

"Piper," dedi Cam, sesi sessiz ve sakindi ama ilginçtir ki gözleri de sakin değildi. "Savaşa gitmeden önce lütfen en azından herkesi dinle. Çünkü şimdi her şeyi bilmeden konuşursan, söylememen gereken bir şey söyleyebilirsin. Bu konuda istediğimden çok daha fazlasını biliyorum. Rowan'a söylediğim son şey neredeyse 'siktir git'ti ve şimdi o gitti ve ben bunu geri alamam. Kulaklarında bu sözlerle öldü."

Piper bunu anlıyordu ama damarlarında akan öfke ve ihanetle işlevini yerine getiremiyordu. "Bir savaş olmayacak. Benden bu kadar."

Bir süre ona baktı, başını salladı ve ön kapıdan çıktı.

Tamam, demek ki onun da işi bitmişti, diye düşündü ve kalbi ikiye bölünmüş gibi hissetti. Nefesini bırakarak kardeşlerine baktı ve Cam'in bir konuda haklı olduğunu fark etti. "Bunu yapmadan önce bir molaya ihtiyacım var."

Winnie ayağa kalktı. "Sana her şeyi anlatmam gerektiğini biliyorum ama korktum. Ve kendimi bok gibi hissettim çünkü benim

sorunlar senin sorunların olmak üzereydi, her zamanki gibi. Ve ben bunu istemedim. Bu sefer istemedim. Benim için yaptığın onca şeyden sonra olmaz."

"*Bizim* için," diye düzeltti Gavin. "Piper, her şeyi berbat ettiğimizi biliyorum ama yemin ederim niyetimiz tam tersiydi. Lütfen bana buna inandığın bir yere gelebileceğini söyle."

Piper nefesini tuttuğunu fark etti ve yavaşça bıraktı. "Şimdi mola vereceğim."

Birbirlerine baktılar ve sonra başlarını sallayıp onu yalnız bırakarak uzaklaştılar.

Hah. Bu, onun istediği bir şeyi dırdır etmeden yaptıkları ilk seferlerden biriydi. Tamam o zaman. Tanıdığı ve sevdiği herkesin ona ihanet ettiğini öğrendikten sonra ne yapacağını bilemiyordu. Dönüp pencereden göle baktı ama huzur bulamadı. Cam'le konuşması gerektiğini biliyordu. Hâlâ öfkeliydi ama ... Tanrım. Rowan hakkında konuşurken gözlerindeki o bakış ve söylediği şeyleri geri almak için çok geç olması.

Acı çeken tek kişi o değildi ve kahretsin, bunu görmezden gelmek çok zordu.

Onu aramak için dışarı çıktı ama adam gitmişti, tekne de öyle.

Belli ki mola vermesi gereken tek kişi o değildi.

Onu tekerlekli salıncakta bulacağını umarak yaya olarak o tarafa yöneldi. O bir koşucu değildi. Koşmaktan nefret ederdi. Aslında bu onun kişisel cehennem fikriydi, ama ayakları bunu unutmuş gibiydi, çünkü aniden göle doğru koşmaya başladı ve kalbinin göğsünden fırlamasına neden olan bir hızla gölün etrafındaki patikada ilerliyordu.

Ya da belki sadece günün duygularıydı. Ama lastik salıncağa vardığında Cam yoktu.

O yüzden devam etti. Muhtemelen sadece yarım mil kadar gittikten sonra yan tarafına bir ağrı saplandı ve yürümesini yavaşlattı ama yine de durmadı. Ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama Cam'le o gün demir attıkları ve şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi görünen gizli koya varana kadar tekrar düşünmeye başlamamıştı.

Kayalık kıyıya gitti ve orada sırtı taşlara dönük, dizleri bükülmüş bir şekilde oturup suya baktı.

Hava bulutluydu. Uygundu. Gökyüzü onun ruh haline uyuyordu, karanlık ve çalkantılı.

İç çekerek cebinden günlüğünü çıkardı ve duygularını yazmaya başladı. Gavin sırrını saklamıştı çünkü ona söylemek için doğru zamanı beklemek istiyordu. Güzel. Winnie de sırrını/sırlarını saklamıştı.

Çünkü o Winnie'ydi ve kendi ritmine göre yürüyordu, davulcu değildi. Piper ikisini de anlıyordu, onları kabullenmişti. Ayrıca onları derinden seviyordu, onu incitebilmelerinin tek nedeni de buydu. Kardeşlerinin ihtiyaçları değişmişti. Rahatlığa ve yuvaya ihtiyaçları vardı ve Piper bunu anlamamıştı - ki bu da onun suçuydu. Yazmayı bıraktı. Çünkü bunun için bir liste yoktu, bununla başa çıkmanın bir yolu yoktu.

Kontrol onda değildi. Azıcık bile.

Çünkü bir de Cam vardı. Elbette yanlışlıkla *onun kendisine ait* olduğunu düşünmüştü. Hayatındaki fırtınadan korunabileceği küçük bir sığınak. Tamam, evet, daha fazlasını istediğinde biraz korkmuştu. Ya da çok. Bu onun hatasıydı. Zamana ihtiyacı vardı.

Ama o, iyi, kötü ve çirkin de dahil olmak üzere ona her şeyini verip veremeyeceği konusunda endişelenirken, onun zaten her şeyi ve daha fazlasını bildiğini bilmek utanç vericiydi. Onun bilmediklerini biliyordu.

Ve onu karanlıkta bıraktı.

Herkes her şeyi biliyordu ve o, en büyükleri, hepsini bir arada tutmaya çalışan tek kişi, hiçbir şey bilmiyordu.

Telefonu çaldı. Telesekretere yönlendirmek istemişti ama arayan Jenna'ydı. Tüm bu olanlarda ona arka çıkacak tek kişi. "Selam."

"Hey sen," dedi Jenna. "Ben evdeyim ve kardeşlerin sanki biri kediyi öldürmüş gibi bakıyorlar. Bu doğru değil, çünkü dişi şeytan yemek için bana bağılıyor. Neredesin sen?"

"Mola veriyorum."

"Neden? Neler oluyor?"

Piper ona her şeyi anlattı, buna arkasından iş çeviren herkes tarafından ihanete uğramış hissetmesi de dahildi.

"Tamam, şunu bir açıklığa kavuşturalım," dedi Jenna. "Sonunda, Gavin ve Winnie sana okula geri dönmen için para bulmanın ve mülkü elinde tutmanın bir yolunu bulmayı başardılar."

"Bu mülkün üçte bir sahibi olmama rağmen benim katkım veya bilgim olmadan."

"Tamam, sana söylemeleri gerekirdi ama harika bir şey yaptılar, Piper. Bu konudaki bakış açınızı

kaybetmeyin." "Cam yardım etti."

"Vay canına, ne piç ama."

Piper iç çekti. "Bunu ciddiye almıyorsun."

"Piper, sana istediğın her şeyi vermek için birlikte çalıştılar. Bunda yanlış olan ne? Tabii . . ."

"Neye kadar?"

"Korkmadığın sürece."

Piper gözlerini sıkıca kapattı. "Gitmem gerek."

"Evet, öyle olduğunu tahmin ediyorum. En derin korkularınızın doğru olduğunu kanıtlamak için kendi mutluluğunuzu sabote ettiğinizi duymak muhtemelen can sıkıcıdır - kimsenin sizi siz olduğunuz için sevmeyeceğini. Tabii ki bu çok saçma çünkü hepimiz seni sevmek için sıraya girmiş durumdayız. Şimdi telefonu yüzüme kapatabilirsin."

O da öyle yaptı.

Bölüm 28

"Kim olduğunu çok iyi biliyorsun."

Piper sonunda gölden ayrıldı ama eve gitmedi. Kasabaya ve doğruca Whiskey River'a gitti, çünkü bazen bir kızın lanet bir içkiye ihtiyacı oluyordu.

Boomer onun yüzüne bir kez baktı ve ona bir Shirley Temple yaptı.

Başka bir gün olsa gülerdi ama bu sefer, şimdi, gözlerinin yaşlarla olduğunu görünce dehşete kapıldı.

"Oh, kahretsin." Boomer barın altından bir kutu mendil çıkardı ve kadının önüne koydu. "Berbat bir gün, ha?"

"Konuşmak istemiyorum."

"Bana uyar." Ona bir kase fıstık ve kraker getirdi. Birkaç dakika boyunca yüzünü doldurdu ve iç çekti. "Erkekler berbat."

"Tartışmaya gerek yok. Genetik bir kusur olduğuna eminim. Senin için onu dövmemi ister misin?"

"Hayır."

"İyi, çünkü dürüst olmak gerekirse, yapabileceğimi sanmıyorum. Oldukça belalı biri. Söylentilere göre son görevinde, birimi Güney Amerika açıklarında saklanan ve müttefiklerimize saldırı planlayan bir terörist hücresinin tamamını ortadan kaldırmış."

İçkisini yudumladı. Bu doğru olsun ya da olmasın, gerçeğin muhtemelen daha da kahramanca olduğunu biliyordu. "Ben hallederim," dedi.

"Öyle mi?" Boomer şüpheyile sordu.

"Hey, barmenim olarak, bana güven vermen gerekiyor." "Özür dilerim. Haklısın. Bu iş sende."

O kadar emin değildi, bardan ayrıldı ve Emmitt'in yerine gitti. Tekne geri dönmüştü ama görünürde Cam yoktu. Emmitt de evde değildi.

Cam'in onun için yapacağını bildiği şeyi yaptı. Bekledi. Ne de olsa korkularını gömmek yerine onlarla yüzleşmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Böylece marinaya doğru yürüdü ve suyla biraz bakıştı.

Bir numaralı korku.

"Senden korkmuyorum," dedi yüksek sesle, tabii ki dişlerinin arasından yalan söyleyerek. "Ama size şunu söyleyeyim. Güzel beyaz şapkalarınızın üzerinde parlayan güneş hoş bir dokunuş." Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmayan biri olarak, ayaklarının onu en uzun rıhtımın sonuna götürmesini sağladı. Kalbi küt küt atarak uzun bir süre orada durdu ve güneş ışınlarının suyun üzerinde nasıl parıldayıp dans ettiğini izledi.

Sonra, kazara bir kâbusu gerçeğe dönüştürmemek ve suya düşüp boğulmamak için çok dikkatli bir şekilde oturdu. Sonra günlüğünü çıkardı ve bazı yazılarını gözden geçirdi. Okuyacağı kitapların bir listesi vardı. Uyku günlüğü. Alması gereken derslerle dolu bir okul takip defteri. Çıkartmalarla dolu takvimi. Kötü alışkanlık takipçisi ... Lanet olsun. O gerçekten bir kaçıktı. *Gizli gizli* yapılacaklar listesini gözden geçirdi ve kendi kendine başını sallamak zorunda kaldı. Belki de yeterince yükseği hedeflememişti. Bir giriş daha yaptı. İki numaralı korku.

Aşık ol.

Sözcüklere baktı ve kabul etmek zorunda kaldı, muhtemelen şimdi devam etmeli ve bunu işaretlemeliydi çünkü zaten olmuştu. Sadece bunu fark edemeyecek kadar inatçıydı. Geçmişte bağlanmaktan korkmuştu çünkü ona göre birine bağlanmak, hayatı kendisinininkinden öncelikli olacak başka bir kişi anlamına geliyordu.

Ama Cam'leyken bundan korkmuyordu. Cam onu asla olmadığı bir şeye dönüştürmeye çalışmaz ya da kendini onun önüne koymazdı.

Bildiği hayat sadece daha iyi olacaktı.

"Neden bu kadar zor?" diye öfkeyle kendi kendine fısıldadı ve alnını dizlerine bastırdı.

"Öyle olmak zorunda değil," dedi arkadan gelen dayanılmaz derecede tanıdık bir ses

On

u. Cam.

Gözlerini sıkıca kapattı. Onu bulmuştu. Tabii ki onu bulmuştu. Çünkü onun aksine, kendini kontrol edebiliyordu ve her zaman yapılması gerekeni yapıyordu, zor ya da kolay, büyük ya da küçük.

Kahretsin, buna hayran kaldı.

Adam onun yanında durdu ve kadın ona bakma hatasını yaptı. Saçları askeri kesimden biraz uzamıştı ve rüzgârla savrulan mükemmel bir karmaşaydı. Birkaç gündür tıraş olmamıştı ve tercih ettiği siyah güneş gözlükleri de kötü çocuk cazibesini daha da artırıyordu.

"Ben bir pislik miyim?" diye sordu, ona tam olarak nerede bıraktıklarını hatırlatarak Kapalı.

Yüzünü buruşturdu ve ağzını açtı ama adam elini omzuna koydu, nazik ama sert.

"Başka şekilde ifade edeyim. Ben bir pisliğim. Ve sana bir özür borçluyum." Adam onun yanına yerleşirken kolları ve bacakları birbirine değdi, sakın ve rahattı, bu onun asla yapamayacağı bir şeydi. "Öncelikle," dedi, "sana kardeşimden bahsetmek istediğimi bilmeni istiyorum. Anlattım da. Ama suçluluk duygusunun kararımı gölgelemesine izin verdim." Gözlerini kapattı. "Rowan bana çocuklarının bizim gibi büyümesini istemediğini söyledi. Hayatlarında birbirini seven iki ebeveyne sahip olmalarını istiyordu. 'Winnie ve ben bu işi yürüteceğiz,' dedi bana. Ve"- Cam onun bakışlarıyla karşılaştı-"Ona inanmadım. Aşk kavramına inanamıyordum, çünkü bende hiç işe yaramamıştı. Ama Rowan sadece bir kez işe yaraması gerektiğini söyledi. Yirmi yaşında biri bana ders verdi."

Kalbinin biraz yumuşadığını hissetti.

"Rowan bebeği için yapamayacağını bildiği rolü benim doldurmamı istedi." Başını iki yana salladı. "Ve o zaman bile bunu kabul etmedim. Kan kaybediyordu, ölüyordu ve ona bana veda etmeyi bırakmasını, başaracağını, beni bir gün daha aklımdan çıkaracak kadar yaşayacağını söyledim."

Piper dökülmemiş gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Peki o buna ne dedi?"

Cam'in ağzı keder dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hayatımızda ilk kez bana çok kızdı. Kanlı yumruklarıyla beni gömleğimden yakaladı ve sarstı. 'Bir kez olsun beni dinlemeni istiyorum!' diye bağırdı."

"Yaptın mı?"

"Evet. Sonunda dinlemek yerine tepki vermeyi bıraktım." Gözlerini kapattı. "Ve gerisini biliyorsun."

Öfkesine tutunmaya çalıştı. Ama tüm çabalarına rağmen, öfkesinin bir kısmı azalıyordu. Aslında büyük bir kısmı. "İşte bu yüzden dinlemek senin için bu kadar önemli. Bu senin en iyi özelliklerinden biri."

Gülümsemesi alaycıydı. "Ama görüyorsun, her zaman dinlemiyorum. Ne seni ne de kalbimi dinledim. Değer verdiğim insanları hayal kırıklığına uğratma konusunda uzun bir geçmişim var. Benim

Anne, Rowan, sen."

Kahretsin, biraz daha huysuzlaştı. "Hayır," dedi. "Sözler senin için bir anlam ifade ediyor. Bunu anlıyorum. Bu asil bir şey. Winnie'ye yardım etmeye çalışıyordun ve ona söz vermiştin. İşim gereği bunu yapıyorum, insanların tıbbi sırlarını saklıyorum, bu yüzden kız kardeşim bana söylememeni istedi ... şey, bunu kabul etmek ve anlamak zorundayım. Anlatması gereken onun hikayesiydi ve dinlemek yerine aşırı tepki vereceğimi ya da ona ne yapması gerektiğini söyleyeceğimi düşündü. Aynı şey Gavin için de geçerli. Bu benimle onlar arasında ve ne istersem isteyeyim onları kontrol edemem."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Paçayı sıyırmama izin mi veriyorsun, Piper?"

"Hayır." Durakladı ve başını salladı. "Belki birazcık. Gerçekten yardım etmeye çalıştığını biliyorum. Mantıksal olarak. Ama duygusal olarak? Dışarıda bırakıldığım için hâlâ kırgın ve kızgınım."

"Anlaşıldı."

Bunu söylediği için rahatlamış bir şekilde başını salladı. Rıhtıma ritmik bir şekilde vuran küçük dalgalarla birlikte aralarındaki boşluğu dostça bir sessizliğin doldurmasına izin verdi. Rüzgârı ve bir kuşun bir şeye ciyakladığını duyabiliyordu. Böceklerin vızıltısını. Kendi düşüncelerini. . .

"Her şey çok karmaşık geliyor," diye fısıldadı.

"Öyle olmak zorunda değil."

Ona baktı.

"Kimse kimseyi incitmek istemedi," dedi. "En azından ben. Kredi ... .. Wildstone'a Winnie'yi kontrol etmek niyetiyle geldim, bunu artık biliyorsunuz. Bilmediğin şey ise iyi bir yerde olmadığım. Bir bağlantıya ihtiyacım vardı. Beni topraklayacak, hissettirecek bir şeye. Seninle buradaki ikinci gecemde tanıştım ve o anda barda anladım, Piper. Aradığım bağlantıyı bulduğumu biliyordum. Sana her şeyi anlatmak istedim ama Winnie'nin bunu kendi zamanında yapması gerekiyordu. Bu bizden önceydi." Durakladı ve onun bakışlarıyla buluştu. "Ama sonra sana aşık olmaya başladım ve işte oradaydım, benden uzak durmamı isterken senden uzak duruyordum. En çok bunun için üzgünüm. Kredi konusunda sadece yardım etmeye çalışıyordum, sana ihtiyacın olan bir şeyi vermeye çalışıyordum. Gitmek için özgür olmaya ihtiyacın vardı. Artık özgürsün. Gidip bir sonraki iyi zaman geçiren adamı bulabilirsin."

Yüzünü buruşturdu. "Benim için sadece o değilsin," dedi usulca. "Ve böyle düşünmene izin verdiğim için özür dilerim. Sen daha fazlasısın. Sen ... "

"Çok mu fazla?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Hayır, sen her şeysin, demek istedi ama sadece başını salladı.

"Piper, sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Öyle olmak zorundaydın. Ama mesele de bu. Artık *değilsin*. Bir kez olsun herkesin sorunlarını bir kenara bırakıp kendi hayatını yaşayabilirsin."

"Ama ya anne, kız kardeş, bakıcı değilsem kim olduğumu bilmiyorsam..."

"Tam olarak kim olduğunu biliyorsun, Piper. Evet, sen bunlarsın, ama aynı zamanda çok daha fazlasısın. Zekisin, beceriklisin, son derece bağımsızsın. Ayrıca güzelsin ama bu seninle ilgili en az ilginç olan şey." Kız gözlerini kırptığında eğlenmiş görünüyordu. "Bana hissedebileceğimi düşünmediğim şeyler hissettiriyorsun."

Biraz bunalmış ve belki de iltifatlardan utanmış bir halde kıvrandı. "Evet, ama tahrik olmuş sayılmaz."

Nabzını etkileyen hızlı bir sırtıfış fırlattı. "Evet, öyle. Ama bundan daha fazlası var. Sen beni-"

"Deli mi?"

Diplomatik bir tavırla, "Önce bunu listelemeyecektim," dedi.

"Haha." Doğru kelimeleri bulması bir dakikasını aldı. "Ben insanların doğuştan iyi olduğuna inanan biri değilim. Kolay kolay güvenmem. Ya da hiç. Ama . . . Sana güvendim, Cam."

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. I-"

Parmaklarını onun ağzına götürdü. "Yani evet, bana yalan söylediğinde sinirlendim. Ama bilmediğim için kendime kızdım. Bilmem gerekirdi. Her şeyi görmeliydim ama çok meşguldüm, dikkatim dağınıktı ve kendi kardeşlerime zaman ayıramadım. Yani, kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Ve bilmeni isterim ki, sana hâlâ güveniyorum. Hayatın küçük şeylerden ibaret olduğunu öğrendim." Durakladı, onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sözlerini tutmak gibi."

"Sözlerini tutmak gibi," diye kabul etti, yüzünde ciddi bir ifadeyle ona hafifçe dokundu. "Kendine çok yükleniyorsun."

Olabilir. Tamam, evet. Öyleydi. İşini ve gördüklerini düşündü. Bazen en basit seçimlerin nasıl bu kadar geniş kapsamlı etkileri olabileceğini. Anne ve babasının çocuklarını güvenli bir yere göndermeleri, yakında onlara katılmayı planlamaları ama onlar bunu yapamadan öldürülmeleri gibi. Ya da hemen köşede oturduğu için sarhoş araba kullanan birinin, o iki dakikalık yolda bir arabaya çarpıp iki kardeşten birini öldürmesi gibi. "Hayat çok kısa," diye mırıldandı yüksek sesle.

"Evet."

Cam'e değil suya baktı. Çünkü doğrudan Cam'e bakmak çoğu zaman bir tepsi dolusu tereyağlı, yumuşak, çikolatalı keke bakmak gibiydi. Çok iyi ve ... onun için çok kötüydü. "İşte bu yüzden koltuk değneğimi bırakmaya karar verdim." Günlüğünü kaldırdı.

"Tamam. Nasıl?"

Alt dudağını ısırđı çünkü eğer ona glerse, canını yakmak zorunda kalabilirdi.

Ama bakışları sempatikti. "Yavaş başlayabilirsin. Belki arada bir evde bırakırsın. Ya da baştan başlayıp günlüğünü hayatının yol haritası haline getirmeden tutmaya devam *edebilirsin*."

"Ya da soğuk hindi gibi davranıp kelimenin tam anlamıyla fırlatıp atabilirim." Gözlerini göle dikti.

Adam kaşlarını kaldırdı ve o da bunu göğsüne bastırđığını fark etti. Ama sürekli liste yapmaktan kurtulma düşüncesi, bir sonraki seçimi konusunda kendini iyi hissetmesini sağladı. "Bu konuda ciddiylim." Günlüğü onun göğsüne vurdu. "Ama bunu yapmak zorunda kalacaksın."

"Piper-"

"Yap şunu!"

Günlüğü göle fırlattı. Bir sıçrama oldu ve sonra cam gibi su yüzeyinin altına batarak gözden kayboldu. Piper ayağa fırladı. "Aman Tanrım!" Ayakkabılarını tekmeledi. "Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum!"

"Dedin ki-"

Bu duyduğu son şeydi çünkü göle atlamıştı ve vücudu soğuk suyun içine çekilene kadar hatırlamamıştı.

Sudan nefret ederdi.

Bölüm 29

İçindeki ofis malzemecisi titredi.

Piper korkunç derecede uzun birkaç saniyeyi nasıl yüzüleceğini hatırlamaya çalışarak geçirdi. Ama sonra yanında bir su sıçraması oldu ve aniden başka bir bedene doğru tutulmaya başladı.

"Tamam," dedi Cam. "Deliliği listenin başına taşıyorum. Çünkü bu ne lan, Piper."

"Bırakmaya tam olarak hazır değildim!"

İç çekerek onu iskele merdivenine doğru yüzdürdü ve pek de nazik olmayan bir şekilde yukarı itti. Rıhtıma tırmanıp sırt üstü uzandı ve adamın arkasından gelmediğini fark etmeden önce gökyüzüne baktı. Doğrulup yan tarafa baktı.

O gitmişti.

Gitmiş gibiydi. Göz alabildiğine uzakta ondan hiçbir iz yoktu. "Cam!" diye bağırdı.

Hiçbir şey.

Oh, kahretsin. Onu öldürmüştü. Korku midesinin derinliklerine işlemişti. Boğuluyordu. Yüce Tanrım, ölecekti ve hepsi onun suçuydu. Ayağa kalktı ve tam tekrar suya atlamak üzereydi ki adam su yüzüne çıktı. Başını bir kez sallayarak saçlarını gözlerinden savurdu ve bir elini sudan çıkardı.

Günlüğü ondaydı.

Kendini zahmetsizce iskeleye çekip onun yanına uzanırken elindekini ayaklarının dibine fırlattı.

"Sen deli misin?" diye sordu.

Sırılsıklam olmuştu ama ona attığı bakış yüzde yüz kuruydu. "Sanırım aradığınız kelimeler *teşekkür etmek*."

"Aman Tanrım." Adamın kendisine kızgın olduğunu düşündü ama daha yakından baktığında adamın güldüğünü gördü.

"Hey," dedi. "Hiç komik değil. Seni öldürdüğümü sandım."

"Ben bir kedi gibiyim, birkaç canım kaldı." Ayağa kalktı, marinanın deposuna girdi ve iki yün battaniyeyle geri döndü. Birini kadının etrafına sararak onu tekrar oturması için cesaretlendirdi.

"Sana günlüğü göle atmanı söylemekle hata ettiğime inanamıyorum."

Diğer battaniyeyi kendi etrafına sardı ve onun yanına oturdu. "Ben de birkaç hatadan fazlasını yaptım."

Günlüğü battaniyesiyle kurulamaya çalışırken durdu ve şaşkınlıkla ona baktı. "Öyle mi?"

Neşesiz bir kahkaha attı. "Kahretsin, evet. Hem de çok. Rowan'ı ve bazı açılardan babamı da hayal kırıklığına uğrattım. Bana ihtiyacı olduğunu öğrenmek tabuta çakılan bir başka çiviymi. Ya da ben öyle sanıyordum. Başta tüm bunlar boynuma geçirilmiş bir ilmik gibiydi. Ama babamla ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir ilişki kurdum. Bir de Gavin ve Winnie var, onlar da artık bir aile. Gavin, olduğu gibi yaşayan, hatalarını kabul eden ve düzeltebileceklerini düzeltmeye çalışan biri. Buna hayranım, Piper. Ve Winnie. . ." Küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Yirmi yaşında ve yüzde yüz kabadayılık ve alaycılıktan oluşuyor. Kendi ayakları üzerinde durmaya başladığında çok iyi bir anne olacak ama bu işte yalnız olmayacak. Hepimize sahip olacak." Bir nefes aldı. "Hepsine aşık oldum. Ve aşık olduğum başka bir şey daha var. Birine." Ona baktı. "Sana."

Nefesini içine çekti. "Ne?"

"Seni seviyorum, Piper."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yapamazsın."

Dudaklarını küçük bir kıvrım yaptı. "Her şeyi kontrol etmeyi sevdiğini biliyorum. Ama sen bile bana nasıl, ne zaman ya da ne hissedeceğimi söyleyemezsin."

"Ama ..." Şaşkınlıkla başını salladı. "Neden?"

"Seni neden seviyorum? Çok kolay. Enerjin ruhumu besliyor."

Gözlerini kırıştırdı. "Benim kötü tavrımı mı kastediyorsun? Bu senin ruhunu mu besliyor?" Gülümsedi. "Senin her şeyin. Sen fırtınanın içindeki sakinsin."

Gözlerini ona dikti. "Artık kaybettiğini biliyorum."

"Her kelimesinde ciddiym. İnsanlara davranış şeklini seviyorum. Mesela babam.

Ve Sweet Cheeks."

"O bir halk değil. O Mesih karşıtı."

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Her zaman hak edilmese bile saygı ve itibar veriyorsun. Beni her zaman güldürebilmeni seviyorum, özellikle de buna en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda. Beni öpüşünü seviyorum. Beni içine almanı ve çekirdek birliğine katmanı seviyorum." Başını iki yana salladı. "Bunun anlamı çok büyük. Aslında benim için her şey demek."

Hava yoktu. Neden hava yoktu? "U.C.'ye girdim," dedi anlamsızca.

Gülümsedi. "Güzel. Tebrik ederim. Sana sahip oldukları için çok şanslılar."

"Cam . . ." Gözlerini kapattı çünkü o çok şaşırtıcı, zarif ve nazikti. Ve destekleyiciydi. Bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu ona nasıl anlatacağını bile bilmiyordu. "Bir erkek için planlarını değiştiren bir kız olamam," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Eli kızın elini kapattı. "Ama bir kız için planlarını değiştiren bir adam olabilirim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Colorado'ya taşınabilirim. Seninle

birlikte." "Ama DEA ..."

"Bir yolunu bulacağım ama işim için yaşamıyorum." "Ama taşınmak zorunda kalacaksın."

"Hareket etmek her zaman bildiğim tek şeydi," dedi.

"Ama bunu yapmak zorunda kalmak istemedin, bir ev üssü istedin."

"Sen benim ana üssümsün."

Ona baktı. O kadar basitmiş gibi anlatmıştı ki. "Bunu benim için yapamazsın."

"Neden olmasın?"

"Neden olmasın?" diye tekrarladı, hiç sakın değildi. "Çünkü burada babanla, Winnie'yle ve bebekle birlikte olman gerekiyor. Senden seçim yapmanı istemeyeceğim." Bu kelimeyi söylerken nefesi kesildi, çünkü onun deneyimlerine göre insanlar onu seçmiyordu, son oyunlarında değil.

"Piper." Şimdi onun üşümüş iki elini de sıcak ellerinin arasına aldı. "Bunun yürümesini istiyorum. Nerede yaşarsak yaşayalım bu işi yürütmeye hazırım. Biz özüz ve evet, şu anda bunun seninle ilgili olması gerekiyor ve bu sorun değil."

"Peki ya sen?"

Ona bir gülümseme verdi. "Sıramı alacağım. Sadece bana ne düşündüğünü söyle."

Daha çok Jenna'nın haklı olduğunu düşünüyordu. Emmitt haklıydı. Kardeşleri de. Hepsi de hayatın, ona yer açtığınız yerde olduğunu, sevgi ve kabullenmenin de öyle olduğunu biliyordu. Bir nefes verdi. "Senden önce de iyiydim, biliyorsun. Sadece iyiydim."

Gülümsemesi özür dilemez nitelikteydi. "Değildim."

Birleştirdikleri ellerini göğsüne götürüp bastırdı, sonra başını kaldırdı. "Tamam, evet. İyiyim. Ben de öyle."

Gülümsemesi yayıldı ve başını ona doğru salladı. "Aslında tüm cevapların bende olduğunu sanıyordum ama hiçbirisi bende değilmiş. Meğer hepsine sahipmişsin."

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan," dedi kuru bir kahkaha atarak, "beni hiç tanıımıyorsun."

Ama mesele de buydu, onu tanıyordu. Hiç kimseyi tanımadığı kadar iyi tanıyordu. "İnsanları kendine çekmek gibi bir huyun var," dedi. "Ve güven telkin ediyorsun. Ve sevgi."

Alaycı bir kaşını kaldırdı. "*Herkes* için değil."

"Beni içine çektin," diye itiraf etti. "Sana güveniyorum." Tereddüt etti. "Rowan'ı kaybetmenin en zor şey olduğunu biliyorum."

"Evet. Seni kaybetmek de öyle."

Kalp. Eridi. Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini Cam'in omuzlarına koydu. "Ben de seni seviyorum Cam. Bir süredir seviyorum. Sadece korkuyordum."

"Peki şimdi değil misin?" "Dehşete düştüm. Sarıl bana."

Güldü ve onu kucağına çekti. Adam sıcacıktı ve kolları sanki onun her şeyiymiş gibi onu kendine yakın tutuyordu. Yüzünü kavrayarak gözlerinin içine baktı, tüm hisleri hissediyordu ama bir ömür boyu içinde tuttuktan sonra onları nasıl dışarı çıkaracağından emin değildi. Adam onu ve günlüğünü kurtarmak için göle atlamıştı. Bu bir tür rekor olmalıydı.

"Sorun değil, Piper," dedi sessizce, ıslak saçlarını yüzünden iterek. "Bu işi yürütmek için neye ihtiyacın varsa. *Ne* istersen. Sadece söylemen yeterli."

Onun hayallerine öncelik veriyordu ve bunu daha önce kimse yapmamıştı. Onunla birlikte ortadan kaybolmayacaktı. Onunla birlikte gelecekti. Hatta burada kalacak ve o yokken her şeyi bir arada tutacaktı, eğer istediği buysa. "Söz," diye fısıldadı, adam ona şaşkınlıkla baktığında gülümsedi.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Evet. Bu işi yürütmek için ihtiyacım olan tek şey ailem, ki buna sen ve

baban da dahil. Ama en çok ihtiyacım olan şey sensin. Ve benim de burada herkesle birlikte olmaya ihtiyacım var.

Wildstone'da."

Çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Hayır. Asla olmaz. Hayallerinden vazgeçmeyeceksin-"

"Yapmayacağım. Yapmayacağım. Sen yokken ben de Cal Poly'ye başvurdum, ki bunu ilk başta yapmamıştım çünkü ayrılmak istediğimi düşünüyordum. Macera istiyordum, ama *bu* benim maceram. Benim maceram sensin, Cam."

Bakışları onunkileri aradı. "Emin misin?"

Daha da yaklaştırmaya çalıştı ama çoktan onun üstüne çıkmıştı. Anlayışla, battaniyesini çekti ve kendi battaniyesini onun için açtı; kadın göğsüne yaslanarak kendini evinde hissetti ve kolları tekrar ona dolandığında gözlerini kapattı. Bir elini hâlâ sıırsıklam ve karmakarışık olan saçlarının arasından geçirerek, yüzünü öpebilmek için ona yaklaştırdı, ağzı onunkiyle sıcak bir tezat oluştıuruyordu. Hâlâ öpüşüyorlardı ve arkalarındaki rıhtımda ayak sesleri duyduğunda artık üşümüyordu. Başını kaldırdığında Emmitt, Gavin ve Winnie'nin onlara baktığını gördü.

"Sana söylemişim," dedi Winnie. "Kaybettikleri zamanı telafi ediyorlar." Piper ellerini Cam'in üzerinden çekti.

Cam ellerini Piper'dan çekmedi. Ellerini onun üzerinde tuttu. Bakışlarını da. "Ne var ne yok?" diye sordu seyircilerine.

"Biz de sana aynı şeyi sorabiliriz," dedi Emmitt. "Ya da Şubat ayında yüzmeye gittiğiniz için akıl sağlığınıza sorgulayabiliriz."

"Aşk insana aptalca şeyler yaptırır," dedi Gavin bilgece.

Winnie'nin nefesi kesildi, başı Cam ve Piper arasında döndü. "*Aşk mı?*"

"Aşk," dedi Cam

kararlılıkla. Emmitt sıırttı.

Gavin sıırttı.

Eski Piper gözlerini devirip inkâr eder, sonra da herkesi başından savmak için iğneleyici bir şeyler söylerdi. Yeni Piper yüzünde Cam'i güldüren aptal bir gülümsemeyle başını sallamakla yetindi.

Winnie gülümsedi ama gülümsemesi dalgalandı. "Piper, özür dilerim. *Çok* özür dilerim. Bean'i suçlamak isterdim ama anne olacağım, bu yüzden en azından büyümeye çalışmam gerektiğini düşündüm. Sadece bilmeni istiyorum, benim için önemlisin. Çok önemlisin. Seni çok seviyorum ve sana her şeyi daha önce anlatmadığım için özür dilerim. Bu senin suçun değil, biraz bile değil. Hepsi benim suçum."

Gavin başını salladı. "Söylediği şey. Biz pislikleriz ve daha iyisini yapacağız. Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsunuz."

Winnie başıyla onayladı. "Bean de seni çok seviyor. Teyzesiyle tanışmak için sabırsızlanıyor."

"O mu?" Piper boğazı düğümlenerek usulca sordu. "Kız mı olacak?" Winnie'nin gözleri doldu. "Bugün öğrendim. O bir kız."

"Aman Tanrım," dedi Piper ve ona sarılmak için ayağa fırladı.

Winnie, Piper'ın ıslak giysileri üzerine yapıştığında şokla ciyakladı, ama sadece bir kız kardeşin yapacağı gibi, Piper tutuşunu sıkılaştırdı. İkinci ciyaklamaya gülümseyerek, "Şimdi bir şeyler söylemem gerekiyor," dedi.

"Ah-oh," dedi her iki kardeş de aynı anda.

Piper onlara bakmak için geri çekildi. "İkinizin benim için yaptığı şey, beni satın almak için para bulmaya çalışmanız, bu"-doğru kelimeleri aradı -"İnanılmaz. İkinizden de büyümenizi istemiştım ve ben bakmıyorken ikiniz de tam olarak bunu yaptınız."

"Yani kalıp B and B'yi işletmek istememize kızmadın mı?" Winnie sordu.

"Hayır, çünkü başından beri sizin için istediğim şeyi yapıyorsunuz. Sizi tatmin eden hayatlara sahip olmanızı. Ve bilmenizi isterim ki ikinizle de gurur duyuyorum. Gerçekten gurur duyuyorum. Winnie, zor bir durumdan en iyi şekilde çıktın ve bu yeni becerilerinle mülk için ciddi bir varlıksın. Ve Gavin... karizman ve caziben insanların sana tapmasını sağlıyor - B ve B'nin yüzü olarak harika olacaksın. Satmadığımız için mutluyum." Derin bir nefes aldı. "Ve itiraf ederken, dahası da var. Beni tatmin edecek şeyi bulmak için ayrılmam gerektiğini düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Sizin burada olmanız, yetişkin bir aile olarak bir arada olmanız, her şey" -sözcük bulamayınca başını salladı- "her şey. Kalmak istiyorum."

Gavin kaşlarını çattı, endişeli görünüyordu. "Ama okul-"

"SLO'ya başvurdum," dedi. "Buradan sadece otuz dakika uzaklıkta. İşe gidip geleceğim."

"Tamam ama bu bizim için ne anlama geliyor?" Winnie ellerini karnına koymuş, kararsız bir ifadeyle sordu.

Gavin Winnie'nin elini kendi elinin içine aldı. "Sanırım bu birlikte kalacağımız anlamına geliyor."

Piper başıyla onayladı. "İkinizi de ruh emici aptallar olarak seviyorum. Her şeyden çok."

"Ben de," dedi Winnie ve kendini tekrar Piper'ın kollarına bıraktı. "Yani ... iyi miyiz? Yani, hepimiz sonunda aynı anda iyi miyiz?"

Piper önce Winnie'nin umut dolu yüzüne, sonra da o zamandan beri ilk kez rahatlamış ve iyi görünen Gavin'e bakarken kalbi sıkıştı. Sonra da gülümseyen Emmitt'e. Ve son olarak Cam'in gözlerine. "Evet," dedi, Cam'in bakışlarını Winnie'nin başı üzerinde tutarak. "Hepimiz iyiyiz."

BİR SAAT GEÇMEDEN, Cam görevden alındığına dair bir bildirim aldı. Ona yeni dönmüş olmasına bu kadar yakın olmasının alışılmadık olduğunu söyledi ama duyulmamış bir şey değildi. Ve bu kez, birliği erken tahliye edilmediği takdirde bir aylığına gitmiş olacaktı.

Cam'in gittiği haftalar boyunca Piper, Winnie'nin aklı başında kalması ve büyütmekte olduğu bebeğin güvende olması için çalışarak ve Gavin'in gözlerinin önünde kendine gelmesini izleyerek kendini meşgul etti. Ve Cam gittikten üç hafta sonra Manning B&B'yi açtıklarında, misafirleri konaklamaları hakkında övgüler yağdırdı.

Bir hafta daha geçti ve artık neredeyse Nisan ve resmi olarak bahar olmasına rağmen, müthiş bir kış fırtınası yaşandı. Yine sel oldu ve kasaba darmadağın oldu. Göl de öyle.

O, Gavin ve birkaç yardımcıyla birlikte marinada Emmitt'le çalışırken dizlerine kadar çamura batmışlardı. Üzerinde Cam'in tişörtlerinden biri vardı ve birkaç dakikada bir acınası bir şekilde yakasını burnuna kadar çekerek onun kalıcı kokusunu almaya çalışıyordu.

"Yemin ederim, hiçbir şey sevdiğin insandan daha güzel kokamaz," dedi. "Hiç bir Cinnabon'un önünden geçtin mi?"

Winnie sordu.

Piper içini çekti ama birden güç alanında bir değişiklik hissetti. Bulunduğu yerden göle doğru dönerek tepeye baktı, tek bir figür aşağıya doğru iniyordu, kot pantolon ve sweatshirt giymişti, omzunda bir spor çantası vardı, hiçbir şey onu durduramazmış gibi çamurda kolayca ve verimli bir şekilde ilerliyordu.

Durdu ama kalbi durmadı. Her zamanki koyu renk güneş gözlüklerini takmıştı ama yine de yorgunluğu her yerinden okunuyordu. Karmakarışık saçları, onda görmeye alışık olduğundan daha uzundu. Çenesinde en az bir haftalık sakal vardı. Yüz ifadesi hala bir görevdeymiş gibi sert ve yoğun.

"Cam," diye fısıldadı. Ona doğru ilerlerken onun yarısı kadar zarif görünmeye çalıştı ama bunun yerine muhtemelen fıstık ezmesinden yapılmış bir gölde yolunu bulmaya çalışan bir fil gibi görünüyordu.

Adam aralarındaki mesafeyi kadının birkaç adım atmasından daha hızlı kapattı. Elindeki küreği bırakarak kendini ona doğru fırlattı. Onun

Kolları onu yakaladı ve ayağa kaldırdı. Adam onun adını saygılı bir gürültüyle mırıldandığında kadın çoktan ona sarılmıştı.

"Evindesin," diye mırıldandı, çenesini onun tıraşsız, sert çenesine bastırarak.

"Evet." Yüzünü onun saçlarına gömdü ve onu sıkıca kavradı. "Seni özledim, Piper. Seni çok özledim." Başını eğerek onun ağzını kendi ağzıyla aradı.

O öpücükte çok şey vardı. Aşk, şefkat, rahatlama, açlık ve hayatında hiç kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemişti. Geri çekilerek, bariz yaralar için ona baktı ve neyse ki hiçbir şey görmedi. "Seni kirlettim."

Belirgin yorgunluğuna rağmen ona bir kurt sırtışı yaptı ve sadece kulaklarına doğru eğildi. "Seni yalnız bırakır bırakmaz bu iyiliğinin karşılığını vereceğim."

"Hey," diye seslendi Gavin. "Çocuklar yardım edecek misiniz, yoksa bütün gün sevişecek misiniz?"

Winnie de orada temizliği "denetliyordu" ve artık yuvarlaklaşmış olan karnını okşadı. "Baharatlı Fasulye kışınızı kaldırıp çalışmanızı söylüyor!"

Piper isteksizce kendini kurtarmaya çalıştı ama Cam onu daha sıkı kavradı, şakağına bir öpücük kondurdu ve sonra ağzını kulağına götürdü. "Unutma, daha sonra bir randevun var."

ERTESİ SABAH, Piper yüzünde bir gülümsemeyle yavaşça uyandı. Yatakta yalnızdı, şüphesiz Cam yüzmeye, kürek çekmeye ya da aynı derecede çılgınca bir şeye gittiği için. Eninde sonunda geri geleceğini biliyordu ve onu ve sonsuz enerji kaynağını tanıdığından, bu yatakta ona biraz daha kardiyo yaptıracaktı.

Onu ikna etmek için fazla bir şey yapmasına gerek yoktu. Bu düşünceye gülümseyerek saate baktı ve saate yaslanmış bir şey buldu.

Güzel, yepyeni bir deri günlük, bir yığın çıkartma, üç farklı kalem paketi ve bir sürü kurşun kalem.

İçindeki ofis tedarikçisi titredi ve yeniden aşık oldu. "Umarım yüzündeki ifade, benim o kadar harika olduğumu düşündüğün anlamına geliyor.

kahvaltı hazırlayacaksın." Cam koşu kıyafetleriyle kapıda duruyordu, efordan ıslanmış görünüyordu ve *eğlenmiş* gibi gülümsüyordu.

Kahvaltı yorumuna gelince, alay ediyordu ve ikisi de bunu biliyordu. Eğer tüm çeteyle birlikte yemek yiyorlarsa, yemeklerin çoğunu Gavin yapardı. Eğer

Sadece kendisi ve Cam vardı, o da bu boşluğu doldurdu çünkü bundan gerçekten keyif alıyordu. Onun keyif aldığı tek kısım yemek yemektir.

"Elbette," dedi manzaranın tadını çıkararak. "Yemeği ben yaparım." Ayağa kalkıp çarşafın üzerinden düşmesine izin verirken ona parmağıyla "buraya gel" işareti yaptı.

Cam'in bakışları ısındı ama hareket etmedi. "Bebeğim, çok terledim." "Egzersizin amacı bu değil mi?"

Güldü. "Evet ama hem egzersizden hem de terlemekten nefret ediyorsun."

"Her türlü değil." Adam rahatken sesinin nasıl çıktığına bayılıyordu. Biraz daha alçak, biraz daha sıcak, çok daha seksi. Onu gömleğinin önünden yakalayarak çekiştirdi. Adam onun üzerine düştü ama sadece kendini bıraktığı için. Cam kıpırdamak istemediğinde, onun da kıpırdamadığını öğrenmişti.

Onun dışında. Adam onun için her şeyi yapardı ve kadın bunun hayretini asla ama asla üzerinden atamayacaktı. Wildstone'a geldiğinden beri değişmişti. Başlangıçta kederli, temkinli ve geçiciydi. Çok geçici.

Ve bu onun için işe yaramıştı. Ama artık buna ihtiyacı yoktu ya da bunu istemiyordu. Sevilemeyecek kadar berbat bir haldeyken bile, ona her seferinde nefesini kesecek şekilde bakıyordu.

O onun kişisiydi.

Rowan'ı özlemekten vazgeçmemişti ve asla da vazgeçmeyecekti ama bunun onu engellemesine izin vermedi ve Rowan da aynısını yapabildi. Onunlayken her şeyi yapabileceğini hissediyordu.

Bir koluyla ağırlığını onun üzerine verdi ve boştaki eliyle yüzüne dokundu. "Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şeyin beni şaşırtamayacağını düşünüyordum ama sen şaşırtıyorsun. Sırada ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Sırıttı. "O sen olacaksın, bebeğim. Sıradaki sen olacaksın."

Kadın güldü ve başını salladı, ama adam başını eğerek onu usulca öptü, kahkahası kesildi. "Sen de beni hâlâ şaşırtıyorsun," diye mırıldandı, sesi özellikle duyulduğunda olduğu gibi boğuk çıkıyordu. "Her gün bana aşk ve hayat hakkında düşündüğümünden daha fazlasını gösteriyorsun. Bundan sonra ne olacağını ben de bilmiyorum ama bunun için sabırsızlanıyorum. Bence önümüzdeki altmış ya da yetmiş yıl görmek için yeterli bir zaman olmalı, sence de öyle değil mi?"

Nefesi kesildi. "Belki seksen . . ."

"Evet. Düşünce tarzını seviyorum."

Sonsöz

İki yıl sonra

Piper ve Winnie yarattıkları eserden geri çekildiler ve yaptıkları işe uzun uzun baktılar.

"Dostum, biz iyiyiz," dedi
Winnie. "Öyleyiz," diye
onayladı Piper.

"Arf, arf, arf!" Bu ses, Piper'ın geçen hafta yerel SPCA'daki bir iş görüşmesinin ardından kurtardığı sekiz haftalık yavru köpek Chance'ten geliyordu. Müdür düşmüş ve bacağına kırmıştı.

Piper da düşmüştü. Resepsiyondaki sandığın içinde ona o güne kadar gördüğü en büyük, en hüzünlü gözleri atan minik yavru köpeğe aşık olmuştu. Sırf yavru köpeği tutmak için üç gün üst üste tekrar gitmişti, ta ki bacağına kıran kadın Piper'a nazıkçe bir köpek düşünüp düşünmediğini sorana kadar.

O ana kadar bunu yapmamıştı. Yavru köpeği kucağına aldı ve tüylü başının tepesini öptü.

"Ma-ma-ma-ma-ma," diye mırıldandı Winnie'nin göğsüne bağlanmış bebek taşıyıcısındaki bir buçuk yaşındaki sevimli çocuk.

"Ah," dedi Piper, eğilip yeğeninin tüylü başının tepesini de öpmek için. "Ve haklısın, Ro. Kesinlikle yemek molası verme zamanı geldi."

"Ma-ma-ma-ma-ma!" Buna çılgınca kol sallama ve gülümseme eşlik etti.

Bebek Rowanne, kısaca "Ro", dünyaya tıpkı babasının yaşadığı gibi gelmişti: vahşi ve kaygısız. Ve konuşmayı çok seviyordu. Aslında hiçbirini tek bir kelime bile anlamıyordu ama hepsi anlıyormuş gibi yapıyordu.

"Bunu duydun, değil mi?" Piper söyledi. "Bize öğle yemeği vakti olduğunu söylüyor. Aslında, açlıktan öldüğünü ve çok çalıştığımızı açıkça söyledi."

"Arf, arf!" Chance de aynı şeyi söyledi.

Winnie güldü. "Biliyor musunuz? Bence ikiniz de haklısınız."

Birlikte marinadaki evden geri çekilip yaptıklarını hayranlıkla izlediler. Bir yıl önce Emmitt, Cam'den marinaya eşit ortak olmasını istemiş, işi tatlıya bağlamak için de evini Cam ve Piper'a teklif etmişti.

Sonra kalkıp Margaret'le evlendi ve onun yanına taşındı.

Gavin hem pansiyonu hem de marinayı işletiyordu ve ihtiyaç duyduğunda yardım için birkaç yarı zamanlı çalışanı vardı. Winnie de onlardan biriydi. Cam DEA ofisinde ya da bir görevde olmadığı zamanlarda Piper'la birlikte evin tadilatını yapıyordu. Bir ay önce çağırılmıştı ve zamanını doldurmak için Piper ona sürpriz yapmak istemişti.

O gitmeden önce Winnie'yle birlikte üzerinde çalıştıkları projeyi bitirmişlerdi; ana yatak odasını boyuyorlardı. Ama o gideli o kadar uzun zaman olmuştu ki, Winnie onu dayanılmaz bir şekilde özlemeye başlamıştı.

Merdivenlerden inip mutfığa girdiler ve CJ'in polis kıyafetleri içinde Gavin'i buzdolabına doğru bastırıldığını görünce kısa bir süre durdular. Ya Gavin'in bademciklerini sorgulamaya çalışıyor ya da ona merhaba öpücüğü veriyordu.

"Yine mi?" Winnie sordu.

"Sanırım *hâlâ* demek istiyorsun,"

dedi Piper. "Ba-ba-ba-ba-ba," dedi

Ro.

Winnie kızına gülümsedi. "Sen söyledin, küçük anne." Çocuklara, "Balayı daha bitmedi mi?" dedi.

"Hayır," dedi CJ ve Gavin'in şaşkın bakan gözlerine gülümsedi. Gavin de ona aptalca sırtıttı. "Kesinlikle hayır."

"Hadi ama," dedi Winnie. "Aylardır evlisiniz. CJ, seveceğine, değer vereceğine ve GameStation'ı işgal etmeyi bırakacağına söz verdin. Gavin, sen de seveceğine, değer vereceğine ve yaşlanıp buruşsa bile CJ'in kıcını ellemeye devam edeceğine söz verdin." Kanıtı, yani Gavin'in az önce buzdolabına dayandığı yere yapıştırılmış resimleri gösterdi.

Gavin ve CJ'in gökkuşağı mihrabının altında bir Elvis tarafından evlendirilirken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Ve hepsinin sarhoş bir şekilde sırtıttığı ve iki damada doğru galon büyüklüğünde şampanya kadehlerini tokuşturduğu bir fotoğraf. Ve sonra aynı iki damadın birbiriyle uyumlu smokinleriyle otelin havuzuna atladıkları bir başka fotoğraf.

Ama Piper'ın en sevdiği fotoğraf, Cam ile bir köşede, yanıp sönen bir disko topunun altında, sadece birbirlerine bakarak dans ederken çekilmiş bir fotoğraftı.

Diğerini. Yüzünde aptal bir ifadeyle gülümsüyordu. Hemen öncesinde Cam eğilip ona "Sırada bizim olmamız hakkında ne düşünüyorsun?" diye sormuştu.

"Sırada ne var?" demişti.

Adam ona gülümsedi ve kadın neredeyse küçük dilini yutacaktı. "Sen ciddi misin?"

Cam tek dizinin üzerine çöküp muhteşem bir elmas yüzük çıkarmıştı ve kızın nefesi kesilmişti. "Seni uzun zamandır seviyorum," demişti. "Beni gülümsetiyorsun, kendimi bir süper kahraman gibi hissettiriyorsun, sanki her şeyi yapabilirmişim gibi. Ama gerçek şu ki, tek istediğim seninle olmak. Hayatımın geri kalanında her gece seninle uyumak ve her sabah seninle uyanmak istiyorum."

"Evet," diye fısıldadı Piper.

Winnie, "Tanrım, Piper, sana sorana kadar bekle," dedi.

Cam, gözlerini Piper'dan ayırmadan gülümsedi. "Sen-"

"Evet," dedi Piper tekrar, yumuşak bir sesle, boğazındaki kocaman sevinç ve heyecan yumrusunu geçerek.

Winnie başını salladı.

"Ya hayatının geri kalanında çamaşırlarını yıkayıp yıkamayacağını soruyorsa?" Gavin şaka yapmıştı.

Cam başını eğdi ve bir süre kendi dizlerine baktı. Muhtemelen onun çılgın ailesine katılma arzusunu sorguluyordu. Sonra tekrar denedi. "Piper, benimle evlenir misin? Ve açık olmak gerekirse, buna çamaşırlarımı yıkamak dahil *değil*."

Dizlerinin üzerine çöktü ve onu öptü. "*Evet*," diye fısıldamıştı onun ağzına.

Şimdi bunu hatırlamak onu daha da çok özlemesine neden oldu ve mutfak penceresine doğru ilerleyerek göle bakıp biraz olsun mutlu oldu.

Chance, onun üzüntüsünü hissederek mızızlandı ve çenesini yaladı.

"Teşekkürler bebeğim." Bu zorunlu ayrılıklardan o kadar nefret ediyordu ki. Cam'e hiç belli etmemişti, onun stresine stres katmak istemiyordu ama ayrı kalmak gittikçe zorlaşıyordu. Tam o sırada arkasındaki mutfakta tuhaf bir sessizlik olduğunu fark etti ve arkasını döndü.

Cam tam önündeydi ve şaşkınlıktan nefesi kesilerek kendini ona doğru attı. Cam onu -ve Chance'i- kolaylıkla yakaladı ve sonra tek kelime etmeden ağızları birbirini buldu. Öpücüğü sert, çaresiz ve aççaydı... hissettiği her şeyi ve söylenmesi gereken her şeyi söylüyordu. Aşk. Özlem. Arzu. Şefkat. Her şeyi.

Hava almak için yüzeye çıktıklarında Cam ona kocaman gözlerle bakan yavru köpeğe baktı. "Kim bu?"

"Chance." Nefesini tuttu. "O bizim mi?"

"Evet," dedi usulca, adamın bunu anlayışla karşılayacağını, çok yalnız olduğunu anlayacağını umarak ve-

"Güzelmış. Çok tatlı." Yavru köpeğin burnuna sokuldu, bunu yaparken kalp durduracak kadar seksi görünüyordu, sonra onu yavaşça yere bıraktı. Ardından Piper'ı kucağına alıp tezgâhın üzerine oturttu ve bacaklarının arasına yerleşti. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki nefes alamıyordu ama kimin nefes almaya ihtiyacı vardı ki?

Yalnızdılar. En azından nispeten, Chance Cam'in ayaklarından birinin üzerinde oturuyordu.

"Bir daha asla," diye mırıldandı Piper'ın dudaklarına karşı.

"En azından onlar seni arayana kadar, değil mi?" diye şaka yaptı, hafifletmeye çalışarak. "Hayır." Gözleri karanlıktı. Ciddi. "Bir daha asla." Yüzünde çok ciddi bir

Arka cebinden resmi bir zarf çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. "Ben yokum. Bu resmi bir şey. Ben emekli bir adamım, bebeğim."

"Vay canına," diye nefes aldı. "Yani şimdi tamamen bana mı kaldın?" "Her santimi."

Kalbinin sevgi ve mutlulukla dolduğunu hissetti. "O inçler için planlarım var. Bir sürü plan, Cam."

Onu tekrar kucağına alıp bacaklarını kalçalarına doladıktan sonra yatak odalarına doğru yürürken gülümsemesi biraz hınzırlaştı. Kapının girişinde, duvarlardaki taze boya ve tüm mobilyaları kaplayan çarşaflar karşısında kısa bir süre durdu.

"Um," dedi. "Sürpriz."

Hiç acele etmeden onu doğruca banyoya götürdü ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Duş da olur."

"Anlaştık."

"Ve sonra da sıcak küvet." Kız hevesle başını salladı. "Ve sonra-"

Dişlerini adamın alt dudağına geçirdi ve şakacı bir çekiştirme yaptı. "Sana biraz zaman kazandırayım asker," diye fısıldadı ve parmaklarını onun saçlarına geçirdi. "Herhangi bir yerde. Her zaman. Hayatımın geri kalanı boyunca. Tamamen seninim."

Bir nefes verdi ve alnını onunkine bastırđı, gözleri yumuşak, sıcak ve normalde gösterdiğinden daha fazla duyguyla doluydu. "Ve ben seninim, Piper. Hayatımızın geri kalanı için."

Mükemmel bir plan gibi geldi.

P.S. İçgörüler, Röportajlar ve Daha Fazlası ...*

Yazar Hakkında

Jill Shalvis ile tanışın

Kitap Hakkında

Okuma Grubu Rehberi

You're My Honey Bun Muffins Tarifi

Okumaya Devam Edin

Çok Yakında . . . *Yaz Anlaşması*'ndan Bir Alıntı

Yazar Hakkında

Jill Shalvis ile tanışın

New York Times çoksatan yazarı **JILL SHALVIS**, Sierras'ta ilginç karakterlerle dolu küçük bir kasabada yaşıyor. Kitaplarındaki ilginç karakterlerle olan benzerlikler *çoğunlukla* tesadüfidir. Jill'in çok satan, ödüllü kitaplarını aşk romanları satılan her yerde bulabilir, kitaplarının tam listesi ve dağlarda yaşayan şehirli kızın maceralarını anlatan günlük blogu için web sitesini ziyaret edebilirsiniz. ~

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Kitap Hakkında

Okuma Grubu Rehberi

1. Piper yardım istemekte çok zorlanıyor. Bu onunla ortak bir özelliğiniz mi? Sizce erkekler mi yoksa kadınlar mı yardım istememeye daha yatkın?
2. Piper her zaman her şeyin üstünü çizmese de liste tutmayı seviyor. Yapılacaklar listelerini ve günlükleri yararlı mı yoksa zararlı mı buluyorsunuz? Faydaları nelerdir? Dezavantajları nelerdir?
3. Gavin uyuşturucu bağımlılığıyla mücadele ediyor. Hayatınızda bununla uğraşan biri var mı? Bu sizi nasıl etkiledi?
4. Piper ve ailesinin Gavin'in durumunu ele alış biçimi hakkında ne düşündünüz? Siz olsanız farklı bir şey yapar mıydınız?
5. Sizce Winnie hamileliği hakkında Piper'a yalan söylemekte ve üniversiteyi bırakmakta haklı mıydı? Değilse, sizce bunu nasıl ele almalıydı?
6. Yalan söylemenin doğru olduğunu düşündüğünüz durumlar var mı? Bunların ne olduğuna nasıl karar veriyorsunuz?
7. Piper, kardeşleriyle konuşmadan mülkü satmaya karar verdiğinde haklı mıydı?
8. Cam'in Winnie ve Gavin'e yardım etme kararında kardeşinin ölümü ne kadar etkili oldu?
9. Cam, Winnie'nin sırlarını saklamakta haklı mıydı? Siz Piper olsaydınız, anlar mıydınız? ~

You're My Honey Bun Muffins Tarifi

Neredeyse Sadece Arkadaşız'da rahatlatıcı yiyeceklerden çokça bahsediliyor. Bunun nedeni muhtemelen rahat yemeklerin aileme yıllar boyunca çok şey kazandırmış olması. Sorunları çözüyor, aile içi tartışmalardan sonra gerginliği azaltıyor ve insanları kötü bir günde bile her zaman iyi şeylerin olduğu mutfakta bir araya getiriyor.

Benim ve ailem için rahatlığın sağlıklı olmak anlamına gelmediğini bilmelisiniz ☺ Bu, peynirli makarna, tarçınlı ve şekerli tost ve tereyağı içeren fırından çıkmış sıcak her şey anlamına gelir.

Hikayede, ana karakterimiz Piper aslında yemek yapmıyor. Aslında bu konuda düpedüz kötü. Bu işi çok iyi olan kardeşi Gavin'e bırakıyor. Ama ihtiyaç duyduğunda kendini toparlayabiliyor. Örneğin, Gavin'in ev yapımı peynirli makarnasına doğrayıp koymak için sosis haşlama konusunda gerçekten çok iyi.

Ama iyi bir kek pişirebileceğini düşünmek hoşuma gidiyor. Ve eğer yapabilseydi, bu Sen Benim Ballı Çörek Keklerimi (ballı muzlu) pişireceğini düşünmek istiyorum. Uzun zaman önce eski bir arkadaşımın aldığı ve sıcak ve rahatlatıcı bir şeye ihtiyaç duyduğunuz zor günler için milyonlarca kez yaptığım bir tarif. Bir deneyin. Ve bunu yaparken Piper'ı düşünün ... ☺

İhtiyacınız olan şeyler:

12 kapaklı muffin
tavası Yapışmaz
pişirme spreyi
½ fincan (1 çubuk) tereyağı
fincan esmer şeker
¼ su bardağı
bal 1
yumurta
3 veya 4 olgun muz
1 çay kaşığı vanilya özütü

ay kaşığı badem özü veya siyah ceviz özü 1½ su
bardağı kendiliğinden kabaran un

Fırını nceden 400°F'ye ısıtın. 12 kapaklı bir muffin kabını yapışmaz
sprey ile kaplayarak veya kap kek tutucuları ile kaplayarak hazırlayın.

Tereyağını yumuşayana kadar mikrodalgada ısıtın. Tereyağı, esmer
şeker, bal ve yumurtayı bir karıştırma kabında karıştırın. Muzları soyun ve
bir tabakta çatalla ezin. Kaseye ekleyin ve pürüzsüz olana kadar karıştırın.
Vanilya ve badem ya da ceviz özünü ekleyin. Unu ekleyin ve koyu,
pürüzsüz bir hamur haline gelene kadar karıştırın.

Hamuru kaşıkla muffin kalıbına koyun.

400°F'de 15 dakika pişirin. Kekleri soğumaları için hemen tepsiden
ıkarın.

Kekleri sütle birlikte ılık olarak servis edin ve hepsini bir oturuşta
yememeye çalışın.  

Okumaya Devam Edin

Çok Yakında . . . *Yaz Anlaşması*'ndan Bir Alıntı

Bölüm 1

Brynn Turner her zaman hayatını düzene sokmuş bir kız olmak istemişti ama şu ana kadar yetenekleri bu yönde gelişmemişti.

Az önce yaşadığı haftayı zihninde tekrar gözden geçirdi ve kekeleyerek bir nefes verdi. Tamam, yaşam becerileri üzerinde ciddi bir çalışma yapması gerekiyordu ama ona kalırsa bu Gelecekteki Brynn'in sorunuuydu. Şimdiki Brynn'in aklında başka şeyler vardı.

Günün geri kalanında hayatta kalmak gibi.

Bu hedefle gözlerini yoldan ayırmadı ve Long Beach'ten ayrıldıktan üç nokta beş saat ve iki 7-Eleven sosisli sandviçi dikiz aynasında belirdikten sonra, 1800'lerin sonlarında tahta kaldırımlar, salonlar ve perili gümüş madenleriyle dolu bir vahşi batı kasabası olduğundan beri kendini defalarca yeniden keşfetmiş bir yer olan Wildstone'a girdi. Kaliforniya'nın tam ortasında, Pasifik Okyanusu ile şarap imalathaneleri ve çiftliklerle dolu yeşil tepeler arasında sıkışıp kalmıştı.

Çocukluğunun geçtiği evin garaj yoluna park eden Brynn bir an durdu. Bir zamanlar Wildstone onun dünyadaki en sevdiği yerdı ama burada yaşamasının üzerinden on yıl geçmişti. Üniversiteye ve dünyayı fethetmeye gitmişti. Bunlardan sadece biri gerçekleşmişti. Ziyaret için geri dönmüşü ama bu bile uzun zaman almıştı. Aslında altı ay. Tam da bu noktada durmuş ve her iki iyi niyetli annesine de hayatından çıkmalarını, ne yaptığını bildiğini söylemişti.

Kendine not: *Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.*

Belli ki hala bilmiyor.

İç çekerek vizörünü indirdi ve aynaya baktı, bir mucize gerçekleştiğini ve kendini toparlamış birini göreceğini umuyordu. Saç tokasını kaybettiği için saçları kapüşonunun ipiyle başının üstünde düğümlenmişti. Lensleri bittiği için eski gözlüklerini takıyordu. Yüzü solgundu ve gözleri uykusuzluk ve ağlamanın kötü birleşiminden dolayı şiş ve kızarıktı. O zamandan beri yoga dersi görmemiş bir yoga pantolonu giymişti ve neredeyse otuz yaşında olmasına rağmen çenesinde kocaman bir sivilce vardı.

Kısacası, hayatıyla ne yaptığını bilmekten, dünyadaki açlığı çözmekten olduğu kadar uzak görünüyordu.

Annelerinin -tatlı, sevgi dolu ve her şeye burnunu sokan- onun içini göreceğini bildiğinden, bir mucize için çantasını karıştırdı. Biraz dudak parlatıcısı buldu ve sonra bir kez daha düşününce, çok ihtiyaç duyduğu renk için her iki yanağına da sürdü. Ayrıca iki fıstıklı M&M buldu ve yiyeceklerin israf edilmesine inanmadığı için onları yedi. Daha fazlasını bulma umuduyla çantasını salladı ama hayır, hiç şansı yoktu.

Hayatının teması.

İç çekerek bir kez daha aynada kendi bakışlarıyla buluştu. "Tamam, şöyle yapacağız. Sen iyisin. İyisin. Evde olduğun için mutlusun. Annene Dickhead konusunda haklı olduklarını itiraf etmek için kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp sürünerek geri dönmeyeceksin."

Sertçe yutkunarak, hurçtan çıktı ve spor çantasıyla cüzdanını kaptı. Verandaya ancak varabilmişti ki ön kapı açıldı ve anneleri kapıda dikildi, derin bir annelik içgüdüğü onlara tek yavrularının boğucu bir mesafede olduğunu haber vermişti.

İkisi de ellili yaşlarının ortasıındaydı ama benzerlikleri burada bitiyordu. Olive pragmatik ve metanetli biriydi ve ona bir şey yaptırmaya çalışanın Tanrı yardımcısı olsun. Saçları her zamanki gibi mükemmel bir şekilde toplanmıştı, pantolonu ve blazer ceketini ona Wall Street'teki bir toplantıdan yeni çıkmış biri görüntüsü veriyordu. Buna karşılık Raina'nın güneş elbisesi bol, çiçekli ve dökümlüydü; boynuna ve bileklerine taktığı boncuklar hareket ettiğinde hoş bir şingirti çıkarıyordu. Yumuşak ve sevecendi ve büyük olasılıkla dünyadaki en nazık ruha sahipti. Olive hareketlerinde tutumlu davranırken, Raina sürekli hareket halindeydi.

Zıt kutuplar birbirini çeker . . .

Ama aslında, annelerinin yaşlarının ötesinde ortak bir yönleri vardı - her ikisi de Brynn'e yöneltilmiş sıcak, sevgi dolu gülümsemeleri. Onları kaç kez çıldırtmış olursa olsun, onu delicesine sevmeleri kendi kişisel mucizesiydi.

Ve birçok kez olmuştu. Sayılamayacak kadar çok.

"Tatlım," dedi Raina, mücevherler gerçekten de şingiriyor ve hoş anıları canlandırıyor; bahçelerinde sebze yetiştirmek, martıları kovalamak için sahilde uzun yürüyüşler yapmak ve gece geç saatlerde sarılmak. Raina kollarını açtı ve Brynn kollarına doğru yürüdü, Olive onu arkadan sardığında gülümsedi.

Üçü uzun bir süre birbirlerine sarılmış bir şekilde öylece durdular. Büyük Kedi Catherine yaklaştı, boynundaki çanla görünüşü önceden belli oluyordu. On iki yaşında olabilirdi ve görünüşte çelimsiz ve narindi ama tıpkı anneleri gibi görünüşü aldatıcı olabilirdi çünkü Cat'in derisinin altında bir dağ aslanı yaşıyordu. Bu yüzden çanı vardı, çünkü bir aslan gibi avlanıyordu. Her ne kadar Raina, Cat'in ayaklarının dibine cırcır böceği kafaları ve çeşitli ölü böcek parçaları şeklinde "hediyeler" bırakmasına şiddetle karşı çıksa da, kimse onun bu içgüdüsel dürtüsünü suçlamıyordu.

Evet, Cat gelmiş geçmiş en sevimli katildi ve tüylü yüzünü Brynn'in ayak bileklerine tam iki kez sürttü.

Ve sonra
ısırdı. "Ah!"

"Onun kurallarını biliyorsun," dedi Olive. "Biraz sevgi, biraz nefret. O böyle biridir. Şimdi bize neden habersizce eve geldiğini söyle, Catherine'in bile içeri sokmayacağı bir şeye benziyorsun."

Raina, "Bence harika görünüyor," dedi.

"Ne uyuyor ne de yemek yiyor." Olive'in endişeli gözleri Brynn'i hiç terk etmedi.

"Bol bol yiyorum!"

"Tamam, o zaman yeterince uyumuyorsun ya da *doğru* beslenmiyorsun. Benim kadar solgunsun."

Olive gerçekten de İngiliz atalarının soluk tenine sahipti. Buna karşılık Raina Porto Rikolu'ydu ve kıskandıracak kadar altın sarısıydı. Brynn, bir sperm donörüyle birlikte Olive'in değil Raina'nın yumurtasından hamile kaldığı için, kendi teni Raina'ninkinden birkaç ton daha açıktı. Tabii ki hiperventilasyon geçirmemeye çalışmadığı sürece. Şu anda olduğu gibi. Bu durumda muhtemelen Olive'den daha beyazdı.

Raina kararlılıkla, "Tamam, başlangıç olarak doğru beslenmeyi ve uyumayı düzeltebiliriz," dedi. Elini Brynn'in elinin içine soktu ve Brynn kendini bildi bileli yaptığı gibi işi devraldı. Brynn'i el yapımı örtülerinden biriyle kanepeye yerleştirdi ve beş dakikadan kısa bir süre içinde Brynn'in kucağında meşhur vegan nohutlu erişte çorbası ve dumanı tüten zencefil kökü çayıyla dolu bir tepsi vardı.

"Doğruluk serumu mu?" Brynn sadece yarı şaka yaparak sordu. Raina *mutfakta* ve insanların içlerini dökmelerini sağlamakta sihirliydi.

"Doğruluk serumuna ihtiyacım yok." Raina onun yanına oturdu. "Bana her şeyi anlatacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü tatlı olarak fıstık ezmeli kup yaptım ve sen fıstık ezmeli kuplara bayılırsın."

"Tek çocuğunuzdan tatlıyı esirger misiniz?"

"O yapmaz, o çok nazik biri," dedi Olive. "Ama ben y a p a r d ı m . Bir kalp atışında." Brynn'in karşısındaki sehpa oturma. "Konuşalım."

"Konuşacak bir şeyim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bir anne bilir."

Bu çoğunlukla doğrudur. Anneleri onu seviyor ve ona tapıyorlardı, bunu hiçbir zaman gizlememişlerdi. Onlara ne zaman ihtiyaç duysa arkasını kollamışlardı, ihtiyacını gizli tutmayı başardığı zamanlar hariç. İki annesi olduğu için acımasızca zorbalığa maruz kaldığı gençlik yılları gibi.

Onları delicesine seviyordu ama tek çocukları olmak büyük bir baskı yaratıyordu, özellikle de bebek sahibi olma hakkı için ne kadar uzun ve zorlu bir mücadele verdikleri düşünüldüğünde. İkisi de gerçekten harikaydı ama onların beklentilerini karşılamamanın bazen zor olduğunu kabul edebilirdi. Çoğu zaman bunu *yapamadığını* da kabul edebilirdi. Hayatta kaytarma eğilimindeydi. Eğer hiçbir şeyin derinine inmezse, hayatını yüzeyde tutarsa, orada güvende olurdu. Camdan evi yıkılamazdı.

Kedi onun kucağına atladı ve Brynn ona uzun uzun baktı. "Uslu duracak mısın?"

Cat onun karnına nazikçe bir kafa attı ve sonra yüzünü Brynn'in çorbasına sokmaya çalıştı. Kase, yaşlı kadının hırıltılı mırıltısını güçlendirdi, öyle ki sesi tekleyen bir motor gibi çıktı.

Olive kuru bir sesle, "Evine hoş geldin," dedi ve Catherine daha çorba içmeden onu kucaklayıp yavaşça yere bıraktı. "Şimdi dinleyelim bakalım. Seni gördüğümüze sevinmedik değil ama neler oluyor? Bir hafta sonu ziyareti için oldukça büyük bir spor çantası getirmişsin. Long Beach'in sana uygun olduğunu sanıyordum. Vekil öğretmenlik yapıyordun ve Darren'la yaşıyordun.

."

"Dirk," dedi Brynn ve göğsündeki gerginliği, tüm yolculuk boyunca orada olan gerginliği görmezden gelirken rahat bir omuz silkme hareketi yaptı. Geçen hafta boyunca. Belki de aylardır. Bunun panik atak değil de yaklaşan zombi kıyametinin bir uyarı işareti olmasını umuyordu. Gençken çok sık panik atak geçirirdi. Yaz kampına gittiği on iki yıl boyunca her gün olduğu gibi.

annelerinden saklıyordu. Saldırıları artık seyrekleşmişti ama annesiyle yapmak zorunda kalacağı konuşmayı düşündükçe içinin daraldığını hissediyordu. Onları endişelendirmektense zombilerle yüzleşmeyi tercih ederdi. Hayatları boyunca yeterince şey yaşamışlardı. "Sadece biraz eve geleyim dedim," dedi sonunda.

Raina, karısı tekrar ağzını açtığında elini Olive'in elinin üzerine koyarak, "Ve biliyorsun ki sana sahip olmayı seviyoruz," dedi. "Ama aynı zamanda sevdiklerinin şiddetli bir koruyucusu olduğunu da biliyoruz. Bizi endişelendirmektense dizlerinin üzerine çökersin. Bir sorun var." Sesini yumuşattı. "Bir şey mi oldu?"

Brynn vegan nohutlu erişte çorbasından nefret etmesine rağmen çorbayı kaşıklamaya başladı. "Nefis."

Olive gözlerini Brynn'den ayırmamıştı. "Dustin'di, değil mi? Bir şekilde tüm bunlar o pislikle bağlantılı."

Brynn gözlüklerini burnunun daha yukarısına itti. "Dirk."

"Hmm. Ve sen sadece üzgün olduğunda gözlüklerini böyle yukarı itiyorsun."

"Olive," dedi Raina usulca. "Geri çekil, ona biraz nefes alacak alan bırak." Brynn'e döndü. "Tatlım, nefes alman gerek."

Doğru. Nefesini tutuyordu. Soluğunu bıraktı ve biraz nefes aldı. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin." Raina son derece endişeli görünüyordu. "Çok ağır nefes alıyorsun ve nabzın hızla atıyor."

Evet, eski moda bir panik atağın sancılarını çekiyordu, geçen ay büyük büyükannesinin kolyesini kaybettiğini fark ettiğinden beri ilk kez, Olive'in ona sadece duygusal değil, küçük bir servet değerinde olduğu için en üst düzeyde dikkat etmesini söylediği kolyeyi kaybetmişti. Ama saldırıya neden olan şey bu değildi. Kolyeyi Dirk'ün aldığına dair duyduğu amansız şüpheydi.

Yapmadığına yemin etmişti ve suçlama karşısında o kadar incinmiş ve yıkılmıştı ki Brynn kendinden şüphe etmeye başlamıştı. Belki de gerçekten kaybetmişti.

Şimdi biraz daha hava emmeye çalıştı ama başaramadı. "Sadece alerjim var."

Ben iyiyim."

Raina, "Gördün mü? İyi olduğunu söylüyor," dedi.

Brynn göğsünü ve içinde yaklaşmakta olan yük trenini ovuşturarak, "İyiyim," dedi. "Tamamen iyiyim."

Olive Raina'ya baktı. "O iyi değil. Çalışmıyor, söz yüzüğü artık parmağında değil, bu yüzden David'in büyük bir pislik olduğunu ve buraya geri taşındığını varsayıyorum."

"Dirk," diye fısıldadı Brynn.

"Bunların hiçbiri onun ağzından çıkmadı," dedi Raina, sesi sıkıntılı geliyordu.

"Belki de ona konuşması için bir dakika verirsen konuşurlar." Olive kaşlarını çatı. "Göğsünü tutması ve nefes nefese kalacakmış gibi görünmesi dışında. Tatlım, ağrın mı var?"

Eğer acıdan kastı kaburgalarının bir balyozla kırıldığı hissiyse, o zaman evet. Acı çekiyordu.

Raina onun önünde çömeldi. "Bir ile on arasında bir acı skalasında, neredesin?"

On beş kulağa doğru geliyordu.

Raina Olive'e doğru döndü. "Aman Tanrım, sanırım kalp krizi geçiriyor!"

"Hayır, değilim." Brynn gözlüklerini çıkardı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ama geri kalan her şey doğru. Çalışmama olayı. Eve gelip biraz kalma olayı. Pislik erkek arkadaş olayı."

"Dirk'ü öldüreceğim," diye mırıldandı Olive nefesinin altından.

Brynn sonunda onun adını doğru söyleyebildiği için neşesiz bir kahkaha atmaya başladı. "Ah tatlım," diye fısıldadı Raina. "Çok özür dilerim."

"Çalıştığım okul kapılarını kapattı. Ve Dirk olayı, en iyisi bu." Az bile söyledin. . . Brynn başını salladı. "Ama ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Ben sadece ..." *Çıldırılmış*. Tamamen aklını yitirmiş. Evsiz . . . "Tamam."

"Senden daha beyaz," dedi Raina Olive'e. "Ve nemli ama soğuk."

"Anlıyorum. Tatlım, nefes al," dedi Olive sakince Brynn'e. Raina'ya, "911'i ara." dedi.

"Hayır!" Brynn söyledi. Ya da söylemeye çalıştı. Ama tabii *ki* şimdi gerçekten hiperventilasyon.

Raina 911'i arıyordu. "Merhaba, evet, kızım kalp krizi geçiriyor."

"Ben d e ğ i l i m !" Brynn göz kapaklarının arkasında küçük siyah noktalar dans ederken hırıldadı.

Olive Brynn'in iki elini de tuttu. "Nefes al," dedi tekrar. "Benimle birlikte nefes al."

Deniyordu. Ama ciğerlerine hava çekemiyor gibiydi, bu da göğsündeki keskin zonklamayı daha da şiddetlendiriyordu. Ellerini Olive'in ellerinden çekerek göğüs kafesine bastırdı ve acıyı hafifletmeye çalıştı.

Raina çaresizce, "Aman Tanrım," diye fısıldadı ve kapıya doğru koştu. "EMS'yi tutan ne?"

Birkaç dakika sonra iki üniformalı Brynn'in başında durmuş, sedyeye yatırılmasına yardım ediyor ve yüzüne oksijen maskesi takıyordu. Artık gözlükleri yoktu ve burnunun ötesini göremiyordu.

Brynn ambulansın arkasına bindirilirken Raina, "Tatlım," diye bağırdı. "Hemen arkanda olacağız, tamam mı? Gözlüklerin bende."

Brynn elini uzattı ama onlara ulaşamadı.

EMS'lerden biri "Sakin ol," dedi. "Buradaki tek görevin nefes almaya devam etmek."

"Ben iyiyim!" Brynn maskenin arkasından bağırmaya çalıştı.

Ama kimse onu dinlemiyordu. Bu yüzden pes etti ve bulanıklaşan sondaj kulesinin iç tavanına baktı ve yapabileceği tek şeyi yaptı. Nefes aldı.

Kırk beş dakika sonra hastanede, bir doktor ve hemşire karyolasının başında duruyordu.

"Panik atak gibi görünüyor," dedi doktor. Brynn iç çekti. "Ben de herkese bunu anlatmaya çalıştım."

"Emin olmak zorundaydık. Annen çok kararlıydı."

Bu doğruydı. Zorlanamazlardı. Brynn sonunda onları bekleme odasına götürmüştü çünkü hastane personelinin çıldırtıyorlardı. İçini çekti. "Önemli değil. Ağlamak için bir bahaneye ihtiyaçları vardı çünkü ben geldim ve beni özlediler."

Doktorun kafası karışmış görünüyor. "Bunu size söylemek çok daha ucuz olurdu."

"Evet." Sigorta muafiyetinin beş bin dolarını daha ucuza ödemek gibi.

Yarım saat sonra acil servisteki küçük odasından çıkarıldı. Annesine iyi haber verilmişti ve o kıyafetlerini değiştirirken bekleme odasındaydılar. Sonunda beyaz koridorlardan bekleme odasına doğru ilerlerken bir şeker makinesinin önünde durdu ve camdaki yansımalarını gördü.

Hemşirenin gözlükleri, telefonu ve kimliği gibi kişisel eşyalarını koyması için verdiği çantayı tutuyordu. Her şey oldukça bulanıktı ama o bile çok solgun olduğunu ve gözlerinin yüzünde kocaman görüldüğünü görebiliyordu. Utanç ve aşağılanma insana bunu yapıyordu.

Lanet bir panik atak . . . Gah. Şu anda bir çikolataya bir sonraki nefesinden daha çok ihtiyacı vardı ve panik yüzünden oksijensizlikten neredeyse öleceği düşünülürse, bu bir şey ifade ediyordu.

Uzun boylu, sırık gibi, zayıf bir adam makinenin önünde durmuş, ellerini makinenin iki yanına koyarak makineyi sert bir şekilde sallıyordu.

Bir çikolata gevşedi ve onu yakalayarak kargo pantolonunun ceplerinden birine soktu.

Cepler zaten oldukça dolu görünüyordu.

Hangi çikolatalı çocuğu aldığını bilecek kadar iyi göremiyordu ama bunun bir önemi yoktu çünkü tüm diyarlardaki tüm çikolataları seviyordu. "Hey," dedi. "Birazını ödeme yapan müşteriler için sakla."

Yüzünü ona döndü, açık kahverengi dalgalı saçları gözlerinin içine düşüyordu ve ... bir şey onun gözlüklerini bulmak için plastik çantasını karıştırmasına neden oldu. Kendini koruma içgüdüsü belki de, çünkü içgüdüleri çılgılık atıyordu. Belli ki bu onun için sık rastlanan bir durum değildi, yoksa hayatını her zaman bu kadar derinlemesine patlatamazdı. Gözlüğünü taktığında dünya yeniden odak noktasına geldi ve kısa süreli bir rahatlama nefesi aldı.

Kısa sürdü çünkü Eli Thomas'ı on beş yaşından beri görmemiş olsa da onu gerçekten tanıyordu.

"Makineye para koydum," dedi. Yüz ifadesi gergindi, sanki çok stresliydi. Acil servis koridorunda oldukları düşünülürse, büyük olasılıkla çok stresliydi. "Çok para, aslında ..." Durdu, başını eğdi, yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi. Gözleri yumuşadı ve gülümsedi, beyaz dişleri ve sol yanağındaki gamzesi parladı. "Hey." Sesi artık farklıydı. Daha alçak, sessiz, tanıdığın insanlarla konuşurken kullandığın gibi. Aynı zamanda duygu doluydu. "Uzun zaman oldu."

Gerçek bir hikaye. Uzun zaman olmuştu. Ama yeterince uzun değil. Kötü habere gelince, gamzesi ve gülümsemesi hâlâ çekici ve karizmatikti ama iyi haber, kalbini nasıl kapatacağını öğrenmiş olmasıydı. Onu hatırlamıyormuş gibi belli belirsiz bir gülümseme verdi.

Kaşlarını kaldırdı.

Oraya gitmedikleri için bunu görmezden gelerek, otomatta sıra kendisinde olduğu için geri çekilmesini işaret etti. Kadın

cebinden buruşuk bir dolar çıkardı ve yuvaya sokmaya çalıştı. Adamın bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu. Onun kendisini tanımasını istiyordu. Yine de teşekkür etmeden gidiyordu.

Makine ona bir dolarını geri verdi.

"Önce bunu düzeltmelisin."

Dişlerini gıcırdatarak doları kalçasına vurdu ve bir kez daha makineye sokmaya çalışmadan önce eliyle düzleştirdi.

Hemen geri tükürdü.

Cidden, bugün pazartesi miydi? Evren onu yakalamak için mi dışarıdaydı? Eli onun bir dolarını aldı ve sakince makineye attı.

Ve tabii ki makine bunu kabul etti.

Eli bir şeyler söylemeye başladı ama Eli onu durdurmak için parmağını kaldırdı, sonra da istediği şekerlemenin harfini ve numarasını tuşladı.

Hiçbir şey olmadı.

Hayır. Eli'in yaptığı gibi makineyi kavrayıp salladı. Hiçbir şey yoktu.

O da tekmeledi.

İzleyicileri sırtıttı. "Demek Missy Judgerson karanlık tarafa geçiyor."

Kahkaha atarak kendini şok etti. Bu onun ... şey, hatırlayamadığı ilk kahkahasıydı. Hayat son zamanlarda pek de çalıntı mallarla dolu bir cep olmamıştı.

"İşte." Taklit ettiği yabancı ceplerinden iki avuç dolusu eşya çıkardı. "Benden çok daha çaresiz görünüyorsun. Seç bakalım."

Bir şeker aldı. Sonra da bir paket jelibon kaptı. Ona bir bakış attı.

"Hey, bir bardak az kaldı, tamam mı?" Kolunu uzattı ve dirseğinin kıvrımında kan aldıkları yerdeki yara bandını gösterdi.

Gülümsemesi soldu. "İyi misin?"

Fiziksel olarak, evet. Zihinsel olarak, oylama hala yapılmamıştı. Çikolatayı parçaladı. "Olacağım."

Gözleri hâlâ grinin en alışılmadık tonundaydı, soğuk olması gerekirdi ama değildi. Sıcak ve meraklıydılar. Ve belki de bir ömür önce onun hakkında sıcak ve meraklı hissetmemiş olsaydı, o da onun hakkında sıcak ve meraklı hissedecekti.

Arkadaş olduklarını düşünerek onu kandırmıştı, oysa öyle bir şey olmamıştı çünkü baş düşmanı Kinsey Davis'i desteklemişti.

Evet, görünüşe göre yıllarca kin tutabiliyordu. Belki de uzun zaman önce kamp günlüğüne, her gece yazmak zorunda oldukları günlüğe, onlar hakkında sık sık yazdığı için aklında kalmıştı. Aslında onunki hâlâ çantasının derinliklerinde bir yerde duruyordu. Onu eskiden olduğu kişiyi, çok saf, çok sadık, çok bağışlayıcı olan Past Brynn'i hatırlatmak için kullanıyordu. Neredeyse bir golden retriever'dı.

Ama öğrenmişti. Artık daha sertti. Şimdiki Brynn bir Alman çoban köpeğiydi.

Eli'nin telefonu çaldı. Telefonu eline aldı, ekrana baktı ve donakaldı. "Gitmem gerek." Ceplerini boşaltmak için fazladan birkaç saniye harcadı ve elindeki tüm ganimeti kızın kollarına attı. "Başka bir düzeltmeye ihtiyacın olursa diye."

Ve sonra adam gitmiş, onu geçmişin aşağılayıcı anıları ve her kim için buradaysa onun iyi olacağı umudu arasında bırakmıştı. Çalınan eşyalarına baktı. Şeker vücudunda etkisini göstermeye başlamış, yavaş yavaş dışarı çıkıp annesiyle gerçekleri yüzleşmek için ihtiyaç duyduğu cesareti vermişti.

Bir kez daha hayatta başarısız olmuş ve sevdiği insanları hayal kırıklığına uğratmıştı.

Jill Shalvis'e Övgüler

"Bu son derece sürükleyici romanda kardeşlik ön plana çıkıyor. Jill Shalvis alametifarikası olan güneşli iyimserliğini ve mizahını unutulmaz bir gerçek hayat dramıyla dengeliyor. Tadına varılacak ve paylaşılabacak bir kitap."

-Susan Wiggs, *New York Times* çoksatan yazarı, *The Lemon Sisters* üzerine

"Jill Shalvis'in kitapları komik, sıcak, çekici ve unutulmaz."

-RaeAnne Thayne, *New York Times* çoksatan yazarı, *The Lemon Sisters* üzerine

"Shalvis'in romanı, hızlı temposu, romantizm ve kendini keşfetmenin hoş bir karışımıyla, çekici karakterler ve kusursuz hikâye anlatımıyla dolu, duygu yüklü ve elinizden bırakmanızın imkânsız olduğu bir roman."

-*Publishers Weekly* (yıldızlı eleştiri) *Rainy Day Friends* üzerine

"Bu yaz okumanız gereken aşk hikâyesi beklediğiniz gibi değil: Kız kardeşler arasındaki aşk hakkında. Jill Shalvis bu yıl plajda okumak için tamamen farklı bir şey yazdı ve buna bayılacaksınız."

-*Bustle Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler* üzerine

"Shalvis, plaj battaniyeleri, parmak arası terlikler ve belki biraz da kaçak içkiyle uyum sağlayacak harika bir yaz kitabı yazmış."

-*Library Journal* (starred review) *Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler* üzerine

"Okurlar Shalvis'in son kitabından çok etkilenecek ve Wildstone'u tekrar ziyaret etmek için sabırsızlanacaklar."

-Bookish on *Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler*

"Bu kitapla ilgili her şeye bayıldım; aile dinamiklerine, mizaha ve muhteşem romantizme. Tek kelimeyle muhteşem!"

-Lori Foster *Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler* üzerine

"Shalvis'in zengin karakter kadrosu, doğru dozda renk ve bilgece tavsiyeler katarken, silinmez zekâsını ve tatlı, okunmaya değer romantizm gözünü sergileyen bir başka seksi çağdaş hikâye anlatıyor."

-*Entertainment Weekly*

"Romantizm ... içinde kendinizi kaybedebilirsiniz."

-*USA Today*

"Sıcak, tatlı, eğlenceli ve romantik! Saf zevk!"

-Robyn Carr

"Jill Shalvis sizi güldürecek ve aşık edecek."

-Rachel Gibson

Diğer yazar: Jill Shalvis

KADIN KURGU ROMANLARI

The Lemon Sisters

Yağmurlu Gün

Arkadaşları

İyi Sans Kardeşi (novella)

Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler

HEARTBREAKER BAY ROMANLARI

Playing for Keeps

Sıcak Kış

Geceleri O

Öpücük Hakkında

Noel Arifesinin Peşinde

Yanlışlıkla Bilerek

Ökseotu ile Baş Belası

Tatlı Küçük Yalanlar

ŞANSLI LIMAN ROMANLARI

Milyonda Bir O

Kadar İyi ki

Öpücüğünde

Hayatta Bir Kez

Hep Aklımda Sen

Olmalıydın Sonsuza

Kadar ve Sonunda

Bir Gün

Lucky in Love

Head Over Heels

The Sweetest Thing

Simply Irresistible

HAYVAN MANYETİZMASI ROMANLARI

Hala Tek

İstedğim

Sonra Sen Geldin

*Söylentiye Göre
Kalbimi Kurtar
Hayvan Cazibesi
Hayvan
Manyetizması*

°AVON BOOKS

Ödüller kazanmak, özel içerikler ve daha fazlasını elde etmek için Avon'un [From the Heart](#) bültenine katılın!

SIGN UP NOW

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

P.S.^{TM} HarperCollins Publishers'ın ticari markasıdır.

NEREDEYSE SADECE ARKADAŞ. Telif hakkı © 2020 Jill Shalvis'e aittir. *The Summer Deal*'dan alıntıdır telif hakkı © 2020 Jill Shalvis'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Kapak tasarımı: Nadine Badalaty

Kapak fotoğrafları © Getty Images; © iStock/Getty Images; © AdobeStock; © Shutterstock

BİRİNCİ BASKI

Dijital Baskı OCAK 2020 ISBN: 978-0-06-289781-7

Sürüm 11252019

Baskı ISBN: 978-0-06-289780-0

Yayınclı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.